

ജാതകം

ജാതകസിദ്ധിവിശദം - ചാമ്പ്രം

1944

പത്രാധിപർ:- എൻ.കെ.എസ്. മേനോൻ

യോഗക്ഷേമം രജതജ്വലി വിശേഷാൽപ്രതി

പ്രസാധകന്മാർ:

യോഗക്ഷേമം പ്രവർത്തകന്മാർ

ഗുരുവായൂർ

൧൧൨൦

മംഗളോദയം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

വില ൨ ക. ൮ ണ.

പ്രപഞ്ചതത്വ ഐക്യലയം തത്വതന്ത്രം

ശ്രീമദ്വേദാന്തം

ശ്രീമദ്വേദാന്തം ഐക്യലയം

കേരളം

പ്രസിദ്ധം

ശ്രീമദ്വേദാന്തം ഐക്യലയം

പ്രസിദ്ധം

വിഷയവിവരം

	ഭാഗം		ഭാഗം
1. പ്രസ്താവന	1	20. മധുരവേദന (പട്ടം)	48
2. നവോദയം (പട്ടം)	2	വിദ്വാൻ, ശിരോമണി, കെ. എൻ. നമ്പീശൻ	
വി. എ. കേശവൻനമ്പൂതിരി		21. ചാത്തിരാകം	48
3. ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം	3	സി. കെ. നമ്പൂതിരി	
പ്രവർത്തകന്മാർ		22. തപ്തചിന്തകൾ (പട്ടം)	54
4. രണ്ടിന്റേയും ഇടയിൽ (പട്ടം)	7	എൻ. സി. നാരായണൻഭട്ടതിരിപ്പാട്	
വള്ളത്തോൾ		23. അന്തർജനയോഗം	55
5. നമ്പൂതിരിമാരും യോഗക്ഷേമവും	8	എൻ. ബി.	
ഉള്ളൂർ		24. നമ്പൂതിരിബാലിക (പട്ടം)	58
6. പൂല (പട്ടം)	11	കുഞ്ഞുളി കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി	
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്		25. ഗാന്ധി-നെഹ്രു-ആസാദ്	59
7. നമ്പൂതിരിമാരും കേരളവും	12	എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരീയർ	
കെ. വി. കൃഷ്ണയ്യർ, എം. എ., എൽ. ടി.		26. മൃത്തിരിങ്ങോട് (പട്ടം)	65
8. കൊച്ചിക്കായലിലെ സന്ധ്യ (പട്ടം)	18	കെ. ശങ്കരനാരായണൻനമ്പൂതിരി	
പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ		27. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു വിമർശനവീക്ഷണം	66
9. നമ്പൂതിരിമാർ എങ്ങോട്ട്?	20	ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ	
ഇ. എം. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്		28. ഹൃദനായിക (പട്ടം)	69
10. ആയിരത്തിരി (പട്ടം)	25	സി. എസ്. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്,	
എൻ. ലളിതാംബിക അന്തർജനം		ബി. എ. എൽ. എൽ. ബി.	
11. നാളത്തെ നമ്പൂതിരി	26	29. ദീപ്തയുസ്സ്	70
കെ. എം. സി. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്		കുട്ടഞ്ചേരി മനുജസ്സ്	
12. ഒരു മരം (പട്ടം)	30	30. ഗോറ-ഗൗരമോഹൻബാബു	72
ബാലാമണിയമ്മ		കെ.	
13. സാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരിധി	31	31. അനന്തൻമിഷൻ	73
പി. എസ്. കേശവൻനമ്പൂതിരി		വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ	
14. അന്ത്യചുംബനം (പട്ടം)	35	32. സഞ്ജയൻ	79
വി. എൻ. ത്രിവിക്രമൻപോറ്റി, തുമ്പമൺ		ഇ. കെ. നാരായണൻപോറ്റി എം. എ.	
15. യോഗക്ഷേമസഭയും കുറുപ്പുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടും	36	33. അമ്മയും മക്കളും	82
പാതിരിശ്ശേരി നാരായണൻനമ്പൂതിരി		വാരിയത്തു കുട്ടിരാമമേനോൻ	
16. വയലിൽ (പട്ടം)	40	34. മലയാളത്തിന്റെ തലയാളന്മാർ	85
കെ. എൻ. വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി		ജെ. മുണ്ടശ്ശേരി	
17. അന്തർജനങ്ങളുടെ അവഗതകൾ	41	35. ആ മയക്കം (പട്ടം)	88
ലളിതാംബിക അന്തർജനം		കെ. കെ. രാജാ	
18. ഇന്നത്തെ കവിത (പട്ടം)	43	36. പ്രായശ്ചിത്തം	89
ഇ. കെ. ദിവാകരൻപോറ്റി		എ. ദിവാകരൻ	
19. കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്	44	37. നടൻ	91
എം. കെ. രാജാ, ബി. എ.; എൽ. എൽ. ബി.		ചങ്കാലത്തു ഗോപാലകൃഷ്ണൻനായർ	

പരസ്യങ്ങൾ

ഭാഗം		ഭാഗം	
1. സിദ്ധവൈദ്യശാലം, ഇരിങ്ങാലക്കുട	6	13. 'ധനപന്തരിവൈദ്യശാല', തൊടുപുഴ	58
2. ശ്രീസംഗമേശ്വരിലാസം ആരോഗ്യവ്യാപാരം, ഇരിങ്ങാലക്കുട	17	14. വാണീവിലാസം പ്രസ്സ്, ഗുരുവായൂർ	65
3. Jeweller C. Krishnan Nair, Calicut	24	15. Vegetable Soap Works, Calicut	78
4. കേരളസോപ്പ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, കോഴിക്കോട്	30	16. 'ആയുർവൈദ്യമാർഗ്ഗം', ചാലപ്പറമ്പ്	84
5. വെള്ളിനേഴി പബ്ളിഷിംഗ് ഹൗസ്, പാലക്കാട്	34	17. പൊക്കുഞ്ചേരി ആയുർവ്വേദിക മാർഗ്ഗം, തളിപ്പറമ്പ്	84
6. 'ചന്ദ്രികാഞ്ജനം'—കോട്ടക്കൽ ആയുർവൈദ്യശാലാ ഏജൻസി, ഗുരുവായൂർ	40	18. വി. വി. മെഡിക്കൽ ഹാൾ, ചിറ്റൂർ	88
7. 'ശ്രീ ഷൺമുഖാനന്ദ ജോതിഷകലാലയം' ഇരിങ്ങാലക്കുട	42	19. "മാറൊലി"ക്കൊരു 'മാറൊലി' സന്ദേശത്തിൻ പ്രിൻറിംഗ് ആൻഡ് പബ്ളിഷിംഗ് ഹൗസ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.	91
8. 'വൈജയന്തി'—ശ്രീധരേശ്വരൻമാർ ആപ്പിൾ, തിരുമാറാടി, കൂത്താട്ടുകുളം	43	20. ഇ. ടി. എം. വൈദ്യശാല, ഒല്ലൂർ.	91
9. എം. പി. രാമചന്ദ്രൻ, സിദ്ധവൈദ്യശാലം, ആലിപ്പറമ്പ്	47	21. ആൻഡ് റൂസ് ഫസ്റ്റിച്ച് വർക്ക്, തൃശ്ശിവപേരൂർ	92
10. Jeweller R. Variar, Calicut	53	22. ഇന്ത്യൻ ഇൻഷുറൻസ് ആൻഡ് ബാങ്കിംഗ് കോർപ്പറേഷൻ ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.	92
11. The Prithvi Insurance Agent V. K. Raman Irinjalakuda	54	23. മംഗളോദയം ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ	
12. Techno Chemical Industries Ltd., Calicut	57	24. Malabar Wholesale Co-operative Stores Ltd., Calicut	
		25. അബ്രഹാം ഫർണീച്ചർ മാർഗ്ഗ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ	
		26. മുതലായ ഷാപ്പുകൾ, പട്ടാമ്പി	
		27. സെൽ ഇൻഡ്യക്കോർപ്പറേഷൻ ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട്	

01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11
02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12
03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13
04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14
05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15
06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16
07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17
08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	18
09	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27
18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32
23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33
24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34
25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35
26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36
27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37
28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39
30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41
32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42
33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43
34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44
35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46
37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47
38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49
40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51
42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52
43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53
44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54
45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56
47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57
48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58
49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59
50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61
52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62
53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63
54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64
55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65
56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66
57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67
58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68
59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69
60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71
62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72
63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73
64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74
65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76
67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77
68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78
69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79
70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81
72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82
73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83
74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84
75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85
76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86
77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87
78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88
79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89
80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91
82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92
83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93
84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94
85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95
86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96
87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97
88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98
89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99
90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101
92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102
93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103
94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104
95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105
96	97	98	99	100	101	102	103	104	105	106
97	98	99	100	101	102	103	104	105	106	107
98	99	100	101	102	103	104	105	106	107	108
99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109
100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110
101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111
102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112
103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113
104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114
105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115
106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116
107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117
108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118
109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119
110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
111	112	113	114	115	116	117	118	119	120	121
112	113	114	115	116	117	118	119	120	121	122
113	114	115	116	117	118	119	120	121	122	123
114	115	116	117	118	119	120	121	122	123	124
115	116	117	118	119	120	121	122	123	124	125
116	117	118	119	120	121	122	123	124	125	126
117	118	119	120	121	122	123	124	125	126	127
118	119	120	121	122	123	124	125	126	127	128
119	120	121	122	123	124	125	126	127	128	129
120	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130
121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131
122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132
123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133
124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134
125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135
126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136

പ്രസ്താവന

യോഗക്ഷേമപത്രം യോഗക്ഷേമസഭയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനായി 1909-ൽ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം കേരളത്തിലെ അപ്രധാനമല്ലാത്തതൊരു വർത്തിന്റെ — നന്മ തിരി സമുദായത്തിന്റെ — അസൂയും അധഃപതിതവുമായ നിലയ്ക്കാരുന്നതിലുള്ളതുകയാണു്. എന്നാൽ വിവിധനിലയിൽ വർത്തിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ, ഒരു ഐക്യകേരളം അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതു് ഒരിക്കലും ക്ഷണവ്യയമല്ലെന്നും കേരള പരിതസ്ഥിതിയിൽ വർത്തിക്കുന്ന ജനതയ്ക്കിടയിൽ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ മാത്രം പരിഷ്ക്കരണം സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടത്രേ യോഗക്ഷേമം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്; നാളിതുവരേയും, സമോദരസമുദായങ്ങളുടെ ഉൽബുദ്ധതയിലും വളർച്ചയിലും ഭാവുകുന്നേണം സപാഗതമതളിയും പോന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

1909-ലാണു് യോഗക്ഷേമപത്രം തുടങ്ങിയതെങ്കിലും ചില വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ അപ്രകാശിതനിലകൂടി വരികേണ്ടിവരികയാൽ 23 വാല്യങ്ങൾമാത്രമേ മുമ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നു

1942-ൽ 24-ാം വാ
കാശിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി.

പത്രത്തി
ത്തുറക്കഴിഞ്ഞു. അതി
വെറുമൊരു 'കൊ
പോരെന്നു തോന്നി.
യും പിഴച്ചൊരു കാ
വാതില്ല. പശുക്കുറ
പ്പടത്തിനും പഞ്ഞം
ച്ചാടയ്ക്കും, കാളൻ
വരുകണം, പപ്പടം
രക്കറിയും വേണം.
ന്നായിരിക്കയും വേ

ന്നാലും സയമുദാചിന്തകന്മാരും ഞങ്ങളോടൊത്തും കാണിച്ചു, ആകപ്പാടെ "കുരിഞ്ചന്"യിൽ പോകാതെതന്നെ ഒട്ടൊക്കെ ഒക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ ഈ കൈവട്ടകയിൽ യോഗക്ഷേമം രജതജ്വലിലിവിശേഷാൽ പ്രതി തട്ടിപ്പടച്ചുകൊണ്ടു സജ്ജനപ്പന്തിയിലേക്കു വിളമ്പുന്നു. രചിയറിയുന്നവർ എന്തു പറയുന്നതും ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷം.

യോഗക്ഷേമപത്രത്തിന്റെ ഉററബന്ധുക്കളായിരുന്ന പരേതന്മാരായ ശ്രീമാൻ കുഞ്ഞി രാമമേനോൻ, വി. എസ്. നാരായണൻനമ്പൂതിരി എന്നിവരുടെ ദിവ്യാത്മാവിനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടും, പാറയിൽ രാമൻനമ്പൂതിരി, പഴയത്ത് ആയുൻനമ്പൂതിരി മുതലായ മാന്യന്മാരോടു നന്ദി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, അനേകകാലം യോഗക്ഷേമപത്രത്തിന്റെ അച്ചടിപ്പണി നിർവ്വഹിച്ചു നിർത്തിച്ചിട്ടുള്ള മംഗളോദയംപ്രസ്സുകാർ ഈ രജതജ്വലിലിവിശേഷാൽ പ്രതികൂടി മെച്ചപ്പെട്ട നിലയിൽ അച്ചടിച്ചുതന്നതിൽ കൃതകൃത്യതയുണ്ടും അഞ്ജലിബലരാകട്ടെ.

സമർപ്പണം

യാവചിലർ തങ്ങളുടെ മിന്നൽ പിണർജീവിതം നന്മ തിരി സമുദായത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിനായി ആത്മാത്മതയോടേ അർപ്പിച്ചുവോ, ആ മഹദ്യുക്തികളുടെ ദിവ്യാത്മാക്കൾക്കായി ഞങ്ങൾ ഇതടിയാവെയ്ക്കുന്നു.

ത്തെ പ്രവർത്തകന്മാർ
ദ്വീപ്തമുതൽ വീണ്ടും പ്ര

ന്നു 25 വയസ്സു തിക
ന്റെ പിറന്നാൾക്കു
ണ്ടാട്ടം'മാത്രമായാൽ
എന്നാലോ, എത്ര
ലഘുതം—അരി കിട്ട
നാട്ടിലെങ്ങുമില്ല. പ
തന്നെ. കേരളീയമ
ക്കുകുടുംബം, ഉപേരി
കാച്ചണം, ഒരു മധു
പോര, എല്ലാം ന
ണം. സാഹിത്യകാര

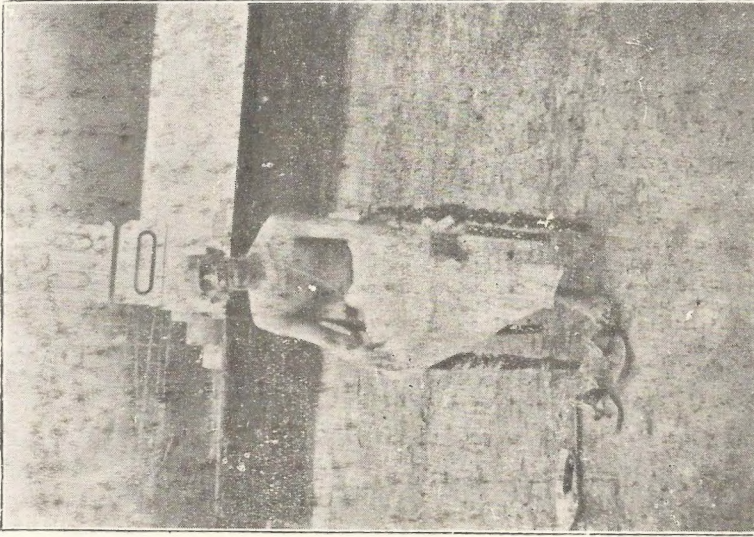
МЕДВОД.

ஆவகாசாந்தியுமேந்தியுலந்தே!

പുരമേടയിങ്കൽപ്പുരമ ലസിപ്പിതാ!

ശ്രീലംഘം 'ക്ഷേമ'കിരണമൊത്താനന്ദം

വി. എ. കേശവൻ നമ്പൂതിരി.

ദേശമാഗലത്തു വലിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

കുറുർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

നങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം

നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ എന്നാണ് വന്നത്, ആരാണ് ആനയിച്ചത്, എവിടെനിന്നാണ് ആഗമിച്ചത് എന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ ഇന്നും വിവാദനിലയിലിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ അതീതകാലങ്ങളിൽ അവർ കേരളത്തിലെ കേൾവിപ്പെട്ടൊരു സമുദായക്കാരായിരുന്നുവെന്നത് ആക്ഷേപമറ്റ സംഗതിയത്രേ. വിദ്യകൊണ്ടും വിത്തംകൊണ്ടും സദാചാരംകൊണ്ടും സംസ്കാരംകൊണ്ടും വിപ്ലാതവും വിശിഷ്ടവുമായ ഒരു പദവി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. പുരാതനവും പാവനവുമായ, ആയുര്യമോ ആയുര്യമോ ആയ ഒരു സംസ്കാരവിശേഷത്താൽ സംശോഭിതമായിരുന്നു അവരുടെ ചരിത്രകാലം.

അറിവും ധനവുമായിക്കൂടി, ആരാലുമാദരിയ്ക്കപ്പെടുക, എവിടെയും സമുജ്ജ്വലവുക എന്നൊരു നിലയിലെത്തിയാൽ അഹങ്കാരം കിളിത്തു തളിക്കുകയായി, അലസത കൂടെവെക്കുകയായി, കർത്തവ്യം വിസ്മരിക്കുകയായി, അതോടെ അധഃപതനവും വന്നെത്തുകയായി. ഇതാണ് ലോകചരിത്രത്തിലെ പല എടുക്കളിലും പതിഞ്ഞുകാണുന്ന പാരമാർദ്യങ്ങൾ. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഈ അഗാധമായ അധഃപതനംതന്നെയത്രേ അവർക്കുണ്ടായ സുവണ്ണകാലമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യം.

സമുദായത്തിൽ അജ്ഞന്മാർ പെരുത്തു. വിജ്ഞന്മാർ വിരളമായി. എന്നാൽ ആ നിലയിലും അവരുടെ 'താമരമാന്ത്രി' മോത്തു മറ്റുള്ളവർ മാനിച്ചുപോന്നു. അങ്ങിനെയവർ തങ്ങളുടെ വംശമഹിമയും 'അട്ടിപ്പേരേഴിതി.'

കാലഗതി പിന്നെയും മാറി. പാശ്ചാത്യമായൊരു പരിഷ്കാരവും സംസ്കാരവും കേരളക്കരയിലും കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടാക്കി. നാട്ടാചാരങ്ങളും വീട്ടുമുഴുവരകളും പാറപറന്നു. മാമുലകളും മതവിശ്വാസങ്ങളും കലങ്ങിമറിഞ്ഞു. ആ വമ്പിച്ച പ്രവാഹത്തിൽ പല 'കല്ലവൃക്ഷങ്ങളും' കടപുഴങ്ങിമറിഞ്ഞു.

പിന്നത്തെപ്പലരി പുതിയൊരു വിജ്ഞാനപ്രകാശത്തോടെയായിരുന്നു. ആ വൈദ്യുതപ്രകാശത്തിൽ കുത്തുവിളക്കും ചങ്ങലവട്ടകയും നിരപയോഗമായിത്തീർന്നു. നമ്പൂതിരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രാമീനമേന്മയ്ക്കും പ്രാഗത്ഭ്യനിലയ്ക്കും വിലകെട്ടു. അവർ വെറും മൂങ്ങകളെപ്പോലെ ഇരുട്ടിൽപ്പോയൊളിച്ചു.

ആ വെളിച്ചത്തിൽ കേരളീയസാഹിത്യത്തിന്റേയും പ്രകൃതമൊന്നു മാറി. സംസ്കൃതഭിജ്ഞതും എണ്ണമറ്റ കാവ്യങ്ങളുടേയും വണ്ണമേറിയ വാദഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും നിർമ്മാതാക്കളും നിമിഷകവികളുമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ, ഭാഷാസാഹിത്യസേവയാൽമാത്രം 'അരക്കവി'പ്രശസ്തിക്കുഹാരായ നമ്പൂതിരിമാർ, ആ തുറയിലുപഹേളിതരായി. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസം. അവർ തീരെ ഗളഹസ്തംചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. വിശ്ലിഷ്ടപാത്രങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു മുമ്പും കയ്യിലും പിന്നെയും നിലനിന്നു.

എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം നമ്പൂതിരിമാർ വിജ്ഞാനവിമുഖന്മാരായിരുന്നാലും അങ്ങിങ്ങായിച്ചില അഗാധപണ്ഡിതന്മാർ അന്നും അവിശേഷിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിളഭിയായിരുന്ന കൂടല്ലൂർമന അന്നും വിജ്ഞാനഭീഷ്ടിയിൽ പട്ടതിരി കത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സാക്ഷാൽ കണ്ണുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് ലോകഗതി കണ്ടറിഞ്ഞു. പഴയ വിജ്ഞാനമെല്ലാം നശിച്ച് പുതിയ ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ പരിതാപകരമായൊരു പരിതസ്ഥിതി വളർന്നുവരുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പരിതപിച്ചു. കാലോചിതനിലയിൽ മാന്യമായൊരു പദവി വേണമെന്നും, അതുണ്ടാവണമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർ എന്തു പഠിക്കുന്നുവോ അതു പഠിച്ചു കഴിയു എന്നും ഒന്നാമതായി ഉൽഘോഷിച്ചു കണ്ണുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടാണ്. ഇന്നേയ്ക്ക് ഒരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലമുമ്പ് "നമ്പൂതിരിമാർ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കണം" എന്ന് ഒരു അഗാധസംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു എന്നത് പലരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയേയ്ക്കും.

പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. പഞ്ചയജ്ഞവിധികളിൽ കവിഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണക്കു മറ്റൊരു കർത്തവ്യമില്ലെന്നു ശരിച്ചിരുന്ന ആ കർമ്മകാണ്ഡപ്രേമികൾ അതൊന്നും ചെയ്യിക്കാൻ ഉണ്ടായില്ല. അതിലത്തുതപ്പെടുവാനുമില്ല. അനേകമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തി അദ്വൈതമതം സ്ഥാപിച്ച ആദിരാജനുംപോലും അടിപണിയാത്ത അഗ്നിഹോത്രിപ്രവരന്മാരുണ്ടോ തങ്ങളുടെ മക്കടമുഷ്ടി വിടാൻ പോകുന്നു!

സംസ്കാരസ്വന്തര നിലനില്പാൻ ആചാരമയ്ക്കുടകൾ അവശ്യം ആവശ്യംതന്നെ. പക്ഷേ ആചാരമുറകൾ വലിച്ചുവരികയും അന്ധവിശ്വാസം മുഴുത്തു 'ജലപിശാചായി' മാറുകയും ചെയ്താൽ ജീവിതംപോലും വിഷമത്തിലായിപ്പോകും. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആദർശം ഉത്തമം, സംസ്കാരം സംഗ്രഹം, ആചാരം അർത്ഥവത്തു്. പക്ഷേ ആചാരമുറകൾ പെരുത്തു്, കൈകാലിളക്കുൻകൂടി വൈദികന്റെ സമ്മതം വേണമെന്നു വന്നുചേർന്നു. വൈദികകർമ്മങ്ങൾക്കുമാത്രമേ സമയമുള്ളുവെന്ന നിലയിലെത്തി. "വെളിക്കാൻ തേച്ചു പാണ്ടു്" എന്നമാതിരി അവരുടെ നിഷ്ഠുഷ്ണ ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കു് അപകഷമാണ് വരുത്തിവെച്ചത്. ലൗകികകാര്യങ്ങൾ ചിന്തിപ്പാൻ സമയവുമില്ല, വശതയുമില്ല എന്നൊരു മട്ടിലായിത്തീർന്നു.

ജീവിതക്ലേശങ്ങൾ പെരുത്തുതടങ്ങി. സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം — അതെന്തെന്നുതന്നെ അവരന്വേഷിച്ചില്ല. തക്കം വ്യാകരണം മുതലായവയെല്ലാതെ മറ്റൊരു ശാസ്ത്രം അവർക്കു പുത്തരിയായിരുന്നു. ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ അവർ മാറിച്ചു മറിഞ്ഞുവീണു.

അന്നേയ്ക്കു പഴയ സമുദായഘടനകളെല്ലാം തകർന്നു താറുമാറായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗൃഹഭരണചിട്ടകളും പൊളിഞ്ഞു പാളിസ്സായിപ്പോയിരുന്നു. സാംസ്കാരികമായ യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും കൈവശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു വിലപോകാനാണു് മാത്രമായി നമ്പൂതിരി കരുതപ്പെട്ടു. നികുതിജമയുണ്ടായിരുന്ന

തുകൊണ്ടു റവന്യൂഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകാർ മാത്രം അവരെ തീരഞ്ചു മറന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പുരുഷന്മാർ വാറവും പൂരവുമുൾക്കഴിച്ചു വാരിയപ്പുമുഖത്തു വിശ്രമിച്ച് ഒരുചിധം ചതുഷ്ഠയനിയുത്തി വരുത്തിപ്പോന്നു. കുടുംബഭരണത്തിന്റെ അനാഥതയിൽ അന്തർജനങ്ങളാണായി കുമായും കഷ്ടതയിലായത്. അവർക്ക് ഉണ്ണാനുണ്ടോ ഉടുക്കാനുണ്ടോ എന്നതും അന്വേഷിക്കാനില്ല. വൃദ്ധകന്യകമാർ പെരുത്തുതുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് പരേതന്മാരായ ദേശമംഗലത്തു വലിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, കുൻ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് മുതലായ ചില സമുദായചിന്തകന്മാരുടെ പരിശ്രമഫലമായി 1083 ക്രി. 18-ാം-ആലുവായ ചെറു മുക്കു വൈദികന്റെ ഇല്ലത്തുവെച്ചു നമ്പൂതിരിയോഗക്ഷേമസഭ പ്രാരംഭിച്ചത്.

സഭയുടെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അധികമായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നത്, കുടുംബഭരണം ദേവസംഭരണം മുതലായവ നന്നാക്കുക, വ്യവഹാരങ്ങളും ദേശവഴക്കുകളും മദ്ധ്യസ്ഥ പഠത്തവ സാന്നിപ്പിക്കുക, ചില കുടുംബങ്ങളിലെ ഭരണംപോലും നേരിട്ടേറ്റൊടുക്കുക മുതലായ സംഗതികളിലായിരുന്നു. അക്കാലം വൈദികാധികാരങ്ങൾക്ക് എത്രയും വിധേയമായൊരു നില മാത്രമായിരുന്നു സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. “ആചാരങ്ങൾക്കോ, നടവടികൾക്കോ, ആദിജാത്യചുമ്മകൾക്കോ വിരോധമായി സഭയിൽ യാതൊന്നും പ്രസംഗിച്ചാനും പ്രവർത്തിച്ചാനും തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനും പാടില്ല” എന്നായിരുന്നു നിയമാവലിയിലെ അഞ്ചാംവകുപ്പ്.

സമുദായചിന്ത പിന്നേയും പുരോഗമിച്ചു. പരിതഃസ്ഥിതി പിന്നേയും മാറിവന്നു. ജാതമതീസ്ഥാനത്തിനു ചിലയിടങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധസ്രീകൾ സമകരണങ്ങളായി. തദ്വസരത്തിൽ ശ്രദ്ധസഹായം കൂടാതെതന്നെ ജാതമതീസ്ഥാനം ചെയ്യാമെന്നു സഭ കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ സഭ വൈദികാധികാരങ്ങളിലും കുറേറ്റു കൈവെക്കാൻ തുടങ്ങി.

ആചാരകാര്യങ്ങൾ അത്ര ഗൗരവത്തോടെ മുറുകിപ്പിടിക്കാൻ സഭയ്ക്കു സാധ്യമല്ലെന്നു വന്നു. അഞ്ചാംവകുപ്പു നിഷം ചെയ്തു. ആ സംഗതി അല്പം ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കാതെയിരുന്നില്ല. യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ സഭയിൽ നിന്നകലാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ഏഴുവാഷികയോഗങ്ങളും നടന്നു. 8-ാംവാഷികയോഗം പ്രാധാന്യമഹിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. അതിൽവെച്ചാണ് “നമ്പൂതിരിമാർ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്ന”മെന്ന തീർപ്പു വന്നിട്ടു ഭൂരിപക്ഷത്തോടേ സഭ കൈക്കൊണ്ടത്. അക്കാലത്താൽ വൈദികശക്തി വല്ലാതെ വിറളിയുടഞ്ഞുവശായി. അതിൽനിന്നും ‘ന്റാറിപ്പത്രാടുകാർ’ എന്നൊരു സംഘം യാഥാസ്ഥിതികകക്ഷിയാൽ സംഘടിതമായി. അവർ യോഗക്ഷേമസഭയെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു രംഗത്തു വന്നു. ശുക്ലപുരം ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചൊരു നമ്പൂതിരിപൊതുയോഗം കൂടി, 8-ാംവാഷികയോഗത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്ന തീർപ്പു റദ്ദ് ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്.

യാഥാസ്ഥിതികകക്ഷിക്കിടയിൽ ജയം കിട്ടിയില്ല. എന്നല്ല കക്ഷി തന്നെ തകർന്നുപോയി.

പക്ഷേ പിന്നേയുമവർ സഭയോടൊളിയവെയ്ക്കുകൊണ്ടിരുന്നു. എ. ബി. സി. ഡി. പഠിച്ചതിനു പല യുവാക്കന്മാരേയുമവർ ദ്രോഹിച്ചു. പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തിച്ചു. കുടുംബ മുറിച്ചു വരെ പഞ്ചഗവ്യം സേവിപ്പിച്ചു. പന്തിഭോജനം മുക്കി. ഇങ്ങിനെ നവീനലോകവുമായി ഇടപെടുന്ന കാര്യങ്ങളിലൊക്കെയുമവർ വിലങ്ങടിച്ചുനിന്നു. വൈദികാധികാരത്തെ ഒന്നു നിയന്ത്രിക്കാതെ, സഭയ്ക്കു വളരുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു വന്നു. പത്താംവാഷികയോഗം തൃശ്ശൂർയോഗത്തിലെ വാല്യാന്റെ നേരെ അന്ത്യശ്വാസനമെടുത്തു.

അക്കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, കനിഷ്ഠവിവാഹം, പുലമുറി മുതലായവയെപ്പറ്റി പത്രത്തിലെഴുതുവാനും പ്രസംഗിക്കുവാനും പഠറിയ പരിതസ്ഥിതി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ പിന്നാലെ വന്ന ചിന്താവിഷയങ്ങളായിരുന്നു പരിവേദനവിവാഹം, വിദേശയാത്ര, കപ്പൽയാത്ര മുതലായവ. അതൊക്കെ പത്രത്തിലെഴുതുകയും കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ സഭയിൽ പ്രസംഗിക്കുകയും മാത്രമായിരുന്നു പതിവ്. അന്നത്തെ നേതാക്കന്മാരും അത്രയ്ക്കൊക്കെയേ തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങിനെ പത്തുകൊല്ലം പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും പ്രമേയങ്ങൾകൊണ്ടും സഭ തൃപ്തിപ്പെട്ടുപോന്നു. ഉൽബുദ്ധനേതാക്കൾ അത്ര മാത്രംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതായിത്തുടങ്ങി. 11-ാംവാഷികയോഗം നമ്പൂതിരിവിദ്യാലയം തുറക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. 12-ാംവാഷികം അധിവേദനം തടയുവാനും ഒരു രാജകീയനിയമംകൊണ്ടു വ്യക്തികളുടെ വിവാഹസപാതശ്രമനവദിച്ചുകൊടുക്കാനും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. 13-ാംവാഷികയോഗം അവാനന്തര വിഭാഗങ്ങളുടെ ഏകീകരണം ആവശ്യമെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. 14-ാം മഹാസഭ പരിവേദനവിവാഹത്തെ അനുവദിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ പ്രമേയങ്ങൾ വളരെ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. അവയെ ആപ്തിസ്സലമാരികളിൽ നിറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്നാലവ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള സന്നദ്ധതയും പരിതസ്ഥിതിയും മതിയായിരുന്നില്ല. യുവജനങ്ങൾക്ക് അതുപ്ലിതോന്നിത്തുടങ്ങി. അവരക്ഷമരാവാനും തുടങ്ങി. ഒരു യുവജനസംഘം സംഘടിതമായി. മഹാസഭയുടെ തീർപ്പുകളെ നടപ്പിൽ വരുത്താൻ യുവജനസംഘമൊരുപെട്ടു.

10-ാംവാഷികയോഗത്തിനുശേഷം പ്രമേയങ്ങളെക്കൊണ്ടാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതു് 20-ാംവാഷികയോഗത്തിനുശേഷം പ്രവൃത്തിയിൽ വന്നുതുടങ്ങിയെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. അന്നേയ്ക്കു നമ്പൂതിരിവിദ്യാലയം ഒരു നല്ല നിലയിലെത്തുകയും, ചൊടിയും ചുണയുമുള്ള യുവജനങ്ങൾ പുറത്തു വരാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ ആഹ്വാനം സമുദായത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. വിജയകാഹളത്തോടെ അവർ മുന്നേറി. മഹാസഭ പാസ്സാക്കിവെച്ചിരുന്ന ഓരോ തീർപ്പും നടപ്പിൽ വരാനും തുടങ്ങി. പരിവേദനം നടന്നു തുടങ്ങി. 22-ാംവാഷികം മുതൽ അന്തർജനങ്ങളേക്കാൾ നിലയിൽ സഭകളിൽ പങ്കെടുത്തു തുട

ങ്ങി. അയിത്തോച്ചാടനം നടപ്പിൽ വരുത്തി. ഇങ്ങിനെ യോഗക്ഷേമമഹാസഭയുടെ, ആജ്ഞാനുപൂർവ്വം വിപ്ലവപരമായ പല പരിവർത്തനങ്ങളും നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലുണ്ടായി.

II

ലോകത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കെന്നപോലെ ഓരോ സമുദായത്തിനും രാജ്യത്തിനും പരമവും പാവനവുമായ ഒരാൾ ഉണ്ടായിരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. മാരാത്തിനു വിധേയമാവാൻ പാടില്ലാത്തതാണിയാദർശമെങ്കിലും അതിനെ സമീപിക്കാൻ സപീകരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ കാലത്തിനു വിധേയങ്ങളായിരിക്കണം. കാലോചിതങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളാതെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു കഴിയുന്നതല്ല. നമ്പൂതിരിയായും മറ്റാരായാലും ശരി സനാതനവും പാവനവുമായ ആദർശത്തെ പാടേ പരിത്യാജിക്കാനോ അന്യസമുദായക്കാരുടെയോ അന്യരാജ്യക്കാരുടെയോ ആദർശങ്ങളെ അപ്പടി അനുകരിക്കാനോ അംഗീകരിക്കാനോ പാടുള്ളതല്ല. ആദർശപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ആദ്യത്തെയാളുകൾ അവലംബിച്ച മാറ്റങ്ങളിൽ കാലാനുസൃതമായ പരിത്യാജിക്കും നൂതനമായവംഗീകരിക്കും അത്യാവശ്യമാണ്. ലക്ഷ്യത്തിലെത്താനായി പുതിയ വഴിയിലൂടെ പ്രയാണം ചെയ്യുന്നവരെ—അത്തരക്കാരെപ്പോഴും മെവിടേയും യുവാക്കളായിരിക്കും—വൃദ്ധയാമാസ്ഥിതികന്മാർ “ആദർശമില്ലാത്ത കാടുകേറി”കളെന്ന് അപമാനിക്കുക പ്രായേണ പതിവാണ്. ഉത്സാഹികളായ ഉൽപതിക്കുകൾ അത്തരം മുറവിളികൾക്കു ചെവി കൊടുത്താൽ പ്രവൃത്തിവിമുഖതയത്രേ കൈവരിക. മൂലംമറക്കാരെ മുന്നോട്ടു കുതിച്ച് ആദർശത്തിന്റെ അധിത്യകയിലധിരോഹണം ചെയ്യണം; അതത്രേ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. ഒന്നു നാമോർക്കണം: ഭൂതകാലാഭിമുഖരായി അരിക്കുന്ന വൃദ്ധന്മാരല്ല, വർത്തമാനകാലത്തെ നോക്കി സതപരപ്രയാണം ചെയ്യുന്ന യുവാക്കന്മാരാണ് ശാശ്വതമായ സാമുദായികശ്രേഷ്ഠസ്ഥിതി മേലുഭൂതരായിരിക്കുന്നവർ. പക്ഷേ ചെറുപ്പത്തിന്റെ ചോരത്തിളപ്പിൽനിന്നു സംജാതമാകുന്ന ഉൽക്കട്രപത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ പരിചിതന്മാരും പരിപക്വമതികളുമായ യഥാർത്ഥ വൃദ്ധന്മാരുടെ ഉള്ളുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ ഒട്ടധികം ആവശ്യങ്ങളാണ്. കാലംകൊണ്ടു ലോകത്തെ ബാധിച്ച മാരാത്തെ മനസ്സിലാക്കി അറിവും അനുഭവവും കൂടിയവരുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് ഉദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യത്തിലേക്കു സോത്സാഹം പാഞ്ഞുപോകുന്ന യുവജനങ്ങളിലാണ്, സമുദായത്തിന്റെയും രാജ്യത്തിന്റെയും സകലശ്രേഷ്ഠസ്ഥം ഭാവിസ്ഥിതിഗതികളുമിരിക്കുന്നത്. ഈ തത്വപരതം ധരിയ്ക്കാത്തതാണ് കേരളത്തിലെ മിക്ക സമുദായങ്ങൾക്കും വിശിഷ്ട നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിനും ഏറെക്കാലം കഷ്ടപ്പെട്ടേണ്ടിവന്നതും, വടംവലികൾ നടത്തേണ്ടിവന്നതും, വലിയ നാശങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്നതും, മറ്റുമെന്നു പറഞ്ഞാലതു തികച്ചും അയഥാർത്ഥമല്ലതന്നെ.

അപ്പോൾ നമ്പൂതിരിയുടെ അനന്തരലക്ഷ്യമേതെന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. ഇതിനത്തരം പറയാൻ നാമശേഷം ക്ലേശിക്കേണ്ടതില്ല. കേരളത്തിലെ മറ്റു സമുദായങ്ങളുടെ ല

ക്ഷ്യമേതൊ അതുതന്നെയാണ് നമ്പൂതിരിയുടേയും ലക്ഷ്യം. അതു നേടാൻ മറ്റു സഹോദരസമുദായങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളേതോ അവതന്നെയാണ് നാം അംഗീകരിക്കേണ്ടതും. ഇത്തരമൊരു മനസ്ഥിതി മൂക്കാൻ നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പു നമുക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നമ്പൂതിരിമാരുടെ നിലയിനെയും ശോച്യമാകുമായിരുന്നു. അത്രയധികം ‘സൂരിനമ്പൂതിരി’മാരുണ്ടാകാനും വഴിയില്ലായിരുന്നു. കാലാനുസൃതമായ പ്രയാണത്തിനുള്ള വാസനയുടെ ഫലമായി യോഗക്ഷേമസഭയും യോഗക്ഷേമപത്രവും നമ്പൂതിരിവിദ്യാലയവുമുണ്ടായി.

നമ്പൂതിരിത്തം പഴയപടി നിലനിൽപ്പിനു പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ പ്രാപിയ്ക്കണമെന്നതായിരുന്നു ഒരു കാലത്തു സമുദായത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എതിന്റേയും നന്മമാത്രം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു പുരോഗമിക്കുകയെന്നത്, പറയുമ്പോൾ ക്ഷിപ്രസാധ്യമായിത്തോന്നാമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അപ്രായോഗികവും അയഥാർത്ഥവുമാണ്. അതുതന്നെയാവണം അത്തരത്തിലുള്ള മാറ്റത്തിലൂടെ ഒരിരുപത്തഞ്ചുവർഷം സമുദായം പ്രയത്നിച്ചിട്ടും പൊതുവേ പരിഷ്കാരവും പരിവർത്തനവും തുലോം തുച്ഛമായിപ്പോയത്.

നമ്പൂതിരിയുടെ ചിന്താശക്തി നശിച്ചുപോയതാണ് ഇത്രയും ദയനീയമായ ഒരു നില സമുദായത്തിന്നാകമാനം വരുത്തിത്തീർത്തതെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. പരിശുദ്ധങ്ങളായ വേദമന്ത്രങ്ങൾ അർത്ഥാവബോധമില്ലാതെ മനഃപാഠം പഠിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബാല്യം മുതൽ കഷ്ടപ്പെട്ട മേലിൽ അവയുടെ അർത്ഥാവബോധമില്ലാത്ത ആവൃത്തിയും അതിനെ അനുബന്ധിച്ചു ഒട്ടേറെ ഉച്ചാരണപരവും ശാബ്ദികവുമായ ചെപ്പടി വിദ്യകളും മാത്രം വൈജ്ഞാനികമായ അവസ്ഥയുടെ ഒന്നു തുരച്ചായിക്കണക്കാക്കുക നിമിത്തം സൂക്ഷ്മമായ ശബ്ദശ്രുതി മധുരവും സുവ്യക്തവുമായ വിധത്തിലുച്ചരിച്ചാലുണ്ടാവുമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന പാരത്രികശ്രേയോലാഭത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമായി ലൌകികമായ മേന്മയോ വൈജ്ഞാനികമായ വികാസമോ ചിന്താശീലമോ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതിന്നു സാധിക്കാതെ വന്നു. നവനവോന്മേഷശാലിയായ പ്രതിഭയുടെ ഉറവിടനെ വറുച്ചുകളയുകയാണുണ്ടായത്. ഇത്രയും ഇവിടെ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു വേദാഭ്യാസത്തെ ഞങ്ങൾ അപലപിക്കുന്നതായി കണക്കാക്കുകവയ്യതന്നെ. നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ ഒട്ടേറെ നാളായി നടന്നുവരുന്ന ‘ഓത്തു ചൊല്ലൽ’ നമ്മെ ഒട്ടധികം ചിന്താജാല്യമുള്ളവരാക്കിത്തീർത്തു എന്നാണീപ്പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

വിജ്ഞാനത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും സമുന്നതസ്ഥാനം നേടിയിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർക്കു കേരളത്തിലെ സാമുദായികനിയമങ്ങൾ അതിരുകവിഞ്ഞു പുഷ്പസ്ഥാനം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തതു സാദാവികംതന്നെയെങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ ആ താല്പര്യം നമ്മെ അലസരാക്കിത്തീർത്തു എന്നു തുറന്നുപറയുകതന്നെ ചെയ്യണം. സ്വപന്തംനിലയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും പണിയെടുക്കാനും സ്വമനസ്സുകൊണ്ടു ചിന്തിച്ച് എന്തെങ്കിലും കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്താനും അവസരം ലഭിക്കാത്ത സുവകരവും സുരക്ഷിതവുമായ

ഒരു നില കൈവന്നതാണ് നമ്മെ ആലോചനാവിമുഖരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം. നമ്പൂതിരിയുടെ ആ ഹാദാദിചതുഷ്ടയങ്ങളുടെ സമ്പാദനസംരക്ഷണങ്ങളിൽ ആലോചിക്കുകയോ അലാപിക്കുകയോ ആവശ്യമില്ലാത്ത പരിതസ്ഥിതി വന്നപ്പോൾ ആലസ്യവും അനാലോചനാശീലവും വന്നുപിടിക്കുകയെങ്കിലും സ്വാഭാവികമാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾ രണ്ടും നമ്മെ കർമ്മവിമുഖരും ചിന്താശൂന്യരാക്കിത്തീർത്തു. ഇതെല്ലാം പഴങ്കഥകളല്ല. നമ്പൂതിരി ഇന്നും പ്രസ്തുതശീലത്തെ കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല. പഠിച്ച പലർ, പഠിക്കുവാൻ ചിലർ; എന്നിട്ടും സ്വന്തമായി പ്രവൃത്തിയെടുക്കാനും തന്നെത്താൻ ആലോചിക്കാനും കഴിയുന്നവർ, ഒരുക്കമുള്ളവർ, എത്രയോ വിരളമാണെന്നും. ഇതിന്റെ ഫലമായി നാമിന്നും സാമ്പത്തികമായി പഴയ കാലത്തിൽനിന്നു ഒരടിപോലും മുന്നേട്ടുപോയിട്ടില്ല. വൈയവസായികലോകത്തെക്കുറിച്ച് തികച്ചും അനഭിജ്ഞമാണ് നമ്പൂതിരിസമുദായം. സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപുരോഗതിയിൽ വ്യവസായത്തിനുള്ളത്ര പ്രാധാന്യം മറ്റൊന്നിനില്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. വിദ്യാഭ്യാസമുതൽ വിധവവിവാഹവരെയുള്ള എല്ലാ സാമുദായികഭാവനകളുടേയും പ്രായോഗികവരും സാമ്പത്തികമായ കഴിവിനെ കണക്കാക്കി നിലകൊള്ളുന്നതാണ്. അതിനാൽ നാം സാമുദായികപരിഷ്കരണത്തെ പ്രായോഗികവും പ്രയോജനകരവുമായവിധം നടപ്പിലാക്കണമെന്നു കരുതുന്നെങ്കിൽ സാമ്പത്തികമായി ഒട്ടേറെ ഉയരം കണക്കാക്കുന്നതായി ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ കാലഘട്ടത്തിനിടയിൽ നാം പല വ്യവസായങ്ങളിലും തലയെടുക്കേണ്ടി. പരിചയക്കുറവും പണിയെടുപ്പാനുള്ള മടിയുംനിമിത്തം പ്രവേശിച്ചവയിലധികവും നമ്പൂതിരി പരാജിതനാവുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അന്യന്റെ കീഴിൽ പ്രവൃത്തിയെടുത്ത പരിചയം നേടാനുള്ള ക്ഷമയില്ലാത്തവർക്കുവിലം നമ്മുടെ പഴയ ദുരഭിമാനം ഇന്നും അവശേഷിച്ചു

കിടപ്പുണ്ട്. അന്യരുടെ അഭിപ്രായമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കാനുവദിക്കാത്ത ആത്മാഭിമാനമിന്നും അസ്ഥാനത്ത് നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. അർത്ഥമില്ലാത്ത ഇത്തരം പൂർണ്ണരണ നമ്മുടെ പുരോഗതിയിൽ വിലങ്ങിട്ടുകിടക്കുകയാണെന്നു പഴയയുടെ മാധുരികസ്വപ്നം കാണുന്ന സമുദായാംഗങ്ങൾ ഓർത്താൽ തരക്കേടില്ല.

സമുദായാംഗങ്ങൾ ഒറ്റയ്ക്കോ കൂട്ടായോ വ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച പന്ററി പണവും പദവിയും നേടാൻ ശ്രമിക്കാത്ത കാലത്തോളം, നമുക്ക് വിദ്യാഭ്യാസപരമായും വിവാഹപരമായും ആചാരപരമായും അവശ്യം വേണ്ടതായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ പ്രായോഗികങ്ങളാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല എന്ന് പ്രമുഖ വ്യവസായവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു നമ്പൂതിരി ഞങ്ങളെ പലപ്പോഴും അനുസ്മരിപ്പിക്കാറുള്ളത് ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണെന്നു കരുതുന്നു.

സമുദായത്തിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചും സമുദായത്തിനുവേണ്ടിയും പലതും പ്രവർത്തിച്ചു അവസാനം സാമ്പത്തികാവശ്യത്തിൽ ഗതിയറ്റ പലരേയും നമുക്കിന്നു കാണാൻ കഴിയും. വിവാഹിതനായശേഷം തന്റെ കുടുംബസംരക്ഷണകാര്യത്തിൽ പരാജിതരായ പലരും നവീനവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരിലും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെയെല്ലാം പശ്ചാത്തലം സാമ്പത്തികമാണ്. സമുദായശരീർത്തിന്റെ സാമ്പത്തികമായ ഭാഗത്തിനു ബലം കുറഞ്ഞതിനാൽ അതിനെ ആധാരമാക്കി നിലകൊള്ളുന്ന മറ്റു പല വശങ്ങളും കർമ്മാസമർത്ഥങ്ങളായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ, നാം പ്രഥമതഃ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വരും സാമ്പത്തികമാണെന്നു വരുന്നു. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിയിലും മറ്റൊല്ലാത്തരം അഭിവൃദ്ധിയിലും നിദാനമായി നിലകൊള്ളുന്ന സാമ്പത്തികവരും പുഷ്ടിപ്പെടാൻ വൈയവസായികരംഗത്തിലേയ്ക്ക് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

പ്രവർത്തകന്മാർ.

(Regd 'ചന്ദ്രിക' ഔഷധസോപ്പ് (Regd

മൊരിച്ചണങ്ങ, മുഖക്കുരു, താരൻ, വരട്ടുചൊരി, വട്ടച്ചൊരി മുതലായവയെ മാറ്റുന്നു
സോപ്പ് കട്ട 1 ക് 0-12-0

- ഡാക്ടർ എച്ച്. എൻ. കമ്മത്ത് എം. ബി. ബി. എസ്സ്. (ഇരിങ്ങാലക്കുട അസി: സർജൻ) ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നു:—“ശ്രീ. സി. ആർ. കേശവൻവൈദ്യരുടെ “ചന്ദ്രിക ഔഷധസോപ്പ്” ചൊരി, മൊരിച്ചണങ്ങ, നിറഭേദങ്ങൾ മുതലായ തപകരോഗങ്ങൾക്ക് ഫലപ്രദമായി കണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്റെ ചില രോഗികൾക്കും സ്നേഹിതന്മാർക്കും ഈ സോപ്പ് ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കാറുണ്ട്.” എച്ച്. എൽ. കമ്മത്ത് (ഒപ്പ്)
- സ്റ്റോക്കിസ്സ്, 1. കുട്ടൻ ആൻറ് കമ്പനി തൃശ്ശിവപേരൂർ.
2. നാഥം ആൻറ് കമ്പനി പാലക്കാട്.
3. ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മെഡിക്കൽ ജനറൽ സ്റ്റോഴ്സ്, പാലക്കാട്.
4. സിദ്ധായ്യപ്പേട്ടിക് ഫാർമസി, മുളത്തുരുത്തി.

കൂടുതൽ സ്റ്റോക്കിസ്റ്റ്മാരേയും ഏജൻ്റന്മാരേയും ആവശ്യമുണ്ട്.
സിദ്ധവൈദ്യാശ്രമം, ഇരിങ്ങാലക്കുട.

രണ്ടിനേറയും ഇടയിൽ

(കാകളി)

മുപ്പതാണ്ടിനു മുമ്പി, ഞൊരാഴ്ചപ്പിസ്സിൽനി-
ന്നപ്പുകവണ്ടി പുറപ്പെട്ടുവേളയിൽ,
വിഭ്രമത്തിൻകിതപ്പോടൊരു കേരള-
വിപ്രനതിന്റെ മുറിയൊന്നിലേറിനാൻ.
അങ്ങിരിപ്പുപടി രണ്ടുള്ളതിലൊന്നു
തിങ്ങിയിരുന്നു, കുടുംബിയാമേകനാൽ;
മറ്റൊരിന്മേലിരുപേർക്കു ഉള്ള; ര-
ണ്ടൊരാളുമായാണിരുന്നിരുന്നതവർ.
ചെന്നിരുന്നാനപ്പുമാന്മാരുടെ നട്ട-
ക്കൊന്നും കഥിജ്ഞാതൊരുക്കുമോടന്തണൻ.

എകൻ ശിവലിജ്ജി മൂന്നിൽ; മറ്റൊരു-
പേർക്കുളോ ഏകാഗ്രഹകരപ്രതിമകൾ—
മറ്റൊരു, രണ്ടു വിചിത്രമെഴുകുകൾതൻ-
മധ്യേ കിളിത്തോരരികിന്നെക്കൊതുക്കാൽ
വണ്ടിജ്ജനാൽകളിലൂടെ നിരീക്ഷിച്ചു-
കൊണ്ടിതു പൂർവ്വമകംകുതിർകളാൽ!
നില്ലാതെ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി തീവണ്ടി; തൻ-
ചെല്ലം തുറന്നു മുറുക്കുവാനന്തണൻ;
ഇല്ലത്തുവെച്ചു പുലർച്ചയ്ക്കു ഗായത്രി
ചൊല്ലിയ ചുണ്ടത്തു പാഞ്ഞു തുടനിറം.

ഇന്നെറികേടുകണ്ടപ്പരിഷ്കാരികൾ-
ക്കൊന്നുപോലാശു ചുളിഞ്ഞു നൊറിത്തടം:
രണ്ടു തനിശ്ശീമമട്ടിൻനട്ടക്കിലോ
കൊണ്ടുവെക്കേണ്ടതീ നാടഞ്ചരക്കിനെ!
മിത്രങ്ങളുക്കേരളീയയുവാക്കള-
ത്യുത്തമമാകും ദൊരയുടപ്പിട്ടവർ;
വൃദ്ധതാസ്തൃഷ്ടനാം വിപ്രനോ, തറുട്ട-
വസ്ത്രമൊന്നാലര മാത്രം മറച്ചവൻ.
ഗൗരവം കൂട്ടമാ മാന്യർതന്നാനനം
ക്ഷൗരകമ്മാമോദിമുണ്ണമണ്ണിതം;
ആരണവത്രമോ സംവൃതം വാലുക-
ച്ചാരം പുരണ്ടുള്ള രോമാങ്കുരങ്ങളാൽ.

അപ്പൊളാ രണ്ടാളിലേകങ്കൽനിന്നു, വായ്-
ക്കപ്പൽച്ചുരുട്ടിൻപുകച്ചാത്തിലൂടെവേ
‘ആരാണു താങ്കളെ’ന്നിങ്ങിനെ ചോദ്യമൊ-
ന്നാരണൻതങ്കൽപ്പരിച്ചു പരക്കനായ്.
‘ഞാനൊരു നമ്പൂരി,’യെന്നു, വീണ്ടും ധൃത-
മൗനം മുറുക്കു തുടർന്നു മഹീസൂരൻ.
ചേത്താനൊരു ടീക മറ്റാവൻ തോഴന്റെ
ചോദ്യത്തിന, ‘ഞൊരു തണ്ടനോ? മണ്ടനോ?’
‘രണ്ടിന്റെയുമിടക്കേ’ന്നാനൊ, തൽസ്തിതം
ചുണ്ടിൻചുക്കപ്പിൽ തെറ്റാടുത്തു ഡാഹയൻ.

വള്ളത്തോൾ

നമ്പൂരിമാരും യോഗക്ഷേമവും

യോഗത്തിന്റെയും ക്ഷേമത്തിന്റെയും സമാഹാരത്തെയാണ് 'യോഗക്ഷേമ'പദംകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നത്. "യോഗം പ്രാപ്തസുപ്രാപണം; ക്ഷേമസ്തദക്ഷേണം" എന്നു ശങ്കരഭഗവൽപാദർ ഈ ശബ്ദത്തിന്നു ഗീതാഭാഷ്യത്തിൽ അർത്ഥവിവരണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ലഭിക്കാത്ത അഭിലഷണീയവസ്തുക്കളുടെ ലാഭമാണ് യോഗം; ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു വേണ്ട അവയുടെ സംരക്ഷണമാണ് ക്ഷേമം. യോഗം കൂടാതെ ക്ഷേമത്തിന്നു പ്രവൃത്തിയില്ല; ക്ഷേമം കൂടാതെ യോഗംകൊണ്ടു പ്രയോജനവുമില്ല. അവ രണ്ടും രണ്ടു കണ്ണുകൾപോലെ യൗഗപദ്യേന അവയുടെ കർത്തവ്യം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മാത്രമേ, ഒരു വ്യക്തിക്കോ, വർഗ്ഗത്തിനോ, മാനവസമുദായത്തിന്നുതന്നെയോ ആശംസ്യമായ പുരോഗമനം സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു ധനംകൊണ്ടും, വിദ്യ കൊണ്ടും,സ്വഭാവംകൊണ്ടും, ആചാരംകൊണ്ടും, പ്രാഭവംകൊണ്ടും, പ്രേരകശക്തികൊണ്ടും, നമ്പൂരിമാർക്കുതന്നെയായിരുന്നു പ്രാഥമ്യം എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമാണ്. സഭാമന്ത്രി, പട്ടാമ്പലം, 'അന്യോന്യം' തുടങ്ങിയ മത്സരപരീക്ഷകൾ, എന്നിസ്ഥാപനങ്ങൾ അവർക്കു വേദങ്ങളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രകൃഷ്ടമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ അവർ സമ്പാദിച്ച സ്ഥാനം എത്ര ഭാരവീര്യത്തോടും സശീരകമ്പമായ ശ്ലാഘയെ ആവർജ്ജിച്ചു. ആരാണ് നമ്മുടെ പ്രധാനശാസ്ത്രകാരന്മാർ? ശങ്കരാചാര്യർ, പ്രഭാകരൻ, പയ്യൂർ പട്ടേരിമാർ. ആരാണ് മഹാകവിമുഗ്ദ്ധന്മാർ? പിന്നെയും ശങ്കരഭഗവൽപാദനും, അതു കഴിഞ്ഞാൽ മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിയും, വിലപമംഗലത്തു സ്വാമിയായും. ആരാണ് ഭാരതവണ്യത്തിലെ അദിപിതാവായ യമകമഹാകവി? പട്ടാമ്പലം വാസുദേവഭട്ടതിരി. ആരാണ് അതിപ്രശസ്തനായ വ്യാകൃതാക്കന്മാർ? വീണ്ടും ഭഗവൽപാദനും, പിന്നീടു പൂർണ്ണസരസ്വതിയും രാഘവാണന്മാരും. ആരാണ് മഹനീയന്മാരായ ജ്യോതിർവിദ്വന്മാർ? വടശ്ശേരി പരമേശ്വരൻനമ്പൂരിയും കേളപ്പൻ നീലകണ്ഠസോമയജിയും. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ സാമ്രാജ്യസിംഹാസനത്തെ ആരലങ്കരിക്കുന്നു? ചെറുശ്ശേരി. ഭാഷാചമ്പുപണ്ഡിതത്തിന്നു മിഴിവു മേന്മയും വരുത്തിയത് ആരാണ്? പൂനയും, മഴമുളിയും, നീലകണ്ഠകവിയും. ഭാഷാകവിതയ്ക്ക് ഇന്നത്തെ പ്രസാദവും, മാധുര്യവും തേടിക്കൊടുത്തത് അതിന്റെ ആർക്കും ആസ്വാദ്യമാക്കിത്തീർത്തത് ആരാണ്? വെണ്മണി മഹൻ. ഈ മഹാപുരുഷന്മാരെല്ലാം ഏതു സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നു നമുക്ക് ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ആലോചിച്ചുനോക്കാം. നമ്പൂരിസമുദായത്തിൽ ആയുർവ്വേദത്തിന് അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും, മന്ത്രശാസ്ത്രത്തിന്നു കല്ലൂർ, കാട്ടാമണ്ണ തുടങ്ങിയ മനകളെക്കൊണ്ടും, പൂർവ്വിമാംസയ്ക്കു പയ്യൂർമനയെക്കൊണ്ടും, വ്യാകരണത്തിന്നു കൂടല്ലൂർമനയെക്കൊണ്ടും മാത്രമാണ് കേരളത്തിന്

അനിതരസാധാരണമായ പേരും പെരുമയും സിദ്ധിച്ചത് എന്നുള്ള വസ്തുതയും നാം വിസ്മരിക്കരുത്.

“കേരളേഷു നഭോലംഘി-
കേരളോഽഹമാത്മ്യം
അസ്തി കശ്ചിന്നഹാനഗ്ര-
ഹാരഃ 'കാലടി'നാമകഃ”

എന്നു രാജമുഡാമണിഭിക്ഷിതർ ശങ്കരാഭ്യദയമഹാകാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന ആലുവാപ്പുഴയുടെ തീരത്തിലുള്ള കാലടിഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു, മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സിനുള്ളിൽ, മുപ്പത്തിരണ്ടു ജനംകൊണ്ടുപോലും മററുള്ള മഹാശയന്മാർക്കു സങ്കല്പലോകത്തിൽക്കൂടി സാധ്യമല്ലാത്ത അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു, വിമതസ്ഥന്മാരെ വിവാദത്തിൽ ജയിച്ചു, സനാതനധർമ്മത്തെ ഹിമവൽസ്ഥിരമായി പുനഃസ്ഥാപനംചെയ്തു, ഭാരതത്തിന്റെ നാലു ദിക്കോണങ്ങളിലും നാലുസന്യാസാശ്രമങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു, തന്റെ മാതൃഭൂമിയുടെ ഐക്യത്തെയും അവിഭാജ്യതയേയും സ്തംഭിപ്പിക്കുമായി പ്രവ്യാപനംചെയ്തു, സർവ്വജ്ഞപീഠത്തെ അധിരോഹണംചെയ്ത ആ ലോകശങ്കരനായ ശങ്കരന്റെ നാമശ്രവണം ഒന്നുമാത്രം മതി കേരളീയർക്കു പൊതുവേയും നമ്പൂരിമാർക്കു പ്രത്യേകമായും ആത്മാഭിമാനം അതിന്റെ സമഞ്ജസമായ രൂപത്തിലും സമഗ്രമായ പരിമാണത്തിലും കൈവളർത്തുവാൻ.

ഉദണ്ഡശാസ്ത്രികളെക്കൊണ്ടു “സർവ്വാൽകൃഷ്ടാ ജഗതി വിദിതാഃ കേരളേഷു ദപിജേന്ദ്രാഃ” എന്നു മുക്തകണ്ഠമായി സമ്മതിപ്പിച്ചവരാണ് ഇന്നത്തെ നമ്പൂരിമാരുടെ പൂർവ്വപുരുഷന്മാർ.

“ദൈവതേ ലക്ഷ്യദയാധിതീ-
ഹൃദൈവതേ ലക്ഷ്യപാരഗഃ,
അദ്വാപി വിദ്വാലാഭായ
ജാഗമ്യേവ ജരണപി”

എന്നും,

“ദശകൃതപശുതം ഭാഷ്യം
ശതകൃതപശു പാരിതഃ;
ആവൃത്തയോ ന ഗണ്യതേ
ടികാവാക്യപദീയയോഃ”

എന്നും അവർ തങ്ങളുടെ വിദ്യാവ്യസനിതപത്തേപ്പറ്റി ചെയ്ത പ്രസ്താവനകളിൽ അശേഷം അതിശയോക്തിസ്സർമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. കൊല്ലം, എട്ടാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിൽ പെരിഞ്ചെല്ലൂർഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂരിമാരുടെ നില എന്തായിരുന്നു എന്നു ചെല്ലുന്നാമോദയം ചമ്പുവില്പുള്ള അധോചിവിതമായ ദണ്ഡകത്തിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്.

“ഭൂമീസുരാദധതി സീമാതിവൃത്തമൊരു

ഭൂമനമാമധുരഭീമാഃ;

പുകൾപെരിയ കൈമാ —രകവയസി മാമാ;

പാഴ്വർ പട്ടത്തോൾ വിഭാഗൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

മഹാമഹോപാധ്യായൻ കിള്ളിമംഗലത്തു
നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ശ്രീമദ്വേണിശ്വരൻ മഹാദേവൻ

ശ്രീമദ്വേണിശ്വരൻ മഹാദേവൻ

ശ്രീമദ്വേണിശ്വരൻ മഹാദേവൻ
ശ്രീമദ്വേണിശ്വരൻ മഹാദേവൻ

മികവാടാതെ മതിമഹിമ തടവി മുഹൂർത്തി-
വിപുലമഖിലജനനയനപുഷ്പസോമാഃ; (1)

സാവിത്രിയാമൊരു സവിത്രാ പിറന്ന പുന-
രാബലമാതഗുരുസേവാഃ;
സവിത്രസമരോദാഃ ശിവനിയതഭാവാഃ;
ദിവസമനനിഗമമയജലധികളിലനകലിത
പരമകിടിപരിവൃന്ധവിഭാവാഃ; (2)

സാമിത്യതരൂകൃതഗാഥകുമാ, മഹിത
ഗാഢസ്വമാനം ചരിതാത്മാഃ
സൂക്തഗണജൈത്രം—സ്സുഖവിദിതശാസ്ത്രഃ;
സുവിരചിതധരണീസുരവിബുധചിത്രപരിചരണ-
മുദിതതരൂഭരനയപൌത്രഃ; (3)

പാലാഴിചാരിപുകൾമാലാമയം കലിത-
ലീലം പ്രപുഷ്ട ജഗദന്തേ—
പല വചനബന്ധേ—ഫലവിഭജനമന്തേ?—
നലമുടയധരണീസുരകുലപതികളുപരതല-
ഗുണഗരിമ തടവി വിജയന്തേ.”

ശാസ്ത്രത്തിലെന്നപോലെതന്നെ ശാസ്ത്രത്തിലും നമ്പൂരി-
മാർ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു പല ച-
രിത്രലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്.

നമ്പൂരിമാരുടെ അധഃപതനം ആരംഭിച്ചതു കേരളത്തി-
ന്റെ ആധിപത്യം ഇംഗ്ലീഷുകാർ കൈക്കലാക്കിയതിനുമേലാ-
ണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ക്ഷേത്രസങ്കേതങ്ങളിലും മറ്റും
അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആധികാരം അവരിൽനിന്നു നാടുവാഴി-
കൾ സ്വായത്തമാക്കി. നാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിനു
സമൂലമായ ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കുകയും സംസ്കൃതത്തെ
ഇംഗ്ലീഷ് ക്രമേണ പുറംതള്ളി അതിന്റെ പീഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്
ഇരിപ്പുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കാലം വരുത്തിയ ആ മാ-
റ്റാമൊന്നും നമ്പൂരിമാർ കണ്ടില്ല; സുവസ്ഥപ്പത്തിൽ ലയിച്ചി-
രുന്ന അവർക്ക് അതു കാണാനുള്ള കണ്ണു തുറന്നിരുന്നില്ല; അന്യ-
സമുദായങ്ങൾ അവരെ മറികടന്നു മുന്നോട്ടു പോയി; സേവകാ-
യത്തസിദ്ധികളും കാര്യകാര്യവിചാരശൂന്യമായ അവർ അ-
ത്യന്തം പശ്ചാൽകൃതന്മാരുമായി. അന്ധമില്ലാത്ത ആഭിജാത്രഭ-
മം മാത്രം അവരിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ പ്രേതപോലെ അവ-
ശേഷിച്ചു; ആ ബാധോപദ്രവത്തിനു വിധേയരായ അവർ അ-
ന്യരുടെ അപഹാസത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു. പുത്തനായി അവർ
വല്ലഭം പർവ്വതത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി നേടിയെങ്കിൽ അ-
തു പൂർവ്വചരത്തോടു പൊതുവേയുള്ള ഒരു വെറുപ്പു മാത്രമായിര-
ന്നു. ആധുനികാചാരങ്ങളിൽ അനവഗൃഹ്യാവസ്ഥ സപീകരിക്ക-
ുന്നതിനു വേണ്ട ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കു അവരിൽ അർക്കമില്ല. അങ്ങ-
നെ സംസ്കൃതത്തെ അവർ പരിത്യജിച്ചു; ഇംഗ്ലീഷിനെ അസ്തിക-
രിച്ചു. ഇല്ലത്തുനിന്നിറങ്ങി; അമ്മാത്തിലൊട്ടു എത്തിയതു-
മില്ല; എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ഉദയഭാഷ്യമായിത്തീർന്നു അവരുടെ
ജീവിതമയ്യും.

ഭയനീയമായ ആ അധഃപതനത്തിൽനിന്നു നമ്പൂരിസമു-
ദായത്തെ സമൂലരിക്കുന്നതിനാണ് യോഗക്ഷേമസഭ 1083-ൽ
ആവിർഭവിച്ചത്. ആ സഭയുടെ നിയമാവലിയിൽ “നമ്പൂരിമാ-
ർക്കു വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായും ധർമ്മാചാരസംബന്ധമായും രാ-
ജനീതിസംബന്ധമായും ധനസംബന്ധമായുമുള്ള” അഭിപ്രായ-
യെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് അതു സ്ഥാപിച്ചതെന്നു പ്രത്യേകം ചൂ-
ണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. കന്യാകുമാരിമുതൽ കാഞ്ഞിരോട്ടുപുഴവ-
രെയുള്ള കേരളഭൂമിയിൽ അങ്ങിങ്ങു ചിന്നിച്ചിതറിത്താമസിക്ക-
ുന്ന നമ്പൂരിമാരെ “ഒരു ചരടിയിലിറക്കിക്കൊണ്ട് പുഷ്പങ്ങൾ”
ആക്കി, അവരുടെ ഇടയിൽ സർവ്വതോമുഖമായ സൗഭാഗ്യം വ-
ളർത്തി, ഏകയോഗക്ഷേമമെന്ന ആദർശസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ
എത്തിക്കുന്നതിനു പ്രസ്തുതസഭ ആദ്യകാലത്തു പല പ്രകാരത്തി-
ലും പ്രവർത്തിച്ചു. 1084 വൃശ്ചികത്തിൽ മംഗളോദയം മാസിക
ആരംഭിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീട്
ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാസിക, യോഗക്ഷേമപത്രം എന്നീ സമുദായ-
സേനകൾവഴിക്കും ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്ക് അനവധി ശ്രമങ്ങൾ
അനുസ്മൃതമായി നടന്നു.

കഴിഞ്ഞ മുപ്പതിൽവിലപാനം കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ,
മേൽ നിർദ്ദേശിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും മറ്റും ഫലമായി ന-
മ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ പരക്കെ ഒരു പ്രബുദ്ധതയും, കുറച്ചെ-
ല്ലാം പുരോഗമനവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും
അതുകൊണ്ടൊന്നും ഗണനീയമായ ചാരിതാത്മ്യം ആ സമുദാ-
യംഗങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെടുവാൻ നിവ്വാഹമുണ്ടെന്നു തോ-
ന്നുനില്ക്കുന്നു. പ്രസ്ഥാനരേഖയ്ക്കും പ്രാപ്തസ്ഥാനത്തിനും തമ്മിലുള്ള
ദൂരം ഇനിയും അത്ര വളരെ ഭീമമാണ്.

ഒന്നാമതായി നമ്പൂരിമാരുടെ ശുദ്ധ കേന്ദ്രീഭവിക്കേണ്ടതു
കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാകുന്നു. എന്താണ് അവരെ
സ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാലാനുക്രമമെന്നു പാഠ്യപുന അ-
ഗ്രയനക്രമം? മംഗളോദയം മാസികയിൽ കുറേക്കാലത്തേക്കു
നമ്പൂരിമാർ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാമോ പാടില്ലയോ എന്ന വിഷ-
യം വലിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്ക് അവസരം നൽകി. ഇന്ന-
ത്തെ യുവാക്കന്മാർക്ക് ആ വിഷയത്തിനും അമ്മയെത്തല്ലുന്നതി-
നും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും തോന്നുന്നതല്ല; ഇംഗ്ലീഷു
പഠിക്കേണ്ടത് അത്രമാത്രം അപരിത്യാജ്യമാണ്; അങ്ങനെയി-
രിക്കെ എത്ര ന്യായങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് അതു പാടില്ലെ-
ന്ന് ആർക്കെങ്കിലും സമ്മതിക്കാവുന്നതു് എന്ന് ആധുനികന്മാർ
ചോദിച്ചുപോകുന്നതിൽ അസാംഗത്യമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ
മാമൂൽ കടക്കുക എന്നുള്ളതു മല കടക്കുന്നതിനേക്കാൾ വിഷമ-
മാണ്. 1047 ചിങ്ങം 27-ാംനു കപ്പിട്ട ഒരു നോട്ടീസിൽ സ-
ർവ്വതരൂപതരൂനായ കൂടല്ലൂർ കുഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടുപോലും
നമ്പൂരിമാർക്ക് ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നു
ള്ള പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
കുശാഗ്രബുദ്ധിക്കും ആവാപോദാപകരലതയ്ക്കും നിദർശനമാ-
യി പരിലസിക്കുന്നു. ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ എന്നുപോലെ ന-
മ്പൂരിമാരുടേയും യോഗക്ഷേമത്തിന് അത്യാന്താപേക്ഷിതമാണ്.

രാജകീയഭാഷാഭ്യസനം; വിദ്യാൺ അഭ്യയസൗധത്തിന്റെ മുലസ്തംഭം; ആ വിദ്യാ സമ്പുണ്ണമായും, കായുഷമമായും, സർവ്വസമ്മതമായുമുള്ള രീതിയിൽ സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷിനെ ശരണംപ്രാപിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പുരുഷന്മാർ തങ്ങളെ മാത്രമല്ല, സ്ത്രീകളേയും ആ ഭാഷ അഭ്യസിപ്പിക്കണം. അന്തഃജനങ്ങളിൽനിന്നു മറക്കുകയും, ഓട്ടുവളയും മറ്റും ഇനിയും പഠപഠനംകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവയെല്ലാം ഒന്നടങ്കം അയിത്തം കല്പിക്കേണ്ട കാലം ആസന്നമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ, അതിക്രാന്തമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആ സമുദായത്തിലെ സകലപുരുഷന്മാരും അറിയേണ്ടതാണ്. യാതൊരു സമുദായത്തിൽ സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ അടിമയായി, അശരണയായി, അപരിഷ്കൃതയായി, അലബ്ധവിദ്യയായി, അസൂത്രപത്രയായി, അടുക്കളയിലും അന്ധവിശ്വാസഗുരന്തത്തിലും ആണ്ടുകിടക്കുന്നുവോ, ആ സമുദായത്തിന് ഉൽഗതി എന്നൊന്ന് ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല; സരസ്വതീകാന്തനായ ചതുർമുഖനോ, മംഗലദേവതാവല്ലഭനോ മഹാവിഷ്ണുവോ, പാർവ്വതീവർമ്മമോദനനായ പർവ്വേശ്വരനോ അതിനെ കടാക്ഷിക്കുവാൻ അവരുടെ പ്രേയസിമാർ അനുവദിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ആംഗലഭാഷാഭ്യസനത്തിനാകട്ടെ നമ്പൂരിമാരുടെ ഐദംപയ്യേണ ഉള്ള ശ്രമം.

എന്നാൽ അത്രമാത്രംകൊണ്ട് അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണമാകുന്നതല്ല. അവർ തലമറന്ന് എണ്ണത്തേയ്ക്കു തുല്യം നാടു മറന്നാലും മുട്ടുമറക്കരുത്. സംസ്കൃതഭാഷ മുതലാണെന്നും അതു പഠിക്കുന്നതു പഴഞ്ചൻ മനസ്സിലിടയുടെ പരിപാലനത്തിനു മാത്രമേ ഉതകൂ എന്നും ചില സ്വയംധീരന്മാരായ പണ്ഡിതമ്മന്ത്യാർ അവർക്കു ദുരൂഹദേശം നല്കി എന്നു വരാൻ പാടില്ലായില്ല; കാലം ഇന്ന് അങ്ങനെയുള്ളതാണ്. പക്ഷേ അവർക്ക് ഇഹാമൃതസുഖപ്രദമായ ജീവിതമേതാണെന്ന് അവർതന്നെ ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിക്കണം. ഓരോ ഹിന്ദുവും സംസ്കൃതം നിബ്ബന്ധിതമായി പഠിക്കേണ്ട ഒരു ഭാഷയെന്നാണ് എന്റെ നിഷ്കഷ്ടമായ അഭിപ്രായം; നമ്പൂതിരിമാർ എത്രയൊലും ആ ഭാഷ പഠിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണെന്നു ഞാൻ ഉണിയറപ്പിച്ച് ഒന്നു പോലെ നൂറുതവണ ഉത്തരവാദബോധത്തോടുകൂടി അവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നമ്പൂതിരിമാർക്ക് അടുത്ത കാലം വരെയുണ്ടായ മേന്മയുടെ അടിസ്ഥാനം സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനമാണ്. നാലുപുരുഷാത്മങ്ങളിൽ അത്ഥമൊഴിച്ചു മറ്റു മൂന്നും ഇക്കാലത്തും ആ ഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശീലിച്ചാൽ നേടാവുന്നതുതന്നെ.

പിന്നെ ബ്രാഹ്മണർക്കു പരമ്പരാഗതമായി പാലിക്കേണ്ട ചില ധർമ്മസേവകങ്ങളുണ്ട്; അവയെ അവർ ഏതു ക്ലേശം സഹിച്ചും ഏതു ത്യാഗത്തിനു സന്നദ്ധരായും പാലിച്ചേ കഴിയൂ. അതു ലോകസംഗ്രഹത്തിനു തികച്ചും ആവശ്യമാണ്. ഇന്നു ബ്രാഹ്മണരെ പരിമനിക്കുന്ന ചില ഇതരസമുദായാംഗങ്ങൾ ഇല്ലെന്നില്ല; എന്നാൽ അവർക്കും—ലോകത്തിൽ ആർക്കുംതന്നെ—യഥാർത്ഥമായ ബ്രാഹ്മണ്യത്തെപ്പറ്റി ആക്ഷേപമില്ല. ആ ബ്രാഹ്മണ്യം അനേകം സൽഗുണങ്ങളുടേയും സദാചാരങ്ങളുടേയും സമാഹാരമാണ്. “കാമരാഗാദിഭോഷാഹിതഃ, ശമദ

മാദിസമ്പന്നോ, ഭാവമാത്സർയ്യാശാമോഹാദിരഹിതോ, ദംഭാഹങ്കാരാദിരസ്പഷ്ടചേതാ വർത്തതഃ; ഏവമുക്തലക്ഷണോ യസ്സ ഏവ ബ്രാഹ്മണഃ” എന്ന വഭൃസൂചികോപനിഷത്തിലെ ബ്രാഹ്മണശബ്ദനിർവ്വചനത്തിൽ വൈമത്യാം തോന്നുന്നവർ ആരാണ്? സൂക്ഷ്മക്ഷിപ്രയിൽ പശുധർമ്മചാരികളായ അപൂർവ്വം ചില ചാർവാകന്മാർക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കെങ്കിലും തോന്നുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നനായ ഒരു ഉത്തമബ്രാഹ്മണനാണ് മഹാത്മാഗാന്ധി; അദ്ദേഹം വൈശ്വനല്ല. അങ്ങിനെ എല്ലാ ജാതികളിലുമുണ്ട് എല്ലാ ജാതികളും. യാതൊരു സമുദായത്തേയും അതു സ്വയംതിരോധാനത്തിനു സന്നദ്ധമായില്ലെങ്കിൽ ആർക്കും നശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ആ സന്നദ്ധത ഉന്മത്തന്റെ ആത്മഹത്യാഭ്രമമാണ്. അത് ഒരു സമുദായവും ചെയ്യരുത്.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാർ തങ്ങളെ വിട്ടു കരക്കാലമായി അകന്നിരിക്കുന്ന പ്രാചീനപദവി തികച്ചും വീണ്ടെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി എം. എ., പണ്ഡിതർ ഇ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി, പി. ലാ. കുട്ടി മധുസൂദനൻഭട്ടതിരി, മാത്തിൽ ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരി, വെണ്ണിയസ്സ് ലക്ഷ്മണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, നടുവത്തുരങ്കൻനമ്പൂതിരി* ഇങ്ങിനെ അപൂർവ്വം ചിലർ അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രാക്കാലമഹിമ പരിപാലിക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. സർവ്വാപരിശ്രമത്തിലുള്ളിതാംബിക അന്തഃജനത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ സാഹിത്യവ്യവസായം എന്നെ ആത്മയ്ക്കു പരതന്ത്രനും ആനന്ദബാഷ്പാഭിഷിക്തനാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്; തീക്കുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ ഇവരെക്കൊണ്ടുമാത്രം പ്രസ്തുത സമുദായത്തിന് അലംഭാവം വരാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഇനിയും കുറെ കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരിമാരും, ലളിതാംബിക അന്തഃജനങ്ങളും അവരുടെ ഇടയിൽ ജനിച്ച്, തങ്ങളുടെ സൂക്തിരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈരളിയെ അലങ്കരിച്ച്, സാഹിത്യസദസ്സിൽ തങ്ങൾക്ക് അവകാശമുള്ള പണക്കിഴി മുഴുവൻ വാങ്ങി സ്വസ്ഥസമുദായത്തെ അതിന്റെ പഴയ കീർത്തിപീഠത്തിൽ അമിരേണ വീണ്ടും ഉപവേശിപ്പിക്കുമാറാകട്ടെ.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ അഭ്യഭയനിശ്രേയസങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഇനിയും അനേകം വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിലും ഈ ഉപന്യാസം ഇതിലധികം ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. യോഗക്ഷേമപത്രത്തിന്റെ രജതജ്വലിലി ആഘോഷിക്കണമെന്ന് അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾ നിശ്ചയിച്ചതു സമചിതമായി. ദേഹളിദീപികയുടെ എന്നപോലെ ഈ ആഘോഷത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഭൂതകാലത്തെ ഭാവി കാലവുമായി തുലനംചെയ്യുന്നോക്കിയാൽ അവർ തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു പരമാണുപ്രായമാണെന്നും സാധിക്കുവാൻ അവശേഷിക്കുന്നതു പവ്തപ്രായമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി, അതിനു തക്കവണ്ണം തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം പൂർവ്വാധികം ഉജ്ജ്വലസ്വപഥമാക്കുതെയിരിക്കുകയില്ല. ആ കൃത്യാനുഷ്ഠാനത്തിൽ അവരുടെ ബാഹുക്കൾക്കു സ്വസ്ഥസമുദായത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിന്റെയും ത്യാഗസമ്പന്നമായ സാഹായ്യംകൊണ്ടു ബലവീര്യങ്ങൾ വലിക്കട്ടെ.

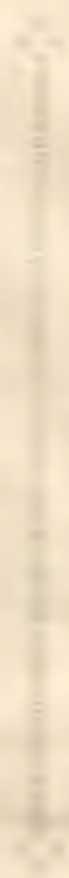
ഉള്ളൂർ

* ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ദിവംഗതനായിരിക്കുന്നു. (യോ. പ.)

A circular, black and white portrait of a man with a full beard and mustache. He is wearing a dark suit jacket, a white shirt, and a dark tie. The portrait is set against a light, textured background.

A black and white portrait of an elderly man, likely a Hindu deity or sage, seated and wearing a dhoti and a shawl. He has a long white beard and is holding a small object in his hands. The image is framed by a dark border.

മുദ്രതടം കാത്തൻ
(മുദ്രതടത്തു പുരുഷേഷ്വരൻ നമ്പൂരി) 1044-ൽ ജനനം.
ഋഗ്വേദപിഷ്യത്തിൽ കന്യാധർമ്മത്തിൽ
മൈത്രിധർമ്മത്തിൽ അന്നം സാധനം.

பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி

பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி

பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி

பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி
பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி
பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி

பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி
பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி
பெரிய அளவுகளில் காட்டும் படி

വൃദ്ധ

വടിയും കുത്തിക്കുത്തി
 മുറത്തേക്കിറങ്ങിച്ചെ-
 ന്നി വേച്ചുപോം വൃദ്ധ
 വിളിച്ചാൾ വണക്കത്തിൽ:
 “മകനേ,”—പറമ്പിന്റെ-
 യുടമക്കാരൻ മുറ-
 ത്തകലെയിരിയ്ക്കയാം
 മുറക്കുൻപൊതി നീന്തി.
 ഒരു മാവൊ, ത മാവു
 മാത്രമുണ്ടാ മണ്ണിടി-
 ന്നതകിൽപ്പറമ്പിന്റെ
 തണലും മുതലുമായ്.
 അക്കണക്കൊരിക്കലും
 പുത്തതായറിവില-
 ചുക്കരമാവാ, മാവു
 വെട്ടിക്കുന്നത്രേ ഭാവം.
 രണ്ടുകൊല്ലത്തെപ്പാട്ടം
 തീരണം; വിററീടാനെ-
 ന്നുണ്ടു വൃദ്ധയ്ക്കു വീട്ടിൽ-
 പിഴുപ്പാളയല്ലാതെ?
 പോയ കന്നിയിലാണാ-
 പ്സാവത്തിൻ കണ്ടാൽബുദ്ധ-
 മായ പൊന്നകളവ-
 സ്സാരത്താൽ മൃതയായി.
 ഒരുകാരനാം കൂര-
 ദാരിദ്ര്യം ചാരിത്രത്തെ
 വിററുതിന്നാനാസ്സായു-
 ഘ്നണിനൊട്ടു നിന്നു.
 ആയവളിതന്നപ്പോൾ
 വൃദ്ധയ്ക്കു നാമം ചൊല്ലി-
 പ്സായയിൽക്കൂടാം പുറ-
 ത്തൊന്നമന്നറിയേണ്ട.
 ആ മകൾക്കൊരു കൊച്ചു-
 മകനുണ്ടവൻ ജന്മി-
 യാമയാളുടെ തനി-
 ഘ്നായയാണെന്നോമുഖം.
 ആളുകൾവന്നെയെ-
 ണ്ണാനമേ കണ്ടാൽ ചൊല്ലും
 പുളുവച്ചോരോന്നവൻ
 തലയും കുനിച്ചോടും.

ഇല്ലവന്നുടമസ്ഥ-
 നായൊരാൾ; കശുമാവിൻ-
 ചില്ലുമേലണ്ണാനോടു
 ചിലച്ചുണ്ടനെ കൂടും.
 “മകനേ,” രണ്ടാമതും
 വിളിയ്ക്കു മുളാൽക്കാതി-
 ന്നകമേ കോറുംപോലെ,
 യുളൊരസപരസത്തിൽ
 പുരികം മുളിച്ചൊന്നു
 നീട്ടത്തിൽത്തുറ്റിക്കൊണ്ടി-
 ത്തിരി ഗൌരവത്തോടേ
 തിരിഞ്ഞാൻ പണക്കാരൻ.
 “മകനേ, മരിച്ചൊന്നു
 തോന്നത്താ മാവെന്റെ
 വകയായ് നിന്നാൽക്കൊള്ളാം,
 ഞാൻ ചത്താൽ ചുടാൻ മാത്രം.”
 ചില്ലുകളിറക്കുവാൻ
 കാച്ചിച്ച കൈക്കോടാലി
 നല്ലപോൽക്കല്ലിൽത്തേച്ചു
 മുച്ചുനോക്കുമാശാരി,
 നിന്നടിക്കിൽ നിന്നത്ഥം-
 ഗർഭം ചിരി മുണ്ടിൽ
 വന്നതു തുടച്ചൊന്നു
 ചുമയ്ക്കുമാത്രം ചെയ്തു.
 “എന്തുകൾവളിത-
 നെങ്കിൽ—” നിന്തിനാൾ വൃദ്ധ,
 ചിമ്മിടും മിഴിയിൽനി-
 ന്നടൻ തീയിൻതുളി.
 “പോ, തള്ള! പഴുപ്പുരാ-
 ണങ്ങളും കൊണ്ടു;—പ്പെണ്ണിൻ-
 പ്രേതമീ വരാനുള്ള
 പാട്ടം തന്നടയ്ക്കുമോ?
 ചേതമുണ്ടെന്നിയ്ക്കെന്റെ
 മുതൽ പോയാലീ മാവിൻ-
 കാതൽക്കൊണ്ടെന്നിയ്ക്കാതെ
 കേവളി പണിയണം,”
 പാതി പുച്ഛത്തിൽ, പാതി-
 കോപത്തിലേവം ജന്മി-
 യോതിനാൻ; മരവിച്ചു-
 നിന്നുപോയ് മാവുകൂടി!

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

നമ്പൂതിരിമാരും കേരളവും

I

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആഗമനം

കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ വസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരെ, അവർ സംസാരിച്ചുവരുന്ന ഭാഷയനുസരിച്ച് തമിഴ്ബ്രാഹ്മണരെന്നും മലയാളബ്രാഹ്മണരെന്നും മുഖ്യമായി രണ്ടു തരക്കാരായി വിഭജിക്കാം. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരാണ് നമ്പൂതിരിമാർ. എല്ലാ ബ്രാഹ്മണരും ഒരുപോലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു വേദങ്ങളിൽ ഒന്നു അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നവരും അല്ലെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടവരും (അഥർവ്വേദം അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നവരെ ഇപ്പോൾ ഉത്തരഇന്ത്യയിൽ മാത്രമേ കണ്ടുവരുന്നുള്ളൂ), അഗ്നി, അംഗിരസൻ, കാശ്യപൻ, ഭാഗ്വൻ, മുതലായ. ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ ഗോത്രക്കാരും, ആശപലായനൻ, ബോധായനൻ, കൌശീതകൻ, ആപസ്തംബൻ മുതലായവരുടെ ഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നവരും മനുഷ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാൽ (Anthropologists) ആയുരാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നവരും ആകുന്നു.

ആയുന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷം ചരിത്രകാരന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം ഇവർ യൂറോപ്പിൽ ഉള്ള ബൊഹീമിയൻ(Bohemian) പീഠഭൂമിയിൽനിന്നു വന്നവരെന്നാണ്. ജനബാഹുല്യം, ആഹാരഭരണശുദ്ധി മുതലായ പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് കാരോ 'ജന'വും (Tribe) അതാതിന്റെ രാജാവിന്റെയും മൂപ്പന്മാരുടേയും നേതൃത്വത്തിൽ, ആബാലവൃദ്ധം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഉൾപ്പെടെ സകലസാമാനങ്ങളോടുകൂടി, മുമ്പുള്ളവരെ പിന്തുളുവാൻ മുന്നോട്ടു തള്ളുകയോ, ഏഷ്യാ മൈനർ (Asia Minor) കടന്ന്, കരിങ്കടലോ (Black Sea) രത്തിൽക്കൂടി വന്ന് ഐറാണിൽ (Iran) എത്തി, അവിടേനിന്നു പിന്നെയും കിഴക്കോട്ടുവെച്ച്, അഫ്ഘാനിസ്താനിൽ (Afghanistan) കൂടി ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ച്, ഉത്തരഇന്ത്യൻപരപ്പിൽ സിന്ധു, യമുന, ഗംഗ എന്നീ നദീതീരങ്ങളിൽ വന്ന്, ഒടുവിൽ താമസം ഉറപ്പിച്ചു.

ഇവർക്കുമുമ്പ് ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്നവർ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഭാഷയിലും ആചാരത്തിലും ഈ വന്ന ആയുന്മാരിൽനിന്ന് എത്രയോ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. 'ദന്ധ്യ' (കുറുത്തവൻ), 'അനാസ' (മുക്കില്ലാത്തവൻ), 'അനഗ്നി' (അഗ്നിയില്ലാത്തവൻ), 'ശിശ്നദേവ' (ലിംഗത്തെ ആരാധിക്കുന്നവൻ) എന്നും മറ്റുമാണ് ഋഗ്വേദത്തിൽ ഇവരെ വിളിച്ചുകാണുന്നത്. ഇവർ വലിയ രണശൂരന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും ആയുന്മാർ ഇവരെ ഒട്ടുമിക്കാലും ഒടുക്കി. അതുനിമിത്തം അവരുടെ ഭാഷകൾതന്നെ മാഞ്ഞുപോയി. ആയുന്മാർ കുടിയേറിപ്പാർത്ത ദേശങ്ങൾ പഴയ പേരുകൾ എല്ലാം പോയി അതാ

ത് 'ജന' (Tribe) ത്തിന്റെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ വിളിക്കപ്പെട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെയാണ് 'മന്ധ്യ' 'പാഞ്ചാലം' 'കോസലം' 'വിഭോമം' എന്നീ വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. ഉത്തരഇന്ത്യ ആയുവർത്തമായിത്തീർന്നു.

ഹിന്ദുസ്ഥാനും ആയുന്മാരുടെ കൈവശം വന്നതോടുകൂടി അവരുടെ ഭൂദാഹത്തിന്നു ശമനം വന്നു. എല്ലാ 'ജന'ങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്ര നാടുകൾ ലഭിച്ചു. നാടില്ലാതെ അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന 'ജന'ങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലക്രമേണ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ കാട്ടു നാടാക്കി ആയുന്മാർ കൃഷിയുംകൈത്തൊഴിലുകളും ആരംഭിച്ചു.

എന്നാൽ ഋഷികൾ അവരവരുടെ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി തപസ്സിന്നായും മറ്റും നാലുഭാഗമുണ്ടായിരുന്നതും വെട്ടിത്തെളിയിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ കാടുകളിൽ കടന്നു നദീതീരങ്ങളിൽ ആശ്രമങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച് ആയുസംസ്കാരത്തെ ആയുവർത്തത്തിൽനിന്ന് ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലേക്കും (തെക്കേഇന്ത്യയിലേക്കും) വ്യാപിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അഗസ്ത്യൻ വിന്ധ്യാപലം കടന്ന് ഗോദാവരീതീരത്തിൽ വന്നു. വിശ്വപാമിത്രന്റെ പുത്രന്മാർ ആസ്ത്രം, കലിംഗം എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ വൈദികമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇവരുടെ വഴിക്ക് അനേകം ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാർ ചോഴമണ്ഡലത്തിലും പാണ്ഡിമണ്ഡലത്തിലും വന്ന് ചെങ്കോട്ടയിൽ കൂടിയും പാലക്കാടു തുറസ്സിൽകൂടിയും ഒടുവിൽ കേരളത്തിലും എത്തി.

ഈ 'തമിഴ്ബ്രാഹ്മണർ' കേരളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് എത്രയോമുമ്പ് ഗോകണ്ഠാവഴിക്ക് വടക്കുനിന്നു ബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭൂഗു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി പടിഞ്ഞാറൻകടൽത്തീരത്ത് ഭ്രമകുള (Broach) തെങ്ങു സ്ഥാപിച്ചു. ഭൂഗുവിന്റെ പൗത്രനായ ജമദഗ്നി നമ്മോ തീരത്തിൽ മേഘവയത്തിൽ ആശ്രമം നിർമ്മിച്ചു. മേഘവയ രാജാവായ കാർത്തവീർയ്ജൻ ജമദഗ്നിയെ വധിച്ച് ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്റെ കാമധേനുവിനെ (പതിയെ എന്നും ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്.) കവൻകൊണ്ടുപാവുകയാൽ ജമദഗ്നിപുത്രനായ പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയരോട് 'ഇതപത്തൊന്നു' പ്രാവശ്യം പടവെട്ടുകയും ഗോകണ്ഠമുൾപ്പെടെ ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാബല്യത്തെ സ്ഥാപിച്ച്, പശ്ചിമഘട്ടം കടന്നു ഗോകണ്ഠത്തിൽകൂടി കേരളത്തിലേക്കു വന്ന്, മഹേന്ദ്രഗിരിയിൽ എത്തി, തന്റെ സഞ്ചാരങ്ങളെ നിന്തി തപസ്സുചെയ്യുവാനാരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. മാഗ്മദ്ധ്യേ അദ്ദേഹം അനേകം ദേവാലയങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഇവയെയാണ് 'പരശുരാമപ്രതിഷ്ഠകൾ' എന്നു നാം പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അവ ഏതെല്ലാമാണെന്നു ഭാവിഗവേഷണംകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും ഈ ദേവാലയങ്ങളിൽ പൂജയ്ക്കും

മറ്റും വന്നുവരും ആണ് നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവികന്മാർ. ഇങ്ങിനെ വന്നു താമസിച്ചവരെല്ലാം ഭാഗ്യവശാൽ ക്ഷാരായിരുന്നുവോ എന്നതു സംശയമാണ്. എങ്കിലും ഭാഗ്യവശാൽ ക്ഷാരാണ് ആദ്യമായി കേരളം ചവിട്ടിയത് എന്നു പറയാം.

വിശ്വാമിത്രൻ, പരശുരാമൻ, ദാശരഥിരാമൻ ഇവരെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന് ഒരുായിരം വർഷങ്ങൾ എങ്കിലും മുമ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നവരാണെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. കഥകോടിപിറത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 'ശങ്കരവിജയ'ത്തിൽ ക്രി. മു. 509-ലാണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെ അവതാരം എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് കേരളത്തിൽ എത്ര പഴക്കമുണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കാം. സർവ്വഭാഗം എന്ന ദത്തു് പണ്ട് എല്ലാ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ നടപ്പുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഇതരബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ഇതു മാഞ്ഞുപോകുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പു നമ്പൂതിരിമാർ അവരെ വിട്ട്, മല കടന്ന്, മലയാളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കണം എന്ന് അനുമാനിക്കാം. ഇതു നമ്പൂതിരിമാർ ഇവിടെ വന്ന കാലത്തെ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ്.

II

നമ്പൂതിരിമാരും തമിഴ്ബ്രാഹ്മണരും

ഉത്തരഇന്ത്യയിലെ അഹിച്ഛതത്തിൽനിന്നു വന്നവരാണ് നമ്പൂതിരിമാർ എന്ന ഐതിഹ്യം തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയുവാൻ തരമില്ല. ചരിത്രദൃഷ്ടാന്തനോക്കുമ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാർ, സംസ്കൃതത്തിൽ 'അഹിച്ഛതം' എന്ന അർത്ഥമുള്ളതും കണ്ണാടകഭാഷയിൽ 'ഹൈഗാ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതും ആയ ഗോകണ്ഠത്തുനിന്നും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും വന്നവരാണെന്നു കാണുന്നു. അന്യരാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെ (Comparative History) താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഈ തെക്കൻഅഹിച്ഛതംതന്നെ വടക്കൻ അഹിച്ഛതത്തിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണർ വന്നു താമസിക്കുകയാൽ ഉണ്ടായതാണെന്നു പറയാം.

ഇത് എങ്ങിനെയാവാലും നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ അല്ല. അവരുടെ ഗ്രാമങ്ങളുടേയും ഇല്ലങ്ങളുടേയും പേരുകൾ ഒട്ടുമിക്കാലും ദ്രാവിഡമാണ്. അതുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാർ വന്നപ്പോൾ ഇവിടെ ദ്രാവിഡർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഇവർ ഓരോ സ്ഥലത്തിന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേരുകൾ നമ്പൂതിരിമാർ സ്വീകരിച്ചുവെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ക്രി. മു. 326-ൽ മഹാനായ അലക്സാണ്ടറാൽ സിന്ധുനദിതീരത്തിൽവെച്ചു തോല്പിക്കപ്പെട്ടു; അവിടെനിന്ന് ഓടിവന്ന 'ബ്രാഹ്മണർ' (Brachmanoi) ആണ് നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവികന്മാർ എന്ന് ഇപ്പോൾ ചിലർ ഒരു വാദം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ശരിയല്ല. ഒരു വർഗ്ഗക്കാർ ഒരു കൂട്ടമായി വന്നിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ അവർ ഒരു കൂട്ടമായിത്തന്നെ ഒരു സ്ഥ

ലത്തു താമസിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയാണല്ലോ കോസലർ, വിദേഹർ മുതലായവരെല്ലാം വന്നതും. അവർ ഒരു വലിയ സംഘമായിത്തന്നെ വന്നിരുന്നാൽ അവർ വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചു ദേശത്തിന്റെ പേരും ആ സംഘത്തിന്റെ പേരിനെ ആസ്പദിച്ചിരിക്കുവാനാണ് അധികം അവകാശം. എന്നാൽ ചരിത്രകാലങ്ങളിൽ 'ഗോകണ്ഠാമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ' 64 ഗ്രാമങ്ങളിലായി വസിക്കുന്നവരായിട്ടാണല്ലോ നമ്പൂതിരിമാരെ നാം കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ വന്നത് ഒരേസമയത്തു് ഒരു കൂട്ടമായിട്ടല്ല എന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യം കുറെ ബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്നു പാപ്പിച്ചു. അവരുടെ വഴിക്ക് ഓരോകാലത്തു പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണർ വന്നു കേരളത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ സുപ്രസിദ്ധമായ 64 'ഗ്രാമങ്ങൾ' ഉണ്ടായി.

'നമ്പിയാതിരി', 'നമ്പൂതിരി' എന്ന പദങ്ങളുടെ വ്യുൽപ്പത്തിക്കുറേ ഈ അനുമാനത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ്. പരദേശത്തിൽ (തമിഴ്നാട്ടിൽ) ബ്രാഹ്മണരെ 'പാപ്പാൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുന്നത്. ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ 'ബ്രാഹ്മണൻ' എന്ന പദം ഭൂഷിച്ചു തമിഴിൽ 'പരാമണൻ', 'പരാപ്പനൻ', 'പാർപനൻ', 'പാർപാൻ', ഒടുവിൽ 'പാപ്പാൻ' എന്ന് ആയിത്തീർന്നതാണ്. 'നമ്പൂതിരി' എന്ന പദം ഒരു സംസ്കൃതപദത്തിന്റേയും തത്ത്വമല്ല. അതു പൂജ, ആരാധന, എന്നർത്ഥമുള്ള 'നം' എന്ന തമിഴുധാതുവിൽനിന്നു വന്നതാണ്. 'നം' എന്നതിൽനിന്നു ശ്രേഷ്ഠൻ, ദിവ്യൻ, പൂജ്യൻ എന്നർത്ഥമുള്ള 'നമ്പി'യുണ്ടായി. അതിൽനിന്നു 'നമ്പിയാൻ' അല്ലെങ്കിൽ തേവരി, ശാന്തിക്കാരൻ എന്നും 'നമ്പു' അല്ലെങ്കിൽ ശാന്തിവൃത്തി എന്ന പദങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു. നമ്പിയാൻ തിരുമുൽപാട് അല്ലെങ്കിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട തേവരി, നമ്പുതിരുമുൽപാട് അല്ലെങ്കിൽ ശാന്തി കഴിക്കുന്ന തിരുമനസ്സു എന്നിവയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ 'നമ്പ്യാതിരിപ്പാടും' 'നമ്പൂതിരിപ്പാടും' ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. 'നമ്പ്യാതിരി തിരുമുൽപാട്', 'നമ്പൂതിരിതിരുമുൽപാട്' എന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ സാമാന്യം എല്ലാ ഭാഷകളിലും കാണാവുന്ന 'ഇരട്ടപ്രത്യയങ്ങളുടെ' ഉദാഹരണമാണ്. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശാന്തിക്കായി വരുന്നവർ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളിൽ വസിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര സംഘബലത്തോടുകൂടി വരികയുമില്ല, വരേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല.

നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ അല്ലെങ്കിലും അവർ തമിഴ്ബ്രാഹ്മണർ വരുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റും അനേകം അവകാശങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും പണ്ടേമുതൽ അവർക്കുണ്ട്. തമിഴ്നാട്ടിൽ ഇവരെ സാധാരണ കേരളബ്രാഹ്മണർ അല്ലെങ്കിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നാണ് പറയുക. നേരേമറിച്ച് അവർക്ക് എത്രയോ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷം വന്ന തമിഴ്ബ്രാഹ്മണരെ കേരളത്തിൽ പരദേശബ്രാഹ്മണർ എന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു.

പേരിൽ മാത്രമല്ല വേറെയും കേരളത്തിലെ ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട്. പരദേശബ്രാഹ്മണർ 'പിങ്ക്ടമികൾ', നമ്പൂതിരിമാർ 'ഉച്ചക്കുടമികൾ'. പരദേശബ്രാഹ്മണർ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ പഞ്ചകുപ്പം കുത്തി പാളത്താറുകെട്ടും, നമ്പൂതിരിമാർ തററുടക്കും. പരദേശബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾ വൈധവ്യം വന്നാലേ വെള്ളയുടുക്കുകയുള്ളൂ; എന്നാൽ അന്തർജനങ്ങൾ എപ്പോഴും വെള്ളയേ ധരിക്കുകയുള്ളൂ. പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ജ്യേഷ്ഠൻ മാത്രമല്ല സകല സഹോദരന്മാരും സ്വജാതിയിൽ വിവാഹംചെയ്യും. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരിൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻമാത്രമാണല്ലോ സ്വജാതിയിൽ വേളികഴിക്കുക. ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളെ വേളികഴിക്കുകയും ചെയ്യും.

ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ ബഹുഭായുതപത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച്, കനിയുസഹോദരന്മാർക്കുവേണ്ടി മൂന്നും നാലും പെണ്ണുങ്ങളെ കെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള നീലഗിരി മലയിലെ ടോഡർ (Todas) ആയിരുന്നു നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ എന്ന് ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബോധായനസൂത്രക്കാരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു അഞ്ചാം ദിവസം വധുവരന്മാർ "മീൻ പിടിക്കുക" എന്ന കർമ്മം നടത്തുന്നു എന്നുപോലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവ്വികർ മന്യം പിടിച്ചു ഉപജീവിച്ചു വന്നിരുന്ന മൂക്കുവന്മാരായിരുന്നു എന്നു വേറൊരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം പോലെ തന്നെ ഇതും യുക്തിക്ക് എത്രയും വിശ്വാസ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ ബഹുഭായുതപം എങ്ങനെ വന്നു എന്നു കുറച്ചൊന്നുപോലിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. അതിന്നു ടോഡർ (Todas)ടെ അടുക്കൽ പോവുകയോ പരശുരാമനെ വിളിച്ചുവരുത്തുകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അച്ഛന്റെ സ്വത്തുവശത്തുള്ള അവകാശം ജ്യേഷ്ഠപുത്രനുമാത്രം (Primogeniture) കൈക്കലായതുപോലെ കാലഗതിക്കൊണ്ടു സമുദായത്തിലുണ്ടാവുന്ന മാറ്റങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വന്നതാണ് നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഈ ആചാരം.

സാധാരണയായി നാം അന്യരാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ആദ്യമായി പോകുമ്പോൾ നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളെ കെട്ടിവെച്ചുകൊണ്ടുപോകാതെ ഒറ്റയ്ക്കു പോവുകയാണല്ലോ പതിവ്. വളരെ ദൂരത്തേയ്ക്കാണ് പോയതെങ്കിൽ ചിലർ മടങ്ങിവരാതെ അവിടെത്തന്നെ വിവാഹംചെയ്തു താമസിച്ചു എന്നും വരാം. നട്ടാളിലേക്കും (Natal) ബർമ്മയ്ക്കും (Burma) നമ്മുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ആദ്യമായി പോയിട്ടുള്ളവരിൽ നാം വിചാരിക്കുന്നതിൽ എത്രയോ അധികം ആളുകൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്പൂതിരിമാർ ഗോകുണ്ഠം വഴി ഒരു വന്നവരാണെന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. (വടക്കുനിന്നു വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് തെക്കോട്ടു പോകുമ്പോൾ അടുത്ത കാലങ്ങൾവരെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സംഖ്യ ചുരുക്കമായിക്കുറഞ്ഞിരുന്നത്) ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ചില നമ്പൂതിരിമാർ ഇങ്ങിനെ കേരളസ്ത്രീകളോടു സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവരോടൊന്നിച്ചു പാർത്തു തുട

ങ്ങിയിരിക്കാനും മതമക്കത്തായസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കാനും കാരണമുണ്ട്. ഇവരായിരിക്കണം "പയ്യന്തർ അമ്മാമന്മാര"ുടെ പൂർവ്വികന്മാർ.

എന്നാൽ നാൾ കഴിയുമ്പോൾ വന്ന കൂട്ടരുടെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുമല്ലോ. സ്വജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം ആചാരങ്ങൾക്കു ലോപം വരാതെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകും എന്നു മാത്രമല്ല ഭൂമിയിനെ ഭയപ്പെട്ടു എല്ലാവരും അതിന്നു നിബദ്ധരാവുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു "പയ്യന്തർ അമ്മാമന്മാർക്കു"ശേഷം വന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ പൂർവ്വാചാരങ്ങൾക്കു ഭംഗംവരുവാൻ അവകാശമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ അവർക്ക് വേറെ പ്രകാരത്തിൽ ചില ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിട്ടു. ശാന്തിവൃത്തിക്കായിട്ടാണ് നമ്പൂതിരിമാർ ആദ്യം വന്നത് എന്ന് "നമ്പൂതിരി" പദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തിയിൽനിന്നു നാം മുമ്പ് അനുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. തേവരകൾ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നാണല്ലോ നിയമം. അതിന്നു എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. വിവാഹം കഴിച്ച ഗൃഹസ്ഥശ്രമം സ്വീകരിച്ചാൽ ഇല്ലംവിട്ട് അധികംനാൾ പുറത്തുപോയി താമസിക്കുവാനും പാടില്ലെന്നു നമുക്കറിയാവുന്നതുമാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ആദ്യം വന്ന നമ്പൂതിരിമാരിൽ ചിലർ ശ്രദ്ധിക്കുകയായി സംസാരിച്ചു. ആരോടിച്ചു. ഇതു കാലാന്തരത്തിൽ പരമ്പരയായ ഒരു രാമസ്വരൂപമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിമാർ ശ്രദ്ധിക്കുകയോടു സംബന്ധം ചെയ്തതുടങ്ങി.

ഗൃഹസ്ഥശ്രമത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനോദ്ദേശം വേഗത്തിൽ സന്താനമുണ്ടായി കുടുംബവൃദ്ധിവരേണം എന്നതാണല്ലോ. ഈ ഉദ്ദേശം സാധിക്കേണമെങ്കിൽ കനിയുപുത്രനു മുമ്പു ജ്യേഷ്ഠപുത്രനെല്ലെ ആദ്യം വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടതു്? ഇങ്ങിനെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻ വിവാഹം കഴിക്കേണമെന്നുള്ള നിബന്ധനയും വന്നു.

സ്വജാതിയിൽ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ ഉണ്ടാവുന്ന സന്താനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണവും മറ്റും എല്ലേണ്ടിവരും; ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട സംബന്ധംചെയ്താൽ ഈ ഭാരമൊന്നും വഹിക്കേണ്ടതുമില്ല. അതുകൊണ്ടു കാലക്രമേണ കനിയുസഹോദരന്മാർക്കു സ്വജാതിവിവാഹത്തിൽ വൈമനസ്സും ജനിച്ചതുടങ്ങി. അവർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട സംബന്ധം ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിച്ചു. ഒടുവിൽ "ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനുമാത്രം സ്വജാതിയിൽ വിവാഹം, ശേഷമുള്ളവർക്കു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട സംബന്ധം" എന്ന സ്ഥിതി വന്നു ചേർന്നു.

എന്നാൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രന്റെ ഏകപത്നീവ്രതംകൊണ്ടു ചില ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കുട്ടന്റെ മക്കളിൽ ഒരാൾക്കു മാത്രമേ വിവാഹം കഴിച്ചുകൂട്ടൂ. എന്നു വരുമ്പോൾ സമുദായത്തിലുള്ള സ്ത്രീകൾക്കെല്ലാം വരന്മാരെ കിട്ടുകയില്ല എന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണത്തിനേക്കാൾ എത്രയോ ചുരുങ്ങിയിരിക്കും വിവാഹത്തിനർഹതയുള്ള "ജ്യേഷ്ഠപുത്രന്മാർ." അതുകൊണ്ടു ജ്യേഷ്ഠപുത്രനു ബഹുഭായുതപം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി വന്നു.

ഇതു കാലക്രമംകൊണ്ട് മാറുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ആചാരമായിത്തീർന്നു എന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും ഈ സമ്പ്രദായങ്ങൾകൊണ്ട് നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന് അനവധി ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, ഇതരബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ കാണാവുന്നതിനേക്കാൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ വൈദികകർമ്മങ്ങൾക്കു നിഷ്ഠയ്ക്കു വന്നിട്ടുണ്ട്. ലോപമോ മാറ്റമോ അധികമില്ലാതെ പുരാതനവൈദികകർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നതു നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമാണ്. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയായ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനു വേറെ പ്രവൃത്തികളിലൊന്നും ഏല്പിച്ചുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് പുരാതനായ്ക്കുസംസ്കാരം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് അറിയേണമെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയി കാണേണ്ടതാകുന്നു. ഇവിടെ മാത്രമാണ് വൈദികസംസ്കാരം ഇപ്പോൾ നിലനിൽക്കുന്നത്.

രണ്ടാമത്, ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻമാരും വേളികഴിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഇതരബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളുടെ കോടാലിയായിത്തീർന്ന് 'ഭാഗം' നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ അടുത്ത കാലംവരെ നടപ്പിൽവരാൻ ഇടയുണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇല്ലങ്ങളുടെ സ്വത്തും പുഷ്പിയും മേൽക്കുമേൽ കൂടിവന്നു.

മൂന്നാമത്, 'ബ്രഹ്മചാരികളായ' കനിയുസഹോദരന്മാർക്കു കുടുംബഭാരമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്കു പല വിഷയങ്ങളിലും മനസ്സിനെ ചെലുത്തി ശാസ്ത്രത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു. തന്ത്രം, മന്ത്രം, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം എന്നുവേണ്ട കേരളത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന് ഹേതുഭൂതങ്ങളായ സകല വിഷയങ്ങളും നമ്പൂതിരിമാർക്ക് എത്ര കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മലയാളഭാഷയുടെ ഉയർച്ചതന്നെ സംസ്കൃതവ്യുൽപ്പത്തിയുള്ള നമ്പൂതിരിമാരും ദ്രാവിഡഭാഷ സംസാരിച്ചുവന്നിരുന്ന ആദിമനിവാസികളും തമ്മിലുണ്ടായ സംബന്ധംകൊണ്ടാണ് എന്നു പറയാം.

നാലാമത്, നായന്മാരുടെയും തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും ബുദ്ധിയും ശക്തിയുംതന്നെ എത്രകണ്ട് നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണെന്ന് ആർക്കു പറയുവാൻ കഴിയും?

രാത്രിയില്ലാതെ പകൽ ഇല്ലല്ലോ; ദോഷങ്ങളിലില്ലാതെ ഗുണങ്ങളും കാണുകയില്ല. ബഹുഭായുതപംകൊണ്ട് എന്തെല്ലാം കഷ്ടതകൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് അനുഭവിച്ചവർക്കു പറയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ചെരിപ്പിന്റെ കടി ചെരിപ്പ് ഇടുന്നവൻ മാത്രമേ അറിയുകയുള്ളു. അതിനുപുറമേ, ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലെ നിബന്ധനകളും, നിഷ്ഠയ്ക്കും ഒന്നും ഇല്ലാത്ത 'കനിയുസഹോദരന്മാരിൽ' വളരെ ആളുകൾ സുഖലോലുപന്മാരും സ്ത്രീജിതന്മാരുംആയി കാലം നയിക്കുവാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ട്. നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന് ഇവരുടെ 'സംബന്ധം'കൊണ്ട് ഇതു മാത്രമല്ല കേടു പററിയിരിക്കുന്നത്. എത്രയോ സ്ത്രീകൾക്ക് വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുവസരവുംകൂടി കിട്ടുന്നില്ല; (ഇങ്ങിനെയുള്ളവർക്കു മരണാനന്തരം ശൂശാനത്തിൽവെച്ചിട്ടാണു മംഗല്യധാരണം). ഇതിനുപുറമേ വേറെയൊരു ദോഷംകൂടി പററിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും വേളികഴിഞ്ഞു ഭർത്താവോടൊന്നി

ച്ചിരിക്കാൻ ഭാഗ്യം കിട്ടിയിരുന്നവെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ 'ജനസംഖ്യ' ഇന്നുള്ളതിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കും. സന്താനങ്ങളില്ലാതെ അററുപോയിട്ടുള്ള ഇല്ലങ്ങളുടേയും ഇല്ലങ്ങൾ അററു മുടിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള ഗ്രാമങ്ങളുടേയും എണ്ണം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഇപ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടോ കവിഞ്ഞു നാലോ അഞ്ചോ ഇല്ലക്കാർക്ക് ഉൾതാഴ്ന്നായിട്ടുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ പണ്ട് ഇരുപതോ അതിലധികമോ ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമങ്ങൾക്കു ചേർന്നുവന്നിരുന്നു.

III

ക്ഷേത്രരാജ്യങ്ങൾ

പരദേശബ്രാഹ്മണർക്കും നമ്പൂതിരിമാർക്കും തമ്മിലുള്ള ഒരു പ്രധാനവ്യത്യാസം നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നതും ഇപ്പോൾ വെറും അവശിഷ്ടങ്ങളായി കാണാവുന്നതും ആയ അവകാശങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ആണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു പരദേശക്ഷേത്രങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. അവ ആരാധനാസ്ഥലങ്ങൾ മാത്രമല്ല, 'സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളും' (Independent States) കൂടി ആയിരുന്നു. ഒരു രാജാവിന് സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തികൾക്കുള്ളിൽ നമുക്കു ശാസ്ത്രപ്രകാരം എന്തെല്ലാം അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ, അവയെല്ലാം ഈ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കേരളക്ഷേത്രങ്ങളെ 'അമ്പലരാജ്യങ്ങൾ' എന്നു പറയാം.

നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ കടന്ന കാലത്തു കേരളം ഇന്നുള്ളപോലെയാണായിരുന്നു എന്നു നാം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കണം. ഇപ്പോൾ നെൽവയലുകളും തോട്ടങ്ങളുമായി കാണാവുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ഒട്ടുമിക്കാലും അക്കാലത്തു കാട്ടുമുടിയോ വെള്ളം മുടിയോ ആണ് കിടന്നിരുന്നത്. ജനസംഖ്യയും എത്രയോ കുറഞ്ഞിരുന്നു. കാട്ടു നീക്കി നാടാക്കിയവന്റെ ജന്മമായിത്തന്നെ ആ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം.

ക്ഷേത്രവും അതിന്റെ നാലുപാടുമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളും ദേവന്ദ്രന്തായിട്ടാണ് ആദ്യത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. അതിന് അനേകം കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു ഭക്തിയും വിശ്വാസവും അധികമായിരുന്നു. ഇതിനുപുറമേ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഉപജീവനം ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു തന്നെ കഴിയുന്നതായിരുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള ജീവിതസമരവും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെ സ്വന്തം ജന്മം ഉറപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ നമ്പൂതിരിമാർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കലഹങ്ങളും മത്സരങ്ങളും ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടവരുമല്ലോ. എല്ലാം ദേവന്റെ സ്വത്തായിരുന്നാൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കുകയുംചെയ്യാം. ഇവയെല്ലാറ്റിനുംപുറമെ ദേവന്ദ്രന്ത് എന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ ഒരു ഗുണം ഉണ്ടായിരുന്നു. എത്ര ആരാധനാസ്ഥലം കണ്ടാലും വന്ദിക്കുകയായിരുന്നുവല്ലോ നമുക്കു പൂർവ്വികന്മാരുടെ സ്വഭാവം. പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഇതര-

രനില്പുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിന് ഒരു കയ്യൊക്കുപ്പുണ്ടായില്ല. 'പരിഷ്കാരം' വരികയാണെന്നും ഈശ്വരഭക്തി മുതലായവയെല്ലാം 'പരിഷ്കാരം' കാര്യംതോന്നും ദൈവഭക്തി വലിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അപരിഷ്കൃതമായ നായനാരം മറ്റു ആദിമനിവാസികളും ക്ഷേത്രങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നില്ല; എന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെ ആരാധനാക്രമത്തിൽനിന്നും എത്രയോ വ്യത്യസ്തമായും വിസ്തരിച്ചും പുജ നടത്തിവന്നിരുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവർക്കു ഭക്തിയും വിശ്വാസവും ദിനംതോറും വലിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ വകയായിട്ട് അനവധി നിലങ്ങളും സ്ഥലങ്ങളും അവർ ക്ഷേത്രത്തിന്നു വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ക്ഷേത്രംവക സ്വത്തുക്കൾ വലിച്ചുവന്നു. അതോടുകൂടി അടിയന്തരാവസ്ഥകളും വലിച്ചു. അവയെ നിവഹിക്കുവാനായി നമ്പൂതിരിമാർ സകുടുംബം ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ ചുറ്റും താമസം തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ ക്ഷേത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഗ്രാമമണ്ഡലം ഉണ്ടായി.

ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം തേവർതിരുനാമത്തിൽ ആണ് നടത്തിവന്നിരുന്നത്. അതുനിമിത്തം ആദിമനിവാസികൾക്കു ക്ഷേത്രഭരണത്തിൽ കൈകടത്തുവാൻ ഡെയ്യുമോ മോഹമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല, ഉണ്ടായതുമില്ല. അക്കാലത്തു നാടുവാഴികളും മറ്റും തേവർക്കു കൊടുക്കുകയല്ലാതെ ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു യാതൊന്നും പാറിയിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ ദേവന് മനുഷ്യരിൽക്കൂടി മാത്രമാണല്ലോ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രഭരണം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നാലുപാടും വസിച്ചിരുന്ന ഗ്രാമക്കാർതന്നെ നടത്തിയിരുന്നു. ക്ഷേത്രസങ്കേതവും ഗ്രാമസങ്കേതവും ഒന്നായിരുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ ശക്തിയും പുഷ്ടിയും വലിച്ചുപ്പോൾ ക്ഷേത്രസങ്കേതവും അതുപോലെ വലിക്കുകയും ഒടുവിൽ പെരുവനത്തെപ്പോലെ ചില ക്ഷേത്രസങ്കേതങ്ങൾക്കു നാനൂറുത്തൂറു ചതുരശ്രനാഴികയോളം വിസ്താരം വരികയും ചെയ്തു.

ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അധികാരം എവിടെയെല്ലാം ചെല്ലുമോ അതിന്നു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ 'സങ്കേതം' എന്നു പേർ. ഓരോ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിന്റേയും അതിർത്തികൾ ഇന്നിന്നതാണെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കുന്ന പഴമക്കാർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. അടുത്തകാലംവരെ എന്തെല്ലാം അധികാരങ്ങൾ സങ്കേതക്കാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കൂടൽമാണിക്കുത്തിന്റെ ഒരു കാലയിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്. "സങ്കേതഭൂമികളും അതിൽപ്പെട്ട കാടുകൾമലകളും ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടൽമാണിക്കുത്തിന്നു ചേരിക്കല്ലിന്മേൽ ചെലുപ്പാരം, ഉഴമന്തുളി, കടമരം, കങ്ങാണി, അഞ്ചുചോല, ചെങ്കൊമ്പു, കിണററിൽ പന്തി, നിധിനിക്ഷേപം, പണി, പട്ടിണി, പണ്ടാപടയും, ഏക്കം ചൊല്ലും വമ്പു മുപ്പു കയ്യും കരണ്ടു കയ്യും തോലും മുറിയും കൊലയും തലയും നാടും നാടുവാഴ്യയും മാടമ്പിയും മനുഷ്യങ്ങളും, ആട്ടം അകമ്പടിയും, കൂലിച്ചേതാ കൊടുക്കുകയും

എഴുകോഴു ഇതൊക്കെയും വഴിപിഴ അന്തരാളങ്ങളും പുചയ്യാട്ടു സാധനം തീക്കയും വാലും തോലും വലഞ്ഞ കോഴയും ചങ്ങാടയും വളരും മലയും മലപ്പുറവും തണ്ടും കുടയും, ഈ സ്ഥാനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ കൂടൽമാണിക്കുത്തിന്നു ചേരാം കല്പിതമെന്നു ദേവന്റെ കാലശക്തൻതമ്പുരാൻ ഭാഗം 464) എളുക്കുന്ന(പുഴ) ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിൽ കൊലപ്പുള്ളികളെ തൂക്കിക്കൊന്നിരുന്നു. അടുത്തകാലത്തു അതായത് കൊല്ലം 900-ാമതിൽ കോഴിക്കോട്ടു തളിസങ്കേതത്തിൽ ഒരു ചാത്തു ഒരു ശേഖരനെ കുത്തിക്കൊല്ലുകയാൽ ചാത്തുവിനെ സങ്കേതക്കാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം സാമൂതിരിപ്പാടു വെട്ടിക്കൊല്ലുകയും ആനയെക്കൊണ്ട് അവന്റെ പുറം കളയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കീഴ്നാളിലെ നടപടികൾക്കനുസരിച്ച് ഇന്നും പാലക്കാടുതാലൂക്കിൽ തൃപ്പല്ലാവൂർപ്പന്റെ സങ്കേതത്തിന്നകത്ത് ഈഴവനോ മാപ്പിളയോ രാത്രി തങ്ങളുകയില്ല, അവിടെ ഏറ്റവും മാരകവുമായി നടപ്പില്ല.

സങ്കേതാധികാരികളുടെ സമ്മതംകൂടാതെ സങ്കേതത്തിൽനിന്ന് ആരേയും പിടിച്ചുകൂടാത്തതുകൊണ്ട് അത് ഒരു രക്ഷാസ്ഥലമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ക്രിസ്താബ്ദം 1503-ൽ സാമൂതിരിയോടു യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റൊരാടിപ്പോയ കൊച്ചിരാജാവ് എളുക്കുന്നപുഴസങ്കേതത്തിൽ പോയി പാഞ്ഞത്. സാമൂതിരിക്ക് അതിൽ കടക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കൊച്ചിരാജാവ് ഒരുവിധം രക്ഷപ്പെട്ടു. തമ്പുരാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും അവലങ്ങളുടെ 'കോയ്മകൾ' ആയതിന്നുശേഷംകൂടി അവരവരുടെ രക്ഷയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സങ്കേതങ്ങളിൽ അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചാൽ സങ്കേതാധികാരികൾ അതിന്നു തക്ക പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിച്ച് ആനയിരുത്തിയിരുന്നു. ഇതുനിമിത്തം കേരളക്ഷേത്രങ്ങളെ 'രാഷ്ട്രത്തിന്നകത്തുള്ള രാഷ്ട്രം' (State within a State) എന്നു പറയാം.

വഷംതോറും തേവരുടെ ഉത്സവത്തിന്നു കൊടിയേറ്റംമുമ്പ് മേൽശാന്തിയോ വേറെ വല്ല അധികാരികളോ 'സങ്കടക്കാരുണ്ടോ' എന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം വിളിച്ചുചോദിക്കും. ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ സങ്കടം തീർത്തതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ കൊടി കയറുകയുള്ളൂ. കൊല്ലവഷം 500-ന്നുശേഷം പെരുവനത്തു് ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ പോദിച്ചപ്പോൾ ജതുവായ തന്റെ പുത്രിയെ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കുകയും, ഇവളുടെ വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പു കൊടി കയറുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അക്കുറി ഉത്സവം മുട്ടിപ്പോവുകയും ചെയ്തുവത്രേ. പണ്ടത്തെ മാമൂൽപോലെ ഇന്നും ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ വിളിച്ചുചോദിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

സങ്കേതകാര്യങ്ങളെല്ലാം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത് യോഗം, സഭ, സഭായോഗം, പരിഷ്, ഗണം, ജനം എന്നു പല പേരുകളാൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സങ്കേതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇല്ലങ്ങളുടെ കാരണവന്മാരുടേയ്ക്കു ഒരു 'കൂട്ടം' ആയിരുന്നു.

യോഗങ്ങളുടെ അദ്ധ്യക്ഷനെ 'യോഗിയാർ' എന്ന് വിളിച്ചുവന്നിരുന്നു. പെരുവനം ക്ഷേത്രത്തിലും വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിലും അടുത്ത കാലംവരെ യോഗിയാരെ അവരോധിച്ചിട്ടുള്ളതായി രേഖകൾ ഉണ്ട്. "കാവിലെ പുശാരി ദേശത്തിലെ ആശാൻ". ആദികാലങ്ങളിൽ തേവരിയായിരുന്നു എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നത്. യോഗിയാർ ദേവന്റെ പുഷ്പാഞ്ജലിചെയ്ത മാത്രമല്ല, സങ്കേതത്തിലെ ഭരണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ സങ്കേതം വലിച്ചുതോടുകൂടി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തുതന്നെ വസിച്ചിരുന്ന യോഗിയാർക്കു ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുവാൻ സൗകര്യം കുറഞ്ഞുവരികയും അക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം 'ഉഴരാളന്മാർ' നടത്തിവരുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ പെരുവനം ക്ഷേത്രത്തിൽ യോഗിയാർക്കു ഭരണാധികാരമെല്ലാം പോസ്റ്റോവുകയും ചിററൂർ, അവിണിശ്ശേരി, കുറവട്ട, അവണാവുകൾ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾ നോക്കിവരുവാൻ ഇടയാവുകയും ചെയ്തു. കിരാങ്ങാട്ടവർ ഇവിടേയും വടക്കുന്നാഥനിലും യോഗിയാർ അവരോധത്തിന്നു വേണ്ട എപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു.

'ഉഴരാളന്മാർ' ആദിയിൽ ഗ്രാമക്കാര്യങ്ങളെ നോക്കി രക്ഷിപ്പാൻ സഭായോഗക്കാർ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്ന 'ഉഴരാളഗണം' (Village Committee) ആയിരുന്നു. ചിലർ കൈയുക്കുകൊണ്ട് ഉഴരായുടെ അവരുടെ ഇല്ലത്തിൽ പാരമ്പര്യമാക്കി. വേറെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ അനവധി ഇല്ലങ്ങൾ മുടിഞ്ഞു ചിലർമാരും ശേഷിച്ചു. വേറൊരുമല്ലാത്തതിനാൽ ഇവർ പാരമ്പര്യം ഉഴരാളന്മാരായിത്തീർന്നു. കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിഉഴരാളന്മാരിൽ അധികംപേരും ഇങ്ങിനെ ഉഴരായു ലഭിച്ചവരാണ്. തേവരികൾക്കു ക്ഷേത്രഭരണത്തിൽനിന്നു പിന്നോക്കമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോഴും ആദ്യം ഇവർക്കു പ്രവർത്തിച്ചുകൂടായിരുന്നു. ഇല്ലക്കാരുടെ 'കൂട്ട'ത്തിന് ഇവരെ ശിക്ഷിക്കുവാനും, പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു നീക്കുവാനും അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി അനേകം ശിലാരേഖകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വരുന്ന വഴിപാടുകളുടെ കണക്കുവെക്കുക, പൂജയ്ക്കും മറ്റും വേണ്ട സാമാനങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുക,

കഴകം നടത്തുക ഇവയെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നതു വിചാരോടിയിരുന്നു. ഇയാൾക്കു തേവരിയെപ്പോലെ അമ്പലത്തിൽതന്നെ വസിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. "പിടാർ തിരുവടി" എന്നാണ് ഇയാളെ ശിലാരേഖകളിൽ വിളിച്ചുകാണുന്നത്.

വലിയ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഓരോ കാര്യത്തിന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സ്വത്തുക്കൾ നീക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നൈവിളക്ക്, നെയ്യപ്പം, ഉഴട്ട്, പഴം ഇങ്ങിനെയുള്ളവയ്ക്കും ഭൂമികൾ വേർതിരിച്ചിരുന്നു. അത്ര ചിട്ടയിലായിരുന്നു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ക്ഷേത്രഭരണം.

എന്തൊരു രാജ്യത്തിലും സാമീപ്യസംഗീതാദികൾ ആരാധനാസ്ഥലങ്ങളിലാണ് പണ്ടു വളർന്നുവന്നിരുന്നത്. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിലെ സകലകലകളും പള്ളിയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതും അവിടെത്തന്നെ വളർന്നുവന്നതും ആയിരുന്നു. കേരളത്തിലും സകലകലകളും അമ്പലങ്ങളിലുണ്ടായവയാണ്. നമ്മുടെ ശില്പശാസ്ത്രം, തച്ചശാസ്ത്രം, കൂത്ത്, നാടകം, പാട്ട്, തുള്ളൽ, ഇവയെല്ലാം ക്ഷേത്രോൽഭൂതങ്ങളാണ്. ഇവയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി വലിയ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വഞ്ചാതോറും വിദഗ്ദ്ധസ്ഥകൾ കൂടി പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചവർക്കു തക്ക സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു. ഈ വിദഗ്ദ്ധസ്ഥകളെ അനുകരിച്ചുണ്ടായതാണ് കോഴിക്കോടു തളിയിലെ പട്ടത്താനം. സാമീപ്യാദികൾക്കു പട്ടത്താനംകൊണ്ട് എത്ര അധികം അഭിവൃദ്ധി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേരളസാമീപ്യചരിത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരുവിധം അറിയാവുന്നതാണ്.

സാമീപ്യാദികൾക്കു പോഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉത്സാഹങ്ങളും കുറച്ചൊന്നുമല്ല സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്. പുരാതനയവനസംസ്കാരത്തിന്റെ (Ancient Greek Civilization) ചരിത്രത്തിൽ നന്നാലുവഞ്ചം കൂടുമ്പോൾ നടത്തിവന്നിരുന്ന ഒലിമ്പിയൻ (Olympian) ഉത്സവത്തിനും പിത്തിയൻ (Pythian) ഉത്സവത്തിനും എത്ര പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നുവോ, അത്ര പ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നു കേരളസംസ്കാരചരിത്രത്തിൽ ക്രി.1756 വരെ തിരുനാവായിൽ പന്തീരാണ്ടു കൂടുമ്പോൾ നടത്തിയിരുന്ന മാമാങ്കത്തിന്.

(K. V. KRISHNA AYYAR, M.A., I.T.)

ശ്രീസംഗമേശ്വരിലാസം ആഭരണവ്യാപാരം

ഇരിഞ്ഞാലക്കുട (Cochin State)

പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ഏതുതരം സ്വർണ്ണഭരണങ്ങളും ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിലും മിതമായ ചാർജ്ജിലും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. പണിതീർത്തു വെച്ചിട്ടുള്ള ആഭരണങ്ങളും ധാരാളം സ്റ്റോക്കുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയ പണിക്കാരെ പുകഴ്ത്തുവരില്ല.

ഉടൻ ഓർഡർ തരിക !!

മാനേജർ—പി. വി. നമ്പൂതിരി.

Manager—P. V. NAMBUDIRI.

കൊച്ചിക്കായലിലെ സന്ധ്യ

(അന്നന്ദം.)

വടിവേലുമന്തിക്കുതിരോൻബിംബവു-
മിടയ്ക്കാളി തട്ടിത്തിളങ്ങും കായലും
പെരുമ്പുകുളിതൊഴുത ചേരമാൻ-
പെരുമാളിൻവാളും പരിചയും മൃണി,
പരമശുദ്ധമാം സുരകുല പൂർവ്വ-
സ്മരണതൻനവപ്രകാശം പൂശവെ,
ഇളംതെച്ചിമലർത്തളിവാളു പൊക്കി
കലിതുളിക്കടൽ കയ്ത്തു കല്പിയ്ക്കേ,
പരിസരം കോരിത്തരിപ്പിഴ്ന്നും, പുണ്യ-
ചരിതത്തിൻസ്മൃതിപ്രകാശപൂരത്തിൽ,
പുളച്ചുനീന്ദനൊരനഭഭൂതി, തോണി-
കളിഴ്ന്നു, കുളിരലക്കടൽക്കരറിൽ!

മലർമാതിൻ തങ്കച്ചിലങ്കകൾ തത്തി-
ക്കളിച്ചു സുന്ദരസ്വപതന്ത്രകേരളം—
അടിമത്തമെന്നതറിയാത്ത കൂട്ട-
രണിനിരന്നതാമവണ്ഡകേരളം—
പരദാസ്യം ഭയ,മിവരങ്ങിൻ പൊതുൾ
തിരിയാത്ത വീരസ്വപതന്ത്രകേരളം—
സ്മരിയ്ക്കവേ, നിന്നു തനിച്ച് കായലിൻ-
സിരകളിൽപ്പുതുച്ചുനിന്നു പാഞ്ഞു!

അലയടിചെത്തും ശതാബ്ദങ്ങൾ, മണ്ണി-
ലരയാൽപ്പൊന്നിലപ്പടിഴ്ന്നുതിന്നാലും,
ശരിയ്ക്കു തോന്നുമിത്തിരകൾക്കിന്നുമാ-
ത്തിവഞ്ചിക്കളുംചരിതമോരോന്നും!
തിരുവനന്തവും നിരന്നാവായയും
തിരുമിഴിക്കോണിലടക്കി വാഴുവാൻ,
തിരുവഞ്ചിക്കളമമൻ ചേരമാൻ-
പെരുമാളിൻപുകൾക്കഥകളൊക്കയും,
സരസമായിളംകരളിൽപ്പാകുന്തു
കരയോരത്തെയും കിഴവൻകേരളം!
ഇളകാതേ കായൽക്കരയ്ക്കൊരാണിയായ്-
ത്തിളങ്ങുന്ന തങ്കക്കൊടിമരം കാട്ടി,
ഉരുക്കുന്ന മാടധരണിതനുളി-
ലുരുക്കുന്ന ചുട്ടുനൈടുവീപ്പിൻചിത്രം!

* * * * *
ഒരു നിമിഷ—മീ പ്രശാന്തവേളയിൽ-
പ്പാവ പഞ്ചരം മറന്നു വിണ്ണേറി.
അലയ്ക്കുന്നിതെങ്ങും—പുറത്തുമുള്ളിലും—
അനഘസൗന്ദര്യമനന്തസൗന്ദര്യം!

കരയില്ലാത്തതാമഴകാഴി കേറി-
ക്കരയും കായലും കടലുമേകുമായ്,
ഒരു ചരടിലെ നറുംമലരായി-
തൊ,രു വിപഞ്ചിതൻവിവിധരാഗമായ്!
മുളയിടുന്നിപ്പോൾ മനസ്സിലെശപയ്ക്കും—
തളിരിടുന്നിപ്പോൾ കലതൻസാഗ്രാജ്യം!

2

തിരയൊന്നു മണൽമലകേറി,ക്കരം
പരത്തിനിന്നെന്നോ വിളിച്ചുചൊല്ലുന്തു;
പടമെടുത്താടും കടലുടലിതു
കിടന്നലയുന്തു വിവിധവണ്ണത്തിൽ;
അമരർ ചില്ലിട്ടു തുടച്ചു വിണ്ടല-
ച്ചുമരിൽ തുക്കിയ പുതുചിത്രംപോലേ!

കരച്ചാത്തിൻമദ്ധ്യേ ചിരിച്ചു നില്ക്കുന്തു
ചെറുമുഗങ്ങൾതൻ വെളുത്ത കുപ്പായം!
തലയിലിട്ടതാം പുതുപച്ചത്തുകിൽ-
ത്തലപ്പിഴയുമാറിളംകലശ്രുവിൽ,
പുതുതായ്ഛൊന്നുന്നിയിട്ടവിച്ചു പട്ടു-
പുതുപ്പുകുപ്പായക്കുടക്കുളിരി,
നണച്ചു മാറോം മണിക്കുടങ്ങളെ-
യണച്ചു താലോലിച്ചമതം തെങ്ങുകൾ,
കടലും കായലുമൊരുതലിലൊത്തു
കഴിയുന്ന ഗൃഹചരിതമോതുന്തു!
അരുമക്കണ്ണങ്ങൾക്കിരതേടിക്രൂട്ടി-
ലണയുവാൻ വെമ്പും പാവകൾക്കൊപ്പം
കരിമുകിൽശ്രുലിപ്പരിഷ, ചെമ്മണ്ണ
പുരണ്ട മുണ്ടുകൾ തിരുമും കായലിൽ,
തളിരറ്റത്തിടും, വടക്കൻപാട്ടൊളി-
ക്കുളിരലകളിൽക്കളിച്ചു തോണികൾ,
നിന്നവണിയൊത്തു നിരന്നു നീന്തുന്നു
നിലം തൊടാതൊരു ലയലഹരിയിൽ!
പകവെച്ചു വാനിൻതെളിമുഖത്തേയ്ക്കു
പുകവിടും യന്ത്രതരണിജാലങ്ങൾ
അലയുന്തു വെറും കിനാവുകൾ കണ-
ക്കലക്കടൽ നോക്കി കുതിക്കും കായലിൽ!
പിരിയാനിന്നിതൾക്കവിർത്തടം പിച്ചി-
പ്പറിച്ചൊരു വെള്ളിവിമാനമണിഞ്ചായ്
അലക്ഷ്യഭാവത്തിലലറിപ്പായുന്നി-
തപസ്യാരദണ്ഡം പിടിപെട്ടവണ്ണം!
ചെറുചിറകിനാലൊരു പങ്കു തീർത്തു
പരൽമീൻപററത്തിൻഭരണകന്തുതപം,

തനിക്ക് ഒരു ചൊല്ലിച്ചരിക്കുന്നു; ചതി-
 പ്പണിയാൽപ്പൊങ്ങും നടിക്ക് പൊന്നുകൾ!
 ഉലകൊരു പുത്തൻമലർവനിയാക്കാൻ
 ജലദണ്ഡായിതടവുകക്കുവോൾ,
 പുകയും കപ്പലിൻമനം, കിനാവിനു
 പുകതൻസാഗ്രാജ്ഞാക്കുകൾ തുണയ്ക്ക!
 വിമലവായുവിൽ വിഷപ്പുക തുപ്പി-
 ത്തമസ്സിൻതൊണ്ടുകുതാതിടാ തപ്പി,
 തുടുത്ത കായലിൻമഴിയലനീരി-
 ലെടുത്തു ചാടുത്തു കടൽവിമാനങ്ങൾ!
 കര കായൽക്കാലിൽ കടിച്ചു ചെഞ്ചോര
 കടിച്ചു, വാഡിയെപ്പിടിക്കുമ്പോൾ
 അലയാഴി പററാൻ ചെറുകായൽകട-
 ന്നടിമുഖംപററിച്ചുരക്കേറും കപ്പൽ!
 ഉരത്തു വെള്ളത്തിൻ നടുക്കു നില്ക്കുന്നു
 പെരുത്ത കൃത്രിമത്തുത്തു ദൂരത്തായ്:
 തുലയറാ ലോഭം കറുത്ത കായലിൻ-
 തലയിലോറിച്ചു മണൽച്ചാക്കിൻമട്ടിൽ!
 ഉടുപ്പിട്ടുനില്ക്കും തുരുത്തിൻതൊപ്പിമേ-
 ലുയരും പിച്ച് ഉപ്പുതുരുത്തുവാം,
 നിരന്നുനില്പതാ; നവമാം വമ്പികം
 മറയ്ക്കു വെൺചിതൽ കടൽമടകളായ്!
 തടിച്ചുനീണ്ടൊരു മുതലയായ്പ്പൊന്തി-
 ക്കിടക്കും പാലത്തെത്തടുക്കും തീവണ്ടി,
 അരിതിനും തുറമുഖത്തിനു തോന്നാ-
 മൊരു കരിക്കുന്നനരിച്ചെത്തുംപോലെ!

3

മലമകൾച്ചെന്തൊരൊളിമലനാട്ടിൻ-
 മകളാമീ ഗോശ്രീനഗരിയെപ്പണ്ടേ
 വിലപെറ പട്ടമഹിഷിയാക്കിനാ-
 നലയാഴി—മാടമഹിഷിയിനാഥൻ!
 വരണീയാത്മത്തിൻവരമരുളമീ
 വരണരാജാവിൻവരിഷ്ഠപതിയെ,
 സമീക്ഷിപ്പാൻ—പാദം നമിപ്പാൻ—കാഴ്ചതൻ-
 സമാഹൃതി വെപ്പാൻ—സവിധം സേവിപ്പാൻ—
 നിലയനം വിററും—നിരന്തരം ലോക-
 വലയത്തിൽപ്പററും വണിക്കുകളെത്തി!
 അതുലവിത്തങ്ങൾ തനതെന്നാക്കുവാൻ
 കൊതിച്ചു ഗോശ്രീയെബുജിപ്പവകെല്ലാം,
 അലഞ്ഞകലെന്നിലമലമാറി
 മലനാടു കേറിയെവ,രവകെല്ലാം,
 മരുജാതിവേഷവിഷയഭാഷകൾ
 മതിയാതെ മഹാവിഭവസത്രത്തിൽ,
 വിമലദുർല്ലഭമഹിതമാലേയ-
 വിഭവമേകുമീയഭിജാതപുരി

അഭിവൃദ്ധിപുകുന്നനുഭവമുഴി-
 ജ്ജതതളിനിന്നണിമതിപോലേ!
 പുതുനോട്ടകെട്ടിൽമുകളേറിനിന്ന
 മതിമറന്നാടും വണിക്പ്രവരന്മാർ,
 ഒടുങ്ങാത്ത ഗോശ്രീമലർമാതിൻതക-
 ക്കലോരും പററിക്കിടക്കും കക്കുകൾ!
 ഇരുതരം വെട്ടിക്കളഞ്ഞൊരു തമേ-
 പരഷശ്രംവലാനിബലയെങ്കിലും
 പരദാസ്യമെന്ന പെരുക്കാലുകേറി—
 മറഞ്ഞു സുന്ദരപ്രകൃതിയെങ്കിലും
 വലച്ചലേശാതെ കലീനയാമിവൾ
 മലമടിയിൽനിന്നൊരു പിടി വാരി
 ദയതൻഭിക്ഷാനമരുളുന്നു—വന്നു
 കയറും കപ്പലിൻകരസഹസ്രത്തിൽ!

4

തടവറു വിണ്ണിൻമധുവാണിമാക്കു
 കടൽവഴി കായൽക്കടവിലെത്തുവാൻ,
 മലർനിര ചിന്തി, മണിയമന്തി-
 വെളിച്ചം വെട്ടിയ നെടുനീളൻചഴി,
 അടഞ്ഞുപോംപടി—വിടന്നിടകൂടി-
 പ്പടന്നൊത്തുകൂടി,യിരുൾത്തൊട്ടാവടി!
 മലർമണം താവി,ക്കളിരൊളി തേവി-
 ത്തിളങ്ങുമന്തിയുംപനിനീർത്തോട്ടത്തിൽ
 ഇഴഞ്ഞുകേറുന്നു പടിഞ്ഞാറുനിന്ന—
 മഴമുകിൽ നീളെ—ക്കരിനാഗംപോലേ.
 ഘനമദമതൊരിതമ്പുപായ്ക്കപ്പൽ-
 കണക്കു വിണ്ണണിക്കടൽക്കരപറീ,
 തുറന്നൊരാജാദാലിറക്കുന്നു കൊച്ചി-
 ത്തൊരുമുഖത്തൊരു നവവിഭവത്തെ!
 അടവുകളേതും തിരിയാത്ത സഹ്യ-
 കൊടുമുടി പേരും തലപൊക്കി നോക്കി.
 നഗനിരയോതി:—“അനന്ദം, പാശ്ചാത്യ-
 ഗഗനം നല്ലമീ നവയുഗോദയം!”
 ഉറച്ചു നൽകുപ്പുതന്ത:—“തു തക-
 നിർത്തിൽ മുക്കിയ തനിത്തമസ്സത്രേ!
 വിഷവും പ്രേമവിണ്ണമുതവുംപോലെ
 വിഭിന്ന,മീ പ്രാചീപ്രതീചിശീലങ്ങൾ!”
 പൊടുന്നനെ ജ്യേഷ്ഠ കയറിയ ഗൃഹ-
 വടിവിലായലക്കുടലും കായലും!
 സ്തംഭമൊരു കൊടും വിഷബാധയേറ-
 പടിഞ്ഞു നീ രവം, നഗരമെന്നൊക്കെ,
 അലിവേറും താരാനീകരം വാനത്തു
 കൊളുത്തിയ നാട്ടുവെളിച്ചവും കെട്ടു;
 മുകിലും, മേടയും, കടിലും, ഹിന്ദുവും
 മുസൽമാനുമേതോ തമോമതക്കാരായ്!

നമ്പൂതിരിമാർ എങ്ങോട്ട്?

നമ്പൂതിരിമാർ രാഷ്ട്രീയമായി എന്തു നിലയ്ക്കാണ് വളരേ ണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം ഒരു ലേഖനം മുഖേന സമുദായാംഗങ്ങളെ അറിയിക്കാൻ പത്രാധിപർ എ ന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നമ്പൂതിരിമാർക്കെന്നല്ല ഒരാൾക്കും ഒരു പ്രത്യേകനില യിൽ വളരാൻ കഴിയുമെന്നോ കഴിയുമെങ്കിൽത്തന്നെ അതു ന ല്ലതാണെന്നോ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നമ്പൂതിരിയും നാ യരും ഈശ്വരനും കൃസ്തുഗ്രാനിയും മുസ്ലീമാ മററനേകായിരം ജാ തികളും സമുദായങ്ങളും ഇല്ലാതായി മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവരു ടെ വ്യക്തിപരമായ കഴിവുകളനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയും വളരു കയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തേയാണ് ഞാനൊരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്ത കനായ ഇന്നെന്നപോലെ സാമുദായികപ്രവർത്തകനായിരുന്ന മു ന്സം ലക്ഷ്യമാക്കിവെച്ചിരുന്നത്; ഇതായിരുന്നു ഒരു ദശാബ്ദകാ ലം മുന്പു വീണ്ടുപോയ നമ്പൂതിരിയുവജനസംഘത്തിലെ ഭൂരി പക്ഷം മെമ്പർമാരുടെയും അഭിപ്രായം.

പക്ഷേ, ഇന്ന് ആ നില എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ജാതികളും സമുദായങ്ങളും അവ തമ്മിൽ അകൽച്ചകളും അസമത്വങ്ങളും ഇന്നു കേരളത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നതു മറച്ചുവെക്കാൻ വ യ്യാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അതു നാട്ടിൽ നിലനിൽക്കുന്ന കാ ലത്തോളം ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കി അതിന്റെ വെളി ച്ചത്തിൽ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് കാരോ സമുദായത്തിന്റെയും പാവനമായ അവകാശവും ഒഴിച്ചുകൂ ടാൻവയ്ക്കാത്ത കടമയുമാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ് എസ്. എൻ. ഡി. പി., നായർ സർവ്വീസുസൊസൈറ്റി മുതലായ സാ മുദായികസംഘടനകളെ പുരോഗമനപരമായ ബഹുജനസം ഘടനകളായിക്കാണാൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടി കേരളത്തിലെ ദേശീയവാദികളോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നത്.

വിരിമലരണിയരങ്ങേറും ദിക്കിൽ
വരുതിമു കതാളതികളാക്കുന്നു!
കടലല ചിന്തി വരുന്ന കപ്പലിൻ-
തുടുമിഴിമാത്രം തമസ്സിൽ മിന്നുന്നു!
നരമൃഗഖഗനഗങ്ങളെത്തിന്നു-
പെരുത്ത കൂരിരുൾക്കുരിനാഗം നില്ക്കേ,
അനഘമാമഴകു ഡുനാടിനേകി-
പ്പനിമതി പൊക്കി പുളകുക്രൂപ്പുകൈ:-
“വിളിച്ചുണർത്തുകെൻപ്രഭോ, പതിതർക്കു
വിളക്കു കാണിപ്പാൻ വിഭാതലക്ഷ്മിയെ!”

പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ

അവഗത രാഷ്ട്രീയമല്ല

ഈ സ്ഥിതിക്കു നമ്പൂതിരിമാർക്കു രാഷ്ട്രീയമായ വല്ല അവ ശതകളും ഇന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു തീർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നമ്പൂതി രിമാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു ഞാനോ മറ്റു കമ്യൂണിസ്റ്റ് കാ രോ എതിരല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, പോട്ടിംഗുപ്രവസ്ഥ സംബ ഡിച്ചു എസ്. എൻ. ഡി. പി. യുടെ വാദം സ്വീകരിക്കണ മെന്നും സ്റ്റാഫ് സിലക്ഷൻ ബോർഡ് സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങ ളിൽ സാമുദായികനീതി പുലർത്തണമെന്നും പറയുന്നതുപോ ലെ നമ്പൂതിരിയുടേയും രാഷ്ട്രീയമായ അവകാശവാദങ്ങളിൽ ന്യായമായവയെ ഞങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയും അതംഗീകരി ക്കാൻ മറ്റു സമുദായങ്ങളേയും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളേയും ഗവണ്മെ ണ്ടിനേയും പ്രേരിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിത്തന്നെ ഞങ്ങൾ പ്രവർത്തി ക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യും.

പക്ഷേ ഈവേക്കും, കൃസ്തുഗ്രാനികൾക്കും, മുസ്ലീമിങ്ങൾ ക്കുമെന്നപോലെ രാഷ്ട്രീയമായ യാതൊരവശതകളും നമ്പൂതി രിമാർക്കില്ലെന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം. സവർണ്ണാധിപത്യവും ജന്മികളുമായ നമ്പൂതിരിമാർക്കു സവർണ്ണമേധാവിത്വത്തിൻകീ ഴിൽ വലിയ അവശതകളൊന്നുമുണ്ടാവാൻ ന്യായമില്ല. നവീ നവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേപ്പെടാതെ ‘സൂരിനമ്പൂരി’യായിക്കഴിഞ്ഞു കൂടിയ കാലത്തോളം മാത്രമാണ് നമ്പൂതിരി ഉദ്യോഗകാര്യത്തി ലും മറ്റും പിന്നണിയിൽ നിന്നിരുന്നത്. അതു പോയി പഠി പ്പും പാസ്സുമുള്ള നമ്പൂതിരിമാർ വന്നതോടുകൂടി അവരുടെ സാ മൂഹ്യമായ ഉയർന്ന നിലയും മറ്റും കാരണം അവർക്കു മുന്പുണ്ടാ യിരുന്ന കുറവുകൾ നീങ്ങാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സംഗതി തെളിയിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ ചില ഉദാഹ രണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

1. നമ്പൂതിരിയെ യാതൊരു പ്രത്യേക സൗജന്യങ്ങളും നൽകാതെതന്നെ 50ഓളം മെമ്പർമാരുള്ള മലബാർ ഡിസ്ട്രി ക്ക് ബോർഡിൽ അഞ്ചും ആറും നമ്പൂതിരിമാർക്കു നിഷ്പ്രയാസം സ്ഥാനം കിട്ടാറുണ്ട്. രണ്ടു താലൂക്കുകളിലെ താലൂക്കുബോർഡു പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനംതന്നെ നമ്പൂതിരിമാർ വഹിക്കുകയുണ്ടാ യിട്ടുണ്ട്. ഇവരിലൊരാൾക്കു ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് പ്രസിഡണ്ടു സ്ഥാനം തന്നെ കിട്ടുമോ എന്നു ന്യായമായി സംശയിക്കാവുന്ന നില വരികയുണ്ടായെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്.

2. 40ഓളം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മെമ്പർമാരുള്ള കൊ ച്ചി നിയമസഭയിൽ ഇന്നു മൂന്നു നമ്പൂതിരിമാരുണ്ട്. ഇതുപോ ലെ കൊച്ചി നിയമസഭയിൽ ഒന്നും അധികവും നമ്പൂതിരിമാ രുണ്ടാവുകയെന്നതു കുറേ കാലമായി ഒരു പതിവായിരിക്കുന്നു.

3. തിരുവിതാംകൂറിലാകട്ടേ അസംബ്ലിയിൽ രണ്ടും കൌ ണ്സിലിൽ ഒന്നും സീററ് ജന്മികൾക്കായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

Figure 1. Human Arm
in the position of the arm

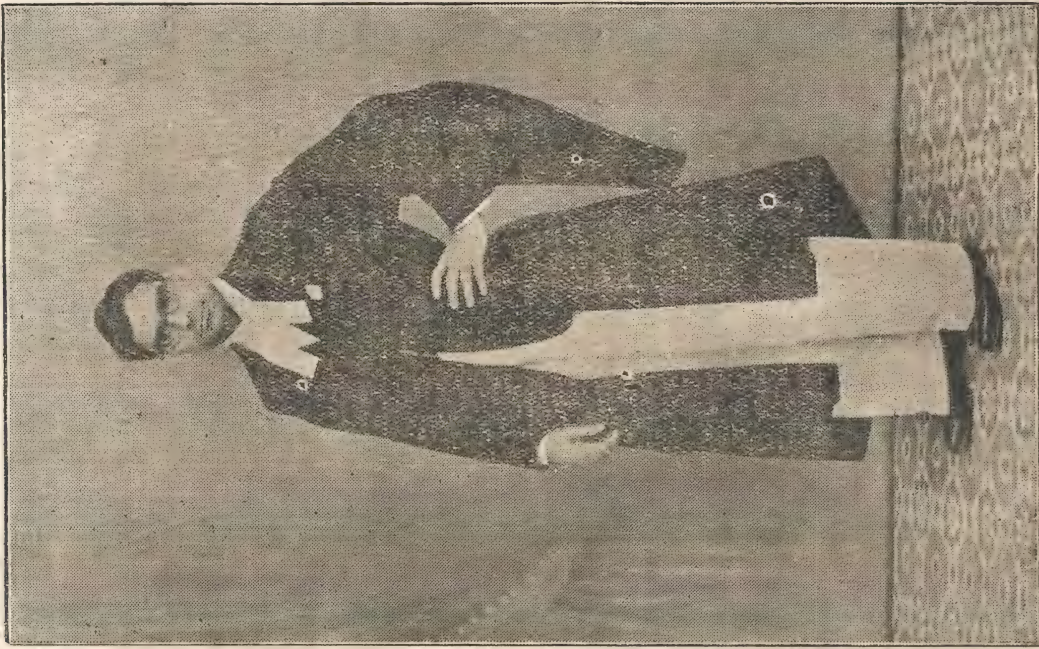

Figure 2. The position of the arm
in the position of the arm

Figure 3. The position of the arm
in the position of the arm

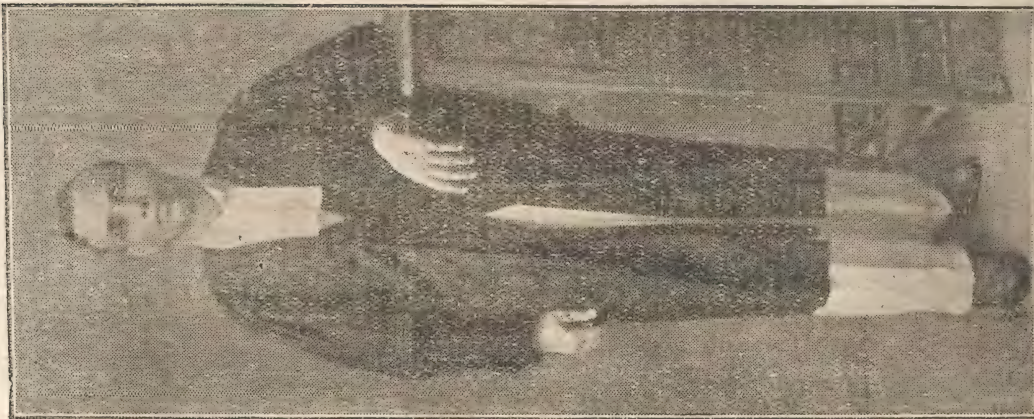

P. S. Kesavan Nambudiri, B.A., B.L.,
District Munsif, Tirur.

C. Krishnan Moose, B.A., B.L.,
Sub-Judge & Asst. Sessions Judge, Palghat.

C. S. Narayanan Nambudiripad,
B.A., LL.B.,
District Registrar, Chelakara.

മേക്കർ (ജഡ്) നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

A. M. Krishnan Nambudiripad, B.A., B.L.,
District Munsif, Taliparamba.

பெரிய அளவு பித்திரை மருந்து
மருத்துவ அமைதி மருந்து

சென்னை மெட்ரிகல் கல்லூரி

ഇതു മൂന്നും നമ്പൂതിരിമാർക്കു നീക്കിവെച്ച സ്ഥാനങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നത് അസത്യമാവില്ല.

4. ഇതുപോലെ, പഞ്ചായത്തുമ്പോൾ, പഞ്ചായത്തുകോടതി, കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റി മുതലായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന എന്തു സ്ഥാപനമുണ്ടെങ്കിലും അവയിലെല്ലാ റിപ്പോർട്ടുകളും ജനസംഖ്യത്തോടു നോക്കിയാൽ നമ്പൂതിരി അറിയാത്തതിലും എത്രയോ അധികം സ്ഥാനം അയാൾക്കു കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല.

ഇതുപോലെത്തന്നെയാണ് രാഷ്ട്രീയപ്പാട്ടികളിലും ബഹുജനസംഘടനകളിലും നമ്പൂതിരിയുടെ കിട്ടുന്ന സ്ഥാനവും. നമ്പൂതിരിയെ നമ്പൂതിരിയെന്ന നിലയ്ക്കു വെറുക്കുകയോ അയാളെ ഉയരാനനുവദിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുകയെന്ന സ്വഭാവം കോൺഗ്രസ്സ്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടി മുതലായ യാതൊരു പൊതു സംഘടനകളുടേയും നേതാക്കൾക്കോ പ്രവർത്തകർക്കോ ഇല്ലെന്ന് ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തെ സ്വന്തം അനുഭവത്തെ ആശ്വദിച്ചെനിക്കു പറയാൻ കഴിയും.

അതുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രീയമായി വല്ല പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും സൗജന്യങ്ങളും നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലും ബന്ധിച്ചേടത്തോളം ആത്മഹത്യാപരമാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഇന്നു പിന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന മറ്റു സമുദായക്കാരുടെ വളർച്ചയ്ക്കനുസരിച്ച് ഇന്നുള്ള പല പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾ (ഉദാ: കോവിലകങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള സ്വാധീനശക്തി, ജന്മിയാകാൻ പോറ്റുപിടിക്കാനുള്ള കഴിവ് etc.) ഉപേക്ഷിക്കാൻപോലും നമ്പൂതിരി തയ്യാറാവേണ്ടതാണ്.

ഉദ്യോഗത്തിന്റെ കാര്യമോ?

ഇതെല്ലാം ശരിയാണെങ്കിലും ഉദ്യോഗം കിട്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു ചില അവശതകളുണ്ടെന്ന് ഒന്നിലധികം സൂചനകൾ ഈയിടെ എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. സാമുദായികനീതിയെന്ന തത്വമനുസരിച്ച് ഉദ്യോഗം പങ്കിടുമ്പോൾ നമ്പൂതിരിയെ ബ്രാഹ്മണന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ് കൂട്ടുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാർക്കു പ്രത്യേകമായി യാതൊന്നും കിട്ടുന്നില്ലെന്നുമാണിവരുടെ ആവലാതി.

ഇത് അടിസ്ഥാനമുള്ളതാണെങ്കിൽ ഈ അനീതി തിരുത്തേണ്ടതാണെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ ഇതു തീരേ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നെനിക്ക് തോന്നുന്നു. കാരണം, മലബാറിലും, കൊച്ചിയിലും, തിരുവിതാംകൂറിലും ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ 1 ശതമാനത്തിൽ കറച്ചു നമ്പൂതിരിമാരുള്ളു. അപ്പോൾ ഇവിടങ്ങളിലുള്ള ഒട്ടാകെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വീതംവെക്കുമ്പോഴും ഈ ചുരുങ്ങിയ ശതമാനം ഉദ്യോഗങ്ങൾ മാത്രമേ അവർക്കു കിട്ടാനാകൂ. അതിന്നു കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നു സ്ഥിതിഗതികൾ പൊതുവേ നോക്കുമ്പോൾ തോന്നുന്നുണ്ട്. ഈ തോന്നൽ തെറ്റാണെന്നു സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കെടുത്തുലരിച്ചു ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ഈ അവശത പരിഹരിക്കാൻ വല്ല പ്രത്യേകസൗജന്യങ്ങളും കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഈ

അവകാശവാദത്തെ തികച്ചും അനുകൂലിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

എന്തായാലും ഒരു കാര്യത്തിന്നു ഞാൻ എതിരാണ്. എന്തെങ്കിലുമൊരാൾക്ക് ഉദ്യോഗംകിട്ടാൻ വല്ലക്ഷേപവും വന്നാൽ അതു തീർക്കുന്നതിനായി സേവയും ശുപാർശയും കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതുപോലെ സമുദായാഭിപ്രായമെന്നുപരിൽ കുറെ പ്രമാണികൾ ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ പോവുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനൊരു വാസന മറ്റു സമുദായങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അതു കേരള നമുക്കു സമുദായത്തിലും വ്യാപിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇത് അതാത് ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെയും അവരെ സ്ഥായിയുമാക്കുന്ന സമുദായപ്രമാണികളെയും, സമുദായത്താലെയും നശിപ്പിക്കുകയാണ്, തുണയ്ക്കുകയല്ല ചെയ്യുക. ആ വഴിക്കു സമുദായം പോകാതെ നോക്കുന്നത് സമുദായസ്നേഹികളുടെയല്ലാതെ കടമയാണ്.

അന്തഃപുരത്തിലേയ്ക്കു നോക്കുക!

നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഇന്നു യാതൊരുവശതകളുമില്ലെന്നോ അതു തീർക്കാനവർ ശ്രമിക്കേണ്ടതില്ലെന്നോ ഇപ്പറഞ്ഞതിന്നു തർക്കമില്ല. ഗവണ്മെന്റുനയംനിമിത്തമുണ്ടാവുന്ന അവശതകളല്ല നമ്പൂതിരിമാർക്കുള്ളതെന്നും, അവർക്കുള്ള അവശതകൾ തീർക്കാൻ ഗവണ്മെന്റിന്നോ മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്കോ കഴിയില്ലെന്നും മാത്രമാണെന്നിരിക്കു പറയാനുള്ളത്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ അവശതകൾ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കാനും അതു പരിഹരിക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അവരുടെ അന്തഃപുരങ്ങളിലേയ്ക്കുവന്നെത്തിനോക്കേണ്ടത്. സ്ത്രീകൾ സ്ത്രീകളെന്ന നിലയ്ക്കു ഇത്രയധികം കഷ്ടപ്പാടനുഭവിക്കുകയെന്നതു കേരളത്തിലെ മറ്റൊരു സമുദായത്തിലുമില്ല. നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളനുഭവിക്കാത്ത കഷ്ടപ്പാടു ലോകത്തിലെ മറ്റൊരു സ്ത്രീസമുദായവും ഇന്നനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

അര വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തോളം വളരെ ശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ച നമ്പൂതിരി യുവജനസംഘത്തിന്റെ പരിപാടിയിൽ താഴെ പറയുന്ന ഇനങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നത്:

1. നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളെ പഠിപ്പിക്കുക; അങ്ങിനെ നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യം വെളിച്ചവും അന്തഃപുരത്തിലേയ്ക്കു കടത്തിവിടുക.
2. അധിവേദനവും, വൃദ്ധവിവാഹവും തടയുക; അങ്ങിനെ നമ്പൂതിരികുടുംബങ്ങളിലെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലുള്ള അസുഖസംഭവങ്ങൾക്കൊരു തടസ്സം വരുത്തുക.
3. വിധവാവിവാഹം നടപ്പിലാക്കുക.
4. ഘോഷ ബഹിഷ്കരിക്കുക; നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളെ മനുഷ്യസ്ത്രീകളാക്കി ഉയർത്തുക.

ഈ ഓരോ ഇനവും സംബന്ധിച്ച് ഇന്നത്തെ നിലയെന്താണ്?

1. ഒരു ചെറുസ്കൂളുപക്ഷം കുടുംബങ്ങളിൽ പെൺകുട്ടികളെ അടുത്ത സ്കൂളിലേയ്ക്കയ്ക്കുകയെന്നത് ഒരു പതിവായിട്ടു

ണ്ട്; നമ്പൂതിരിബാലികമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു തൃശ്ശൂർ, പാഞ്ഞാളം ഓരോ സ്വദേശവും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ സ്കൂൾഫെനിലധികം ഉയർന്ന ക്ലാസുകളിൽ പഠിച്ച ബിരുദാനന്തര റെ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടേടത്തോളം ഒരു യുവതി ബി. എസ്സ്.സി. പാസ്സായി. മറ്റൊരു യുവതി എൽ. ഐ. എം. മിനു പഠിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. മൂന്നുപേർ ഗവണ്മെന്റുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിൽ പോയി ഹൈസ്കൂളിലും സ്വതന്ത്രചിന്തനശീലവും സമ്പാദിച്ചു മടങ്ങിവന്നിട്ടുണ്ട്—ഇതു മാത്രമാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ കാര്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾക്ക് ഇത്രകാലമായിട്ടുണ്ടായ നേട്ടം. വക്കീലന്മാർ, ഡോക്ടർമാർ, എഞ്ചിനീയർമാർ, പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ, ശാസ്ത്രകാരന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, അധ്യാപകന്മാർ മുതലായി പുരുഷന്മാർക്കിറങ്ങാവുന്ന എല്ലാ തരകളിലും സ്ത്രീകൾക്കും പ്രവേശിക്കാമെന്ന പരിഷ്കൃതാഭിപ്രായത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയിട്ടുപോലുമില്ല. സോവിയറ്റ് രാജ്യത്തിലും, അമേരിക്കയിലും, ബ്രിട്ടനിലുമുള്ളതുപോലെയല്ലെങ്കിൽ കേരളത്തിൽത്തന്നെയുള്ള മറ്റു പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളിലുള്ളതുകൊണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസവും ഹൈസ്കൂളിലും നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾക്കുവശ്യമാണെന്ന ധാരണപോലും സമുദായത്തിലിന്നില്ലെന്നുവന്നിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു സ്ത്രീകളെയും പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള കുടുംബങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയാണ്. പക്ഷേ ഇത്തരം കുടുംബങ്ങൾ സമുദായത്തിലെ ആകെ കുടുംബങ്ങളുടെ 5 ശതമാനത്തിൽകുറവാണ്. ബാക്കി 95% ത്തിന്റെയും സ്ഥിതി വിവരിക്കുകയെന്ന പാഴ്വേലയിലേയ്ക്കു ഞാനിറങ്ങുന്നില്ല.

2. അധിവേഷനം നിയമപ്രകാരം തടഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ നിയമം ലംഘിക്കത്തക്ക ദ്രോഹമനസ്ഥിതി സമുദായത്തിലില്ലെന്നും സന്തോഷത്തോടുകൂടിപ്പറയാം. പക്ഷേ അധിവേഷനം തടയുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം വിവാഹസംബന്ധമായ ക്ഷേപമെല്ലാം തീരുമെന്ന വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവാഹസംബന്ധമായി ഇന്നും പല അവശതകളും നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉദാഹരണത്തിന്:—നമ്പൂതിരിയുവാക്കന്മാരിലൊരു ഗണ്യമായ വിഭാഗം ഇന്നും വിജാതീയവിവാഹം നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരികന്യകമാർക്കു വരന്മാരെ കിട്ടാനുള്ള വിഷമം വേണ്ടതിലധികമുണ്ട്.

—വരന്മാരെ കിട്ടാനുണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം നിമിത്തം വിവാഹം കഴിക്കാൻ കഴിയാത്ത കന്യകമാർ പല കുടുംബങ്ങളിലും ഇന്നു നരയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

—ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ അവിവാഹിതകളായ കന്യകമാരുടെ എണ്ണം അധിവേഷനീരോധനത്തിനുമുമ്പുണ്ടായതിനത്ര തന്നെയുണ്ട്. ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രം: അന്നു കന്യകാത്വത്തിൽ നിന്നു പ്രമോഷൻ കിട്ടിയിരുന്നതു സപത്നീത്വത്തിലേയ്ക്കായി

തന്നു; ഇന്നതു കൂടുതൽ സുഖകരമായ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലേയ്ക്കായിട്ടുണ്ട്.

3. വിവാഹസംബന്ധമായ മറ്റാവശതകൾ ഇന്നും നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ട്. അതായതു വൃദ്ധവിവാഹം ഇന്നും നടക്കുന്നു; വേളികഴിച്ചു സ്വജാതീയദായ്യയെ വിട്ട് അന്യസ്ത്രീകളുടെ പിന്നാലെനടക്കുന്നവീരന്മാരും അപൂർവ്വമല്ല; വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് കന്യകയുടെ അഭിപ്രായമറിഞ്ഞു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുപകരം ‘പലഹാരത്തോടു ചോദിച്ചിട്ടാണോ പലഹാരം തിന്നാൻ’ എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലനുസരിച്ചാണ് വിവാഹം നടക്കുന്നത്; സപത്നീത്വത്തിന് കീഴിലുണ്ടായിരുന്നത്രതന്നെയില്ലെങ്കിലും അന്തർജനങ്ങളെ തല്ലുക, ശകാരിക്കുക, മറ്റു തരത്തിലുപദ്രവിക്കുക മുതലായവ ഇന്നത്തെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിനുള്ളിലും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി അന്തഃപുരം വലിയൊരു നരകമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഈ നരകത്തിൽനിന്നു രക്ഷനേടാൻ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾക്കു യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല.

4. ‘അമ്മായിയും കുടിച്ചു പാൽക്കുഞ്ഞി’ എന്ന മട്ടിൽ വിധവാവിവാഹം ഒന്നു രണ്ടു പക്ഷേ വിധവാവിവാഹം ന്യായമാണെന്ന ധാരണപോലും സമുദായത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല. പരിഷ്കൃതകളെന്നഭിമാനിക്കുന്ന പല നമ്പൂതിരിയുവതികളുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ വിധവാവിവാഹത്തിന്റെ അധർമ്മതയെക്കുറിച്ച് അവരിൽക്കുണ്ടു ഉറച്ച അന്ധവിശ്വാസം ധീരതയോടെ വിവാഹം നടത്തിയ മിസിസ് എം. ആർ. ബി.യുടേയും അവരെ അതിനു പ്രേരിപ്പിച്ച ആയുധപലം മുതലായ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടേയും നേരെ 10 കൊല്ലംമുമ്പുണ്ടായ എന്റെ ബഹുമാനം പത്തിരട്ടി വർദ്ധിച്ചു.

5. ഫോഷാബഹിഷ്കരണത്തിന്റെ നിലയും ഇതുതന്നെ. 15 കൊല്ലംമുമ്പു മിസിസ് മനേഷി ഫോഷാ ബഹിഷ്കരിച്ച് എടക്കുന്നിസഭയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു; രണ്ടു കൊല്ലംകൂടി കഴിഞ്ഞു തളിപ്പറമ്പു വാഷികയോഗമായപ്പോഴേയ്ക്കു ഫോഷാ ബഹിഷ്കരിച്ചവരുടെ എണ്ണം ഒരു ഡസനോളമായെന്നുവന്നുന്റെ ഓർമ്മ; കാരൽമണ്ണസമ്മേളനത്തിൽ ഇത് അമ്പതോളമായി ഉയർന്നു. എന്നാൽ ഈ വിപ്ലവകരമായ ഫോഷാബഹിഷ്കരണങ്ങൾക്കുശേഷം ഫോഷാബഹിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനം പുറകോട്ടു കിടക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഫോഷാ നവേണ്ടി കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ സിനിമയ്ക്കു പോവുക, അത്യാവശ്യം ഇല്ലത്തേയ്ക്കും അമ്മാത്തേയ്ക്കും വണ്ടിയിലും ബസ്സിലും പോവുക എന്നീ സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുറത്തിറങ്ങുന്നതൊഴിച്ചു മറ്റു കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ഫോഷായോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് പരിഷ്കൃതകളെന്നഭിമാനിക്കുന്ന നമ്പൂതിരിയുവതികൾപോലും ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെയാണത്രെ, തികച്ചും ഫോഷാ ബഹിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട്—എന്നുവെച്ചാൽ പരപുരുഷന്മാരോടു സംസാരിക്കുന്നതു പാപമാണെന്ന ധാരണയെ കൂസാതെ—പെരുമാറുന്നവർ (കേരളത്തിലെ മറ്റു സമുദായങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ

പ്പോലെ ജീവിക്കുന്നവർ) യുവജനസംഘം ഇടുവീഴുന്നതിനുമു
ന്യ ഘോഷ ബഹിഷ്കരിച്ചുവതം അടുത്തകാലത്തു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്
സ്വാധീനശക്തിയിൽപ്പെട്ടു പുറത്തു വന്നവരും മാത്രമാണ്.
മറ്റുള്ള പരിഷ്കൃതയുവതികളെല്ലാം ചേലപ്പുതപ്പിന്നു പകരം
സാരിക്കൊണ്ടു തങ്ങളുടെ പാതിപ്രത്യാ അന്യപുരുഷന്മാരുടെ ക
ണ്ണിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്ന ഘോഷാസ്ട്രികളാണ്.

യോഗക്ഷേമസഭയോ അന്തർജനലീഗോ?

നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ ഈ അവശതകളെ ആസ്പദിച്ചാണ്
നമ്പൂതിരിമാരുടെ സാമുദായികസംഘടന പ്രവർത്തിക്കുന്നതെ
ങ്കിൽ അതിന് എത്ര സമുദായത്തിലുമുള്ള ഉല്പതിഷ്ഠകൾ സ്വാ
ഗതംചെയ്യും. ഈ അവശതകൾ തീർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രാ
യോഗികപരിപാടിയുംകൊണ്ടു മുമ്പോട്ടു വരുന്ന എത്ര സമുദാ
യസ്തേമിക്കും സമുദായത്തിന്റെയൊക്കെ മാത്രമല്ല അന്യസമുദാ
യത്തിന്റെയൊക്കെ പിൻതുണ കിട്ടും.

അതുകൊണ്ടാണ് യോഗക്ഷേമസഭ പുനരുദ്ധരിക്കണമെ
ന്നും സമുദായപ്രവർത്തനം ജാഗ്രതയായി നടത്തണമെന്നുമുള്ള
ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിനെ ഞാനു
നുകൂലിക്കുന്നത്.

ഈ അവശതകൾ തീർക്കുന്നതിന്നു യോഗക്ഷേമസഭയല്ല
അന്തർജനലീഗാണ് സ്ഥാപിതയ്ക്കേണ്ടതു് എന്നൊരഭിപ്രായം
യോഗക്ഷേമപത്രത്തിൽ കാണുകയുണ്ടായി. നമ്പൂതിരിസ്ത്രീക
ളുടെ ആവശതകൾ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ കാര്യംമാത്രമാണെന്ന
ധാരണയാണീ അഭിപ്രായത്തിന്നടിസ്ഥാനമെന്നു തോന്നു
ന്നു. അതു തെറ്റാണ്. നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ വിദ്യാഭ്യാസസംബ
ന്ധമായും വിവാഹസംബന്ധമായും മറ്റും വളരാത്ത കാലത്തോ
ളും—അവർ മറ്റു സ്ത്രീകളെപ്പോലെത്തന്നെ ജീവിക്കാൻ തുട
ങ്ങാത്ത കാലത്തോളം — നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലെ ആണു
ങ്ങൾക്കും വളർച്ചയില്ല. സമുദായത്തിലെ പകുതിഭാഗം അ
ജ്ഞതയിലും അടിമത്തത്തിലും ആണ്ടുകിടക്കുക, മറ്റേ പകുതി
അറിയും സംസ്കാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമനുഭവിക്കുക എന്നതു്
അസംഭാവ്യമാണ്. അറിവില്ലായ്മയും അന്ധവിശ്വാസവും അ
കറ്റി നമ്പൂതിരിസ്ത്രീയെ പരിഷ്കരിക്കാതെ തനിക്കു സ്വയം പ
രിഷ്കരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന നമ്പൂതിരി അങ്ങേ അറ്റത്തെ
വ്യാമോഹത്തിലാണുണ്ടുകിടക്കുന്നതു്.

മാത്രമല്ല പുരുഷന്മാർക്കു ഇളകി പ്രവർത്തിക്കാതെ ഈ
അവശതകൾ തീർക്കാനും കഴിയുകയില്ല. അന്തഃപുരങ്ങളിൽ അ
ടച്ചിരിക്കുന്ന നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്ന് അവ
ർക്കു് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയാൽപ്പിന്നെ അവർക്കുണ്ടാവുന്ന അ
വശതകളെല്ലാം അവർതന്നെ തീർത്തുകൊള്ളും. പക്ഷേ അവ
രെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരലും പഠിപ്പിക്കലും കഴിക്കണമെങ്കിൽ
പുരുഷന്മാർതന്നെ പ്രവർത്തിക്കണം. ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യാ
തെ, അതിനുവേണ്ടി പ്രചാരവേല നടത്തുകയും സംഘടനയു
ണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യാതെ അന്തർജനലീഗുമുഖേന നമ്പൂതിരി
സ്ത്രീകളെ പരിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കൊറ്റിയെ പിടി

ക്കാൻ അതിന്റെ തലയിൽ വെണ്ണവെണ്ണുന്നതുപോലെ
യാണ്.

സഭയോ സംഘമോ?

എന്നാൽ, മറ്റൊരഭിപ്രായം ഒരു സൂചനതു പറയുകയു
ണ്ടായി: യോഗക്ഷേമസഭയല്ല യുവജനസംഘമാണ് പുനരുദ്ധ
രിക്കേണ്ടതു്.

സംഘവും സഭയും ഇടുവീഴുന്നതിനുമുന്യ സംഘത്തിന്നു
ണ്ടായിരുന്ന വിപ്ലവമനോഭാവമുള്ള ഒരു സംഘടനയാണുണ്ടാ
ക്കേണ്ടതെന്നാണിതിന്നർത്ഥമെങ്കിൽ ഞാനതിന്നോടു തികച്ചും
യോജിക്കുന്നു. 'നയവും തന്ത്രവുമുപയോഗിച്ചു സൂത്രത്തിൽ കാ
യ്ക്കും പഠിക്കാ'മെന്ന സഭയുടെ മനോഭാവം ഇന്നത്തെ പ്രശ്ന
ങ്ങളൊന്നും തീർക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല. 'അപായകര
മായി ചിന്തിക്കുക, തടസ്സങ്ങളെ തട്ടിനീക്കി മുന്നോട്ടു നീങ്ങു
ക' എന്ന സംഘത്തിന്റെ മനോഭാവമാണിന്നത്യാവശ്യം.

ഞാൻ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊടുക്കാം:

(1) സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രധാനതടസ്സമെന്താ
ണ്? മാനമായി ജോലിചെയ്തു സ്വതന്ത്രയായി ജീവിക്കുകയെ
ന്നതാണ് നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതോദ്ദേശമെന്ന ധാരണ
ഇന്നില്ല. സ്ത്രീയെ ഒരു സ്വതന്ത്രജീവിയായി കണക്കാക്കുന്നില്ല.
പുരുഷന്മാർ വെറുമൊരലങ്കാരമായാണ് ഇന്നും നമ്പൂതിരിസ്ത്രീ
കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു വിവാ
ഹം കഴിക്കുകയോ കഴിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്തു്, തനിക്കു പ
റ്റുന്ന ജോലിചെയ്യാൻ വേണ്ട മനക്കരുത്തു നമ്പൂതിരിസ്ത്രീക്കു്
ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുണ്ടാക്കാത്ത കാലത്തോളം സ്ത്രീവി
ദ്യാഭ്യാസം വളരുകയില്ല. പഠിപ്പും പാസ്സും ഉദ്യോഗവും മറ്റുമു
ള്ള പരിഷ്കൃതനമ്പൂതിരിയുടെ അനുരൂപപത്നിയായി വീട്ടിൽത്ത
ന്നെ കൂടുകയെന്ന ഇന്നത്തെ ആദർശത്തിന്നു പകരം, സ്വപ്രയ
ത്നംകൊണ്ടു ജീവിച്ചു ഭർത്താവോടുകൂടിയോ കൂടാതെയോ ജീവി
ക്കുകയെന്ന ആദർശം നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾക്കു പൊതുവേ ഉണ്ടാ
വാതെ ഹൃദയസംസ്കാരമോ വിശാലമനസ്സുതയോ അവർക്കുണ്ടാ
വുകയില്ല.

(2) ഇതിലധികം വിപ്ലവകരമായ മാറ്റമാണ് വിവാ
ഹകാര്യത്തിലുണ്ടാവേണ്ടതു്. നമ്പൂതിരികന്യകമാർക്കു വരന്മാരെ
കിട്ടാത്ത കഷ്ടപ്പാടു തീരണമെങ്കിൽ, സ്വന്തമായി പ്രവൃത്തി
യെടുത്തു ജീവിക്കാനും അങ്ങിനെ സ്ത്രീധനം വിവാഹ
ത്തിന്നു് ഒരു തടസ്സമായിത്തീരാതെയിരിക്കാനും അവർക്കു കഴി
യണം. മാത്രമല്ല, എത്ര സമുദായത്തിൽനിന്നായാലും തനിക്കു
നുരൂപനായ വരനെ കണ്ടാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള മനക്കരു
ത്തും അവരിൽ വളർത്തണം. ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ, വിജാതീയവി
വാഹത്തിനെതിരായ പ്രവർത്തനം മുഖേന നമ്പൂതിരിയുവാക്കു
ന്മാരെയെല്ലാം സമുദായത്തിൽത്തന്നെ നിർത്തി നമ്പൂതിരിസ്ത്രീ
കൾക്കു വരന്മാരെയുണ്ടാക്കാമെന്ന ധാരണ അസംബന്ധമാ
ണ്. അതുപോലെത്തന്നെ സ്ത്രീധനമുലമുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു തീ

ക്കാൻ പണം പിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ കഷ്ടപ്പാടും തീരാൻ പോവുന്നില്ല. നല്ല ഹൃദയസംസ്കാരവും, സ്വന്തമായ സമ്പാദ്യവുമുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു വരനെ കിട്ടാത്ത ബുദ്ധിമുട്ട് ഒരു കാരണവശാലും ഉണ്ടാവുകയില്ല.

(3) സ്വന്തം പണി, ഭർത്താവിനിയ്ക്കുമല്ലാത്ത സ്ത്രീകൾ മുതലായവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഗൗരവമാണ്. വിവാഹമോചനത്തിനും പുനർവിവാഹത്തിനും നിയമസമ്മതിയില്ലാത്ത ഇന്ന് ഈ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണണമെങ്കിൽ 'അപായകരമായി ചിന്തിക്കുക'തന്നെ വേണം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ പരിഹാരം കാണുകയും ചെയ്യും.

ഇതുസംബന്ധിച്ച് 'അപായകരമായ' ഒരുഭിപ്രായം ഞാൻ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ വെക്കും. ഇത്തരം സ്ത്രീകളെ എന്തുകൊണ്ട് മതം മാറാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൂട? അന്തഃപുരത്തിലിരുന്ന് നരകിക്കുന്ന ആയിക്കേണക്കിലുള്ള നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളായിത്തന്നെ ജീവിച്ച് കഷ്ടപ്പെടണമെന്നോ നിങ്ങളുടെ സമുദായസ്നേഹം നിങ്ങളോടാവശ്യപ്പെടുന്നത്; അതോ മുസ്ലിംസ്ത്രീകളോ കൃസ്തുമതസ്ത്രീകളോ ആയിട്ടെങ്കിലും അവരുടെ കഷ്ടപ്പാട് തീരണമെന്നോ? എന്നെസ്സംബന്ധിച്ച് ഞാൻ വ്യക്തമായിപ്പറയാം: മതം മാറാതെത്തന്നെ വിവാഹമോചനവും പുനർവിവാഹവും നടത്താനുള്ള അവമാനത്തിനുവേണ്ടി പ്രക്ഷോഭം നടത്തുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ മതം മാറിയിട്ടെങ്കിലും ഈ സ്ത്രീകളുടെ നരകയാതനയവസാനിപ്പിക്കാനാണ് സമുദായസ്നേഹം എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാത്തരത്തിലും 'അപായകരമായി ചിന്തിക്കാ'നുള്ള മനോഭാവവും, അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയുമുണ്ടെങ്കിൽ സഭയായാലെയോ? സംഘമായാലെയോ? ഇല്ലെങ്കിൽ രണ്ടായിട്ടും പ്രയോജനമില്ല.

പണിയെടുക്കാൻ പഠിക്കുക

അന്തഃജനലിഗ്ന പോര, പുരുഷന്മാരെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്ന ഒരു സംഘടനയെന്ന വേണം എന്നു പറയാൻ വേറേയും കാരണമുണ്ട്. സ്ത്രീകളെസ്സംബന്ധിച്ച് അവശതകൾക്കു പുറമേ പുരുഷന്മാരെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും ഇന്നു സമുദായത്തിനു നേരിടാനുണ്ട്. യോഗക്ഷേമസഭയോ യുവജനസംഘമോ കൂടാതെ അവയെ നേരിടാനിന്നു സാധ്യമല്ല.

ഈ പ്രശ്നങ്ങളിൽവെച്ചെല്ലാം പ്രധാനമായതു സാമ്പത്തികപ്രശ്നമാണ്; ആരോഗ്യരോഗം വാങ്ങി ജീവിക്കുന്ന നമ്പൂതിരി, തിരുവിതാംകൂറിലെ ആരോഗ്യരോഗം വാങ്ങിയ നായരെപ്പോലെ, പാപ്പരായിപ്പോവാനാണ് തുടങ്ങുന്നതെന്ന പരമാർത്ഥമാണ്; പണിയെടുത്തു ജീവിക്കാതെ, പാട്ടം വാങ്ങി തിന്നുകഴിഞ്ഞുവന്ന നമ്പൂതിരി പുതിയ കാലത്തെ സ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന പ്രശ്നമാണ്.

ഇതിന്നു വ്യക്തവും സവിസ്തരവുമായ ഒരു പരിപാടി ഇപ്പോൾതന്നെ നിങ്ങളുപോയ ഈ ലേഖനത്തിലെഴുതാൻ വയ്യ. അതു ഞാൻ മറ്റൊരവസരത്തിലേക്കു നീട്ടിവെക്കുന്നു. പക്ഷേ അതിന്നി—ഹൃദയം ഒരാവാചകത്തിൽ പറയാം: “തിരുവിതാംകൂറിലെ കൃസ്തുമതസ്ത്രീകൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ പണിയെടുത്തു ജീവിക്കാൻ പഠിക്കുക.” അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നമ്പൂതിരിക്കു ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ട്. ഇല്ലെങ്കിലോ സർവ്വനാശമാണ് അയാളുടെ മുമ്പിലുള്ളത്.

ഇവിടെയും ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞ “അപായകരമായി ചിന്തി”ക്കാനുള്ള സ്വഭാവം കൂടിയേ കഴിയൂ. നഷ്ടപ്പെടാൻ തയ്യാറില്ലാത്തൊരാൾക്കു ലാഭമുള്ള തൊഴിലിലേപ്പെടാൻ സാധ്യമല്ല; കയ്യിലുള്ള കാശു മുഴുവൻ ഒന്നരയുരണ്ടും പറ നെല്ല് പലിശയ്ക്കു ഭൂമി വാങ്ങുന്ന സ്വഭാവമുള്ള യാതൊരാൾക്കും വമ്പിച്ച അപകടവും, അതോടൊപ്പം വമ്പിച്ച അവസരവുമുള്ള തൊഴിലുകളിലേപ്പെടാൻ കഴിയുകയില്ല. ജന്മിയുടെ കൂടപ്പിറപ്പായ അപകടഭീതി കൈവെടിഞ്ഞു, അപകടങ്ങളെ നേരിടാനുള്ള കരുത്തോടെ, പ്രവർത്തിച്ചു ജീവിതത്തിൽ വിജയം നേടുക; അല്ലെങ്കിൽ അപകടത്തെ ഭയന്നു യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ നശിക്കുക—ഇതാണ് നമ്പൂതിരിയുടെ മുമ്പിലുള്ള പ്രശ്നം.

* * * * *
ഇതെല്ലാമാണ് നമ്പൂതിരിമാരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെടാൻപോകുന്ന യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പരിപാടിയെങ്കിൽ അതിന്നു കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയുടെ പൂർണ്ണമായ ആനുകൂല്യമുണ്ടാവുമെന്നും, കമ്യൂണിസ്റ്റ് കാരായ നമ്പൂതിരിമാരിലൊരു ഗണ്യമായ ഭാഗം തങ്ങളുടെ മുഴുവൻസമയവും സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനത്തിനായി നീക്കിവെക്കുമെന്നും അതിന്റെ പ്രവർത്തനമാക്കുവാൻ പറ്റി.

ഇ. എം. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്

For Guaranteed JEWELS of Artistic Finish

Please write to
or visit ->

C. KRISHNAN NAIR

JEWELLER & OPTICIAN, CALICUT

SELECTED PRESENTATION SILVER ARTICLES ARE ALSO SOLD

എ. കെ. ടി. കെ. എം.
വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്,

മാത്തൂർ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്
(പാത്താർ നമ്പൂതിരിബാലികാവശിഷ്ടാലയ
സ്ഥാപകൻ.)

എ. കെ. ടി. കെ. എം.
ഗുപ്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഡി. ഇ.

The man in the suit
and the large piece of furniture

The large piece of furniture
with the lamp on it

The man in the suit
in the oval frame

ആയിരത്തിരി

മംഗലസ്ഥാനശുദ്ധയായഷ്ട-
 മംഗലദിപായുക്തയായ്,
 മഞ്ജുളേ, നീ 'യയനിയുണി'ന്റെ
 മാധുരിയും നകന്മപോയ്!

ആനയിപ്പ 'വടക്കിനി'യിലാ
 മാവണിഞ്ഞ പലകയിൽ,
 ആനതാനനയായുഴന്നിട്ട-
 മോമനയെ യുപതികൾ,-
 കണ്ണുഴി, കരുകമാലയും
 ചന്ദനക്കുറിശ്ശുമായ്
 വന്നു നില്ക്കുന്നു തോഴിമാരിതാ,
 നിന്നലംകരണത്തിനായ്.

ഒന്നു നോക്കൂ, തല നിവർത്തി നീ
 ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടിട്ട്.
 ജന്മകാലത്തൊരിയ്ക്കലേ വര
 പെൺകിടാവിനിയുത്സവം.
 ജീവിതത്തിൻവിധിയെഴുതുന്ന
 പാവിതമാം മുഹൂർത്തമേ,
 ഏതു മട്ടിലുപചരിപ്പുനി-
 ന്നാഗമത്തിലബലകൾ.

ലജ്ജയാൽക്കുനിഞ്ഞല്ലഹാസത്തിൻ-
 മുദ്ര ചേർന്നു കവിളുമായ്
 ഭദ്ര നീ വിളങ്ങുന്നൊരോമന-
 സ്സുപകൃമിനടലൊന്നുപോൽ.

ചുറ്റുപാടും ചിരിച്ചു കൂടുന്നൊ-
 രാദ തോഴികൾപോലുമേ
 മുഖ നിൻപ്രേരണമുകൾവെത്തിൻ-
 സ്തിരുകാത്തിയിലാണ്ടുപോയ്.

ഇത്ര നാളം കളിച്ചു മേളിച്ചു
 കൊച്ചുബാലികയല്ലിവർ.

കൃത്യമാർഗ്ഗബഹുലയാമൊരു
 പതിയാവുകയല്ലയോ-?
 നിൻമനോഹരരാഗദീപ്തമീ-
 ഛൊൻകസുപുടവതാൻ
 ചിത്രകയല്ലി, ഭാവിഭാഗ്യത്തിൻ-
 മുനിലേക്കെവിളക്കിനായ്?

ബന്ധുരമാം നദു 'മയിലാഞ്ചി'-
 ചെച്ചുവെപ്പണിപ്പാണിക്കൾ
 എന്തുസാധന, മിന്നിതിലൊന്നു
 നൊന്തുപോവുകയില്ലയോ?
 വെള്ളിമോതിരമിട്ടൊരാ വിരൽ-
 പല്ലവങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുമോ

തെല്ലു മുന്യ മുരിച്ചു ചീന്തിയൊ-
 രല്ലൽ തീർന്നു തുണിയ്ക്കമേ.

നൂലിഴകൾ പിരിഞ്ഞിടുന്നു നിൻ-
 നൂതനാശകളെന്നപോൽ;
 ചേലിലല്ലം വിറപ്പുതുണ്ടവ-
 യേതധീർതമുലമോ!

കന്യകേ, നീ നവോഡയാകുവാ-
 നിന്നി പേണ്ടൊരു മാത്രയും;
 നിന്മഹാഹതപോനിയമത്തി-
 നിന്നവഭൂതസ്സാനമാം.
 നോറു നോറു ഭജിച്ചു നിന്നിഷ്ട-
 മൂർത്തിയിനെഴുന്നള്ളിടം-
 ഓർത്തു നോക്കൂ, ചിരപ്രതീക്ഷിത-
 പ്രാർത്ഥനീയവരങ്ങളെ.

നിർമ്മലസ്നേഹമഗ്നമായ് പ്രഭാ-
 രഞ്ജനോദ്ദേപഗർഭമായ്
 മുനിചിത്തിരിത്തുണ്ടു കൂടുന്ന
 ധന്യഭാജനം പൂർണ്ണമായ്.

ആത്തിരികളിലാകെയുജ്ജ്വലി-
 ച്ചാത്തിടുന്ന നിന്നാശകൾ
 ദീപനാളായുതങ്ങളായ്തെളി-
 ണ്തൊരെയോ പാർത്തുകിയാം.

അക്ഷമതൻനിഴൽ പതിയുന്ന
 രക്തശോണമപ്പുകവിർ
 വ്യക്തമേവം തുടിച്ചിടുന്നതേ-
 തൽക്കലികയാലോമലേ?

കൂവിയല്ലം വിടൻ കൺമുൻ-
 ക്കാമ്പിൽ മങ്ങിത്തെളിഞ്ഞിടം
 സംഭ്രമത്തിൻ ചടുലലോലമാ-
 മമ്പരപ്പുമിതെന്തിദം?

ആയിളംകൈത്തളിരിനാൽത്തെറ്റ-
 'ത്തായിരംതിരി'യായിതാ,
 ആയതില്ലേ, ദിവസകന്യയ്ക്കി-
 നാഴികയര നീക്കുവാൻ?

കാത്തിരിയ്ക്കു, കുമാരികേ, തെല്ലൊ-
 രാപ്പു കേൾക്കുന്നു ഭൂരെയായ്.
 ഇത്തിരികൾ കൊളുത്തിടാം വേഗ-
 മിത്തിരിയ്ക്കു ക്ഷമിയ്ക്കു നീ.

എൻ. ലളിതാംബിക അനന്തജ്ഞനം.

നാളത്തെ നമ്പൂതിരി

നാളത്തെ നമ്പൂതിരി എങ്ങിനെയാവണമെന്നറിയണമെങ്കിൽ ഇന്നലത്തേയും ഇന്നത്തേയും നമ്പൂതിരി എങ്ങിനെയാണ് ആദ്യം നോക്കണം. അതു കാണണമെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്റെ അടുത്ത കാലങ്ങളിലെ അനുക്രമമായ മാറ്റങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു പഠിക്കണം. അപ്പോൾ ഇതൊരു ചെറിയ വിഷയമല്ല. എങ്കിലും ചുരുക്കവും ചുരുങ്ങിയും നമുക്കിവിടെ ഒരു ചിഹ്നനം നടത്താം.

നമ്പൂതിരിമാരെല്ല, കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളാകെ നൂറുകണക്കിന് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പെങ്കിലും പ്രാചീനമായി ഒരു മാറ്റമേറേ എന്നതു നിസ്തർക്കമാണ്. മറ്റു പല സമുദായങ്ങളും ചലനക്ഷമമായവിധം വിദ്യാഭ്യാസം, വിദേശഗമനം, ഉദ്യോഗസ്ഥീകരണം, പൊതുക്കാര്യപ്രവർത്തനം മുതലായവയിലേക്കു പറ്റി. നമ്പൂതിരി അക്കാലങ്ങളിൽ ആയാളുടെ നാടുവാഴിത്തത്തിലും പഴയതിലും മാറ്റങ്ങളെ എതിർത്തു നിലകൊണ്ടു. എങ്കിലും സംസ്കാരപ്രാപിയായ ഒരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ മുന്നിൽ കണ്ണടയ്ക്കുക എന്നതും, മുഖംതിരിയ്ക്കുക എന്നതും എളുപ്പമല്ല. ആ മാറ്റത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ശരിയ്ക്കു പോകാത്തവർ ഉടലെടുത്തുനിന്നു പുറത്തുള്ളപ്പോൾ. മുന്നോട്ടു പോകാത്തവർക്കു മുന്നോട്ടു പിന്നോട്ടു പോകേണ്ടിവന്നു. നേർവഴിയ്ക്കു നടക്കാവകു വിട്ടു വഴിയ്ക്കു പോകാതെ കഴികയില്ല. നിശ്ചലമായ ഒരു നില, ഒരു കാലത്തും, ഒരു പരിവർത്തനഘട്ടത്തിൽ വരുത്തിയല്ല. അങ്ങിനെ മുന്നോട്ടു പോകാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്ന സമുദായം പിന്നോട്ടു പോയി. പഴയ സംസ്കാരവും അതിന്റെ മുമ്പത്തും കളവില്ലായ്മയും, അന്യോന്യസഹായസ്വഭാവവും നമ്പൂതിരി പിടിച്ചിട്ടും നിലനിന്നില്ല. അയാൾ മുറുകെ പിടിച്ചപ്പോൾ നിലനിന്നത് ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഷങ്ങളും, രീതികളും ബാഹ്യമായ ഭാഗവും മാത്രമായി. അപ്പോൾ നമ്പൂതിരി പഴയ നിലയിൽ നിന്നു എന്നല്ല പറയേണ്ടത്; യാർ അധികം വഷളായി മാറി, അധഃപതിച്ചു; ലോകത്തിൽ പരമപരിമാന്യനായി.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് സമുദായത്തിലെ ചില ദീർഘദർശികൾ ബുദ്ധിമാന്ദ്യം, കാലജന്തമായ മഹാമാന്ദ്യം സ്ഥിതിഗതികളിൽനിന്നു, പരിവർത്തനത്തിന്നു ബോധപൂർവ്വമായ പരിശ്രമം തുടങ്ങിയത്. അതിന്റെ ഫലമാണ് യോഗക്ഷേമമഹാസഭയുടെ ആവിർഭാവവും, തദ്ദേശത്തുള്ള സമുദായഗതികളും. കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസ്ഥാനം ആദ്യം കുറച്ചുപേരുടെ അപേക്ഷമുതൽ ഒട്ടനവധി ബഹുജനശാസനംവരെ വളർന്നുപോലെ, യോഗക്ഷേമപ്രസ്ഥാനവും കുറച്ചുപേരുടെ ശാസ്ത്രയുക്തിവാദമുതൽ സാമാജികമായ സർവ്വതരസ്വപാതശ്രമംവരെ കൂടി. ആദ്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പല ഘടകങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതും, ഞായറിലും വിഷമങ്ങളേയും വിഷ്ണുങ്ങളേയും വിര

ലാതകളേയും, അതിന്നു ചതുരപായങ്ങളിലൂടെയും തരണംചെയ്യേണ്ടിവന്നുവെന്നതും വ്യക്തമാണ്.

ഇന്നത്തെ നിലയെന്താണ്? നമ്പൂതിരിസമുദായം ഇന്നു സാമാന്യമായി പറകയാണെങ്കിൽ പരിവർത്തനപരമായ ഒരു പരീക്ഷണഘട്ടത്തിലാണ്. അതിന്നു, കാലദേശഗതികളാൽ ആ കുറെയൊക്കെ മാറിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കുറെഭാഗം പഴയ യുദ്ധേയും കഴുപ്പത്തിന്റേയും കുടുക്കിൽപ്പെട്ടു കഴിവില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു. വിധവാവിവാഹം, മിശ്രവിവാഹംവരെയെത്തിയ ഒരു ഭാഗംപോലെ, സ്ത്രീകളുടെ വളയും ഉടുപ്പും കുറിയും, തലകെട്ടുന്ന മട്ടും മാറാനുതകാത്ത ഭാഗവും സമുദായത്തിലുണ്ട്. അങ്ങേ അററം കമ്യൂണിസ്റ്റ് കാരെപ്പോലെ, ഇങ്ങേ അററം നാടുവാഴിത്തം വാഴ്ത്തുന്നവരും, അതിന്റെ മാധ്യമമാമാത്തുങ്ങൾ സ്വപ്നംകാണുന്നവരുമുണ്ട്. ഈ രണ്ട് ഉൾപ്പിരിവുകളുടെ ഇടയിൽ എണ്ണാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം മദ്ധ്യവർത്തിത്വങ്ങളുമുണ്ട്. അതു പോലെത്തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായും അങ്ങേ അററം പാസ്സുള്ളവരെപ്പോലെ, നിരക്ഷരതയുടെ പരമമഹദ്വൃത്തിൽ ചീയുന്നവരുമുണ്ട്. ഈ ഒരു വിഷമത, എത്ര ജനസമുദായത്തിലും പരിവർത്തനഘട്ടങ്ങളിൽ കാണുന്നതു സ്വാഭാവികമാണെങ്കിലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിലെ നപോലെ അതിത്ര മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നിടങ്ങൾ വേറെക്കാണുമോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ഇടയിൽ യോഗക്ഷേമപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെപ്പറ്റി സ്വല്പം ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. യോഗക്ഷേമമഹാസഭ ഒരു ഘട്ടംവരെ, പരിവർത്തനത്തിൽ മുൻനിന്നുപോന്നു. ഗതി കുറച്ചധികം ദൂരവും, ഉള്ളിലെപ്പുറമാണെന്നു, പ്രമാണികളായ അതിന്റെ നേതാക്കൾക്കു തോന്നിയപ്പോൾ, അതൊന്നു മന്ദീഭവിച്ചു. അതു മുന്നോട്ടു പായുന്ന യുവതപത്തിന്നു തടിച്ചില്ല, സഹിച്ചില്ല. യുവജനസംഘത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും, വളർച്ചയും അതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. യോഗക്ഷേമസഭയെ മുന്നോട്ടു കൈപിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാനും, വിപ്ലവത്തിലേക്കു നയിക്കാനുമതിന്നു സാധിച്ചു. കുറച്ചു കാലംകൊണ്ടു രണ്ടുസ്ഥാപനങ്ങളും സ്വഭാവത്തിലും ഗതിയിലും ഒന്നായപോലായി. യോഗക്ഷേമസഭയെ ഇതുമൂലം പണ്ടത്തെ പ്രമാണിനേതാക്കൾ കൈവെടിഞ്ഞു. ദുർല്ലഭം ചിലർ മാത്രം താൻ യുവജനസംഘത്തിലില്ല, യോഗക്ഷേമസഭയിലേ ഉള്ളു എന്നു പുറമേയ്ക്കൊരു പഴമനാട്ടു നടിച്ചു വിടാതെന്നിന്നു. രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളും പുരോഗമികൾക്ക് ഒരുപോലെ സ്വാധീനമായപ്പോൾ, രണ്ടിന്റേയും കൂടിയ ആവശ്യമില്ലാതായി; യുവജനസംഘം നാമാവശേഷമായി.

യുവജനസംഘം അങ്ങിനെ നശിക്കാൻ സമ്മതിച്ചത് യുവാക്കളുടെ ഒരു നോട്ടക്കുറവായിരുന്നു. അതിന്റെ അഭാവ

ത്തിൽ, യോഗക്ഷേമസഭയെ പിന്നോക്കം വലിക്കാനും, നിയന്ത്രിക്കാനും അതിനെ വിടാതെ നിന്നിരുന്ന പഴയ പ്രമാണിനേതാക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴത്തെ യോഗക്ഷേമസഭയുടെ വ്യതിയാനം, കേവലം പഴയ പഴമയിലേക്കല്ല; പുതിയ പഴമയിലേക്കായിരുന്നു. അതായത്, ഇന്ത്യയിലെ പല വർഗ്ഗീയസംഘടനകളുടേയും മാതൃക പിടിച്ച് ഉദ്യോഗത്തിന്റേയും പ്രത്യേകപ്രാതിനിധ്യത്തിന്റേയും, രാജസേവയുടേയും പിന്നിലോടുകൂടിയ അതിന്റെ ആദർശവും നടപടിയും. അതോടുകൂടി അവർക്ക് ആരുടേയും മുഖം നോക്കേണ്ടിയും, സേവയ്ക്കു നില്ക്കേണ്ടിയും വന്നു. സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ഒരു മഹൽസ്ഥാപനം കേവലം ഉദ്യോഗമത്സരത്തിനുള്ള ഒരു ശപിക്കപ്പെട്ട രംഗമായി മാറുക എന്നുള്ള ഫലമായി.

ഈ അവസരത്തിൽ യുവജനങ്ങളുണ്ടു്. രാജ്യത്തിലെ ദേശാഭിമാനോജപലങ്ങളായ സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങളുടെ ആവേശവും തേജസ്സും, വിദ്യാഭ്യാസവും, ലോകാവലോകനവും, തജ്ജന്യമായ വികാസവും അന്നേയ്ക്കുവർക്കു തികച്ചും ലഭിച്ചിരുന്നു. ശുഷ്കവും സങ്കചിതവുമായ ഉദ്യോഗഭ്രാന്തിയിൽ സമുദായപരിഷ്കാരാദർശത്തിന്റെ ലേശലാഞ്ചനപോലുമവർ കണ്ടില്ല. അവർ യോഗക്ഷേമസഭയെ മാറാനും എതിർക്കാനും നോക്കി. പക്ഷേ അപ്പോഴു് അത്, അവരുടെ പിടിയിൽനിന്നു പോയിരുന്നു. ആ സങ്കചിതസ്ഥാപനത്തെ പിടിക്കാനായി ഭഗീരഥപ്രയത്നത്തിന്നെന്നാനും അവർ ഒരുമ്പെട്ടതുമില്ല.

ഈ ഫലമായപ്പോഴു് സമുദായപരിഷ്കാരം അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയിരുന്നു. സ്വജാതീയവിവാഹം നടപ്പായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു; വിദ്യാഭ്യാസം പരന്നിരുന്നു; സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം സമാരംഭിച്ചിരുന്നു; ഫോഷാബാധിഷ്ഠിതരും ഫോഷമായി നടന്നിരുന്നു; നമ്പൂതിരിനിയമങ്ങൾ നടപ്പായിരുന്നു. ഈ വമ്പിച്ച നേട്ടങ്ങൾ മുമ്പിൽക്കണ്ട യുവാക്കൾ, യോഗക്ഷേമസഭയുടെ വിഗതയിൽ ഭയപ്പെട്ടുമില്ല, പരിഭ്രമിച്ചുമില്ല. സഭയുടെകൂടെയല്ലെങ്കിൽ സഭ കൂടാതെ എന്നായി അവരുടെ വിചാരം. സഭ നേർവഴിക്കു നടന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കുമെന്നായി പ്രതികാരം. സഭാഭാരവാഹികളും, ലഹള കൂട്ടുന്ന ആയുവഭാഗത്തിന്റെ പിൻമാറ്റത്തിൽ, ഒരുരൈപരസേനകയ്യുസന്തോഷം പൂണ്ടു. ഈ സവിശേഷപരിതസ്ഥിതിയുടെ പരിണാമമാണ് യോഗക്ഷേമസഭയുടെ അടുത്ത കാലത്തെ കോട്ടവും, കേടും, കെടലും.

ഇനി മേല്പോട്ടു പോകുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു വർഗ്ഗീയസംഘടനയ്ക്ക് ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിലും, ഭാവിഗുണചിന്തയിലും എന്തു സ്ഥാനം കല്പിക്കണമെന്നാലോചിക്കണം. കേരളത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു പറയണമെന്നതിൽനിന്നു നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ എത്രയെത്ര സമുദായങ്ങളുണ്ടു്? ആ സമുദായങ്ങളെല്ലാം സ്വന്തം സ്വന്തം സംഘടനകളിലൂടെ വളരുകയും, സ്വയം പൂർണ്ണത നേടുവാൻ നോക്കുകയുമാണെങ്കിൽ കേരളത്തിന്റെ ഭാവി ഭയങ്കരമാണ്. എന്നാൽ പിന്നെ കേരളത്തി

ന് ഒരു പൊതുപാരമ്പര്യവും, സംസ്കാരവും, സമുദായഘടനയും, അഭിമാനവുമില്ല. ചരിത്രപരങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ കേരളീയർ ഇങ്ങിനെ വ്യത്യസ്തവർഗ്ഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു എന്നതു ശരിയാണ്. എന്നാൽ ആ സ്ഥിതി സമാശാസ്യമെന്നതും ഇന്നു പറയുകയുണ്ടാകും. ആ സ്ഥിതി മാറ്റി കേരളസമുദായത്തെ ഏകീകരിക്കണമെന്ന ആദർശത്തേയും ചില പഴമക്കാരുൾക്കു ചുരുക്കം ചോദ്യം ചെയ്യുകയുണ്ടാകും. എന്നാൽ ആ വളച്ചുക്കിന്ന് ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലേയും ആഭ്യന്തരങ്ങളായ ആചാരങ്ങളും, വിശ്വാസങ്ങളും, വിപരീതസ്ഥിതികളും വിഘാതമായി നില്ക്കുന്നു. അവയെ കടപറിച്ചു കളയേണ്ടത് ഒരു കേരളീയന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ചുമതലയാണ്. പക്ഷേ നമ്പൂതിരിയുടെ അധിവേശനം, ഫോഷാബാധിഷ്ഠിതരും എന്നിവ നിന്താൻ നമ്പൂതിരിതന്നെ ശ്രമിക്കണം. അങ്ങിനെത്തന്നെ ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലുമുണ്ടു്. അവയെ പഠിച്ചുകഴിയലും പരിഷ്കരിക്കലുമാണ് എത്ര ദേശസ്നേഹിയായ വർഗ്ഗസ്നേഹിയുടേയും ഉദ്ദേശം. എല്ലാ സമുദായങ്ങൾക്കുമുള്ള അവശതകൾ തീർക്കണമെന്നും കൂടിയേ കഴിയൂ. ചില അന്തർവർഗ്ഗീയഭാരവാഹങ്ങൾ നീക്കം തുടർച്ചയുടെ സംയുക്തപ്രവർത്തനവും വേണ്ടിവരും. ഈ നിലയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ സമുദായപരിഷ്കാരം വിഷമമേറിയ ഒരു വലിയ പ്രശ്നമാണ്. അതിലെല്ലാവർഗ്ഗങ്ങളും അവരവരുടെ ആഭ്യന്തരാവശതകൾ സ്വയം പരിഷ്കരിക്കുകയും, ബഹുശതങ്ങളായ അവശതകൾ യോജിച്ചു പരിഷ്കരിക്കുകയും വേണം. സ്വവർഗ്ഗപരിഷ്കരണം എവിടെയെങ്കിലും കേരളത്തിന്റെ ബൃഹത്തരമായ താല്പര്യത്തിനു വിരുദ്ധമാണോ, അവിടെ അതായിരിക്കണം പ്രധാനം. ഈവിധമുള്ള സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനു സുചിന്തിതമായ ഒരു ആസൂത്രണം പുതുതായുണ്ടാവണം. അതിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. ആ ഒരാദർശം മുമ്പിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടു വേണം നമ്പൂതിരിയും ആയാളുടെ സമുദായപരിഷ്കരണസദുദ്ദേശത്തിൽ എഴുപ്പടാനും മുഴുകാനുമെന്നേ പറയുന്നുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിക്കു വീണ്ടും ദുരഭിമാനവും, ആഞ്ഞടയുന്നതുപ്രാമാദവും, അന്യബന്ധമില്ലാത്ത അനന്തസ്ഥിതിയും വന്നുകൂടും. അയാൾ വീണ്ടും കേരളത്തിലെ പരിഷ്കരിച്ച സൂരിനമ്പൂതിരിയായും.

ഇനി നമുക്കു സ്വസമുദായസ്ഥിതിയിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങുക. സഭ യുവാക്കളേയും യുവാക്കൾ സഭയേയും വിട്ടപ്പോൾ സഭയ്ക്കു പിൻബലമില്ലാതായി; യുവാക്കൾക്കു മുൻബലമില്ലാതായി. സമുദായം അസംഘടിതമായി. പഴമ അതിന്റെ താഴ്ന്നുപെട്ട തലപൊക്കം തുടങ്ങി. പുതുമക്കാർതന്നെ പലതും ആ പഴമയുടെ പുനരത്ഥാനത്തിൽ അതിലേക്കു വലിക്കപ്പെട്ടു; അതിനാൽ കീഴടക്കപ്പെട്ടു. തുടങ്ങിവെക്കുക മാത്രം ചെയ്തിരുന്ന പരിഷ്കരണപരിശ്രമങ്ങൾ നേതൃത്വമില്ലാതെ പലപാടും തിരിഞ്ഞുപോയി. ഈ ദുഃഖത്തിലും മുന്നോട്ടു പോയ കുറേപ്പേർ വ്യക്തിഗതമായ ഉറപ്പാലും, അത്തരം വ്യക്തികളുടെ വ്യക്തമല്ലാത്ത ഒരു സംഘടനയാലും പരിഷ്കാരത്തിൽനിന്നു ഉറച്ചുനിന്നു എന്നത് അഭിനന്ദനീയമാണ്. എന്നാൽ ചുരുക്കം പേരുടെ

ഈ പൊതുമിനില്പ്, സമുദായത്തിന്റെ പഴയതിലേയ്ക്കുള്ള വീട്ടിയെ സാരമായി തടഞ്ഞില്ല. മിശ്രഭോജനത്തിനു പോയിരുന്നവർ ത്രിസന്ധ്യയ്ക്കു വടക്കു ചൊല്ലുക എന്ന നില വന്നു. അതു പോലെ വിവാഹം, വിദ്യാഭ്യാസം, തൊഴിൽ മുതലായ സകല ഇനങ്ങളിലും സംഘടനയില്ലായ്മയുടെ ദുഷ്പലങ്ങൾ കാണപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.

വൈകല്യപൂർണ്ണമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണിന്നു നാം ജീവിക്കുന്നത്. സമുദായത്തിൽ ആചാരപരവും, സാമ്പത്തികവും, കുടുംബസംബന്ധവും, വൈവാഹികവും, വിദ്യാഭ്യാസപരവും മറ്റുമായ അവരതകളും, ക്ലേശങ്ങളും വളരെയുണ്ട്. വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾ കാരോരുത്തന്റേയും മുമ്പിൽ വലിയ ചോദ്യമിഹുണ്ട് ഇട്ടു നില്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ പേരിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉയർക്കെട്ടും കഴിവാറും തുലഞ്ഞുപോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കാരോരുത്തനും നിരാശതയും നിസ്സഹായതയും അസംതൃപ്തിയും വന്നിരിക്കുന്നു; ധൈര്യമോ, ഉത്സാഹവിശ്വാസമോ, ശുഭപ്രതീക്ഷയോ ഇല്ലാതെയായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വല്ലതും ചെയ്യണമെന്നും ദുസ്ഥിതി പരിഹരിക്കണമെന്നും എല്ലാവർക്കും ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതി നമ്മെ കാര്യപ്രഗ്രമായി ചിന്തിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. സംഘടനയില്ലായ്മയുടേയും, അതു നാമമാത്രമായിത്തീർന്നതും ഫലം നമ്മൾ കാണാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഒറ്റപ്പാലം സമ്മേളനവും കഥകളിയും അതിനെത്തുടർന്നുള്ള യോഗക്ഷേമസഭാപുനരുജ്ജീവനശ്രമങ്ങളും.

ഇനി നമുക്കു നാളത്തെ നമ്പൂതിരിയെസ്സംബന്ധിച്ചു ചിന്തിക്കാം. യോഗക്ഷേമസഭയെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ, അതിന്റെ പഴയ നിലയിലാണോ വേണ്ടത് എന്ന സംഘടനാപരവും, സാങ്കേതികവുമായ ചോദ്യം ആദ്യം വരുന്നു. തീർച്ചയായും അല്ല. അങ്ങിനെയായാൽ അതിന്നു വളന്നാ മാറിയും വരുന്ന സമുദായത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടാകയില്ല; അതിന്നു സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ ഭൂതപൂർവ്വമായ സ്വാധീനശക്തി ഉണ്ടാവുകയില്ല. അതു കേവലം ആഭ്യന്തരാവരതാപരിഹാരസംഘടനയാവണം. അതിൽ പെരുമാറ്റകാരങ്ങളിലോ, ഉദ്യോഗങ്ങളിലോ പങ്കിന്നുവേണ്ടിയുള്ള നിവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശവും പ്രയോഗവുമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. അന്യസമുദായങ്ങളുമായി മത്സരമോ, തൊഴിൽതർക്കത്തോ വരുന്ന ഇനങ്ങളുമതിലുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആഭ്യന്തരാവരതകളും, പിന്നണിത്തങ്ങളും തീർത്ത് പെരുമാറ്റകാരങ്ങൾക്കും ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കും മറ്റൊരാൾക്കു വ്യക്തിപരമായ വളർച്ചയ്ക്കും ഒരുക്കുക, പ്രാപ്തരാക്കുക മാത്രമേ സഭ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ; ചെയ്യാവൂ. രാജകീയോദ്യോഗം ഒരനഭികാമ്യവസ്തുവാണെന്നോ, അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവശമോ അല്ല ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നത്. മറ്റു സമുദായങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളെപ്പോലെ നമുക്കും അതിന് അർഹതയും അവകാശവും അധികാരവുമുണ്ട്. പക്ഷേ അതിന്നു വഴിയസംഘടനയിലൂടെ പൊതുവുക എന്നത് രാജ്യക്ഷേമവിരുദ്ധമാണ്; സമുദായത്തിന്റെ പുഷ്ടിരമായ വളർച്ചയ്ക്കും ഉന്നതിക്കും പ്രതിബന്ധമാണ്. നാം

നമ്മുടെ സവിശേഷാവരതകൾ തീർത്ത്, കേരളത്തിലെയും, ഭാരതത്തിലെയും പൊതുജീവിതത്തിൽ ഇറങ്ങുകയാണെങ്കിൽ നമുക്കു യാതൊരു പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളും ആവശ്യമില്ല; മാത്രമല്ല അതു പലപ്പോഴും ആഭാസകരമായ ആ പ്രത്യേകതയുടെ അപ്പുറത്തുള്ള വളർച്ചയ്ക്കും താമസവും തടസ്സവുമായിത്തീരുകപോലും ചെയ്യും.

ആ ആഭ്യന്തരാവരതകൾ മുഖ്യമായതെല്ലാമാണ്? വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം എന്നിവയിൽ സ്ത്രീകളുടെ പാരതന്ത്ര്യമാണേറ്റവും പ്രധാനം. അതിൽ വിധവകളുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യംകൂടി ഉൾപ്പെടും. കുറെ സ്ത്രീകളെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആചാരപരമായി സ്വാതന്ത്ര്യകളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നു സാമാന്യമായി നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ നൂറ്റാണ്ടിനോളം അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും, വികടാചാരങ്ങൾക്കും അടിമകളാണ്. സാമ്പത്തികമായും നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ നില ശോചനീയമാണ്. ദുരവസ്ഥയിൽ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ ജീവിതം എത്ര രാജോചിതമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്ന് പ്രളയഹങ്ങളിൽപ്പോലും ഉടക്കാനും, യാത്രയ്ക്കിടയിൽ തോണിക്കൂലിക്കും കാശില്ലാതെ കഴങ്ങുന്നവരായിരിക്കും. അവരുടെ സാമ്പത്തികബോധത്തെപ്പറ്റി പറകയേ വേണ്ട. തങ്ങളുടെ ധനസ്ഥിതി അറിയുന്ന നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾ ഇന്ന് ആരുമില്ല. ഗൃഹഭരണത്തിലേപ്പെട്ടവർപോലും അജ്ഞാതമാകുന്നതു വിചിത്രപ്രകാരം ചിലവുചെയ്തു ദിനംനാളംവരെ എത്തിയ്ക്കുക, ഇല്ലാത്തതും കഴിഞ്ഞതും വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുക, അധോരാത്രം പണിയെടുക്കുക, അതിൽ കശാപിശപായുക എന്നായിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും അറിഞ്ഞവരല്ല. ഈ നിലയ്ക്കു പോയാൽ ഭാഗം കഴിഞ്ഞാലും അവർക്ക്, എത്ര സ്ത്രീയ്ക്കും അവരും അറിയേണ്ട ധനസ്ഥിതിബോധമോ, മിതവ്യയശീലമോ, ഗൃഹഭരണപാടവമോ ഉണ്ടാവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ പരിഷ്കൃതകളായ സ്ത്രീകളെപ്പോലും പുതിയ ക്ലാദകാരായ യുവജനങ്ങൾ അകറ്റി നിർത്തുകയാണ് ചെയ്യുവതെന്നതും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു പ്രധാനമായ അവരത ഭാഗവിഷയമാണ്. ഇന്നു കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലുമുള്ള നമ്പൂതിരിനിയമങ്ങളിൽ ഭാഗവകുപ്പു വന്നിട്ടുണ്ടായില്ല. യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പിൻതിരിപ്പൻഗതിയുടെ കാലത്ത് കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റുമായി, വീരോചിതമായ ഒരു സമരത്തിനൊരുങ്ങാതെ, തന്നെ വാങ്ങുക എന്ന സേവനവും, മഹാസഭാനേതൃത്വം കൈക്കൊണ്ടതാണവിടെ. ഇവിധം പോരായ്മവന്നതിന്നു കാരണം. ഇപ്പോൾ ഒരു നിയമം വന്നസ്ഥിതിയിലിനി ഭേദഗതി എന്നത് എളുപ്പമല്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഭേദഗതിനിയമത്തിന്നത്ര പ്രയാസമുണ്ടാവില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. മലബാറിൽ ഭാഗനിയമമുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും കോടതിയെക്കൂടാതെ ഭാഗം കഴിയുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലാത്തവരുണ്ട്. അതിന്നു പ്രധാനകാരണം, സമുദായത്തിലെ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ നമ്മൾ സംഘടിപ്പിച്ചതും, പ്രവചപ്പെടുത്തിയതും പോരായ്മയാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്നുവേണ്ടി ഭാഗം നി

ഷേഡിച്ച്, അനന്തിരവന്മാരെ കോടതികയറുന്ന കാരണവന്മാരെയും, മാനേജർമാരെയും സമുദായബഹിഷ്കരണംചെയ്യുകതന്നെ വേണം. അതിന്നു പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേകസംഘടനയോ, യോഗക്ഷേമസഭയുടെ ഒരു കമ്മിറ്റിയോ വേണ്ടതാണ്. ഭാഗത്തിൽക്കൂടെയല്ലാതെ ഇനി നമ്പൂതിരിക്ക് ഉപരിഗതിയില്ലതന്നെ.

സ്വജാതീയവിവാഹം സാർവ്വത്രികമാക്കുക, സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം നിർത്തൽചെയ്യുക, സംബന്ധസമ്പ്രദായം നശിപ്പിക്കുക, നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രം ഇന്നു ഭൂഷിച്ച നിലയിൽ നടക്കുന്ന ഭൂവ്യയകരങ്ങളും, ഭൂജ്വതപരങ്ങളുമായ വാരം, കാത്തുട്ട്, ത്രിസന്ധ മുതലായവ നാട്ടിലേ ഇല്ലാതാക്കുക, ഇന്നും ചില ദിക്കിൽ നടക്കുന്ന നിരന്തരമായ കാത്തുചൊല്ലൽസമ്പ്രദായം മതിയാക്കിക്കുക തുടങ്ങി ചെറുതും വലുതുമായ എത്രയോ ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. അവയെ സമീപിപ്പാനും പരിഹരിപ്പാനും നാം തന്നെ സംഘടിച്ചാലേ മതിയാവൂ. അവയെ പരിഹരിച്ചാലേ നമ്മുടെ പുരോഗതി സുഗമമാകയുള്ളൂ. അവ നശിച്ചാലേ നാം സ്വന്തം ജോലി നോക്കി, സ്വന്തം കാലിന്മേൽ നില്ക്കാനും, സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്വമറിയുവാനും തുടങ്ങൂ. എന്നാൽ മാത്രമേ നശിച്ചുവരുന്ന നമ്മുടെ ആരോഗ്യം പോലും രക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയൂ.

ഇനിയങ്ങോട്ടു യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്രവർത്തനസമ്പ്രദായം എന്തായിരിക്കണമെന്നും ഒന്നാലോചിക്കേണ്ടതാണ്. മുന്പത്തെ സമുദായപ്രവർത്തനത്തിൽ നിർമ്മാണാത്മകമായ ഭാഗം തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, മുന്തിനില്ക്കുന്ന ഭാഗം വിനാശനാശകമായിരുന്നു. അതങ്ങിനെ ആകേണ്ടതായ പരിതസ്ഥിതിയും ആവശ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പഴയ നശിപ്പിക്കുക, അതിനോടു വെറുപ്പുണ്ടാക്കുക, അതുമായി നിസ്സഹകരിക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു അന്നത്തെ നയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇനി മേല്പോട്ടും, യോഗക്ഷേമസഭാപുനരുജ്ജീവനത്തിന്നു ശേഷവും നാം ആ നയംതന്നെയോ തുടരേണ്ടതു്? അല്ല എന്നുണർന്നിട്ടു തോന്നുന്നത്. ആവശ്യം സർവ്വധാനമായി നോക്കിയും, സ്വഭാവത്തിൽ നിർമ്മാണാത്മകമായും, ദോഷത്തിനെ മാത്രം നശിപ്പിക്കുവാനുതകിയ മട്ടിലും, കഴിയുന്നതും എല്ലാത്തരക്കാരുടെയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ നോക്കിയും വേണം ഇനിയങ്ങോട്ടുള്ള സമുദായപ്രവർത്തനത്തിന് അടിസ്ഥാനമിട്ടുവാൻ. എന്നാൽ മൗലികകാര്യങ്ങളിൽ നമുക്കു വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാനോ, കീഴടങ്ങാനോ നിവൃത്തിയില്ല. യോജിപ്പിന്നും, സംയുക്തപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സൗകര്യവും സൗമനസ്സുവുമുണ്ടാകാവുന്ന പല വിഷയങ്ങളും രംഗങ്ങളുമുണ്ട്. അനാവശ്യമായ വ്യ

ക്തിഭൂഷ്യാരോപണങ്ങളും, മുഷിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമുള്ള പരിപാടികളുമുണ്ടാകാത്തപക്ഷം, അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിന്നു കഴിവുമുണ്ട്. ഭൂല്യം ചില ദിക്കുകളിൽ—ഇരിങ്ങാലക്കുട, ശുക്ലപുരം മുതലായി—ഔപാസനത്തിൽനിന്നു സിഗറാറ്റുകൊടുത്തു പഴയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മാത്രമേ ഫലപ്രദമായുള്ളൂ എന്നു വരാം. ആ സ്ഥലങ്ങളിലും സന്ദർഭങ്ങളിലും മാത്രം അവ പാഴായ മുച്ചയോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും സമ്മതിക്കേതെ തരമില്ല. എന്നാൽ പൊതുവെ നാം സ്വജാതീയവിവാഹം, ഭാഗം, തൊഴിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം, സ്ത്രീകളുടെ അവശതാ പരിഹാരം എന്നിങ്ങിനെ അഞ്ചുപാധികളിൽക്കൂടെ നിർമ്മാണപരമായി അടിസ്ഥാനമിട്ടും, പുഷ്പാസൂത്രണംചെയ്തും, സംഘടിതമായും പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ കേവലം മർദ്ദമുഷിക്കാരായ പഴഞ്ചന്മാരെ ഒഴിച്ചു ബാക്കി എവരെയും നമുക്കു ചേക്കാൻ കഴിയും.

നാളത്തെ നമ്പൂതിരി കേരളത്തിലെ സമുദായസോപാനത്തിലെ മേലെപ്പടിയിലെ കുറെ 'സുഖിയ'ന്മാരുവകയല്ല നമ്മുടെ ആദർശം. കൃഷിയിലും, കച്ചവടത്തിലും, വ്യവസായത്തിലും ഉദ്യോഗത്തിലും സർവ്വാപരി പൊതുസേവനത്തിലും ആയാളും മറ്റു സമുദായങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളെപ്പോലെ ഇറങ്ങുകയും എത്തുകയും വളരുകയുമാണാവശ്യം. പണ്ടു പാതിരിശ്ശേരി പറഞ്ഞിരുന്നവിധം 'നമ്പൂതിരി പാർലുമെണ്ട്' എന്ന് ഇന്നാരു വിചാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, നമ്പൂതിരി എല്ലാവർക്കും മേലേ നില്ക്കണമെന്നു വ്യാമോഹം ഇന്നും പലർക്കുമുണ്ട്. നമ്പൂതിരി എല്ലാവർക്കുമൊപ്പം, എല്ലാവരുടേയുംകൂടെ, എല്ലാവരോടും ചേർന്ന് നില്ക്കുകയാണായാളുടെ പുരോഗതിയുടെ പരമാവധി. നമ്മുടെ പ്രിയജന്മഭൂമിയായ കേരളത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും, അനാചാരങ്ങളും, അസമത്വങ്ങളും, അനീതികളും ഉണ്ടാക്കിയതിലും നിലനിൽക്കിയതിലും, നമ്പൂതിരിക്ക് ആരോപിച്ചുവരുന്ന കർത്തൃത്വം ശരിയായാലുമല്ലെങ്കിലും, ആ സമ്പ്രദായത്തിൽ ആയാർക്കുള്ള ഉന്നതനിലയെ മൂഷണംചെയ്ത്, ആയാർ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ സൂപ്പിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരെ—അതിന്റെ ഭൂഷിച്ച കാലമായപ്പോഴേക്കു തീർത്തതന്നെ—മറ്റിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നതു് അനിഷേധ്യമാണ്. അതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായി, ആ സമ്പ്രദായങ്ങളെ പാടേ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാനുള്ള പ്രയത്നത്തിൽ നമ്പൂതിരി മുഖിൽ നില്ക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ ആയാർ നാളത്തെ കേരളസമുദായത്തിൽ മുഖനും പ്രധാനിയുമാകട്ടെ.

ഒ. എം. സി. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരി പാർലുമെണ്ട്
മേൽപടിയേറിയ, ഉയർന്നിരുന്ന പ്രാധാന്യ ഉറപ്പു

ഒരു മരം

ഭേദമീനമാം പൂണ്ണതൻ നേക്കെ -
നാദിമക്രൂപകയ്യാനയരവേ,
ഭൂതസംഗ്രഹവ്യാപ്തമെൻ ജീവിതം
വേർതിരിഞ്ഞൊരേ കൂമ്പിൽച്ചുളങ്ങുന്നു.

കമ്മസാക്ഷി പ്രസാദമാം പൊൻചാത്തി -
കേരളസൗഭാഗ്യം കാണിച്ചുനില്ക്കവേ,
പാരിന്റൈയു പിളന്നു പിളന്നെൻകാൽ
പാശ്ചാത്യീയിൽപ്പതുക്കെപ്പുതയുന്നു.

ആ വിടർപ്പച്ചത്തുവൽച്ചാത്താട്ടി ഞാൻ
തുവെളിച്ചത്തെ നോക്കിക്കുതിയ്ക്കവേ,
കന്നിനൊന്നിയിരുട്ടിന്റെ നെഞ്ചിൽത്താ -
നെന്നെ നിർത്തുന്ന പാശങ്ങളേറുന്നു.

വന്ധ്യയെന്ന ശീതോഷ്ണങ്ങളെത്താങ്ങാ -
നൊൻപുറന്തൊലിയ്ക്കാവതുണ്ടെന്നാകേ,
ഉന്മീഷത്താം വികാരകദംബത്തിൻ
സന്മുദ്രതപമിങ്ങമ്പരപ്പേകുന്നു.

എന്നിലെങ്ങും നിറഞ്ഞ ചൈതന്യത്തെ -
യുനയിച്ചു ഫലീഭൂതമാക്കവേ,
സൗരഭത്തെ,ത്തണലിനെ,ചൂറുമേ
വാരിവീശാനശക്കുന്നാകുന്നു ഞാൻ.

വിശ്വവൈഭവം കണ്ടു കണ്ടാനന്ദാൽ
മച്ഛീരസ്സിൽപ്പാവുകൾ പാടുമ്പോൾ,
കാലമെൻകൾ കാൻ പൊത്തോരോന്നിൽ -
ക്കാളസുപ്പുങ്ങൾ നിർഭരം ചീറുന്നു.

പ്രീതനായ് ഞാനയന്നീയലകിനു
മീതെയെൻകൈ കമഴ്ത്തിപ്പിടിയ്ക്കവേ,
മല്ലരിസരം കൈവിട്ടുകല്പുന്നു
മന്നിനുണ്ടാം മരതകസപ്തങ്ങൾ.

എങ്കിലും തിന്മയേശാതെ നന്മയു -
ണ്ടെന്നു വീണ്ടുമെൻജീവൻ തളിക്കൊർവു.

ബാലാമണിയമ്മ.

ആകർഷകമായ ശരീരകാന്തിക്ക്

കേരള സാൻഡൽവുഡ് സോപ്പ്

ഉപയോഗിക്കുക
ലോകപ്രസിദ്ധിനേടിയ
ചന്ദനത്തൈലം
ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നതു്.

കേരള സോപ്പ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, കോഴിക്കോട്.

സാമുദായിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരിധി

പ്രത്യേകസമുദായങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥാപനങ്ങൾ ആവശ്യവും അഭിലഷണീയവുമാണോ, ആണെങ്കിൽ അവയുടെ പരിധി എത്രത്തോളമായിരിക്കണം എന്നുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഇന്നു പലരുടേയും ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മതപരമായും ആചാരപരമായും സാമ്പത്തികമായും സാംസ്കാരികമായും രാഷ്ട്രീയമായും മറ്റും അതാതുസമുദായാംഗങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങളെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ് ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ. ഉദാഹരണം: മുസ്ലീംലീഗ്, ഹിന്ദു മഹാസഭ, നായർ സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റി, എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം, യോഗക്ഷേമ സഭതുടങ്ങിയവ. അതാതുസമുദായങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഉള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ഈ വിവിധസ്ഥാപനങ്ങൾ തമ്മിൽ മത്സരങ്ങൾക്കും കലഹങ്ങൾക്കുതന്നെയും സന്ദർഭങ്ങൾ നേരിടാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവ മിക്കവാറും സംഭവിക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയമായും ഭരണപരമായും ഉള്ള അധികാരാവകാശങ്ങൾ പങ്കിട്ട് എടുക്കുന്നതിലാണ്. മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്, ഇന്ത്യയിലാണ് ഒട്ടധികം സമുദായങ്ങളുള്ളത്; ഈ സമുദായങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ജനനത്തെമാത്രം ആസ്പദിച്ചുള്ള ജാതിയാൽ വിഭിന്നങ്ങളുമാണ്. ബങ്കാൾ സംസ്ഥാനത്തിൽതന്നെ 900-ൽ അധികം ജാതികൾ ഉണ്ടെന്നാണ് ഒരു പണ്ഡിതൻ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇവർ തമ്മിൽ 'കൊള്ളക്കൊടുക്ക'യോ 'പന്തിഭോജന'യോ ഇല്ലപോൽ. കുന്യാര (കുശവ)ന്മാരിൽ ഒരു തരക്കാർ കലം, കൂടം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ചക്രം വലത്തോട്ടു തിരിക്കുന്നവർ; മററൊരു തരക്കാർ ചക്രം ഇടത്തോട്ടു തിരിക്കുന്നവർ! ഈ അവാനന്തരവിഭാഗം തുടങ്ങി, ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീമുകളും എന്നുള്ള വിഭാഗം ഏതുവോഴ്ത്തലും ഒരു ഭൂപണ്ഡിതത്തിൽ അധിവസിക്കുന്ന രണ്ടു ജനസമൂഹങ്ങൾ ആണെന്നും, തങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ പൊതുവായിട്ടൊന്നുംതന്നെയില്ലെന്നുംകൂടി സമത്വമുള്ളവൻ ചിലർ സാഹസപ്പെടുന്നു. ബങ്കാളിൽതന്നെ ഇത്ര അനവധി സമുദായങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയൊട്ടാകെ നോക്കുന്നതായാൽ എത്രയോ ആയിരം സമുദായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഓരോ സമുദായവും അതിന്റെ സ്ഥാപനവഴി, രാഷ്ട്രീയമായും ഭരണപരമായുമുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങൾ പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നതിൽ, മറ്റു സമുദായങ്ങളുമായി മത്സരിക്കുവാൻ മുതിരുകയാണെങ്കിൽ നാട്ടിൽ ഐക്യമത്വവും സമാധാനവും ഒരു കാലത്തും നിലകൊള്ളുന്നതുമല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ഈ പ്രത്യേകസാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു കഴിയു എന്നുമാണ് ഒരു പക്ഷം. ഇത്തത്വം അടുത്തകാലത്ത് ഒരു പ്രമേയംമൂലം ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് അംഗീകരിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. അതിൽ ചില ആക്ഷേപങ്ങളും പ്രതിഷേധങ്ങളും ഉണ്ടാവാതിരുന്നില്ല; പക്ഷേ അവയെല്ലാം ബലഹീനങ്ങളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരമുള്ള സാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ കോൺഗ്രസ്സിൽ പ്രവേശനമില്ല; കോൺഗ്രസ്സുകാർക്കു മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചേരുവാനും പാടില്ല. എന്നാൽ കോൺഗ്രസ്സുകാരല്ലാത്ത പലരും സാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങളേയും അവമുലമുള്ള സാമുദായികമത്സരങ്ങളെത്തന്നെയും സാധൂകരിക്കാറുണ്ട്. 'കരഞ്ഞ കുട്ടിക്കു പാലുള്ളു.' എത്ര സമുദായം മിണ്ടാതിരിക്കുന്നുവോ, അതിനെ ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കില്ല.

നാനാസമുദായങ്ങൾ കൂടിയതാണല്ലോ ഒരു രാഷ്ട്രം. ഓരോ സമുദായവും പരിശ്രമിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവന്നാൽ രാഷ്ട്രവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രീയാഭിവൃദ്ധിക്കു തടസ്സമായിട്ടല്ല, അനുകൂലമായിട്ടാണ് സാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങൾ വളർന്നുവരുന്നത് എന്നാണ് അവർ വാദിക്കുന്നത്. ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന്റേയും വാദപ്രതിവാദത്തിന്റേയും മാരാറാലി അടുത്തകാലത്തായി നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്ഥാപനമായ യോഗക്ഷേമസഭയിലും യോഗക്ഷേമപത്രത്തിലും കേൾക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതൊരു നയമാണ് യോഗക്ഷേമസഭക്ക് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളതെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. യോഗക്ഷേമസഭയെ പരാമർശിച്ചു പറയുന്നത് അതുപോലുള്ള മറ്റു സമുദായസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സാമാന്യമായി പറയുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി മാത്രം യോഗക്ഷേമസഭയെ എടുക്കുന്നതാണ്.

യോഗക്ഷേമസഭയുടെ വിവരണംകൊണ്ടും വ്യാപ്തികൊണ്ടും ഏതൊരു നമ്പൂതിരിക്കും അതിൽ അംഗമായി ചേരാവുന്നതാണ്. കോൺഗ്രസ്സിലെ മാതിരി, യോഗക്ഷേമസഭയിലെ ആദ്യകാലത്തെ അംഗങ്ങളും പ്രവർത്തകന്മാരും ഏറ്റെടുക്കുവാൻ രാജഭരണന്മാരും അതാതു കാലത്തു നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണകൂടത്തെയും രാജകീയനിയമങ്ങളേയും അങ്ങിനെതന്നെ ആദരിച്ചു പോന്നവരുമായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ രാജഭരണപ്രമേയങ്ങളും രാജകീയബഹുമാനങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നവർക്കു നൽകിയിരുന്ന അഭിനന്ദനങ്ങളും നോക്കുക. എന്നുമാത്രമല്ല, നമ്പൂതിരിമാർ സാമാന്യേന ജന്മഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാരായതുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിശബ്ദം ജന്മിയുടെ പയ്യായമായിട്ടുകൂടി ഗണിച്ചിരുന്നു. ജന്മിതാല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും യോഗക്ഷേമസഭ കഠിനയൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും യോഗക്ഷേമസഭ ജന്മിസഭയുടെ ഒരു തനിപ്പകർപ്പായിട്ടുകൂടി പരിണമിക്കാറുണ്ട്.

എന്നാൽ നവീനവിദ്യാഭ്യാസം നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി സമുദായാംഗങ്ങളുടെ വിചാരഗതിക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും പരയത്തക്ക മാറ്റങ്ങളും വന്നു തുടങ്ങി. അവരുടെ ആദർശങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും കുറെയേറെ കോൺഗ്രസ്സിനോടും, അടുത്തകാലത്തായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കക്ഷിയോടും യോജിച്ചു തരത്തിലാണ്. ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞേക്കുകയു: ഈ 'പുത്തൻകൂറുകാരാണ്' യോഗക്ഷേമസഭയ്ക്കു ഉണർച്ചും ഓജസ്സുമുണ്ടാക്കിയത്; അവരാണ് സഭയുടെ പ്രമേയങ്ങളെ പ്രവൃത്തിപദ്ധതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നത്. നിയമംകൊണ്ടു ബ്രി: മലബാറിലും കൊച്ചിയിലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ അധിപേദനം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ ദുർന്നടപ്തി കേവലം നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നുവെന്ന് പ്രധാനകാരണം നമ്പൂതിരിയുവജനങ്ങളുടെ പ്രതിഷേധപ്പിക്കാറിങ്ങുതന്നെയാണ്. പരിവേദനം നടപ്പാക്കുവാനും സ്വജാതീയാവാഹനം സാമൂഹികമാക്കുവാനും, ഘോഷാബഹിഷ്കരണം ചെയ്ത് അന്തർജനങ്ങളെ അടുക്കളയിൽനിന്നുരണ്ടുതേക്കുവാനും അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ത്യാഗങ്ങളും സാഹസങ്ങളും സാഹിച്ചിട്ടുള്ള സങ്കടങ്ങളും സ്മൃതയുമാണ്. അതിന്റെ ഔല്ലാഹലമാണ് ഇന്നു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ നാം കാണുന്ന പരിഷ്കൃതമാറ്റങ്ങൾ.

എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ ആറേഴ് കൊല്ലങ്ങളായി യോഗക്ഷേമസഭാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്തംഭനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപസഭകൾ മിക്കവാറും ഇല്ലാതായി. മഹാസഭാവാർഷികയോഗത്തിനുതന്നെ കോറം തികയുവാൻകൂടി ആളുകൾ കഷ്ടിയായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. സഭ ഇന്നു പേരിനു മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ തൊരില്ല. ഈ സ്തംഭനത്തിനുള്ള കാരണമെന്താണ്? അതു മറ്റൊരാൾ വല്ല മാറ്റവും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതു? ഈ ചോദ്യങ്ങളാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്.

സഭയിൽനിന്ന് ആദ്യമായി പിൻമാറിവെർ പ്രസംഗത്തിൽ ഉൽപതിക്കുതപവും പ്രവൃത്തിയിൽ യാഥാസ്ഥിതികതപവും നയമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഒരുതരം മദ്ധ്യപത്തികളാണ്. ധനംകൊണ്ടും ക്ലീനതപംകൊണ്ടും അവർ സമുദായത്തിൽ പ്രമാണികൾതന്നെ. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഉദ്യോഗസ്വീകരണത്തിനും അവർ അനുകൂലികളാണ്; കനിഷ്ഠവിവാഹത്തിനവർ വിരോധമില്ല; പരിവേദനത്തിനു വിരോധം പറയില്ല; പക്ഷേ അവരുടെ ഇല്ലങ്ങളിൽ അതു പാടില്ലെന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഘോഷാബഹിഷ്കരണം, അധിത്തോച്ചാടനം, വിധവാവിവാഹം ഇതൊന്നും അവർക്കു വിചാരിക്കാൻകൂടി വയ്യ. ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾകൂടി സഭ സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി സഭയെ ബഹിഷ്കരിക്കുയല്ലാതെ അവർക്കു നിർവാഹമില്ലെന്നുള്ള ഘട്ടമായി. അവരെ ഇനിയും സഭയിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ആരും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല. അവരുടെ വേർപാടുകൊണ്ടു സഭാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആത്മാർത്ഥത കൂടുകയേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ.

പിന്നീടു സഭയിൽനിന്നു വിട്ടുപോയവർ നവീനവിദ്യാഭ്യാസം സ്വീകരിച്ച യുവജനങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഇവരുടെ നാണാപ്രകാരണയുള്ള പരിശ്രമങ്ങളാണ് നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ അടുത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള വിപ്ലവകരങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളുടേയല്ലാം അടിസ്ഥാനം (ശ്രീമാന്മാരായ വി. ടി, ഇ. യം, കെ. എം. സി, കെ. എൻ. കുട്ടൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, പാണ്ടാ, എം. ആർ. ബി, മോഴി-ഇവരെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും). ഈ ചെറുപ്പക്കാരിൽ ചുരുക്കം ആളുകൾ ഗവണ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അവർക്കു പങ്കെടുപ്പാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രീയവശവും കൂടിയുള്ള സഭയിലും അവർക്ക് സ്ഥാനമില്ലെന്നായി. എന്നാൽ ഇവരിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം ആളുകൾ കോൺഗ്രസ്സിലോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കക്ഷിയിലോ അംഗങ്ങളായും, മറ്റു ചിലർ അവയിൽ അംഗങ്ങളല്ലെങ്കിലും അവയുടെ ആദർശങ്ങൾക്കു വിധേയരായും വന്നു. ആ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്കും യോഗക്ഷേമസഭയിൽ അംഗങ്ങളായി തുടന്നു പോരുവാൻ സാധിക്കാതെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇത്തരക്കാരുടെവേർപാടുകൊണ്ടാണ് സഭയുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. അവരെ സഭയിലേക്കു വീണ്ടും ആകർഷിക്കുവാൻ ശരിയായ മാർഗ്ഗം എന്താണെന്നാണ് ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടത്.

മറ്റു ചില സാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങളുടേതുപോലെതന്നെ യോഗക്ഷേമസഭയുടേയും പരിധിയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ. ജനസംഖ്യത്തോതനനുസരിച്ച്, ചിലപ്പോൾ നികുതിദായകതപം കണക്കാക്കി, മറ്റു ചിലപ്പോൾ പ്രാഥമിക പദവിയനുസരിച്ചു നമ്പൂതിരിമാർക്കു ഭരണാധികാരങ്ങളിൽ—ഉദ്യോഗവിതരണത്തിലും നിയമസാമാജികതപത്തിലും—മുൻഗണനയും പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളും കിട്ടേണമെന്നുള്ള അപേക്ഷകളും ആവലാതികളും എല്ലാ വാർഷികയോഗങ്ങളിലും പ്രമേയങ്ങളായി യോഗക്ഷേമസഭ സ്വീകരിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും, കുടിയാന്മാരുടെ അവശതകളെ പരിഹരിക്കുവാനും, ഉള്ള നിയമനിർമ്മാണങ്ങളെ എതിർത്തു ചില പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കലും ചില ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ പോകലും മറ്റും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത കാലത്തായി കോൺഗ്രസ് പരിപാടിയോടനുസരിച്ചുള്ള ചില രാഷ്ട്രീയ പ്രമേയങ്ങളും പാസ്സാക്കിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ ഒരു തീരുമാനത്തിനു വിപരീതമായി ഒരു പ്രവർത്തകൻ ബ്രി: മലബാറിൽ നിയമസഭാതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു കോൺഗ്രസ് സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് എതിരായി പ്രചാരവേല നടത്തിയതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ സഭ അച്ചടക്കനടപടിയെടുക്കാൻ മുതിർന്നതുകൂടി ഓർമ്മവരണം. ഇതെല്ലാം മാത്രമാണ് സഭയുടെ നാളതുവരെയുള്ള രാഷ്ട്രീയകാര്യപരിപാടി. ഈ വഴിക്കുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളല്ലയോ ഇന്നു സഭയെ വലിയൊരു വിഭാഗം യുവജനങ്ങളിൽനിന്ന് അകറ്റി നിർത്തുന്നതെന്നു ഞാൻ ബലമായി ശങ്കിക്കുന്നു. ഈ പരിപാടികൾകൊണ്ടു യോഗക്ഷേമസഭ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്റെ—മുസ്ലീംലീഗു മുസ്ലീമങ്ങൾക്കെന്നപോലെ—രാഷ്ട്രീയ

സ്ഥാപനംകൂടിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ സ്ഥാപനം കോൺഗ്രസ് പക്ഷക്കാർക്കും മറ്റും മുൻപു പ്രസ്താവിച്ച കാരണങ്ങളാൽ ത്യാജ്യമായി തീർന്നു. 'നമ്പൂതിരിസ്ഥാൻ' സ്ഥാപിക്കാനാണോ സഭ ഭാവിയിലുണ്ടാകുമെന്നു കൂടി അവർ പരിഹസിക്കുന്നു. എന്നാൽ സഭയുടെ രാഷ്ട്രീയപരിപാടികൊണ്ടു സമുദായത്തിന് ഇന്നുവരെ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. 'പള്ളിക്കുറുപ്പു'ണൻ വെടിയുടെ വട്ടത്തിൽ എത്ര പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയാലും, പരമാവധി, സെപ്റ്റേഷൻ കാത്താലുംകൂടി 'നമ്പൂതിരി' മുൻപു കണ്ടുമുഖ്യപ്പെട്ട വെറും ബ്രാഹ്മണനായിട്ടേ ഉദ്യോഗവിതരണത്തിലും മറ്റും ഗവണ്മെണ്ടു കാണുകയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ ജനസംഖ്യത്തോത്തന്നുസരിച്ചുള്ള പങ്കിടൽ ഇത്രയും ചെറുതായ ഒരു സമുദായത്തിന്, സ്വാർത്ഥത്തെ ആസ്പദിച്ചും, അനർത്ഥകരമാണ്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ അപരവൽക്കരണം എല്ലാംകൊണ്ടും അവർക്കു പററിയത്. ഇതരബ്രാഹ്മണരും അതാണല്ലോ നയമായിട്ടുംകൂടി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്നു ചില നമ്പൂതിരിമാർക്ക് വല്ല ഉദ്യോഗവും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതൊന്നും സമുദായത്തിന്റെ പ്രക്ഷോഭംകൊണ്ടല്ല; പ്രക്ഷോഭംകൊണ്ടു ഇനി ഉദ്യോഗം കിട്ടാനും പോകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ പാഴ്വേല നിർത്തിവെക്കുക—സമുദായാംഗങ്ങൾ അവരവരുടെ രാഷ്ട്രീയദർശനങ്ങൾ അനുസരിച്ചു രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾക്കു ലിഖിതരായ ഫെഡറേഷൻ, കോൺഗ്രസ്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടി മുതലായ ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനത്തിൽ ചേർന്നുകൊള്ളട്ടെ. ജന്മിക്കാരും നേടാൻ പണ്ടത്തെ ജന്മിസഭയും വസുമതിപത്രവും ഉദ്ധരിച്ച് അവയെങ്ങിനെ നടത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. അങ്ങിനെ രാഷ്ട്രീയപരിപാടികൾ എല്ലാത്തന്നെയും യോഗക്ഷേമസഭയിൽനിന്നു മാറ്റുകയും അതിന്നു പശ്ചാത്താപമായ നിയമഭേദഗതി സഭയുടെ ചട്ടത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യുക. അപ്പോൾ ഉദ്യോഗവർഗ്ഗക്കാർക്കും വിവിധരാഷ്ട്രീയപക്ഷക്കാർക്കും സഭയിൽ അംഗങ്ങളായി പങ്കെടുക്കുവാൻ സാധിക്കും.

സഭയുടെ ചട്ടത്തിലും പ്രവൃത്തിപരിപാടിയിലും മേൽവിവരിച്ച മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നതോടുകൂടി അതു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലെ സാംസ്കാരികമായും ആചാരപരമായും മറ്റുമുള്ള അവശതകളെ പരിഹരിച്ച് ആ ഭാഗങ്ങളിൽ മറ്റു പരിഷ്കൃത സമുദായങ്ങളോടൊപ്പം നമ്പൂതിരിസമുദായത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ഒരു സാമുദായികസ്ഥാപനം മാത്രമായി തീരുന്നതാണ്. ഈ വഴിക്കാണ്, ഈ വഴിക്കു മാത്രമാണ്, യഥാർത്ഥത്തിൽ യോഗക്ഷേമസഭയ്ക്കൊണ്ടു നാളതുവരെ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ചില നേട്ടങ്ങൾ. പ്രശസ്തരീതിയിലുള്ള പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസം നാമാവശേഷമായും നവീനരീതിയിലുള്ള സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കാതെയും—'ഇല്ലത്തുനിന്നു പോരികയുംചെയ്യു; അമ്മാത്തൊട്ടെത്തിയതുമില്ല'—എന്ന വിഷമഘട്ടത്തിലാണ് യോഗക്ഷേമസഭയുടെ ആരംഭം. അപരിഷ്കൃതരും ആഭാസനുമായ ഒരു വിഭാഗം പശ്ചാത്താപമായിത്തീർന്നു അക്കാലത്തു ചില നോവലുകളിൽ നമ്പൂതിരിക്ക് സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു സഭയുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഉ

ദ്യമം സമുദായാംഗങ്ങളെ നവീന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാനമാക്കിത്തീർക്കുവാനായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമാണ് എടുക്കുന്നിയിലും—പിന്നിട്ട തൃശ്ശൂർ മാറ്റിയത്—പാഞ്ഞാലും മറ്റു ചിലേടത്തും സ്ഥാപിച്ച പ്രത്യേകവിദ്യാലയങ്ങൾ. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെന്നും അതു പഠിച്ചാൽ ഭാഷാഭേദമെന്നും ശരിയായിരുന്ന അന്ധവിശ്വാസികളായ പഴഞ്ചൻകാരണവന്മാരുടെ പിടിയിൽനിന്നും മാടിപ്പോയ അനന്തിരവർഷംകൊടുത്തു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വഴി കാണിച്ചതും ഈ വിദ്യാലയങ്ങൾതന്നെയാണ്. അതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി ഇന്ന് സമുദായത്തിൽ ഒട്ടനേകം പാടിപ്പള്ളവരും കുറെ കലാശാലാബിരുദധാരികളുംകൂടിയുണ്ടായിത്തീർന്നു. ഈ നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വെളിച്ചം ഇല്ലങ്ങളിലെ ഇരുളടഞ്ഞ അടക്കമുള്ളകിലേക്കും കുറേയൊരുകൾ കടന്നു കടന്നിട്ടുണ്ട്. സഭയ്ക്കൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസപരമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങളാണിവ.

ആചാരപരമായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ വളരെ സ്തുത്യർഹങ്ങളാണ്. അധിവേദനം ഇല്ലാതായെന്നതന്നെ പറയാം. അപ്പന്മാരുടെ 'സംബന്ധ'ത്തിന്നുപകരം 'വേളി' സാധാരണമായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പരിവേദനം 'ദേശമംഗല'ത്തെന്നല്ല, 'കിരണ്ടാട്ടു'കൂടി കഴിഞ്ഞു. അന്തർജനങ്ങളിൽ കുറച്ചുപേരെങ്കിലും ഘോഷ കളഞ്ഞരങ്ങളേതെക്കെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിധവാവിവാഹം ഒന്നുണ്ടെങ്കിലും കഴിഞ്ഞു. ഇല്ലം വിട്ടിറങ്ങിയാലെങ്കിലും അയിത്തം ആചരിക്കാത്തവർ നന്നെ കുറവല്ലെന്നായിരിക്കുന്നു. നവീനവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ സഭയ്ക്കായി സംഘടിച്ച് പ്രചാരവേല ചെയ്യുപോന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായതാണീ പരിഷ്കാരങ്ങൾ എന്ന് എ പരം സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

എന്നാൽ, മേൽപറഞ്ഞ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു സമുദായത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും അപ്രകാരമുള്ള ഇനിമേൽ യാതൊരു പ്രചാരവേലയും ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു ഇനി സഭയും ആചാരമില്ലാതായിരിക്കുന്നുവെന്നുമാണ് ഒരു കൂട്ടരുടെപക്ഷം. ഒരു വെറും അലസമനസ്ഥിതിയാണ് ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റു സമുദായങ്ങളോടൊപ്പം എന്തു വാൻ നമ്പൂതിരിസമുദായം ഇനിയും വളരെ മുന്നോട്ടു വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ—പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ—നമ്പൂതിരിമാർ ഇപ്പോഴും പിന്നണിയിൽതന്നെയാണ്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ സമുദായത്തിൽ ഇന്നും കുറഞ്ഞിരിക്കുവാനും അതാണ് കാരണം. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും വിട്ടുപോകാത്ത 'നാലുദേശ'ങ്ങളും, 'ആറുദേശ'ങ്ങളും, മറ്റു പല 'ദേശ'ങ്ങളും ഇപ്പോഴും പഴയപടിയിലേ കിടക്കുന്നുണ്ട്. സമുദായപരിഷ്കാരികളുടെ സംഘടിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിന്നുപോയാൽ യഥാസ്ഥിതികത്വം മറ്റു ദിക്കുകളിലും തലപൊന്തിക്കുമൊ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അടുത്തുതന്നെ പെരട്ടേണ്ട ഐക്യസന്ധികാലത്തു നടന്നതായി കേൾക്കുന്ന 'പ്രായശ്ചിത്ത'ബഹളങ്ങൾ അതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അതുകൊണ്ടു സമുദായം

യപരിഷ്കാരങ്ങൾക്കായുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അത്യാവശ്യമായിട്ടുതന്നെയായിരിക്കുന്നത്.

ഇനി മറ്റൊരു കൂട്ടരുടെ പക്ഷം, സമുദായപ്രവർത്തനം ആവശ്യമാണ്; പക്ഷേ അതു യോഗക്ഷേമസഭയ്ക്കുള്ള ഒരു അന്തർജ്ജനസമാജം വഴിക്കാണ് വേണ്ടതെന്നാണ്. സഭ പുരുഷന്മാരുടെ താല്പര്യം മാത്രമേ നോക്കുന്നുള്ളൂ; അവർ അന്തർജ്ജനങ്ങളെ മുഷണം ചെയ്തതാണ് എന്നാണ് ആക്ഷേപം. ഇതു കുറച്ചുകാലം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന 'ഓംമണ്ഡലി' പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു മാറ്റാലിപോലെ തോന്നുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്ക് ഇന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതിക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനം യോഗക്ഷേമസഭതന്നെയാണ്. ഇന്നു നിയമംകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാരോടു തുല്യമായ സ്ഥാനമാണ് അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കും സഭയിലുള്ളതു്. ഇന്നത്തേസ്ഥിതിക്ക് നമ്പൂതിരിമാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും സഹായവും കൂടാതെ ഒരുവതന്ത്രജ്ഞങ്ങളെങ്കിലും ഒന്നിച്ചെവിടെയെങ്കിലും സമ്മേളിക്കുന്നതാണോ എന്നുകൂടി ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനം അനാവശ്യം എന്നുതന്നെയല്ല അപ്രായോഗികവും കൂടിയാണ്.

ഇനിയുള്ള ഒരുപക്ഷക്കാർ ചോദിക്കുന്നതു നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രത്യേകാവശതകൾ നീക്കുന്നതിന് അവർക്കു മാത്രമായൊരു സ്ഥാപനം ആവശ്യമാണോ, മറ്റു സമുദായങ്ങളുൾപ്പെട്ട

പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ പോരെയെന്നാണ്. 'കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം അങ്ങിനെ യാതൊരു പൊതുസ്ഥാപനവും ഇല്ല; ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കുതപയ്യാപ്തമാകും. അവനവന്റെ കുറവും കുറവും അവനവൻതന്നെയറിഞ്ഞ് മാറ്റുന്നതാണല്ലോ നല്ലതു്. അതെല്ലാം മറ്റുള്ളവർ മുണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെപ്പറ്റി സംശയിക്കുന്നതും തെറ്റിലരിക്കുന്നതും പതിവില്ലാത്തതല്ല. 'സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടി'നെ ചതുർമനോൻ കളിയാക്കിയപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാർ പുരികംചുട്ടുകിട്ടി; എന്നാൽ 'കർക്കടാകുന്നത്തച്ഛൻനമ്പൂരി'യെ വി. ടി. രാമൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട് കലശൽ കൂട്ടിയപ്പോഴോ അതേ നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ കൈകൊട്ടിയാത്തു—കാരണം വ്യക്തം.

മുതക്കി പറയുന്നതായാൽ സാമുദായികസ്ഥാപനങ്ങൾ—രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ മാറിവെച്ചു—അതാതു സമുദായങ്ങളുടെ ആചാരപരമായും സാംസ്കാരികമായും മറ്റുമുള്ള താല്പര്യങ്ങളെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയും വിവിധരാഷ്ട്രീയപക്ഷക്കാർക്കും സ്ത്രീപുരുഷഭേദം കൂടാതെ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പ്രവർത്തനം നടത്തത്തക്കനിലയിൽ വരുത്തേണ്ടതുമാണ്. യോഗക്ഷേമസഭയ്ക്കും അങ്ങിനെ ഒരു പരിവർത്തനം വന്നുകാണുവാനായി ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

പി. എസ്സ്. കേശവൻ നമ്പൂതിരി, ബി.എ.,ബി.എൽ.

ഭാരതജനനികസ്തർബാ

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സഹധർമ്മിണിയുടെ ജീവചരിത്രം
ഗ്രന്ഥകർത്താ: കെ. എം. സി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

കെ. എം. ബ്രദേഴ്സിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പാലക്കാട്ടു പുതുതായി തുറന്നിട്ടുള്ള "വെള്ളിനേഴി പ്രസിദ്ധീകരണശാല"യുടെ ഒന്നാമത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണം—ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ വില്പനയിൽനിന്നുള്ള അറ്റാദായം കസ്തർബാ ഫണ്ടിലേക്കു നീക്കിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ കോപ്പിങ്ക് ഉടൻ ആവശ്യപ്പെടുക.

ഇതിനുംപുറമെ പീപ്പൾസ് പബ്ലിഷിങ്ങ് ഹൗസ്, കിതാബിസ്ഥാൻ മുതലായ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രസിദ്ധീകരണശാലകൾക്കുതന്നെ എല്ലാ നല്ല ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളും 'മാതൃഭൂമി', 'ദേശഭിമാനി', 'മംഗളോദയം' മുതലായ പുസ്തകശാലകൾക്കുതന്നെ മലയാളപുസ്തകങ്ങളും മറ്റാകവി വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, ആശാൻ, ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, ചങ്ങമ്പുഴ തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികളും ഞങ്ങളുടെ വക്കൽ വില്പനക്കുണ്ട്.

വെള്ളിനേഴി പബ്ലിഷിങ്ങ് ഹൗസ്,

സുൽത്താൻപേട്ട.

P. O. പാലക്കാട്.

അന്തഃപുഞ്ചനം

(കുറത്തി)

I

കണ്മണിയാമന്തിമാർക്കു—നണ്ണുവത്തിൽ മുങ്ങി
വിണ്ണിലങ്ങിങ്ങായിച്ചെറു—താരകൾ വിളങ്ങി
വിശ്വപമെങ്ങും കൂരിരുളിൽ—മങ്ങി മൗനമാനും.

മണിയറയിലെക്കുസുമശയുയിൽ
മണമെഴുന്ന മാലുങ്ങൾ
പനിനീർ വീഴ്ത്തിയിട്ടമിതസൗരഭം—
തികയും പുഷ്പശതങ്ങൾ
നിരത്തി നിർവ്വ്യാണമരുളും പൂമുദ്ര—
ശയനം തോഴിമാർ തീർത്തു
കനകകാലുത്തിൻസമമായാ മണി—
ശയനമന്ദിരം മിന്നി.

വിണ്ണിനദിയിൽ വെള്ളിയോടം—നീങ്ങിപ്പുറം മന്ദം
വെണ്ണൻറയ്ക്കും വെള്ളിമേഘം—നൃത്തമാടിപ്പുറം.
അപ്പുരത്തിലെങ്ങും വിള—ക്കുരുതാഭം മിന്നി
അർക്കകാന്തി മറയ്ക്കുന്ന—ദീപ്തിയാനും ലോകം.

‘കപിലവസ്ത്ര’വിൻ‘കനകതാര’മാം
‘സുഗത’നാ മണിമഞ്ചം—
അണഞ്ഞു, പൊൻവിളക്കുയന്നൊരു പ്രഭ
പരന്ന സൗരഭഗമാനും.
ഏദയമൊട്ടൊന്നു തുടിച്ചു, വേർത്ത മെയ്—
തുടച്ചു ശാന്തതയാനും.
വലംകണങ്കാലു ചലിച്ചു, പൂവണി—
ശയനമഞ്ചത്തിൽ വീണു.

II

ആ മണിയറയിൽ മണി—നൂപുരനിനാദം
ആഗമസ്വപരാലാപം പോ—ലാഗമിച്ചിതപ്പോൾ
രാഗലീലാതരംഗമൊ—ന്നാസരസ്സുയർത്തി
ആരെയും പുളകമാം പൊൻ—പട്ടുചട്ട ചാർത്തി

ഏദയനാഥനെ തിരക്കിനാനൊരു—
കുവലയദളമപ്പോൾ
സ്തംഭികനിർമ്മലസലിലത്തിലൊരു
കരിമീൻ ലാസ്യമാൻപ്പോൾ
പകൻ തോഴി,യന്നരികെ നിന്നൊരു
കനകക്കുട്ടയെ മന്ദം
കരഞ്ഞു, കൂമ്പിയാദലമിളക്കിയി—
ട്ടമരസംഗതമൊന്നും.

III

അംബരത്തിലെങ്ങും കരിം—കാറ്റു വന്നു മുടി
താമസിതൻതാലോലപ്പാ—ട്ടേറ്റുറങ്ങി ലോകം

താരകളുക്കുമരായി—കാത്തു കാത്തു നിന്നു.

വാരിജങ്ങൾ കൂമ്പി ലീലാ—ലോലവിചിത്രാഞ്ചിതം

കുളർമരുത്തത്തിപ്പുണൻ തിങ്ങിയ
കരിമറയ്ക്കളിൽനിന്നും
ഉണർന്നൊരു പ്രഭ ഉയർന്നു ചുറ്റിലും
നനഞ്ഞ കണ്ണോടെ നോക്കി.

മുറി തുറന്നു ദിക്കുവിലവുമൊന്നു
ചെറുതു വീക്ഷിച്ചു നിന്നു.
‘ചെറിയ താരകളുമനയിലേ—
യ്ക്കുനക്കുമെന്നിയേ നോക്കി:
പരിഭ്രമിച്ചു കാൽ പതറി വീണ്ടുമ—
ശ്യാനമഞ്ചത്തിൽ വീണു.

തെട്ടിയൊരു നെടുവീപ്പ്—പൊട്ടി ഏത്തിൽനിന്നും.

വട്ടമിട്ടു പല ലോക—ഭുഖമെന്നു ചുറ്റും
വിട്ടിടാത്ത മട്ടിൽ വീണ്ടും—ഏത്തടം കുലുക്കി.
കാഹളംപോലൊരു രവ—മങ്ങുകലെപ്പൊങ്ങി.

ഉയർന്നു, പൊൻവിളക്കെടുത്തു കൈത്താരി—
ലുയർത്തിയാ മണിമഞ്ചം
ഒരുപോലക്കുതിയാൽ നുകൻ വീണ്ടുമ—
ക്കിടയ്ക്കുകലിതന്നു.
കുരരിയെപ്പോലെ കരഞ്ഞു കണ്ണനിർ—
ക്കണത്തിലാ മഞ്ചം മുക്കി!

കുളിച്ചു ഭാരതക്ഷമയെ! നീ വീണ്ടും
കുളുത്തവൃഷ്ടിയാലിപ്പോൾ
കനകച്ചെങ്കോലങ്ങുകുടി നീ വെറും
കനലിലല്ല! കണ്ണനിമിൾ!!

കാമനക്കിടാവിനേത്തൻ—കൈത്തളിരിലാക്കി
പ്രേമവൃക്ഷപ്പുതുവല്ലി—പ്പൂവിലൊന്നു നോക്കി
കാതര,‘യശോധര’തൻ—കാമിതമുഖത്തിൽ
കാണിനേരം നോക്കിയന്ത്ര—ബാഷ്പനീരൊഴുക്കി.

* * * *
* * * *

ഇതളാം ലോകത്തിലിറങ്ങിയപ്പൊഴും
ഒളി തിരളുന്നു താരം
സുഗതനന്നു പൂങ്കുയിലു സ്വാഗത—
മരുളിയാരാമംതോറും
അടവിയിൽ ബോധിത്തണലിലിന്നുമാ—
പ്പരമചൈതന്യം കാണൂ.

വി. എൻ. ത്രിവിക്രമൻ പോറ്റി, തൃപ്പൂർ

യോഗക്ഷേമസഭയും കുറു ഉണ്ണിനമ്പതിരിപ്പാടും

ചില സ്മരണകൾ

അന്നു ഞാൻ തൃശ്ശൂർ സെൻറ് തോമസ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. തെക്കേമഠം, നടുവിലെ മഠം, വടക്കേ മഠം ഇവയെല്ലാംകൂടി ഒന്നായി നീണ്ടുനിൽക്കുന്നിരുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തായിരുന്നു യോഗം കൂടിയിരുന്നത്. പബ്ലിക്കസ്കൂളിൽ ചേന്ന് ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിരുന്ന അനഭിജാതനായ എനിക്ക് എന്തോ ചില സംശയബുദ്ധിയോടുകൂടിയല്ലാതെ മറുപടിയൊന്നുമില്ലാത്ത ചിന്തിക്കുവാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. യോഗം കൂടുന്ന മഠം തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും യോഗക്ഷേമസഭ കാണുവാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ എന്നെ അന്ന് അങ്ങോട്ടു കയ്പിച്ചു. സഭാഹാളിലേയ്ക്കു കടക്കാനെ, കവാടപാതയിൽ തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണേതരന്മാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി ഞാനും ആ യോഗം എത്തിനോക്കി. തറയിന്മേൽ അവണപ്പലകയിൽ തറുത്തത് 'ചമുപ്പടി'യായിരുന്നിരുന്ന അബ്രഹാമിന്റെ മുമ്പിൽ കുറേ നമ്പൂതിരിമാർ നിലത്തു പലകയിന്മേലും രണ്ടാം മുണ്ടിന്മേലും ചമുപ്പടിയിരുത്തി ഇരുന്നു വൈദികകൗതുകങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഞാൻ കണ്ടത്; അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെയാണ് തോന്നിയത്. എഴുത്തുസാമനങ്ങളൊന്നും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രിയാദികൾക്കും അന്തഃജനങ്ങളുടെ ജഗദ്ഗാനത്തിനും മറ്റും ശ്രദ്ധൻ, ചീതിയൻ മുതലായ അന്യസമുദായക്കാർ സഹകരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവരുടേയും കുടുംബസംബന്ധമായും. ഉദാഹരണത്തോടു കൂടി സംബന്ധിച്ചും ചരിത്രമൂലം ക്ലേശിക്കുന്നവരുടേയും മറ്റും സങ്കടചെങ്കിൾക്കു തിപ്പു കല്പിക്കുക സഭയുടെ ആദ്യകാലങ്ങളിലെ ഒരു പ്രധാനമുതലായിരുന്നു. കുറു ഉണ്ണിനമ്പതിരിപ്പാട്, ദേശമംഗലത്തു നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ തുടങ്ങിയ ആഖ്യന്മാരും, ആലത്തൂർ അനുജൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, ശീരവള്ളി മുതലായ മാന്യന്മാരും എന്നുപേരു അന്നു സഭയുടെ പ്രധാനപ്രവർത്തകന്മാരെല്ലാംതന്നെ അപരിചിതരായിരുന്നതിനാൽ എനിക്ക് ആരേയും തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിച്ചില്ല. പത്തുപതിനഞ്ചു മിനിറ്റുമാത്രമേ ആ തിരക്കിൽ എനിക്കവിടെ നില്ക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. എന്നെ അന്ന് അത്ഭുധികം ആകർഷിച്ചത് ആ സഭയുടെ ഗാംഭീര്യമോ പരിപാവനത്വമോ എന്തൊക്കെയോ ആണ്. പ്രാസംഗികന്മാരുടേയും ശ്രോതാക്കളുടേയും ഭക്തിയും ശ്രദ്ധയും കണ്ടാൽ 'കടവല്ലൂർ പ്രയോഗം'തന്നെയാണോ സാക്ഷിവിളക്കോടുകൂടിയ ആ യോഗത്തിൽ നടക്കുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കൈകൊട്ടലോ, കൂക്കിവിളിയോ, ഇന്നത്തെ

മഹായോഗങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള ഇരമ്പമോ കമ്പമോ ഒന്നും അവിടെ ഇല്ല. സാത്വികവും പരിശുദ്ധവും ദിവ്യവും പ്രശാന്തരമണീയവുമായ ഒരന്തരീക്ഷം. അതിന്നനുയോജ്യമായ പെരുമാറ്റം. പണ്ഡിതന്മാരും പ്രമാണികളുമായ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരായാൽമാത്രം അലംകൃതമായിരുന്നു ആ സഭസ്സ്.

ചിന്നെ ഞാൻ പങ്കുകൊണ്ട യോഗക്ഷേമസഭായോഗം വടക്കിനിയേടത്തുവെച്ചു കൂടിയതായിരുന്നു. അതിന്നുമുമ്പുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്ന യോഗക്ഷേമപത്രം എങ്ങിനെയോ ആരംഭമുതൽ ഇല്ലത്തും കിട്ടിയിരുന്നു. അതു കുമ്മായി വായിച്ചുണ്ടായ സമുദായസേവനാഭിരുചിയും പേരു കേട്ട പ്രമാണികളെ നേരേ കാണുവാനുള്ള ആഗ്രഹവും എന്നെ പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചു വല്ലപ്പുഴയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. യോഗക്ഷേമസഭയുടെ ഒരു പ്രധാനോപദേശ്വാവായിരുന്ന മി: പാലിയത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിഅച്ചനെ ഷൊറണൂർറായിൽവെസ്റ്റേഷൻമുതൽ കൂട്ടു കിട്ടി. ആ മാന്യനുമായി പരിചയിക്കുവാൻ ഇടവന്നപ്പോൾതന്നെ എനിക്ക് ഒരു പുതിയ വൈതന്യം ഉണ്ടായതായി തോന്നി. ഞാൻ മുമ്പു കണ്ട സഭയുടെ ബാഹ്യപ്രകൃതിയല്ല വടക്കിനിയേടത്തെ സഭായോഗത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നത്. എനിക്ക് ആ യോഗത്തിൽ 'കടന്നിരിക്കാ'മെന്നു തോന്നി. ആലോചനാവിഷയങ്ങളിൽ ചിലതു പണ്ടത്തേതിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾതന്നെയാണെങ്കിലും ഇതുള്ളവർക്കും ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടാകാവുന്ന പുതിയ കൗതുകങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസവും കന്യാദാനവും അന്നു സഭയിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്നു. പ്രധാനവിഷയം അന്നു സഭയുടെ 'പേരുമാറ്റം' ആയിരുന്നു. അതിനെസ്സംബന്ധിച്ച സമുദായനവരോജിയായിരുന്ന എ. കെ. ടി. കെ. യം. വലിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ ചെയ്ത ആ നീണ്ട പ്രസംഗം ഇന്നും എന്റെ കണ്ണുകളിൽ മാരൊലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. പെൺകൊടകഴിയുവാനുള്ള പ്രയാസങ്ങളെപ്പറ്റി സഭയ്ക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആവലാതികളുടേയും ബന്ധുസമുദായനിയമങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുടേയും ഫലമായിട്ടാണോ കന്യാദാനം സഭയുടെ ആലോചനാവിഷയമായതെന്നു സംശയിക്കുന്നു. വടക്കിനിയേടത്തെ യോഗത്തിൽ ഏതായാലും സാക്ഷാൽ കുറു ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകളുടെ ഭാഷയിൽ വെറും 'വഴിവാടാ'യി കന്യാദാനം ശ്ലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. കന്യാദാനശ്ലോകങ്ങൾ സഭാപ്രവർത്തകന്മാരുടെ മസ്തിഷ്കത്തെ പുകച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെ

എ. കെ. ടി. കെ. എം. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
നമ്പൂതിരിവിദ്യാലയസ്ഥാപകൻ.

പാതിരിജേരി നാരായണൻനമ്പൂതിരി.

ചിറൂർ കുഞ്ഞൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്,
എം. എൽ. സി.

നന്തിന്നു സംശയമില്ല. അവയുടെ ഏകപരിഹാരമാർഗ്ഗമായ കനിഷ്ഠവിവാഹം പൂർവ്വചാരകേതന്മാരും പ്രമാണികളുമായ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും രഞ്ജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടിനെപ്പോലെയുള്ള കശാഗ്രബുദ്ധികളായ നേതാക്കന്മാർക്കു നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ സങ്കോചമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, അതു നേതൃസ്ഥാനത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം കൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു.

“ഉച്ചൈശ്ശതഃ ജഗതി സിദ്ധ്യതി ധർമ്മശ്ചൈത” ഇത്യാദി ചില ബ്രാഹ്മണപ്രാർത്ഥനകളോടുകൂടി ആരംഭിച്ച് അച്ചടി ഭാഷയിൽ ഉദ്ദേശം ഒരു മണിക്കൂറുനേരം പി. കുഞ്ഞുണ്ണി അച്ചൻ ചെയ്ത പ്രസംഗം സഭാംഗങ്ങളെ ഇളക്കിമറിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. സഭയുടെ ചിലവുകൾക്ക് ഇന്നിന്ന സംഖ്യ സംഭാവനചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവരുടെ പട്ടിക തയ്യാറാക്കുന്നതിനിടയിൽ വി. കെ. യം. ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ഒരു വലിയ മടിശ്ശീലയോടുകൂടി പ്ലാറ്റുഫോറത്തിൽ വന്നുനിന്നു സ്വതവേയുള്ള വിഷൽകൊണ്ടു മാറുകൂട്ടിയ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രസംഗത്തെ ‘എന്റെ കയ്യിൽ കൊള്ളാവുന്നിടത്തോളം ഉറപ്പിക ഞാൻ ഇതാ സംഭാവന ചെയ്യുന്നു’വെന്നുപസംഹരിച്ച് ഒരു കൂടുന്ന പണം വാരി അഭ്യക്ഷന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചത് ആരേയും പൊട്ടിത്തരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. ആ വടക്കിനിയേടത്തെ യോഗത്തെ അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ കുറുർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്, എ. കെ. ടി. കെ. യം. വലിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, വി. കെ. യം. ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, എന്ന ത്രിമുത്തികളാണ് എന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നത്. യോഗക്ഷേമസഭ ആ കാലത്ത് ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിയുടെ നായകത്വത്തിൽ വലിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഉപദേശത്തോടുകൂടി വി. കെ. ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടാണ് നടത്തിയിരുന്നതെന്നു പറയാം. രാമായണകഥാപാത്രങ്ങളോടുപമിക്കുന്നപക്ഷം ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് രാമനും, നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് വസിഷ്ഠനും ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ഹനുമാനുമെന്നെ പറയാവുന്നതാണ്.

വടക്കിനിയേടത്തുവെച്ചു കൂടിയ എഴാംവാഷികയോഗം മുതൽക്കാണ് ഞാൻ ക്രമമായി സഭയ്ക്കു പോയിത്തുടങ്ങിയത്; അല്ലെങ്കിൽ സഭക്കാരനായത്. അതേവരെ കേട്ടുപരിചയംമാത്രമുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരായ നമ്പൂതിരിപ്രമാണികൾ, അപ്രാപ്യന്മാരല്ല, സഭായോഗങ്ങളിലെങ്കിലും സഭാവനയോടുകൂടി പെരുമാറാവുന്നവരാണെന്നും, ആദ്യം വിചാരിച്ചിടത്തോളം ഞാൻ അധഃകൃതനല്ലെന്നും എനിക്കു തോന്നി. സമുദായമുതലിലെ ഇത്തിക്കണ്ണികൾമാത്രമായ ചില ചില്ലറ ആഭിജാത്യക്കോമരങ്ങളുടെ ‘കുന്തിക്ക’ലും കസ്യതികളുംമാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള എന്റെ കൂട്ടുകാർ വിശാലമനസ്സുന്മാരായ സമുദായപ്രമാണികളെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ വിചാരിച്ചു. യോഗക്ഷേമസഭയെപ്പറ്റി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ മിഥ്യാപവാദങ്ങളാണെന്നും അതിൽ എന്നെപ്പോലുള്ളവർക്കും ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും മനസ്സിലായപ്പോൾ സഭായോഗങ്ങളിൽ സമ്മേളിക്കുവാൻ എനിക്കു പ്രത്യേകം സന്തോഷവും ഉത്സാഹവുമാണുണ്ടായത്. ഞാൻ കുത്തിക്കുറിച്ചുയച്ചിരുന്ന ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി യോഗക്ഷേമപത്രാധിപർ എന്നെ അനുപ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ സിക്രട്ടറിയായി നടന്നുവന്നിരുന്നതും, ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നതുമായ പെരിങ്ങോട്ടുകര ഉപസഭയുടെ പിൻബലമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു ഒരു യോഗക്ഷേമക്കാരനാകുവാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. പെരിങ്ങോട്ടുകരസഭയിലെ ‘കച്ചുകെട്ടലും’ യോഗക്ഷേമപത്രത്തിലെ ‘ചൊല്ലിയാട്ട’വുമാണ് എന്നെ യോഗക്ഷേമമാസഭാംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയത്. ഞാൻ ആരാധിക്കുന്ന ആ മൂത്രിത്രയും സർവ്വാൽക്കഷണ വത്തിക്കുട്ടെ.

ഒളപ്പമണ്ണവെച്ചു കൂടിയ എട്ടാംവാഷികയോഗത്തിൽ വെച്ചാണ് യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്ലാറ്റുഫോറത്തിൽ ഞാൻ ആദ്യമായി കയറിനിന്നത്. ആ യോഗത്തിനു കുറേ ദിവസം മുമ്പുതന്നെ ‘കന്യാദാനം’ എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമേയം സിക്രട്ടറി ഒരു ഏഴുത്തോടുകൂടി എനിക്കു അയച്ചുതന്നു. പ്രമേയകാര്യം യഥാഗതി സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ഒരുപന്യാസമേഴുതി സഭയിൽ വായിക്കുകയും ചെയ്തു. യോഗക്ഷേമമാസഭയിൽ എന്റെ അരങ്ങേറ്റം ഇത്രവേഗം സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ‘കന്യാദാനം’പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ എന്നെ ക്ഷണിച്ചതിന്നു ഞാൻ ചില കാരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമുദായസേവനം അഭ്യസിക്കുന്ന എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളത് ഒന്ന്; കനിഷ്ഠവിവാഹപ്രേരകവും സംബന്ധവീരോധവുമായ പ്രമേയം നിസ്സാരനായ ‘പാതിരിശ്ശേരി’ അതരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ബന്ധുസമുദായക്കാർക്കും നമ്പൂതിരിയാഥാസ്ഥിതികന്മാർക്കും പരിഭവം കുറയുമെന്നുള്ളതു മറ്റൊന്ന്. ഇമാതിരി നിയം യഥാർത്ഥനേതാക്കന്മാർക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത അത്ര വശ്യമാകുന്നു. അന്യസമുദായപ്രമാണികളാലും യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും നിറയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ സമ്മേളനത്തിൽ തങ്ങളെ നില സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സമുദായകാര്യം നടത്തണമെന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്ത നേതാക്കന്മാർ ഇങ്ങിനെ എന്തെല്ലാം സംഗതികളിൽ മനസ്സുവെക്കണം! എന്തായാലും, അന്നത്തെ നേതാക്കന്മാരുടെ കാരുണ്യത്താൽ ഞാൻ ഒളപ്പമണ്ണവെച്ചു യോഗക്ഷേമസഭയിൽ ‘അരങ്ങേറി’ കൃതകൃതനായി.

ഒളപ്പമണ്ണവെച്ചു കൂടിയ എട്ടാംവാഷികയോഗത്തിലെ വിപ്ലവപരമായ ചിന്താവിഷയം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെയായിരുന്നു. ഇത് വിഷയം കുറേ മുമ്പുതന്നെ സാധാരണന്മാരെക്കൊണ്ടും പ്രമാണികളെക്കൊണ്ടും യോഗഭ്യക്ഷന്മാരെക്കൊണ്ടും ആവർത്തിപ്പിച്ചു സമുദായത്തിൽ ഏകദേശം അനുകൂലമായ ഒരു നിലയെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു സാക്ഷാൽ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിക്കുതന്നെ അത് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം മഞ്ചത്തിൽ

ഒളപ്പമണ്ണവെച്ചു കൂടിയ എട്ടാംവാഷികയോഗത്തിലെ വിപ്ലവപരമായ ചിന്താവിഷയം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെയായിരുന്നു. ഇത് വിഷയം കുറേ മുമ്പുതന്നെ സാധാരണന്മാരെക്കൊണ്ടും പ്രമാണികളെക്കൊണ്ടും യോഗഭ്യക്ഷന്മാരെക്കൊണ്ടും ആവർത്തിപ്പിച്ചു സമുദായത്തിൽ ഏകദേശം അനുകൂലമായ ഒരു നിലയെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു സാക്ഷാൽ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിക്കുതന്നെ അത് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം മഞ്ചത്തിൽ

യറിയതോടുകൂടി കണ്ട ആദ്യദിനം എത്ര സമുദായസ്നേഹിക്കും അഭിമാനജനകമായിരുന്നു; എത്ര നേതാവിനും അസൂയാവഹമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ നമ്പൂതിരിജനതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിസ്നേഹവിശ്വാസബഹുമാനവാത്സല്യാഭിവികാരങ്ങൾക്ക് അതിരില്ലായിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസനിധിയിലേയ്ക്കു സംഭാവനകൾ പ്രാസംഗികൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒന്നാമതായി 5000 ക.വാഗ്ദാനം ചെയ്തു വി. കെ. യം. ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് പ്രാസംഗികനെ കവച്ചുവെക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അതിനെ തുടർന്ന് ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പ്രസംഗധാരണിയിൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ കൗദായ്ക്കും നന്തനും ചെയ്തതും വെള്ളനഴിസഭയിൽ 'വെള്ളിമഴ' പെയ്തതും ആർക്കും എന്നും മറക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എട്ടാംവാർഷികയോഗത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഒരു യോഗം സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയെന്നതു നമ്പൂതിരിമാർക്ക് അഭിമാനകരമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. യോഗക്ഷേമസഭ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഉറച്ച അനുകൂലാഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയത് ഈ യോഗത്തിൽ വെച്ചാകുന്നു. സഹോദര സമുദായക്കാരിൽ പ്രമാണികളായ പലേ മാന്യന്മാരും ഈ സഭയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു വിലയേറിയ ഉപദേശങ്ങളും സംഭാവനകളും നല്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്.

എട്ടാംവാർഷികയോഗം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി ഉപസഭകൾ വളരെ വർദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ അവയുടെ പ്രവൃത്തിപരിപാടിയെ നിയന്ത്രിക്കുകയും മഹാസഭയോടു സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിവന്നു. പെരുവനത്തൂർ എവിടേയോ—സ്ഥലത്തിന്റെ പേർ കാക്കുന്നില്ല; അതിൽ ഈ ലേഖകനും പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു—ഒരു ഉപസഭായോഗത്തിൽ ഉപസഭകളും മഹാസഭകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും ആലോചനയുണ്ടായി. തൽഫലമായി ഒമ്പതാംവാർഷികയോഗത്തോടുകൂടി യോഗക്ഷേമം ആപ്പീസിൽവെച്ച് ഉപസഭാസിക്രട്ടറിമാരുടെ ഒരു യോഗംകൂടി. സിക്രട്ടറിസമാജം സ്ഥാപിതമായി. ഈ സഭാസ്ഥാപനത്തിനു സാക്ഷാൽ വി. എസ്സും (വേണ്ടാക്കാട്ടു ശങ്കരനാരായണൻനമ്പൂതിരി) ഞാനുമായിരുന്നു പ്രധാനഗ്രന്ഥക്കാർ. മേലിൽ ഉപസഭാസിക്രട്ടറിമാരെല്ലാം മഹാസഭയുടെ ഭരണസഭാംഗങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു തീരുമാനം യോഗം മഹാസഭയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. ഞാൻ അചിരേണ ആ സിക്രട്ടറിസമാജം സിക്രട്ടറിയുമായി.

ഒമ്പതാംവാർഷികയോഗത്തിലെ വിഷയസഭക്കാർ സിക്രട്ടറിസമാജത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഗൗരവിക്കാതെ മുൻപതിവനുസരിച്ച്, ഉപസഭാസിക്രട്ടറിമാർക്കു മഹാസഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവും അനുവദിക്കാതെ വേറേചിലരെ ഭരണസഭാമെമ്പർമാരായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. പോരാ, സിക്രട്ടറിസമാജത്തിന്റെ ജീവനാഡിയായിരുന്ന വി. എസ്സ്. സമാജത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഫിഗണിച്ചുകൊണ്ടു മഹാസഭയിൽ 'ഭരണസഭക്കാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കൽ' എന്ന പ്ര

മേയം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, എനിക്ക് അതു സഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. സമാജത്തിന്റെ തീർപ്പനുസരിച്ച് ഉപസഭാസിക്രട്ടറിമാരും ഭരണസഭാമെമ്പർമാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഒരു ഭേദഗതി ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചു. കുറുർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് തൽസമയം സഭാഹാളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ പ്ലാറ്റ് ഫോറത്തിൽ കയറിയപ്പോൾ നിലവിലുള്ള പ്രമേയത്തെ അനുകൂലിക്കുവാനോ, എതിർക്കുവാനോ, ഭേദഗതി അവതരിപ്പിക്കുവാനോ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു സഭാനമനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തിരുന്ന ഒരു മാന്യൻ എന്നോടു ചോദിച്ചു. എന്റെ ഉദ്ദേശം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹവും മറ്റു ചിലരും മുഖഭാവംകൊണ്ടു എന്നെ വിലക്കി. ഞാൻ പ്രസംഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പ്രസംഗമദ്ധ്യേ 'ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിയാണ് ആദ്യപ്രമേയകന്താവ്; വിഷയസഭയുടെ തീരുമാനവുമാണ്' എന്ന് ഒരു കടലാസുതുണ്ടുകൂടി എന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ വന്നു. തുടങ്ങിയ പണി മുഴുച്ചതിനുശേഷമേ സഭാമഞ്ചത്തിന്മേൽനിന്നു ഞാൻ ഇറങ്ങിയുള്ളൂ. ആരും അനുവദിക്കപ്പെടാതെ തള്ളിപ്പോകുമെന്നു കരുതപ്പെട്ട എന്റെ ഭേദഗതിയെ മി: കാഞ്ഞൂർ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അനുകൂലിച്ചു. ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ അകത്തേയ്ക്ക് ആൾ പോയി. കുറേനേരം വാദപ്രതിവാദം നടന്നു. ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിയും പൂർവ്വപക്ഷത്തെ അനുകൂലിച്ചു പ്രസംഗിച്ചു. ഭേദഗതി പിൻവലിക്കണമെന്നു ചിലർ എന്നെ വീണ്ടു ഉപദേശിച്ചുവെങ്കിലും 'കഥയില്ലായ്മ'യുടെ കഠിന്യംകൊണ്ടോ, വിഷയത്തിലുള്ള ആവേശംകൊണ്ടോ എന്റെ ഭേദഗതിയെ വീണ്ടു സമർത്ഥിക്കുവാനാണ് ഞാൻ തുനിഞ്ഞത്. വോട്ടിനിട്ടപ്പോൾ എന്റെ ഭേദഗതി വലിയ ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സായെങ്കിലും ഞാൻ അകന്നുനിന്ന് ആരാധിക്കുന്ന ആ ആദർശപുരുഷന്—കുറുർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾക്ക്—എന്റെ പ്രസംഗവും പ്രമേയവും നീരസത്തിന്നു കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്നു ചിലർ എന്നോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് സുഖമില്ലാതെയായി. പിറേറ ദിവസം യോഗക്ഷേമം ആപ്പീസിൽ ചെന്നു വളരെ നേരം ചുറ്റിപ്പറ്റിക്കൂടി അധികം ആളുകൾ അടുത്തില്ലാത്ത ഒരുപസരം നോക്കി തലേ ദിവസം ഞാൻ ചെയ്തപോയ അപരാധത്തിന്നു ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു. 'മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ 'നല്ലക്ഷ'യാവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരിൽനിന്ന് ആർക്കും ഒരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കുവാനില്ല. അവനവനു ശരിയെന്നു തോന്നുന്നതു മുഖം നോക്കാതെ തുറന്നുപറയുന്നവരെയാണ് നമുക്കാവശ്യം'—ഇങ്ങിനെയാണ് ആ നേതാവ് എന്റെ കിനിഞ്ഞ തലയിൽ അമൃതധാര ചൊരിഞ്ഞത്. യോഗക്ഷേമം ആപ്പീസിൽവെച്ചു കൂടാറുള്ള ബ്രഹ്മസപ്തം മാത്തിൽ താമസിക്കുന്ന വിദ്യാത്മികളുടെ സാമിത്വസമാജങ്ങളിലും മറ്റും ആ നേതാവു സന്നിധാനംചെയ്ത് ഓരോരുത്തരേയും പേരുചൊല്ലി വിളിച്ചു പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്നതും ഉപദേശിക്കുന്നതും വായനശാലയിൽ വന്നിരുന്ന പതിവായി വായിക്കുവാൻ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നതും മറ്റും ഈയുള്ളവൻ പല തവണയും കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

പത്താം വാഷികയോഗത്തിൽ എന്റെ മനസ്സിനെ അത്രധികം ചലിപ്പിച്ചതു കൂർ നീലകണ്ഠനമ്പൂതിരി അവർ കളായിരുന്നു. പ്രത്യേകവിദ്യാലയസ്ഥാപനപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുവാൻ മുൻവാഷികയോഗങ്ങളിൽവെച്ചു നിയുക്തനായിരുന്ന ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് അന്നും തന്റെ പ്രവൃത്തി മുഴുവ്വിട്ടിട്ടില്ലെന്നും (ഈ മാന്ദ്യത്തിൽ ആക്ഷേപമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ചു) പഠിപ്പാൻ വിദ്യാർത്ഥകളുണ്ടായാൽ വിദ്യാലയം താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളുമെന്നും മറ്റും പ്രസംഗിച്ചു. ഈ പ്രസംഗം കഴിഞ്ഞു വളരുന്നേരം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു നമ്മുടെ നീലകണ്ഠനമ്പൂതിരിപ്പാട് വിദ്യാർത്ഥികളായിരിപ്പാൻ സന്നദ്ധരായ കുറെ വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ട് ഒപ്പിടുവിച്ച് ഒരു ഹജ്ജി മഹാസഭയിൽ സമർപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹം കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെല്ലു വിദ്യാഭ്യാസപ്രസംഗം ഏതൊരു ശിലാഘാതത്തെയും ഭവിപ്പിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. അതിനുശേഷം വിദ്യാലയസ്ഥാപനത്തിനുള്ള പരിശ്രമം വളരെയധികം ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രസ്തുതയോഗത്തിൽവെച്ചുതന്നെയാണ്, വലിയ ഭൂകമ്പമുണ്ടാക്കിയ ആ 'ജ്ഞാതിശാസ്ത്ര'പ്രമേയം—വാല്യാൻ ചാങ്ങലിയോടിനോടു നമ്പൂതിരിമാർ കൂടിക്കഴിയരുതെന്നുള്ള പ്രമേയം—പാസ്സാക്കിയത്. ആ പ്രമേയം സഭയിൽ അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമായ ക്ഷോഭവും ആവേശവും വാദകോലാഹലങ്ങളും അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. ബ്രഹ്മസ്വം മാത്തിലെ കഴപ്പങ്ങളേയും വാല്യാന്റെ കുപേക്ഷിതങ്ങളേയും പാഠി കേവലം അജ്ഞാതരായിരുന്നവർപോലും പ്രസ്തുതപ്രമേയത്തെ സഹഷം സ്വാഗതം ചെയ്തിരുന്നു. മാമുൽ ലംഘിക്കുവാനും സഭ അതിന്റെ അജയ്യശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനും ഒരുങ്ങിയതിൽ സഭാബന്ധുക്കളെല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു. നയവിദഗ്ദ്ധനായ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പെരുമാറ്റം മഹാഭാരതകഥയിലെ ശ്രീകൃഷ്ണനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. സഭാരംഭം ആദ്യമുതൽ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സാരഥി ഈ വാദകോലാഹലത്തിൽ ഒരു നിരീക്ഷകൻ മാത്രമായിരുന്നു. അന്യസമുദായ പ്രമാണികളെ സഭാനാഥൻമുഖാന്തിരം ക്ഷണിച്ച് ബ്രഹ്മസ്വംമാംകായ്ത്തിൽ അവരെക്കൊണ്ടും പ്രസംഗിപ്പിച്ചു. യോഗ പ്രമാണിയും പ്രമേയത്തിൽ പറയുന്ന കായ്ങ്ങളിൽ അനുഭവസ്ഥനും, സഭയുടേയും സമുദായത്തിന്റേയും എക്കാവലാബവും നേതാവുമായ ആ ദേഹത്തിന് ഒരൊറ്റ അക്ഷരംപോലും മിണ്ടാനുണ്ടായിരുന്നില്ല; മിണ്ടിയതുമില്ല. ആരേയും മുഷിപ്പിക്കാതെ കായ്ക്കും നേടുവാൻ കൂർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേപ്പോലുള്ള അതിസമർത്ഥനായ ഒരു നയകോവിദൻ നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന് ഇതും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

യോഗക്ഷേമസഭ അടിക്കടി വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സുവർണ്ണകാലമായിരുന്നു അത്. സമുദായത്തിന്റെ എത്ര മുക്കിലും യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്രതിലാപനി അലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉപസഭകളുടെ എണ്ണത്തോടൊപ്പം അവയുടെ വണ്ണവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. യോഗക്ഷേമം കൂടാതെ പുതിയ പത്രങ്ങളും മാസികകളും സഭയുടെ സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ തയ്യാറായി പുറത്തിറങ്ങി. ബാങ്കുകളും കമ്പനികളും പ്രത്യേകവിദ്യാലയങ്ങളും

നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും മുളച്ചുവളർന്നുതുടങ്ങി. സമുദായകായ്ത്തിനുവേണ്ടി എത്ര ക്ലേശവും സഹിപ്പാൻ യുവാക്കന്മാർ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു വന്നു. സമുദായാംഗങ്ങളുടെ എണ്ണത്തോടു സഭാംഗങ്ങളെ തട്ടിച്ചുനോക്കി പ്രാതിനിധ്യം നിർണ്ണയിക്കാമെങ്കിൽ കേരളത്തിലെമ്പാലുഭാരതത്തിൽത്തന്നെ ഇത്രയും അനപത്ഥമായ ഒരു സമുദായസമ്മേളനം ഇല്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള വരുംകൂടി പുകഴ്ത്തിത്തുടങ്ങി. ഗവണ്മെണ്ടുകളും സഹോദരസമുദായക്കാരും സഭയുടെ തീരുമാനങ്ങളെ സമുദായത്തിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചു. അതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ കാരോന്നോരോന്നായി ഫലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ നിലയിൽ പത്താംവാഷികയോഗവും കഴിഞ്ഞു.

കൊച്ചി ജമിസഭയിൽനിന്നു കൂർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകളുടെ ചൈതന്യം അല്പം പൊടിപ്പുറപ്പെട്ട ഒരു സ്രോതസ്സാണ് നമ്പൂതിരിയോഗക്ഷേമസഭ. ജമിക്കടിയാൻ നിയമങ്ങൾ ജന്മികളായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ 'പള്ള'യ്ക്ക് അടിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഉണർച്ചയാണ് ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിക്കു കിട്ടിയ അവസരം. യോഗക്ഷേമസഭയുടെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നതും ജമിസഭയുടേതിൽനിന്നു വിഭിന്നമല്ലാതിരിപ്പാൻ ഇതുതന്നെയാണ് കാരണം. യോഗക്ഷേമസഭ ജമിസഭയുടെ സന്തതിയായിരുന്നതുകൊണ്ടും അതിലെ ആത്മാവ് ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടായിരുന്നതുകൊണ്ടും അന്യസമുദായപ്രമാണികളെ യോഗക്ഷേമബന്ധുക്കളാക്കുവാൻ നമ്മുടെ നേതാവിന്നു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ യോഗക്ഷേമസഭയിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു പുറമേ, രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രമാണികളും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മറ്റുമായി എത്രയെത്ര അന്യസമുദായക്കാർ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നില്ല? ഉറങ്ങിക്കിടന്നതന്ന സമുദായത്തെ തട്ടിയുണർത്തി കാലത്തിനൊത്ത സ്ഥിതിദേവങ്ങൾ വരുത്തി ഒരേ ഒരു കൊടിക്കീഴിൽ കേരളഭൂസുരന്മാരെ അസുയാവഹമായ അച്ചടക്കത്തോടുകൂടി അണിനിരത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞ 'ധീകൃതശക്രപരാക്രമി'യായ ആ സേനാനായകനായ യോഗക്ഷേമമഹാസഭയുടെ ജീവനാഡി—എല്ലാവരുടേയും 'കണ്ണിലുണ്ണി'—സർവ്വോപരി, എന്റെ ഗുരുപാദർ—അതാ, അപത്താംവാഷികയോഗത്തോടുകൂടി സഭയോടും സമുദായത്തോടും, സതീന്ദ്രരോടും, അവസാനയാത്ര പറയുകയാണ്; സമുദായത്തിന്റെ ആ 'മോഹനനേതൃത്വം' എന്നെന്നേക്കുമായി അദ്ദേഹമാകുകയാണ്; സഭയിലെ ആ 'ഭദ്രദീപം' പട്ടുതിരികത്തുകയാണ് എന്ന് അന്നാതം സംശയിച്ചില്ല.

“കാരോ കാലത്തുമോരോ നിലയിലുദിതരായ്
ധർമ്മക്ഷാത്ഥമായ്—
ട്ടോരോ മാറ്റം തുറക്കുന്നിതുമെലിലജഗ-
ത്തിനുമാധാരഭൂതൻ
നേരോടിക്കാലമക്കാരണമറിക കൂർ-
രുരുവിച്ചോരു സാക്ഷാൽ
പേരോലും സൂരിദാമോദരഗുരുചരണം
നന്മ നമ്മൾക്കു നല്കും.”

പാതിരിശ്ശേരി നാരായണൻനമ്പൂതിരി

പയലിൽ

1

ഉച്ചത്തിലായിരിക്കിൽ, തലയ്ക്കു തണലായ് -
 പ്രാവട്ടി മുടി, പ്പഴ -
 കച്ചത്തുണ്ടു കരിമ്പടച്ചുരട്ടുമേൽ -
 ബുന്ധിച്ചുടുത്തങ്ങിനെ,
 ഇച്ചുണ്ഡാലനതാംഗിമാർ, തെരുതെരെ -
 കയ്യാൽ നട്ടം ഞാറി, ഉം -
 പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ചിടുന്നു വയിലിൽ -
 താർമകുതൻകൂത്തിനായ്.

2

നീളത്തിൽച്ചെളി തേച്ചു നാലുപുറവും
 തീത്തോരതിത്തിയ്ക്കുക -
 തോളം വെട്ടിന നിർ നിറഞ്ഞു വിരിവാ -
 ന്നുള്ളോരു കണ്ടങ്ങിയിൽ
 നാളത്തെക്കനകക്കുതിർക്കൊടിയുയ -
 ത്തിടാനിളംപച്ചയാം
 നാളം നീട്ടി നിരന്നുനില്പു പുതുതാം
 നെല്ലിൻമുളച്ചുത്തുകൾ.

3

പാളത്തൊപ്പി തലയ്ക്കുവെച്ചു, കരിമെ -
 യൊട്ടുക്കു ചോറ, ഞിടം -
 തോളത്താ നെടുതാം കലപ്പനുകമോ -
 ടൊന്നിച്ചു വെച്ചു, ചുയിൽ

കാളപ്പിൻപു വരുമ്പൊഴേയ്ക്കു, മെതിരേ -
 ക്കുന്നു, പുലക്കുളിയാ -
 ചാളയ്ക്കുളിൽ വിളമ്പിടുന്ന കറിയും
 ചോറും കൃഷിക്കാരനെ.

4

കോടക്കാലത്തു, മെങ്ങും പനിമഴ പൊഴിയും -
 നാളിലും നാട്ടിലെല്ലാം
 മേടത്തിൽത്തീപ്പൊരിയ്ക്കൊത്തെരിവെയിൽ പൊരിയു -
 ബോഴു, മീയേഴവയ്ക്കും
 പാടത്തിൽ കാവലായിപ്പുകലിരവു കഴി -
 യ്ക്കുന്നു ഹാ! കൊച്ചുവയ്ക്കോൽ -
 മാടത്തിൽത്തന്നെ, മേലാളനു മണിയറയിൽ -
 സ്നേഹപ്രമുഖാഭവാനായ്.

5

മുട്ടുള്ളോരെരിവെയ്ലിനാലുലകമെ -
 വാടും പൊരിഞ്ഞിട്ടമാ
 നട്ടച്ച, യ്ക്കണിമച്ചി, ലുണ്ടു മുതലാ -
 ഉന്മാർ മയങ്ങുന്നതും,
 ഒട്ടും തൻവയറോടു കഷ്ടകജനം
 പാടത്തു കയ്യുപ്പെടും
 മട്ടും, മാറിവരുന്നതെന്നിനിയുമാ,
 മാവേലിതൻവാഴ്ചനാൾ?
 കെ. എൻ. വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി.

“ചന്ദ്രികാഞ്ജനം” (Regd)

തലവേദനയ്ക്കും പല്ലവേദനയ്ക്കും സിദ്ധൗഷധം.

ജലദോഷം, മൂക്കടപ്പ്, തൊണ്ടവേദന, വാതക്കടച്ചൽ, വീക്കം, കരു മുതലായ
 മറ്റാനേകതരം ഉപദ്രവങ്ങൾക്കു് അനുഭവസിദ്ധവും, സർവ്വസമ്മതവുമായ അതുഭൂതൗഷധം.

“ചന്ദ്രികാഞ്ജനം” കാരോ വീട്ടിലും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു്

അനുഭവസ്ഥന്മാർ ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

സാമ്പിൾ ഡപ്പി 1 ക് 8 ണ.

വലിയ കുപ്പി 1 ക് 1 ക. 2 ണ.

(തപാൽകൂലി പുറമെ)

THE 'CHANDRIKANJAN' DEPOT & PHARMACEUTICAL WORKS, GURUVAYUR.

Sole Distributors :-

THE KOTTAKAL ARYA VIDYA SALA, AGENCY, GURUVAYUR.

செய்துள்ளவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டது

செய்துள்ளவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டது

செய்துள்ளவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டது

ശ്രീമതി എൻ. ലളിതാംബികാഅനന്തജനം.

ശ്രീമതി പാട്ടുതിനെമ്പിനിമംഗലം.

ശ്രീമതി ആയുധജം.

അന്തർജനങ്ങളുടെ അവശതകൾ

അന്തർജനങ്ങളുടെ അവശതകളെപ്പറ്റി ഒരു ലേഖനം എഴുതണമെന്നാണ് യോഗക്ഷേമം പത്രാധിപരുടെ കല്പന. ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ അന്തർജനങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും അവശതകൾ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അവരല്ലാത്ത വായനക്കാർ ശങ്കിച്ചേയ്ക്കും. അന്തർജനങ്ങളിൽ പലരും അന്തർജനങ്ങളെല്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ നിയമസഭാമെമ്പർമാരുണ്ട്; ബിരുദധാരിണികളുണ്ട്; ഉദ്യോഗസ്ഥകളുണ്ട്; കോൺഗ്രസ്സും കമ്മ്യൂണിസറ്റും പ്രവർത്തകരുണ്ട്. അഭിനവനാഗരികതയിൽ നാരികൾക്കുള്ള സ്ഥാനമെല്ലാം പേരിന് അവരും നേടിയിട്ടുണ്ട്. പിന്നെയെന്താണ് അന്തർജനങ്ങൾക്കു മാത്രമായൊരവശത? ഇതു ന്യായമായ സംശയമാണ്.

അന്തർജനങ്ങളുടെ അവശതകൾക്കു മേലെ വെള്ള പുഴിയ ഒരു പുതിയ ബാഹ്യാവരണംകൂടി വീണിരിക്കുന്നു. ഇതു രണ്ടായി സമുദായത്തെ തിരിച്ചുനിൽക്കുകയും, ഘോരവും ദീനവുമായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നഗ്നതയെ ലോകമുഖ്യത്തിൽനിന്നു മറച്ചു ലഘൂകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ആരാണ് ഈ പരിണാമത്തിനുത്തരവാദികൾ? സമുദായപരിഷ്കാരത്തിന്റെ സർവ്വോപരിയായ ഘടകം ഇടക്കാലത്തു സ്ത്രീജനോദ്ധാരണമായിരുന്നു. സാമൂഹികവിപ്ലവങ്ങളുടെ വിജയകരമായ വളച്ചുയ്ക്കും ഉത്തേജനത്തിനും കാരണമായിരുന്നതും മറ്റൊന്നല്ല. ഫലം—ചരിത്രം സുവർണ്ണലിപിയിൽ കുറിക്കുന്ന ചില സംഭവങ്ങൾ നടന്നു. അതോടെ ചരിത്രം കണ്ണീരിൽ കുറിച്ച രംഗങ്ങൾ വിസ്തൃതിയിലാക്കിപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അന്തർജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ അവശതകളെന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുക, ഇതൊരു വിഷമപ്രശ്നമാണ്. എല്ലാം കൂടിക്കഴഞ്ഞു എന്നാൽ കെട്ടുവിട്ടു ചിതറിയും കിടക്കുന്ന ആ കണ്ണീർത്തുള്ളികളുടെ കണക്കുകൾ ശേഖരിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. പരിഷ്കാരവും പഴയുമായുള്ള മത്സരത്തിൽ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതാവശതകളും രണ്ടു തരത്തിൽ തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആദ്യമായി, നമുക്കു പരിചയമുള്ള ആ 'ഓലക്കുട'യിലും, 'ചേലപ്പുതപ്പി'ലും മറഞ്ഞ പഴയ അന്തർജനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. യോഗക്ഷേമം പത്രമടിക്കുന്ന ഗുരുവായൂർ കിഴക്കേ നടയിൽനിന്ന്—ഭഗവൽഭക്തിനിമീലതയെ തെല്ലുനേർത്തേയ്ക്കുമാറി—നാലുപാടമൊന്നു കണ്ണോടിക്കൂ. കടക്കാലുകൊണ്ട് ആൾക്കൂട്ടത്തെ തിരക്കിമറിച്ചു, നനഞ്ഞ കണ്ണും നനഞ്ഞ മുണ്ടുമായി ചുറ്റമ്പലത്തിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്ന അബലജീവികളുടെ ഹൃദയസ്തനങ്ങളോരോന്നും മനശ്ശാസ്ത്രപരമായി പരിശോധിക്കൂ. അതിൽനിന്ന് അന്തർജനങ്ങളുടെ അവശതകളെല്ലാം പുണ്യമായി നമുക്ക് എഴുതിയെടുക്കാം.

നിഷ്കാമമായ ഭക്തിയോഗം ശ്രേഷ്ഠതന്നെ. എന്നാൽ ഗുരുവായൂരും തൃപ്പൂർത്തോട്ടം തൃശ്ശൂരും തൃപ്രയാറും തിരുവതോഴലും നിത്യജനവുമായി തിങ്ങിക്കൂട്ടുന്ന മറക്കുകൾക്കുള്ളിൽ പരമസാത്വികമായ ഭഗവൽഭക്തിയോ, കുടുംബജീവിതത്തിലെ അതിവേദനകളിലും യാതനകളിലുംനിന്ന് ഓടിയകുലുചാൻള്ള ഒരുതസുകൃമോ, എന്താണ് കൂടുതലെന്നു നിഷ്പക്ഷമായി നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ—ഇതു നിരീശ്വരത്വമാണെന്ന് ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിയ്ക്കാനുപേക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യമനസ്സിനു നിസർഗ്ഗജമായൊരു വാസനയുണ്ട്. താൻ കൊതിക്കുന്നതും തനിക്ക് ലഭ്യമായതുമായ അനുഭവാരങ്ങളെ ഭാവനയിൽ സ്വരൂപിച്ചു സ്വപായത്തമാക്കുവാൻ. ജീവിതത്തിനു സപാദവികമായ സ്നേഹചികാരങ്ങളിലൊന്നും സഫലമാകാതെ വരുമ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ ബാഹ്യലോകം തനിക്കു നല്കാത്തതു് ആന്തരികമണ്ഡലത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചു സുപിക്കുന്ന മന്ത്യാവാസനയുടെ മകുടോദാഹരണമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പെണ്ണുകുടും ഓടക്കുഴലുതിയും നടക്കുന്ന ഉണ്ണിക്കുണ്ണനും, രാസലീലാവിളാസിയായ രാധാമാധവനും, ഗൌരീമണാളനായ വടക്കുന്നാഥനും അന്തർജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു ഭാഗമായി—പുത്രിയും കാമുകനും സഖിയുമായി—അടിയുറച്ചുതിലത്തുമില്ല. പക്ഷേ അവ ആരാധനാരൂപത്തിലല്ല, ആസവാദനാരംഭത്തിലാണ് നിലനില്ക്കുന്നതെന്ന വാസ്തവം ആരറിയുന്നു?

ഈ പ്രശ്നത്തിന് ഇനിയുമൊരു വശമുണ്ട്. വൃശ്ചികവ്രതം, മാഘക്കുളി, വൈശാഖഭജനം ഇങ്ങിനെ ആണ്ടിൽ മുന്താറുപത്തഞ്ചു ദിവസവും പൊതുനിരത്തുകളിലും ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളിലുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഈ അബലകൾക്കു ഗൃഹങ്ങളിൽ ഒരു കമ്മബന്ധവുമില്ല! ജീവിതത്തിൽത്തന്നെയൊരു ബന്ധവുമില്ല! ബാലവിധവകൾ—പിധിതസുപതികൾ—അനാഥവുലകൾ. നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളിൽ ദ്രുഭാഗവും ഈ മട്ടിൽ ആർക്കുവേണ്ടാതെ—തനിക്കുതന്നെയുംഭാരമായി—ജന്മദുരിതംപോയിരുന്നവരാണ്. ജനിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് മാത്രം അവർക്കു ജീവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുടുംബജീവിതത്തിലെ കലഹങ്ങളും അനാകുഷ്ഠതയും നൈരാശ്വവുമാണ് നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ ഇത്രയും ഭക്തകളെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന് അറിയുമ്പോൾ നാം ഞെട്ടിപ്പോവുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ജീവിതാവശതകൾ അറിഞ്ഞു പഠിച്ചു പരിഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഇതുവരെ നടന്നു കണ്ടില്ല. ബാലികാസദനങ്ങൾ അടുത്ത തലമുറയെ പരിഷ്കരിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ അനാഥരും അജ്ഞരും മറ്റിതുമായ മുതിർന്ന വനിതകൾക്ക്, ആശ്രയവും തൊഴിലും അഭ്യസനവും നല്കുന്ന ഒരു മഹിളാമന്ദിരമാണ് അത്യാവശ്യമായി സമുദായം

ത്തിൽ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. അതു വിജയകരമായി സ്ഥാപിക്കുവാൻ നടത്തുവാനുള്ള പ്രാപ്തിയും ചുമതലയും വിദ്യാസമ്പന്നകളായ യുവസഹോദരിമാർക്കുണ്ട്. അന്തർജ്ജനങ്ങൾതന്നെ അന്തർജ്ജനോദ്ധാരണത്തിനുള്ള ഭിക്ഷാപത്രവുമായി സമുദായനേതാക്കളെ സമീപിക്കട്ടെ! പോരാ, പൊതുരംഗത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങട്ടെ. ആത്മോദ്ധാരണത്തിനുള്ള ഈ അന്ത്യശ്രമം നിഷ്ഠപരമായില്ലെന്നു തീർത്തു പറയാം. മുമ്പ് ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്തതുപോലെ, നമ്പൂതിരിബാലികമാർ ചേന്ന് നാടകം നടത്തിയോ, ലഘുപുസ്തകങ്ങൾ വിറ്റോ, മൂലധനമുണ്ടാക്കണം. അതിന് ആർ മുന്നോട്ടുവരികയാണെങ്കിൽ ഈ ലേഖനകർത്രിതന്നെ ഗദ്യത്തിലോ, പദ്യത്തിലോ ലഘുപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറാണെന്നും കൂടി വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ഈ നവോത്ഥാനത്തിൽ സമുദായം ചൈതന്യഭരിതമാവും. ക്ഷേത്രഭജനത്തിന് ആർ കുറഞ്ഞേക്കാമെങ്കിലും, ഗൃഹങ്ങളും ഹൃദയങ്ങളും ആശാക്ഷേത്രങ്ങളാകയും, ജീവിതോന്മേഷം പുനഃപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും ചെയ്യും.

ഇനിയൊന്നു പറയാനുള്ളത് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെതന്നെ അവശതയാണ്. നമ്പൂതിരിയുവാക്കൾ പണത്തോടൊപ്പം പഠിപ്പം സ്ത്രീധനവുമായി കരുതിത്തുടങ്ങിയതു മുതൽക്കാണ് ലോ രക്ഷിതാക്കൾ മനസ്സുല്ലാമനസ്സോടെയെങ്കിലും പെൺകിടാങ്ങളെ സ്കൂളിലയച്ചുതുടങ്ങിയത്. വരലാത്തേനിയുള്ള ആ പ്രലോഭനം വിവാഹത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നു. പിന്നെ അവളുടെ പഠിപ്പിന്റേയും പരിഷ്കാരയത്നങ്ങളുടേയും വളർച്ച അടുക്കളമുരിലും ആചാരനിബന്ധനകളിലും കൂട്ടി

ട്ടി, അസുഖകരമായ അന്തഃപുരകലഹങ്ങളിലും അസഹനീയ പരാധീനതയിലും തകർന്നു ശ്വാസം മുട്ടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഗൃഹജീവിതവും പൊതുജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അത്രമാത്രം വൈരുദ്ധ്യം നിറഞ്ഞതാണ്. ഉൽപതിക്കുവായ ഒരു നമ്പൂതിരിയുവാവുപോലും പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉടുപ്പു പടിച്ചുരയിൽ അഴിച്ചുട്ടു കിട്ടിയിട്ടേ അകത്തു കടക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ, പാവപ്പെട്ട പെൺകിടാങ്ങളുടെ കഥ പറയേണ്ടമോ? പുറമേ, ഇത്രയൊക്കെ പരിവർത്തനം വന്നെങ്കിലും ഇന്നും ഒരു നമ്പൂതിരിയില്ലം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നമ്പൂതിരിയില്ലംതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ അടുക്കളയിൽനിന്നു വളഞ്ഞോർക്കുവിതകളുടെ വാസന വരുവാനും, നാലിറയത്തെ വെടിവട്ടത്തിൽ, ജപ്പാന്റെ ഇൻഡ്രാആക്രമണമോ, അമേരിക്കൻതിരഞ്ഞെടുപ്പോ, ജർമ്മനിയുടേയും ബ്രിട്ടന്റേയും ഭാവിപരിപാടികളോ വാദവിഷയമാകുവാനുള്ള കാലം വരുമ്പോൾ അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ അവശതകൾ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടെന്നു വിശ്വസിക്കാം. അതുവരെ അതൊരു പുറംപുച്ചാണ്. പുറമേ വെള്ളയടിച്ച ഈ പരിഷ്കാരസൗധത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള മാറലുകൾ അടിച്ചുകുത്തു ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചവും ശുദ്ധവായുവും ലഭിക്കുമാറു വിശാലമായ ജനാലകൾ വെച്ച് അകത്തെ ശ്രീകോവിലിൽ സ്നേഹത്തിന്റേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും സംതൃപ്തിയുടേയും ദേവതകളെ നമുക്കു പ്രതിഷ്ഠിക്കാം. ഭക്തവത്സലനായ ശ്രീഗുരുവായൂരപ്പൻതന്നെ ഇതിനു വേണ്ട ശക്തിയും ഉത്സാഹവും അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കു നല്കട്ടെ!

ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം.

ശ്രീ ഭാവിഫലം ക്ലിപ്തമായി അറിയുവാൻ

ജാതകം, പ്രശ്നം, കൈരേഖ ഇവകളാൽ—

പുണ്യായുഷ്കാലപത്രനും വർഷഫലം, മാസഫലം, ദിനഫലം, ദശാപഹാരക്ഷീദ്രങ്ങൾ മുതലായവ അടങ്ങിയ നിത്യജാതകം എഴുതി കൊടുക്കപ്പെടും.

ചാഴ്ജ് വില വരും

1. നിത്യജാതകം	50—0—0	5. അഷ്ടവക്ത്രജാതകം	15—0—0
2. മരിദ്രജാതകം	40—0—0	6. ഗ്രഹജാതകം	10—0—0
3. എല്ലാ ദശാഷ്ടവക്ത്രങ്ങളടങ്ങിയ ഭക്തിജാതകം	80—0—0	7. സാമാന്യജാതകം	5—0—0
4. ഫലകുതുമ്പലജാതകം	25—0—0	8. തല്പുരി	2—0—0

വി. പി. ചാഴ്ജ് പുറമേ. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് സ്റ്റാമ്പുസഹിതം ഉടനെ ആവശ്യപ്പെടുക.

N. B. നിങ്ങളുടെ ജനനസമയത്തെ കഴിയുന്നതും സൂക്ഷ്മമായി എഴുതി അറിയിക്കുക. ഇന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കും, ലോകസ്ഥിതിക്കും, ഭാവിയിൽ ഫലാനുഭവത്തെ ഒത്തുവരത്തക്കവിധം സൂക്ഷ്മഗണിതം നൂതനസമ്പ്രദായമായി ചെയ്തു കൊടുക്കപ്പെടും. പുറമേ റോഡ്, അപസ്താരം, മുതലായ ഭൂതബാധോപദ്രവങ്ങൾക്കു ശാന്തി നല്കി, രക്ഷായന്ത്രം എഴുതികൊടുക്കപ്പെടും.

ജോത്സ്യൻ, കെ. കെ. അച്ചുതക്കുറുപ്പ്,

“ശ്രീ ഷബ്ദവാന്ദജോതിഷകലാലയം” കിഴക്കേനട,

A. O. & P. O. ഇരിങ്ങാലക്കുട.

ഇന്നത്തെ കവിത

ഭാവനാസാഗ്രാജ്യത്തിൽ
തുലികാവിലാസത്താൽ
മോഹനസൗധം കെട്ടി-
പ്പൊക്കുന്ന മഹാകവേ,
നിറുത്തു, മതിയിനി-
പ്പാഴ്വേല, ഭവാനെന്നു
പുറത്തു വന്നു നോക്കൂ
പുസ്തകശ്രുതിയിൽ നിന്നും.
ശാരദശരാങ്കനം
പാലൊളിപ്പുനിലാവും
ആരാമപരിമള-
മാധുരീലഹരിയും
പാരിനെ മയക്കുന്ന
ദൈവികവിശ്വാസവും
ആരിലും ചേർക്കുന്നില്ല
തൃപ്തിയുമാനന്ദവും.
ദാരിദ്ര്യരണാങ്കണ-
മദ്ധ്യത്തിൽ പീരങ്കികൾ
ഘോരമായ് ഗജ്ജിക്കയാൽ
പുണ്ണായ ചെവികളിൽ
കോകിലകളുമുദ-
കാകളീഗാനാലാപ-
മേകമോ വിജയത്തിൻ-
സന്ദേശരഹസ്യങ്ങൾ?
പട്ടിണിപ്പരിഷകൾ
പാടത്തു പണിചെയ്യ

നെട്ടെല്ലു നറുങ്ങവേ,
രക്തം വെള്ളമാകവേ,
അലസംഭവാൻ മഹാ-
കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്നു;
കലയിൽ രസിക്കുന്നു
ലോകത്തെ മറക്കുന്നു.
ഭാവിയീലേതോ വെറും
സങ്കല്പലോകത്തിലെ-
ജ്ജീവിതമഭേദതികം
ഭാസുരം പ്രാപ്യമേവം
ഭൂമിച്ചുകഴിഞ്ഞു നാ-
മിന്നലയോളം കണ്ണ-
മടച്ചു മുഴുകിക്കൊ-
ണ്ടുളിവാസപന്ഥങ്ങളിൽ.
ഇന്നിതാ മിഴിക്കുമ്പോ-
ളാകാശം മേലും കീഴും-
ഇന്നില താനോ സ്വപ്നം
മാനഷസംസ്കാരമേ?
കവിതൻ കരത്തിലെ
തുലികയിനി കൈവാൾ;
കവിതൻഗാനമിനി
പോക്കുള്ളജയഘോഷം.
തണുത്തു ഹൃദയത്തി-
ലുറച്ചു രക്തം ക്ഷണം
തിളച്ചു സിരകളിൽ-
പ്പായഭയനക്ഷണം.
ഇ. കെ. ദിവാകരൻപോറി.

വൈജയന്തി

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കെ. എൻ. വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി

“പണ്ഡിത്യവും വാസനയും കൈകോർത്തുവിടിച്ചു നടമാടുന്ന ഇത്തരം ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇനിയും ധാരാളം ആവിർഭവിച്ചു കണ്ടെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു.....” എന്നു ശ്രീ. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. എ. അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ലഘുകാവ്യസമുച്ചയം മംഗളോദയത്തിൽ ഇതാ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. വില 12ണ.

സെക്രട്ടറി, ശ്രീ. ടാഗോർസമാജം ആപ്പീസ്,
തിരുമാരാടി,

P. O. കൂത്താട്ടുകുളം (Travancore)

കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്

കേരള ചരിത്രത്തിലെ ഒരു സ്മരണീയസംഭവം

മനുഷ്യവിജ്ഞാനീയത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള എത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും തുലോം വിനോദകരമായവിധത്തിൽ പലപല വിചിത്രങ്ങളായ പാരമ്പര്യങ്ങളുമുള്ള ഒരു നാടാണു് നമ്മുടെ കേരളം എന്നെന്നിരിക്കു പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ടു്. ഒരിടത്തു ശാന്തഗംഭീരമായ സമുപപ്പുതത്താലും മറുഭാഗത്തു് അറമ്പിക്കടലാകുന്ന അലയാഴിയാലും അതിരിടപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള അതിന്റെ ഭൂപരമായ ഏകാന്തത, ഭാരതത്തിന്റെ മറ്റിടങ്ങളിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ ഒരു സംസ്കാരവിശേഷത്തെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ അതിനെ ഒട്ടല്ല സഹായിച്ചിട്ടുള്ളു. മലയാളത്തിലെ മതമക്കത്തായം, മലയാളികളുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായങ്ങൾ, വൈദികസംഹിത, നിയമങ്ങൾ മുതലായ മിക്കവാറും എല്ലാ സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങളും, ജിജ്ഞാസുവായ സാമൂഹ്യചരിത്രകാരന്റെ ഭാവനയ്ക്കു വേണ്ടത്ര തീരുകൊടുക്കുന്നവയാണു്.

“പച്ചയാം വിരിപ്പിട്ട സമുനിൽത്തലവെച്ചും സപ്താസ്തിമണൽത്തിട്ടാം പാദോപധാനം പൂണ്ടും പള്ളികൊണ്ടിട്ടന്നു്” കേരളത്തിന്റെ ഏകാന്തസുഖത്തെ അനേകശതം വർഷങ്ങളായി വൈദേശികശക്തികൾ കടന്നുകൂടിക്കയ്യുണ്ടായിട്ടില്ല. പക്ഷേ ഇതു് അത്ര വളരെ അഭികാമ്യമായൊരു ഭാഗ്യമായിട്ടാണു് നമുക്കനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് എന്നു നമുക്കു നടിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലതന്നെ. നേരേമരിച്ചു്, മറ്റുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും, സാംസ്കാരികപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും ഉള്ള ഈ ഒഴിഞ്ഞുനില്പു്, ഇന്ത്യയുടെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിൽ അലച്ചുവന്നിട്ടുള്ള ചരിത്രപരമായ ശക്തിവിശേഷങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കമില്ലായ്മ, കേരളത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ പലതരത്തിലും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒട്ടേറെ ശരിയാണു്.

കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിലും അന്യാദേശമായ ഈ പ്രകൃതിതപം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. ഒരുദാഹരണം: ബ്രാഹ്മണർ രാഷ്ട്രീയധികാരം നടത്തിവന്ന ഒരു രാജ്യം ഇന്ത്യയിൽ കേരളമല്ലാതെ ഉണ്ടോ എന്നുനോക്കുക. ചാതുർവ്വർണ്യത്തിന്മേൽ പിടിച്ചുതുങ്ങിനില്ക്കുന്ന ആർഷസംസ്കാരം, ഭരണാധികാരം ക്ഷത്രിയർക്കു മാത്രമാണെന്നാണു് എന്നും ശാഗ്ദ്ധംപിടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയചരിത്ര ഈ വഴിക്കു പോവുവാൻ കൂട്ടാക്കിയിട്ടില്ല. സമുദ്രം സമ്മാനിച്ച ഈ നാടിനെ പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്തെന്നു മുതൽ അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകളായി രാഷ്ട്രീയമേധാവികളായി കേരളം ഭരിച്ചുവന്നതു കേരളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാർതന്നെയായിരുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ ഭരണാധികാരവും മലയാളികളുടെ ആത്മീയനേതൃത്വവും തങ്ങളിൽത്തന്നെ വളരെക്കാലം ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ അവർ നിലനിർത്തിപ്പോന്നു. ലൌകികാന്തിയാധിപകാരങ്ങളുടെ അസാധാരണമായ ഒരു സമ്മേളനം. അഥവാ,

ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയിൽ പിറന്ന ‘ബ്രാഹ്മവർച്ചസത്തിനെ ക്ഷാത്രലക്ഷ്മിയായ് ചേർത്ത്’ ആ ‘കർമ്മക്ഷേത്രം’ ഉൽപന്നമതിയുമായ ഭൂഗുരമന്റെ പാരമ്പര്യത്തിനു സർവ്വമാ അനുയോജ്യമായ എപ്പാടുതന്നെ ഇതു്!

ആദ്യകാലത്തു കേരളം ഭരണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി 64 ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടുകയും, ഓരോന്നിലും ഓരോ ‘ഗ്രാമണി’ ഭരണം നടത്തിവരികയും ചെയ്തു. യഥാർത്ഥമായ ഭരണാധികാരം ഗ്രാമങ്ങളിലെ ബ്രാഹ്മണസഭയ്ക്കും ഗ്രാമണി ഗ്രാമങ്ങളിലെ സഭയുടെ ഒരു വെറും ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായിരുന്നു. പല നൂറ്റാണ്ടോളം കുഴപ്പംകൂടാതെ നടന്നുവന്ന ഈ ഭരണസമ്പ്രദായം കാലക്രമത്തിൽ ചില പന്തികേടുകൾക്കു വശംവദമാവുകയും, പില്ലാലങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാർ അതിനെ ഒന്നഴിച്ചുകൂട്ടുകയുമുണ്ടായി. മലയാളത്തെ ആകെ 4 ‘കഴക’ങ്ങളായി തിരിച്ചു് ഓരോന്നിലും ഓരോ ‘തളിയാതിരി’യെ ഭരണാധികാരമേല്പിച്ചു. ഈ എപ്പാടില്ലം, ശരിയായ അധികാരം തങ്ങളുടെ കയ്യിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിതമായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുവരാനും മറ്റു സാമുദായികവിഭാഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചുനിർത്താനും നമ്പൂതിരിമാർ ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ നാടുവാഴ്യയുടെ സുവർണ്ണകാലമാലിരുന്നു അതു്. ഭുഷ്ണരമായ രാജ്യമീമാംസയുടെ എല്ലാ ശാഖകളിലും പ്രൗഢമാംവിധം പ്രാവീണ്യം നേടിയ നിരവധി ബ്രാഹ്മണഭരണാധികാരികൾ അന്നു കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെഴുലകൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. വൈദികവിധികളിലെന്നപോലെ ലൌകികായു്ങ്ങളിലും കെല്ലോട്ടുകൂടി കൈനടത്താമായിരുന്ന ഈ ‘തളിയാതിരി’മാർ ചരിത്രത്തിൽ അധികം കണ്ടുവരാത്ത ഒരു തരക്കാരാണു്. ഒരു കയ്യിൽ സപാല്യായക്കിണ്ടിയും മറേറതിൽ അധികാരദണ്ഡവുമേന്തിയ ഇവർ മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ചില യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിമാരായും ഉപദേശകന്മാരായും അത്രമേൽ സ്തുത്യർഹമായ വിധം രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന ഭരണവിചക്ഷണന്മാരായ ക്രിസ്തീയ വൈദികശ്രേഷ്ഠരായാണു് നമ്മെക്കൊണ്ടോർമ്മിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ കേരളചരിത്രത്തിൽ ഒരു കാലത്തു് ഒരുവിധം പ്രധാനമായ ഭാഗമേനിയായിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരികുടുംബങ്ങളിലൊന്നാണു് കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിയുടെ കുടുംബം.

പന്നിയൂർകഴകത്തിലെ തളിയാതിരിയായിരുന്നുവത്രേ കക്കാട്ടുഭട്ടതിരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുരിയായ ഗുഹം എവിടെയാണെന്നു തിട്ടമായി നിശ്ചയമില്ലെങ്കിലും, ഇന്നത്തെ കൊച്ചിശ്ശിമയിൽ തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽ കുന്നംകുളത്തിന്നടുത്തു കക്കാട്ടു എന്ന ഒരു പ്രദേശം ഇന്നുമുണ്ടു്. അവിടെയായിരുന്നു പ്രസ്തുത ഗുഹമെങ്കിൽ, അതിനെ തിട്ടമായി കുറിക്കുന്ന തെളിവുകളൊ

നും അവിടെ കാണുന്നില്ല. കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാടെന്നറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥാനപതിയുടെ സങ്കേതമായ ഒരു 'മാപ്പാടം' (ഭരണാധികാരമുള്ള സ്ഥാനപതികളുടെ ഗുഹത്തിനു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന പേരായിത്) അതിനു തൊട്ട് ഒരു ഗണപതിക്ഷേത്രവും പരിസരങ്ങളും 'കോട്ടക്കുന്ന്' എന്നു പറയുന്ന ഒരു കുന്നും മാത്രമേ ഇന്നു പട്ടണം ആക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയ ഈ കക്കാട്ടു കാണപ്പെടുന്നുള്ളൂ. കൊച്ചിഗവണ്മെന്റിന്റെ ഒരു വില്ലേജുകച്ചേരിയും ഒരു കോവിലകവും അവിടെയുള്ളത് ഒരു കാലത്ത് ഇപ്രദേശത്തു നടന്നുവന്നിരിക്കാവുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചിഹ്നമായിരിക്കാം. *

ഇന്നു കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിയുടെ കുടുംബം നാമമാത്രമായിരിക്കുന്നു. തലപ്പിള്ളി രാജാക്കന്മാരെന്ന്റിയപ്പെടുന്ന രാജകുടുംബങ്ങളിൽ (വന്ദേരിനാടം, ചിറ്റാലപ്പിള്ളിയും, തലപ്പിള്ളിയും ഇവരുടെ കീഴിലായിരുന്നു) വയസ്സു മുത്ത ആളെ 'കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്' എന്ന അഭിധാനത്തിൽ വാഴിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം. ഒരു കാലത്തു കേരളത്തിലെ കേളികേട്ട അഷ്ടഗുഹങ്ങളിലൊന്നും 'വെള്ള' എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്നതും ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ടും ആഭിജാത്രംകൊണ്ടും അദിപ്രിയവുമായിരുന്ന ഈ കുടുംബത്തിന്റെ അവകാശികൾ ഇന്നു ജാതിയിൽ നമ്പൂതിരിമാരല്ല. രേഖകളിലും മറ്റും 'പുരോരജാതി' എന്ന് ഇയിടെയായി പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

യൂറോപ്യൻ ആധിപത്യം കേരളത്തിൽ പരക്കുന്നതിനെ തുടർച്ചയായ മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ വാണിരുന്ന തലപ്പിള്ളി രാജാക്കന്മാരുടെ മൂലഗുഹമാണ് കക്കാട്ട്. ഗൊള്ളനസ്സ് (Gollness) എന്ന ഡച്ചുപരിതുകാരൻ ഇവരെപ്പറ്റി കുറച്ചു വിവരങ്ങൾ തരുന്നുണ്ട്. കൊച്ചിയിലുള്ളതും ഗവണ്മെണ്ടുകയായതുമായ രേഖകളിലും ഇവരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ശ്രീ. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോന്റെ 'കേരളചരിത്ര'ത്തിനനുസൃതമായ 'വിഷേദക കത്തുക'കളിൽ, അദ്വൈതമായ ചില അബദ്ധപ്രസ്താവനകളല്ലാതെ തലപ്പിള്ളിനാടിനെപ്പറ്റി ഉപയോഗപ്രദമായ യാതൊന്നുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ഇസ്തർ ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ ഒരു ദ്രോഹസ്ഥനായ മേജർ ഡെൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചു വിവരിച്ചുതന്നെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധമായ 'ചന്ദ്രോത്സവം' മണിപ്രവാളകൃതി തലപ്പിള്ളി രാജാക്കന്മാരിലൊരാളെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണല്ലോ.

പക്ഷേ, ഈ യൂറോപ്യന്മാർ അവരവരുടെ ആവ്യാനങ്ങൾ എഴുതിയ കാലത്തിനു കുറെ മുമ്പുതന്നെ കക്കാട്ടു രാജവംശം ഒരു പ്രത്യേക കുടുംബമെന്ന നിലയിൽ ഇല്ലാതായിരുന്നു എന്നുമാനിക്കണം. ഗൊള്ളനസ്സ് പറയുന്നു: '(തലപ്പിള്ളിനാ

ട്) നാലു രാജവംശങ്ങളുടെ കീഴിലാണ് — അയിനിക്രൂറ്റ്, മണക്കുളം, പുനത്തൂർ, കക്കാട്ട് അവസാനത്തെ വംശത്തിൽ സന്തതിയില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ, ആ രാജ്യം മറ്റു മൂന്നുപേരായി ഭാഗിച്ചു. പുനത്തൂർ തന്റെ ഭാഗം വാങ്ങിക്കുകയുണ്ടായി. അയിനിക്രൂറും മണക്കുളവും തമ്മിൽ ഒരു കരാർ ചെയ്യുകയും, അതിൻപടി കക്കാടിന്റെ അവശേഷിച്ച രാജ്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് തങ്ങൾ ഭരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു....'

ഈ കരാറുപ്രകാരമാണ് കക്കാട്ടു രാജവംശത്തിന്റെ ശേഷിച്ച സ്വത്തുക്കൾ ഇന്നും ഭരിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു കൂടി പറയട്ടെ. അയിനിക്രൂറും മണക്കുളവുമായുണ്ടായ ഈ കരാറിൽ പിന്നീട് ഉണ്ടായ ശാപകളായ ചിറ്റാത്തൂരേയും കുമാരപുരത്തേയും ആനാലൂലേയും രാജകുടുംബങ്ങളെക്കൂടി ചേർക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ന്, ഈ നാലുഗുഹങ്ങളിലുംവെച്ച് ഏറ്റവും വയസ്സു മുത്ത ആളാണ് ഈ സ്വത്തിനവകാശി. ഒരാൾ മരിച്ചാൽ അടുത്ത അവകാശിയെ വലിയ ആഭാടത്തോടും ആധ്വജത്തോടുംകൂടി 'കക്കാട്ട് കാരണവപ്പാട്' എന്ന അഭിധാനത്തിൽ വാഴിക്കുകയാണ് പതിവ്.

മണക്കുളംവംശത്തിലെ കാരണവനും 1099-ൽ 'വാഴ്ച' തുടങ്ങിയ ദേഹവുമായ ഇപ്പോഴത്തെ കക്കാട്ടുകാരണവപ്പാട് * 81 വയസ്സുചെന്ന ഒരു ജ്ഞാനവയോവൃദ്ധനാണ്. സഹൃദയനും സാമാന്യം നല്ല സംസാരപണ്ഡിതനുമായ അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല കലാകൃതകിയാണ്. സംഗീതം, വാദ്യങ്ങൾ (വീണവായനയിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകവൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയിരുന്നു) കൊട്ട്, അഭിനയം, നൃത്തം എന്നിങ്ങനെയുള്ള കലയുടെ വിവിധവിഭാഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഏതാണ്ടു വിജയകരമായി കൈനടത്തിയിട്ടുണ്ട്. കഥകളിയെപ്പറ്റി ബന്ധിച്ചുടത്തോളം, അതിന്റെ നാനാവശങ്ങളെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായം പറയാവുന്നവരായി കേരളത്തിലുള്ള ചുരുക്കം പേരിലൊരാളാണിദ്ദേഹം. ഈ കലയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനായി പാടുപെട്ടിരുന്ന കേരളകലാമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തേയും വളച്ചുയരേയും അദ്ദേഹം പല വിധത്തിലും സഹായിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ന്യായമായി അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന അദ്ദേഹം മറഞ്ഞുപോയ ആ മഹൽക്കാലങ്ങളെ ഇന്നത്തെ ലോകവുമായി ബന്ധിക്കുന്ന ആനീണ്ട ചങ്ങലയുടെ ഒരാളു കണ്ണിയത്രേ.

II

അന്നു പെരുമാൾവാഴ്ചയുടെ കാലമായിരുന്നു — മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ചുരുക്കം ചില നമ്പൂതിരിമാരുടേതായ ഒരു നാടുവാഴി സംഘം കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമേധാവിത്വത്തിന്റെ കട്ഞെറുപ്പിടിച്ചിരുന്ന കാലം. കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിയും ഈ 'പ്രഭുസംഘ'ത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖാംഗമായിരുന്നു. തമിഴുനാട്ടിൽനിന്നും ചോളപാണ്ഡ്യവംശങ്ങളിൽനിന്നും മാറിമാറി ഓരോ രാ

* കുന്നംകുളത്തിനടുത്ത അഞ്ഞൂർ എന്ന പ്രദേശത്തു കക്കാട്ടുപറമ്പ് എന്നൊരു പാറയും, അതിൽ ഒരു പഴയ ഗുഹത്തിന്റെ ജീർണ്ണാവശിഷ്ടങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിയുടെ ഗുഹം ഇതായിരുന്നുവെന്നു വരാം. ഈ പാറയിന്റെ ജന്മം തലപ്പിള്ളി രാജവംശങ്ങളുടെതാണെന്നു വസ്തുത ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് ഉപോൽബലകമാണ്.

* ഈ ലേഖനമഴുതിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം 1942 സെപ്റ്റംബറിൽ അന്തരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു കുമാരപുരത്തെ മുത്ത രാജാവാണ്.

ജാവിനെ വരുത്തി ഒരു വ്യാവൃതക്കാലത്തേക്കു പെരുമാളായി അവരോധിച്ചുവരികയായിരുന്നുവല്ലോ. നാട്ടിൽ നന്നയും നാട്ടാരിൽ നീതിയും പുലർത്തിവന്ന ഈ പെരുമാൾഭരണം കുറെക്കാലം യാതൊരു കഴുപ്പുംകൂടാതെ നടന്നുവന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, അതുവരെ ശാന്തമായിരുന്ന കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിയിൽ ഒരനിഷ്ടസംഭവമുണ്ടായി. ക്രമത്തിൽ 6-ാമത്തെ പെരുമാളായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട ഭൂതപാണ്ഡ്യൻ രാജഭരണത്തിൽ ദുരധികാരത്തിന്റെ ചില ദുഷ്ടാസനകൾ കാട്ടാൻതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാരുടേയും നാട്ടിൽപ്രമാണിമാരുടേയും ഉപദേശങ്ങളെ നിരാകരിച്ചു; രാജകാര്യങ്ങളിൽ 'സഭ'യുമായാ ലോചിക്കൽ നിർത്തിക്കളഞ്ഞു. രാഷ്ട്രീയവൃത്തങ്ങളിൽ അസ്ഥാസ്ഥ്യമായി. ആലുവമണപ്പാറത്തുവെച്ചു ചേന്ന് ഒരു ഗുഹസദസ്സിൽവെച്ച് ഈ വിഷമപ്രശ്നത്തെ എങ്ങിനെ എതിരിടേണ്ട എന്നതിനെപ്പറ്റി നമ്പൂതിരിമാർ ആലോചിച്ചു. എതുവിധത്തിലും, ഈയൊരു വിദേശീയന്റെ വൃഷ്ടമായ അധികാരപ്രമത്തതയെ പൊറ്റത്തുകൂടാ എന്നും 'നാറാൻ കൊടുത്തതിനെ നക്കുൻ നാവു നീട്ടുന്ന്' ഈ അപകടക്കാരനെ വഴിയിൽനിന്നു നീക്കി കേരളത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ രക്ഷിച്ചു കഴിയു എന്നും അവർ തീരുമാനിച്ചു. ഈ 'വഴിയിൽനിന്നു നീക്കുന്ന കർമ്മം' കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരി സ്വയം എററടുത്തു. നാടകീയമായ ഒരു രംഗമായിരുന്നു അത്. മാതൃഭൂമിയുടെ അഭിമാനസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി സ്വതഃ ഹിംസാവിമുഖരായ ഈ സാതപിക്വത്തികൾ അങ്ങേ അററത്തെ പാതകം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനുപോലും തയ്യാറായി!

കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരി തന്റെ ഭയങ്കരമായ 'കർത്തവ്യം' എങ്ങിനെ നിറവേറിയെന്നതിനെപ്പറ്റി പല വ്യത്യസ്തകഥകളും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഭട്ടതിരി തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു ചെന്നു പെരുമാളുടെ ഉററസേവകനെന്നനിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുകയും, അങ്ങിനെയൊരു ദിവസം പെരുമാളുടെ അംഗരക്ഷകന്മാർ അടുത്തില്ലാതിരുന്ന അവസരംനോക്കി അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവെന്ന് ഒരു കഥ പറയുന്നു. 'കേരളോല്പത്തി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു: ഭൂതരാജൻ എന്ന ഈ പെരുമാൾ മന്ത്രവാദത്തിൽ ഒരു വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയുണ്ടെങ്കിൽ എന്തിനും സന്നദ്ധരായ ചില ഇഷ്ടമൃത്തികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരുതിയിലുണ്ടായിരുന്നു. മൃത്തിസേവയുള്ള പെരുമാളോടു മന്ത്രവാദം ഫലിക്കുകയില്ലെന്നു കണ്ട് നമ്പൂതിരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ കൊലചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ, ഈ ഇഷ്ടമൃത്തികൾ അദ്ദേഹത്തെ കാക്കുന്ന കാലം അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെയെങ്കിലും അവയെ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും അകറ്റണമെന്നും അവർ കണ്ടു. ഒരു ഭട്ടതിരി (കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരി) ചതുരംഗത്തിൽ പെരുമാളെ പലവരു തോല്പിക്കുകയും, പെരുമാൾക്കു പന്തയത്തിൽ വലിയ തോൽവി പറുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, കൌശലക്കാരനായ ഭട്ടതിരി, 'അടുത്ത വർഷം' പെരുമാൾ തോറാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഇഷ്ടമൃത്തികളെ തനിക്കേല്പിച്ചുതരണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ചു. പെരുമാൾ തോറു; വാദത്തപ്രകാരം ഇഷ്ടദേവതകളെ ഭട്ടതിരിയെ എല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, അവരെ, തിരകളുടെ ഒരകത്തുകയുണ്ടാക്കുന്നതിനായി ആഴി വക്കത്തേക്കയച്ചു! ഇതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു പെരുമാളെ കൊല്ലാൻ യാതൊരു വിഷമവുമുണ്ടായില്ല.

വിവരമറിയാൻ ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടി കാത്തിരുന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിസഭയിൽ ഭട്ടതിരി എറത്താമസിയാതെ ഹാജരായി; താനേററടുത്ത കൃത്യം വിജയകരമായി നിറവേറിയതിനുശേഷം മാത്രമാണ് അതിന്റെ ഭയാനകതയെപ്പറ്റി തൽകർത്താവിനു തികച്ചും ബോധപ്പെട്ടത്. അതുകൊണ്ട്, സഭ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം സ്വമനസ്സാലെ ഒരുതരം പാതിത്വമേക്കുകയാണുണ്ടായത്. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സാമുദായികമായ സമകരണത്തിനുവേണ്ടി മറ്റു ചില നമ്പൂതിരിമാരും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. പക്ഷേ മതപരമായ ചടങ്ങുകളിൽ ഇന്നും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

മണക്കുളവും അയിനിക്കുറും കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിയുടെ അടുത്ത ശാഖകളും മറ്റു തലപ്പിള്ളി രാജവംശങ്ങൾ പിന്നീട് ഈ കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോന്നവരുമാണ്. തങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠനായ വംശപുഷ്പികന്റെ സാമുദായികേതനത്വം ഈ ശാഖകളിലേക്കും പകർന്നു. കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിയുടെ സേപ്താസ്വപീകൃതമായ 'ഭൃഷ്ട' അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്മാന്യതയെ പതിന്മടങ്ങ് ചർച്ചിപ്പിക്കുകയേ ചെയ്തുള്ളൂ. അങ്ങിനെ, കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്, കേരളചരിത്രത്തിൽ സ്മരണീയമായ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ഈ രാജ്യം ഒരു വല്ലാത്ത വിഷമസന്ധിയിൽ പെട്ടപ്പോൾ സ്വന്തനാടിനെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി സഭയെയും മുന്നിട്ടിറങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ധീരോദാത്തന്റെ നിലയും വിലയും കൊടുക്കാൻ നമ്പൂതിരിമാർ മടിച്ചില്ല. ഈ വസ്തുത കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാടിനെ സംബന്ധിച്ച പല ആചാരവിശേഷങ്ങളിലും ഇന്നും നിഴലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ജാതിയിൽ നമ്പൂതിരിയിൽനിന്ന് 'ഒരു പടി' താഴെയൊണെങ്കിലും, പദവിയിൽ അത്യുന്നതനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരിയിട്ടു വാഴ്ച ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾതന്നെ—മറ്റൊരു സ്ഥാനപതിയുടേയും നാലുകെട്ടിൽപ്പോലും കാലുകുത്താത്തവണ്ണം അത്രമേൽ അഭിജാതനായ ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾ—നേരിട്ടുവന്നു നടത്തുന്നു. കാരണവപ്പാടായാൽ, പിന്നെ പെരുമ്പടപ്പിനെപ്പോലും അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു ചെന്നു സന്ദർശിക്കുമാറില്ലെന്നാണ് വെണ്പ്.

III

മുമ്പാറിടത്തു സൂചിപ്പിച്ചുപോലെ, ഇന്നത്തെ കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനസങ്കേതത്തിനുതൊട്ട് ഒരു ഗണപതിക്ഷേത്രമുണ്ട്. പ്രസ്തുതഗണപതിയെ പൂമുളി നമ്പൂതിരിപ്പാട് അദ്ദേഹത്തിന്നു സമ്മാനിച്ചതാണെന്നുണ്ട് കേൾവി.

കാരണവപ്പാടു മരിച്ചാൽ സഞ്ചയനം കഴിപ്പിക്കേണ്ട ചുമതല പൂർത്തിയാക്കി നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിനുള്ളതാണ്.

കുടുംബ കാരണവപ്പാട്ടിലെ പുല കൊള്ളുന്ന മറ്റൊരു സാധാരണ ചുമപ്പാക്കാരനാണ്. അതു പൊന്നാനിത്താലൂക്കിൽ തിരുമിറക്കോട്ടമ്പലത്തിലെ ദേവനായ തിരുമിറക്കോട്ടപ്പനാണ്. കുടുംബാംഗത്തിൽ പണ്ടോരിക്കൽ പണ്ഡിതനും പരമഭക്തനുമായ ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ വാല്യ കൃപാലത്തു പാപസമ്മർദ്ദത്തിനായി കാശിക്ക പോവുകയുണ്ടായി. ശ്രമസാധ്യമായ ആ പുണ്യയാത്രയ്ക്കുശേഷം തിരികെ നാട്ടിൽ വന്നയുടനെ അദ്ദേഹം തിരുമിറക്കോട്ട ചെന്നു തന്റെ ഇഷ്ടദേവതയുടെ ദർശനത്തിനൊരുങ്ങി (തിരുമിറക്കോട്ട ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉൾത്തറയിലെ രാമമൂർത്തിയെ അദ്ദേഹം). ദേവസന്നിധിയിൽ ഭക്തിനിമിത്തമായി കാണപ്പെട്ട അദ്ദേഹം ക്രമേണ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി ശ്രീകോവിലിനകത്താവുകയും അങ്ങിനെത്തന്നെ അന്തർധ്വജം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവത്രേ. അദ്ദേഹം ദേവനോടു വിലയം പ്രാപിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ ഐതിഹ്യത്തെപ്പറ്റി സ്ഥാനപ്പെടുത്തി തിരുമിറക്കോട്ടപ്പനെ ഇന്നത്തെ കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്ടിലെ പൂർവ്വികനായി കരുതിവരുന്നു. കാരണവപ്പാടു മരിച്ചാൽ അവിടെ പുലയറിയിക്കുക എന്ന കമ്മം ഇന്നും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. മരണമറിയിക്കുന്ന കുറിയോല പൂജകൾ ദേവസന്നിധിയിൽ വായിക്കുകയും, ഉടനെ മാലകളുത്തു പുണ്യാഹം നടത്തി പൂജയാവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 1099-ൽ അന്തരിച്ച കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാടിന്റെ മരണാനന്തരം തിരുമിറക്കോട്ട് ഉത്സവക്കാലമായിരുന്നിട്ടും പഴയ ആചാരനടപടികൾ ലംഘിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല.

കാരണവപ്പാട്ടിലെ മരണശേഷം മൃതദേഹം ഉടനെ സംസ്കരിക്കപ്പെടുക പതിവില്ല. ഉടനെ കാണിപ്പയ്യൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ റിവു കൊടുക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വന്നു “ഭിന്നം വെച്ചമ്മിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; ഇനി സംസ്കരിക്കാം” എന്നർത്ഥത്തിൽ സട്ടിഫൈ ചെയ്യുകയും വേണം!

ഇതുവരേയും വിവരിക്കപ്പെട്ട രക്തപങ്കിലമായ സംഭവത്തിനെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്കുകൂടി: സാമുദായികമായി നോക്കിയാൽ ഇതിൽ പ്രധാനപങ്കു വഹിച്ചവർക്കുണ്ടായ അനന്തരഫലങ്ങൾ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അപ്രധാനവും അല്പകാലസ്ഥായിയുമാണ്. പക്ഷേ ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയമായ പാഠത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ കുറിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. പരശുരാമനെ പൂജിക്കുന്ന കേരളനാട്ടിൽ കർത്തവ്യനുഷ്ഠാനത്തിനുവേണ്ടി കരവാളിനെപ്പോലുമാശ്രയിക്കാൻ കരളാർപ്പണമായ ബ്രാഹ്മണ്യം ഒരു തവസ്സുവല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ, കേരളചരിത്രത്തിൽ ഈ സംഭവം വിപ്ലവകരമായ ഒരു വ്യതിയാനത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ നീണ്ട നീണ്ട ചരിത്രത്തിന്റെ ഏഴു കൾ രാഷ്ട്രീയകൊലപാതകങ്ങളുടെ ഏഴുകൾകൊണ്ട്, ഭാഗ്യ

വശാൽ, അധികം പങ്കിലായിട്ടില്ല. ഒരു പക്ഷേ, പ്രകൃത്യാ തെല്ലുലസതം സ്വാതന്ത്രികസ്വഭാവമായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അധികാരവാഴ്ചയുടെ ആശാസ്യഫലമായിരിക്കാം ഇത്. എങ്കിലും, രാഷ്ട്രീയമായ കഴുപ്പങ്ങൾ തീക്കുന്നതിനായി രാജധന്യയെ—മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ അത്രയും പരിചിതമായ ഈ കുറുക്കുവിളയെ—ത്തന്നെയും ആശ്രയിക്കുകയെന്നതു തുടങ്ങിവെച്ചതു ആദ്യമായി നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നു. ഇതാണ് കേരളചരിത്രത്തിലെ ഒരു വൈപരീത്യം. ഇതിനെപ്പറ്റിയാലോചിക്കുമ്പോൾ മുന്പോരിക്കൽ ഒരു സുപ്രസിദ്ധരാഷ്ട്രീയചിന്തകൻ ഏഴുതീയ ഈ വരികളിലടങ്ങിയ വാസ്തവം അധികമധികം അനുഭവപ്പെടുപോകുന്നു:—

“രാജ്യമിമാംസയിൽ സദാചാരത്തിനുള്ള സ്ഥാനം തുലോം അടിയുറപ്പുറതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സദാചാരത്തോടും വ്യക്തികൾക്കുള്ള ബഹുമാനം എത്രതന്നെ വലുതായാലും, മനുഷ്യസ്വഭാവം ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം, മനുഷ്യൻ സദാചാരത്തേക്കാളധികം അധികാരത്തെയാണിഷ്ടപ്പെടുക.”

എം. കെ. രാജാ, ബി. എ. എൽ. എൽ. ബി.

മാനസികരോഗികൾ ആലിപ്പറമ്പിൽ വരട്ടേ!

വിധിപ്രകാരമുള്ള ചികിത്സകൊണ്ടും, ശരിയായ ശുശ്രൂഷകൊണ്ടും തൊണ്ണൂറൊമ്പതു ശതമാനം മാനസികരോഗങ്ങളും (ഭ്രാന്തും) എത്ര പഴകിയതായാലും സുഖപ്പെടുമെന്ന് ഞങ്ങളുടെ അനുഭവം ഉറപ്പു നല്കുന്നു.

അധികവിവരങ്ങൾക്കെഴുതുക:—
എം. പി. രാമചന്ദ്രൻ,
സിദ്ധവൈദ്യാശ്രമം, ആലിപ്പറമ്പ്,
വഴി—ചെറുപ്പള്ളശ്ശേരി.

മധുരവേദന

മധുസമയം സമാഗതമാകവേ
മധു നിറഞ്ഞു വിരിഞ്ഞു പുതുമലർ.
ദൂതമൊരു മണമെങ്ങും പരന്നു, പി-
ഞ്ചിതളുകളിൽ തുടുപ്പുകലൻപോയ്.
കുളിരിളംതെന്നൽ വീശുംപൊഴുതില-
ഞ്ഞളിമ കോലും വിലാസം പൊഴിക്കുയായ്
ഒരു മുക്കുമായ് മിന്നിയ നാളിലെ
പരിമിതൻ മാത്രമാണു ഞാനെങ്കിലും
മടുമലരായി മിന്നുമി വേളയിൽ
കുതുകിയായി പ്രിയനായ് വിധൂരനായ്.
അരിയ പൂവാടിതന്നുടെ വേലിക്കൽ
പരവശനായി, നിന്നു ഞാൻ കൈതുകാൽ;
കരൾകവൻ പുതുമലർപ്പുണ്ഡമായ്
പരിചൊടേ ഞാൻ മുരണ്ടു രഥസ്ത്രങ്ങൾ.

അതു പൊഴിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയിങ്കലും
പുതുമ പൂണുന്ന തുവേരിയിങ്കലും
തെളിവൊടേ ഞാനനുഭവിച്ചു ചിരം
കുളിരകത്തു പുലർന്നു നിർവൃതി.
മധു നകുരുവാൻ ഭൂരേണിനിനിയും
മധുകരം വന്നുവരികിൽ മുന്നമേ
മധുരമാകുമിത്തുമലർ ഞാൻ പറി-
ച്ചതുലരാഗം മുകൻ മരിക്കണോ?
അലമുഴുവനൊന്നും കണ്ണാൽ നകൻ ഞാൻ
അലമതിതീവ്രയാതനാപുച്ഛം
ഇവിടെനിന്നൊന്നു മാറി നടക്കണോ
മധുരിമകളുവിറക്കിപ്പോവാൻ.
ഒരുവഴി മുൻ തറയ്ക്കുവാനാത്മാവിൽ
ഒരു വഴി മുൻതറക്കുവാൻ ഗാത്രത്തിൽ.
വിദപാൻ, ശിരോമണി, കെ. എൻ. നമ്പീശൻ.

ചാത്തിരാക്കം *

കേളികേട്ട കേരളത്തിന്റെ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ച-
രിത്രലക്ഷ്യങ്ങളെയെടുത്തു കൈകാഴ്ച ചെയ്യുവാൻ അധികാരി
ഭേദമാരായേണ്ടതില്ലെന്നു വന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു കയ്യേറ്റാക്കുറമാരോ
പിഴ്ന്നിയില്ലെന്നു കരുതി ഗവേഷണത്തിൽ വേഷം കെട്ടിയതാ-
ണ്. ആഭ്യന്തരമരങ്ങളെ കൊണ്ടുവരാതെ പുറംപുറംകൊണ്ടു
ജാലവിദ്യ കാണിക്കുന്ന കേരളചരിത്രകാരന്മാർക്ക് എന്റെ തി-
രപ്പുറപ്പാടൊരുപക്ഷേ രസിച്ചില്ലെന്നു വരാം. ഗവേഷകന്മാരു-
ടെ ഗാഢചിന്താസന്തതിക്കു വികാസം കൊടുപ്പാൻ സ്വപ്നമെ-
ങ്കിലുമെനിക്കു സാധിച്ചുവെങ്കിൽ എന്റെ വേഷം സമ്മാനിത-
മായി.

യാത്രക്കുളി, സംഘക്കുളി, പാനേക്കുളി എന്നീപേരുകൾ
കൊണ്ടറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുവിന് ആദിയിൽ 'ചാത്തിരാക്ക'മെ-
ന്നായിരുന്നു പേരെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. കാലാന്തര-
ത്തിൽ ഭേദഭേദേണ സംജാതമായ നാമാന്തരങ്ങളാണ് മറുക്കു-
വയെല്ലാം. ചാത്തിരന്മാരുടെ അങ്കമെന്ന അവയവാത്മമുള്ളതു
ആയുധവിദ്യാകുശലന്മാരുടെ വിനോദയുദ്ധമെന്നു താൽപര്യംവ-
ന്നതുമാണ് ഈ വാക്കെന്നറിയുമ്പോഴേവരുമിതിനെ സമ്മ-
തിക്കുന്നതാണ്. പാക്കുളി, കുരിക്കൻകുളി, കയ്യാക്കുളി മുതലായ
വയെല്ലോലെ 'ചാത്തിരക്കുളി' എന്നിതിന്നു പേരു കൊടു-
ത്താൽ തെറ്റാകയില്ലെന്നു നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്. പുത്രൻ
പുത്തിരനും, ശാസ്ത്രം ചാത്തിരവും, മോതിരം മോത്രവുമായ മ

ലയാളഭാഷയിൽ ചാത്തിരക്കുളി 'ചാത്രക്കുളി'യായതിന്നുശേ-
ഷം പഴയകാലത്തെ ചകാരയകാരങ്ങൾക്കു ലിപിഭ്രമം വ-
ന്നാൽ ചാത്തിരക്കുളി 'യാത്രക്കുളി'യായിത്തീരും. ഇതിന്റെ
അർത്ഥവിചാരവിഹീനതയാൽ അല്പജ്ഞന്മാരുടെ അർത്ഥകല്പന
വഴിജ്ഞാതയായിരിക്കും ക്ഷാത്രക്കുളി, സത്രക്കുളി, ശസ്ത്രക്കുളി
എന്നു തുടങ്ങിയ പേരുകളെല്ലാം. ശാസ്ത്രാംഗം, ക്ഷാത്രാംഗം,
ശാസ്ത്രാങ്കം മുതലായ പേരുകളെല്ലാം ചാത്തിരാക്കമെന്ന ദ്രാവി-
ഡരൂപത്തെ അർത്ഥമറിയാതെ സംസ്കൃതമാക്കിയതിന്റെ ഫലമാ-
യുണ്ടായതാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതല്ലോ. ഞാണിന്മേൽകുളി-
യെന്നപോലെ സ്വരൂപം കുറിക്കുന്ന 'പാനയും കുളിയും'മെന്ന
തിനെ ലോപിച്ചുച്ചരിക്കുന്ന വാക്കാണ് 'പാനേക്കുളി.'

'സംഘക്കുളി' എന്ന അപൂർണ്ണനാമം കാരണം "ഈ സം-
ഘം യോഗസംഘമോ, ബ്രാഹ്മണസംഘമോ, ബ്രഹ്മക്ഷത്രസം-
ഘമോ, ബ്രഹ്മക്ഷത്രകുടുംബസംഘമോ, അതോ വെറും ഒരു ക-
ളിയോഗമോ എന്ന സംശയങ്ങൾക്കു പ്രസ്തുതസംഘശ-
ബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താമെങ്കിൽ ഒരു നില കി-
ട്ടു" എന്നിങ്ങിനെ ഇതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു പലർക്കും സമ-
യം വെറുതെ കളയേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണാട്ടാക്കുളിപോലെ
'ചാത്രാക്കുളി'യായിട്ട് അതിനെ 'ശാസ്ത്രസംഘക്കുളി' എന്നു
സംസ്കൃതമാക്കി സത്യഭാമയെ ഭാമയാക്കിയപ്പോലെ 'സംഘക്കു-
ളി'യുണ്ടാക്കിയതായിരിപ്പാനാണ് അധികം വഴിയുള്ളത്. പര

* എഴുതുന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുദ്രക്കം.

മ്പരയായി എഴുത്തുപകുപ്പു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്ന കുടുംബങ്ങളിലെ പകുപ്പുകളിലൊന്നും സംഘശബ്ദമില്ല; 'ചാത്തിരയോഗ'മെന്നു ണവരേഴുതിവരുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ 'ചാത്രാകസംഘക്ഷി' എന്നതിന്റെ ഉത്തരാലം മാത്രമാണ് എന്നും ഉദ്ദേശിക്കാം. ഇതു മുഴുവൻപേരിനുപപത്തിയുണ്ടാക്കുവാൻ പറയാമെന്നല്ലാതെ 'ചാത്രാകസംഘക്ഷി'ക്കും, 'ശാസ്ത്രാകസംഘക്ഷി'ക്കും, 'ചാത്രാക'മെന്നും 'ശാസ്ത്ര'ക്ഷി'യെന്നും പറഞ്ഞാലർത്ഥമാകുന്നതിനാലും, പഴയ റിക്കാട്ടിൽ 'സംഘം' കാണാത്തതിനാലും 'സംഘക്ഷി' എന്ന മദ്ധ്യമലയാളത്തിലെ പേര് ഒരുവിധത്തിലുമാവശ്യമായിക്കാണുനില്ക്കുന്നത്. ആഭിയിലെ നാമം കളി ചേർത്തതല്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

നാലുപാദമോ പാനയോ മറ്റോതെങ്കിലും അംഗമോ ഉള്ള കാലത്ത് 'ചാത്തിരാക'മെന്ന പേരിട്ടവൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. 'പരിഷ്'ശബ്ദം പട്ടാളത്തിനുപയോഗിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടും പരിഷ്കാരിൽ പലക്കും കളരിയുള്ളതുകൊണ്ടും 'ചാത്തിരചങ്ങാതം' എന്നു രാജഭോഗത്തിനടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, കേരളത്തിലെ ഷട്ഭാഗം അനുഭവിച്ചവരാണ് ചാത്തിരർ എന്നു കേരളോല്പത്തിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ചാത്തിരർ ആയുധവിദ്യാവിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്നുവെന്നും, അവരുടെ വിദ്യാപ്രകടനമായിരുന്നു ചാത്തിരാകമെന്നും എവർക്കുമറിയാറാകും. ഇവർ രക്ഷാസൈന്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, സന്നദ്ധസംഘാംഗങ്ങളുംകൂടിയിരുന്നെന്ന്. അടിയന്തരാവസ്ഥങ്ങളിലെ രക്ഷയും വെച്ചുവിളമ്പലും ഇവർ നടത്തിയിരുന്നുവെന്ന് 'ചട്ടുകം' എന്ന സ്ഥാനംകൊണ്ടും പാത്രംകൊട്ടിയാക്കലിന്റെ ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ടും തെളിയുന്നുണ്ട്. സംഘങ്ങൾക്കെല്ലാമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, 'പിള്ളരുപണിക്കന്മാർ' എന്നു നായന്മാരെപ്പറയുന്നതുകൊണ്ടും, നമ്പൂതിരിക്കളരിയിലെ മുത്തികൾക്കു പുറമെ 'ആയുധവടുകൻ' എന്നൊരു മുത്തിയെ നായർ കളരിനടുവിൽ സ്ഥാപിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടും, 'വടുകൻ' ആയുധം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള വാക്കായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടും നമ്പൂതിരിയാണ് 'ചാത്തിരാക'ത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ എന്നുചിന്തിക്കാവുന്നതാണ്.

പതിനെട്ടുനാട്, പതിനെട്ടുസംഘം, പതിനെട്ടുവട്, പതിനെട്ടു നാട്ടാചാരം ഇങ്ങിനെ കേരളത്തിന്റെ സ്വത്തുതലാം പതിനെട്ടാണ്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമം, അറുപത്തിനാലു അനാചാരം മുതലായവയോട് ഇതിന്നു പൊരുത്തമില്ല. ഭദ്രകാളി നായരുടെ ദൈവമാണ്. പാന നായരുടെ കർമ്മമാണ്. നമ്പൂതിരിമാർ ആദ്യം കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ നാഗന്മാരോടു തോറ്റു നാടുവിട്ടോടി എന്ന ഐതിഹ്യവും, നായരുടെ പ്രമാണപ്രസിദ്ധമായ യോഗവൃത്തിയും എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഇതിന്റെ ആദ്യാവകാശി നായരായിരുന്നുവെന്നും, നായരുടെ രാജ്യം കൈയിലാക്കിയ നമ്പൂതിരി അവന്റെ മറ്റൊരു സ്വത്തുക്കൾക്കും അവകാശിയായപോലെ ചാത്തിരാകത്തിന്റേയും അവകാശിയായിത്തീർന്നതാണെന്നും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിൽ എന്താണ് തെറ്റുള്ളത്?

ഒന്നാമതു കേരളത്തിലെ പതിനെട്ടുനാട് എന്തെല്ലാമാണ്? സാമൂതിരി പിടിച്ചടക്കിയ രാജ്യങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽതന്നെ പതിനെട്ടിലധികം രാജ്യങ്ങളുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ പകുതിഭാഗംപോലും കീഴടക്കുവാൻ സാമൂതിരിക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയവുമാണ്. '17 ഭൂപതിമാർ വാഴുക' എന്നാണ് വെലിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ കാണുന്നത്. 18 രാജ്യത്തിന്നുകൂടി പതിനേഴു രാജാക്കന്മാർ മതി എന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ? അതോ കാരണവക്ക് ഇരട്ടി അവകാശമെന്നു നിലയ്ക്കുമുതൽ രാജാവ് രണ്ടുനാടു ഭരിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമോ? തെളിവു കിട്ടാതെ വിശ്വസിച്ചാൻ സാധ്യമല്ല.

പതിനെട്ടു നാടുപോലെ പതിനെട്ടു സംഘത്തെ നിശ്ചയിച്ചാനും ഇന്നു പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെ കണക്കാക്കാതെ ഇന്നു 32 സംഘം കാണുന്നുണ്ട്. അവയൊന്നും മുത്തിസാദൃശ്യമോ, പേർസാദൃശ്യമോ, അവകാശിസാദൃശ്യമോ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. സംഘങ്ങളുടെ പേരുകളെല്ലാം നമ്പൂതിരിയില്ലല്ലോകളായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. നമ്പൂതിരി, ഇല്ലം പണികഴിച്ചു കുടിയിരിക്കാൻ അകത്തു കടക്കുമ്പോൾ മുല്ലക്കൊമ്പു കൂടെ കൊണ്ടുപോകയും നടുമുറത്തു നടുപിടിപ്പിക്കുകയും ഇന്നും പതിവുള്ളതാണ്. '32 മുല്ലപ്പന്തൽ വാഴുക' എന്നു വെലിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നുമുണ്ട്. ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ—മലയാളത്തിൽ—32 ഗ്രാമവും ഉത്തരകേരളത്തിൽ—തൃശ്ശൂരിൽ—32 ഗ്രാമവും കൂടി 64 ഗ്രാമമെന്നാണ് കേരളോല്പത്തിയിൽ കാണുന്നത്. '64 ഗ്രാമം വാഴുക' എന്നു വേറെപ്പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടു 32 മുല്ലപ്പന്തൽ നമ്പൂതിരി ഇല്ലമായ സംഘമല്ലാതെ എന്തായിരിക്കും?

പതിനെട്ടുവട് എന്നതു സ്ഥിരനിയമമല്ല. 'പതിനെട്ടുവടും പമ്പരംപാച്ചിലും' എന്ന പഴമൊഴിയിൽനിന്നുതന്നെ പതിനെട്ടുവടിന്നു പുറമേയും ചിലതുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.പരേതനായ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സംഘക്ഷി'പുസ്തകത്തിൽ ഒരിടത്തു പതിനെട്ടുസംഘമെന്നും പതിനെട്ടുവെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരിടത്ത് അതിന്നു പുറമെയുണ്ടെന്നും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേറെ ചില ആയുധാഭ്യാസഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ,

മെയ്യയയ്ക്കും പ്രകാരങ്ങൾ പതിനെട്ടുവെന്നു കേൾ കാലെടുക്കും പ്രകാരങ്ങൾ പതിനാലുവെന്നു കേൾ തൊഴിൽ മുപ്പത്തുരണ്ടുണ്ടെന്നുറച്ചാൽ ഗുരുവായൂർ നേരങ്കത്തിൻവലിച്ചിട്ടുള്ള പതിനെട്ടുവെന്നു ചൊൽ പലിശക്കണക്കു നൂറൊറട്ടുന്നങ്ങിനെ ചൊല്ലുവോരോടോ പലിശതുള്ളും പ്രകാരങ്ങൾ പതിനെട്ടുവെന്നു കേൾ പതിനെട്ടുവെന്നല്ലോ ചൊല്ലുൻ വീച്ചിലങ്ങിനെ നോക്കുവാനുള്ള വഴികൾ പതിനെട്ടുവുണ്ടോ വാൾക്കു മുച്ചുയിരണ്ടെന്നു ചൊട്ടയ്ക്കു പതിനഞ്ചെടോ മുപ്പത്തിരണ്ടു കട്ടാരം കടുത്തീലയുമിങ്ങിനെ ചുരികമുച്ചുകൾ ചൊൽവാനോ പലരില്ലെന്നു ചൊല്ലിടാം. ശതം കഴിഞ്ഞു മീതേതാൻ വിംശതി എന്നു ചൊല്ലിനാൻ.

ഇങ്ങിനെയും കാണുന്നതിനാൽ പതിനെട്ടിന് ആധിക്യമുണ്ടെന്നല്ലാതെ നാട്ടിനൊന്നുവീതം പതിനെട്ടുതരം അത്യാസം എണ്ണാനും പറയുന്നതിനർത്ഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പതിനെട്ടു നാട്ടാചാരവും പതിനെട്ടു ചേറ്റിൽകൊട്ടിലും ഇന്നതാണെന്നു എനിക്ക് ഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്റെ നാട്ടിൽ വലിയ കൊട്ടിലും ചെറിയ കൊട്ടിലും കാണുന്നുണ്ട്. അവിടെ നായർ നാടുവാഴി ചാത്തിരാജക്കാരെ തന്റെ സമന്വാരബ്രഹ്മാനിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ് ചേർത്തുകാണുന്നത്. നാടുവാഴിക്കു സംഘത്തിലെ ദൈവമുത്തിയെയല്ലാതെ ഭഗവതിയെ സ്വാധീനമാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്നും മീനം 2-ാം-നും എട്ടാംകളംവേല എന്ന പേരിൽ രണ്ടു നാടുവാഴികൾ തമ്മിൽ ഒരുമേന്മ എന്റെ നാട്ടുകാരനായ നാടുവാഴി തോറോടിപ്പോരുന്ന ചടങ്ങ് ആ ഭഗവതിയമ്പലത്തിൽ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. വേറെയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളും ഇന്നത്തെ ചില നടപ്പും നോക്കിയാൽ ആ നാടുവാഴിക്ക് ആയിരത്തിൽ വളരെയധികം കാലം പഴക്കം കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുമല്ല. ഭാരതീയഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പതിനെട്ടുസ്ഥാനം, സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ പതിനെട്ടരക്കവികൾ മുതലായ പതിനെട്ടെല്ലാം നായന്മാരുടെ പൂർണ്ണസ്വത്താണെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നപോലെ മാത്രമേ പതിനെട്ടിന്റെ പൊരുത്തം എന്റെ മനസ്സിൽ കടക്കുന്നുള്ളൂ.

ഭദ്രകാളിയും, പാനയും ആരുടെയാണെന്നാലോചിപ്പാൻ നായർ ആരാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയശേഷം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നായർ എന്ന വാക്ക്, നാഗർ, നാകർ, നായ്ക്കർ, നായനാർ, ആയർ, ആർ ഇതിൽ ഏതിൽനിന്നുണ്ടായതായിരിക്കും? നാഗർ എന്നതിൽനിന്നാണെങ്കിൽ വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു വന്നവനാണ് നായർ എന്നു ഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അജ്ഞനന്റെ തീർത്ഥയാത്രാകാലത്തു ഗംഗാനദീതീരത്തിരിക്കുമ്പോഴാണ് നാഗകന്യകയെ കാണുവാനും അവളോടുകൂടി രമിപ്പാനും മറ്റും ഇടവന്നിട്ടുള്ളതെന്നു ഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നതിനാൽ അതിന്നു വഴിയും കാണുന്നുണ്ട്. പഴയ നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളിലെല്ലാം സപ്തകാവുകൾ കാണുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ഒരുവെറുംപറമ്പിൽ പാമ്പുകാവു കണ്ടാൽ നമ്പൂതിരിയില്ലമായിരുന്നുവോ ഇത് എന്ന് ഉടഹിടുകകൂടി പതിവുണ്ട്. ഇത്രയും നിയമമായിട്ടു നായർവീടുകളിൽ പാമ്പുകാവു കാണാറില്ല. പാമ്പുകാവുള്ള ചില നായർവീടുകളെല്ലാം പണ്ടു നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു തെളിവും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ നാഗ്ഗാധന നിർത്തിയതിനുശേഷമാണോ നായർ കേരളത്തിൽ വന്നതെന്നു സംശയിച്ചുകൂടേ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആ നായരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ പാമ്പുകാവുണ്ടാക്കുവാനിടയുണ്ടോ? പാമ്പുകാവു തീർച്ചയായിട്ടും അനുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും, ചളിയും കാടും പിടിച്ചുകൊണ്ടു ദിക്കിൽ പാമ്പുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണെന്നും എവർക്കുമറിയാം. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം വന്ന നമ്പൂതിരിയെ സപ്താന്താവാർ ഉപദ്രവിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു പാമ്പു എന്നു മാത്രം ധരിച്ചാൽ പോരേ? നായർ എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമെന്താണ്?

പരശുരാമന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ ഇവിടെ രാജാവും പ്രജകളും എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, മുവ്വേഴുവട്ടം മുടിച്ചു ക്ഷത്രിയരെ മുനിപുറവൻ അവരിൽനിന്നും അപഹരിച്ചു തിരുത്തുകമുടി കേരളാധിപനു കാഴ്ചവെച്ച് കുടിയേറിപ്പാറ്റാനവകാരം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയുന്നുവെങ്കിൽ അവർക്കു മടങ്ങിപ്പോകുവാനിടയായതു പാമ്പുകളുടെ ഉപദ്രവമുലമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തന്റേടമുള്ളവർക്കും സാധിക്കയില്ല. വാസ്തവം; ഇതു വിശ്വസിക്കാനും തന്റേടമുള്ളവർക്കു സാധിക്കാതെ വരുന്നു.

ആയുർക്ഷത്രിയന്മാരെ അടിച്ചമർത്ത ഭഗ്ഗരാമൻ ബാണവംശജനോ മറ്റോ ആയ അസുരരാജാവിനെ ശരണം പ്രാപിക്കുമെന്ന് എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം? പുരാണപ്രസിദ്ധമായ ബാണനും പരശുരാമനും തമ്മിൽ കാണുവാൻ കാലം എങ്ങിനെ അനുവദിക്കും? ഭഗ്ഗരാമനല്ല നമ്പൂതിരിയുടെ നേതാവെന്നു പറയണമെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ ഉപാസനയും ഐതിഹ്യവും അതു സമ്മതിക്കയില്ല. മഴുവെറിഞ്ഞു കേരളമുണ്ടാക്കിയെന്ന ഐതിഹ്യത്തിന്നു ഭഗ്ഗരാമനല്ലെന്നുകൂടിപ്പറഞ്ഞാൽ എങ്ങിനെ അർത്ഥമുണ്ടാക്കും? ആയുർക്ഷത്രിയരോടേ രാമനു ശത്രുയുള്ളു. കേരളാധിപൻ ആയുർക്ഷത്രിയനല്ല. അതുകൊണ്ടു തിരുത്തുകമുടി തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കരുതേ, എന്നാണെങ്കിൽ ഗുജറാത്ത് മുതലായ ദേശങ്ങളിലും പരശുരാമനായായിരിക്കുക കാണുന്നുണ്ട്. അവിടെ തിരുത്തുകമുടി തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെച്ചുവെന്നും പറവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. നാനാനരപതിമാരെയും നശിപ്പിച്ചു നരപുറവന് അവിടെക്കൊടുപ്പാനും മകുടം കിട്ടാതിരിപ്പാനും വഴി കാണുന്നില്ല.

ചോളശിലാശാസനം വിശ്വസിക്കാമെന്നുതോന്നുന്നില്ല. തിരുവഞ്ചിക്കുളം ആക്രമിച്ച ചോളമനവന് അവിടെനിന്നൊരു കിരീടം കിട്ടിയെന്നു മാത്രം ഇതിൽനിന്നു വേണമെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ രാജപ്രശംസക്കാരായ തമിഴുസാഹിത്യകാരന്മാരോ, കേരളോല്പത്തിക്കാരോ ഇതു വിട്ടുമാ? തമിഴുസാഹിത്യംകൊണ്ടു ചേരരാജാവിന്നു കേരളം വീണ്ടും കിട്ടിയെന്നർത്ഥമാക്കേണ്ടതുമില്ല, അജ്ഞാതമായ കാരണംകൊണ്ടു കേരളം നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നും അക്കാലത്തും കേരളാധിപന്റെ ഒരു ശാഖ തമിഴുനാട്ടിൽ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു വർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നും കല്പിക്കേണ്ടതുമില്ല.

ഗ്രീക്കുപണ്ഡിതന്റെ 'ചാമോ'പദത്തിൽനിന്നു പണ്ടു ചെറുമക്കളാണ് കേരളം ഭരിച്ചിരുന്നതെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ആ വാക്കിൽനിന്നു 'ചാമോ' എന്നൊരു രാജാവു പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രക്കരയ്ക്കു വർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു അർത്ഥമുണ്ടാക്കിയാൽ മേല്പറഞ്ഞ അനുപപത്തികൾക്കെല്ലാം സമാധാനം കാണേണ്ടിവരും. എന്തു പറഞ്ഞാലും കേരളത്തിന്നു പുറത്തും ചേരരാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കാനെയും അവരുടെ തലസ്ഥാനത്തിന്റെ പേരുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ തമിഴുനാട്ടിൽ കാണിക്കാനെയും സാധ്യമല്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. ആസ്ഥിതിക്കു ഗ്രീക്കുപണ്ഡിതന്റെ കൂട്ടുകാരന് ഭൂമിശാസ്ത്രപരി-

ജ്ഞാനക്കറവു പറയിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതിയാൽ മേൽപറഞ്ഞ ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നും വേണ്ട. അപ്പോൾ പരശുരാമൻ വരുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ രാജാവുണ്ടാകയില്ല, നാഗരായനായനാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടാകയില്ല.

‘നാക’രാണ് നായന്മാരെന്ന് ‘നാകത്താരേ നാകത്താരേ’ എന്ന പഴയ കവിതയിൽനിന്നുണ്ടായ ബോധമാണ്. കേരള മാഹാത്മ്യക്കാരൻ ആ അർത്ഥംവെച്ചു നമ്പൂതിരിയുടെ ആവശ്യത്തിന്നു കൊണ്ടുവന്നവരാണ് നായന്മാർ എന്നു പറയുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആവശ്യത്തിന്നു കൊണ്ടുവന്നതാണെങ്കിൽ മുമ്പേ വേണമെന്നില്ല; വരുന്നവരെ ആട്ടിയോടിപ്പറന്നു വഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒപ്പമോ, പിന്നീടോ ആണ് കൊണ്ടുവന്നതെന്നു പറയേണ്ടിവരും. അപ്പോഴും മുന്നവകാശം സിദ്ധിക്കുകയില്ല.

കോഴിക്കോടു ചോഴിക്കോടും, അവിടുത്തെ തലവൻചോഴിയനും, ചോഴിയൻ ചോളനും ആണെങ്കിൽ തിലകൻനാശ്ശൻ നായ്ക്കുമായിക്കൂടെന്നില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ വടക്കേമലയാളത്തിൽ നായനാരെക്കാണുന്നുണ്ട്. കാസർക്കോടു താലൂക്കിലും അവിടെനിന്നും വടക്കോട്ടും ‘ആയർ’ എന്നു ജാതിനാമം ചേർക്കുന്നവരേയും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ഏതു ദിക്കാണ് നായരുടെ പൂർവ്വഭൂമി എന്നാണ് കരുതേണ്ടത്.

എന്റെ പക്ഷം ‘ആയർ’ എന്നാണ് ആദ്യം പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതെന്നാണ്. അതുതന്നെ ബഹുമതിയായിട്ടായിരുന്നുവോ എന്നും ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ചാക്കിയാർ, നമ്പിയാർ, വാരിയാർ, സപാമിയാർ, കുഞ്ചാർ, നാണുപാർ, മുത്താർ, അടുത്തകാലത്തെ ‘മാപ്പാർ’ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഈ ഉപഹത്തിന്നടിസ്ഥാനവും കാണാവുന്നതാണ്. തമിഴുസാഹിത്യത്തിൽ നായരെന്നോ, നമ്പൂരിയെന്നോ എഴുതിക്കാണാത്തതിനാൽ അന്നു ജാതിപ്പേര് പറയുന്നതു മേന്മയാണെന്നു കരുതിത്തുടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നു ആ തമിഴ്ക്കു മലയാളം കണ്ടു പരിചയമില്ലെന്നോ വിശ്വസിക്കുന്നു. മേനോൻ ജാതിപ്പേരായതുപോലെ നായരും ജാതിപ്പേരായതായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ ഉപഹ. ‘പണിക്കർ’ എന്നാൽ ആയുധാഭ്യാസി എന്നർത്ഥം എന്നു ഗ്രന്ഥവും പ്രത്യക്ഷവും തെളിവുതരുന്നുണ്ട്. പണിക്കന്മാരുടെയും മറ്റും തലവനായിട്ടു ‘മുത്താരെ’ക്കാണുന്നുണ്ട്. നീയാതുവിന്നു നേതൃത്വം അർത്ഥമാണല്ലോ. നായത്ത് അപ്പോൾ നേതാവായിക്കൂടെ? നാടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാരെ വേറെക്കാണ്ണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു പണിക്കന്മാരുടെ—ആയുധാഭ്യാസികളുടെ—നേതാവു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആദ്യം സ്ഥാനപ്പേരായിരുന്നതു പിന്നീടു ജാതിപ്പേരായതായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. പെരുമാൾഭരണം തുടങ്ങിയതിനുശേഷമാണ് ഇതിന്റെ പുറപ്പാടെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ട് നായർ എന്ന ശബ്ദത്തിൽനിന്നു നാഗർ എന്ന് അർത്ഥമുണ്ടാക്കി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കൂടെയില്ലെന്നു ഞാൻ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നമ്പൂതിരി കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ സപ്പുണ്ടാർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നു ഞാൻ വാദിക്കുന്നില്ല.

വല്ല കാടന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ‘വട്ടേക്കാടൻ നായർ’, ‘പതിയാർ’ എന്ന വാക്കുകളിൽനിന്ന് ഇങ്ങിനെ ഉപഹിപ്പാൻ വകയും കാണുന്നുണ്ട്. ശ്രുതനായർക്ക് അടിയാർ എന്ന് ഒരു പദം പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതിൽനിന്നു കേരളത്തിൽ വന്ന നമ്പൂതിരിമാർ ശ്രമന്മാരായ നായന്മാരെ അടിമയാക്കിയെന്നു ഒന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്? അതോ നമ്പൂതിരിമാർ ഉത്തരേന്ത്യയിൽവന്ന കാലത്ത് അടിമയായിപ്പിടിച്ചു വശ്ശക്കാരെ സഹായത്തിന്നു കൂടെ കൊണ്ടുപോന്നിരുന്നുവെന്നോ? പള്ളിച്ചുരണം അത്തിക്കുറുച്ചിയും എല്ലാം ഇതേമട്ടുതന്നെ. കിരിയത്തിൽ നായർ തരംതാക്കിപ്പെട്ട വൈശ്വനായാലാണ് യോജിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ഇവരുടെ ക്രിയ എന്താണ്? ഒരു ക്രിയയുമില്ലാത്ത മനുഷ്യരുണ്ടോ? ശ്രുതരേക്കാൾ മേന്മ എങ്ങിനെ വന്നു? കേരള ബ്രാഹ്മണരിൽ എളയതിന്റെ പെരുരോഹിത്രംകൊണ്ടു നായർ നമ്പൂതിരിയുടെകൂടെ വന്നവനാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വഴികാണുന്നുള്ളു. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു നമ്പൂതിരി നായരുടെ എന്തെത്തിപ്പിച്ചതു്?

ഇനി ഭദ്രകാളിയും പാനയും ആരുടെയാണെന്നു ചിന്തിക്കാം. നമ്പൂതിരിക്കളരിയിലേക്കാൾ അധികം മുന്തിയെ നായർക്കളരിയിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു് ഓർമ്മിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം താഴെപ്പറയുന്ന കവിത വായിച്ചാൽ ഭദ്രകാളി ആരുടെയാണെന്നു വ്യക്തമാകും.

* ചാണാഖ്യമുനിതന്നോടങ്ങൽചെയ്തു സദാശിവൻ
വാക്കുകേട്ടു മനീന്ദ്രൻതാൻ ചൊല്ലിനാൻ വിപ്രരോടു്
ആറുദണ്ഡതുകൊള്ളേണം ശത്രുശാലയ്ക്കുനീളമേ
പൂർവ്വപാരമതായിട്ടു കവാടം വെള്ളവേണമേ
പിറമമ്പോടുവെച്ചിട്ടു പുണ്യാഹമതുചെയ്യണം
ആവാഹനാദി മുദാദിപൂജചെയ്തു് നിവേദ്യവും
മുമ്പിൽ കൃത്യഗുരത്തിങ്കൽ ചണ്ഡേശ്വരനെത്തേക്കേൾ
രണ്ടാം ശ്രേതായുഗത്തിങ്കൽ വീരഭദ്രനെത്തേക്കേൾ
വീരഭദ്രൻ ചൊല്ലുന്നു നിവേദ്യമതു വിപ്രരാൽ
മൂന്നാംദപാരയുഗത്തിങ്കൽ അഞ്ജനാസുനവെന്നുകേൾ
നാലാംകലിയുഗത്തിങ്കൽ ഭദ്രകാളിയെന്നെറി
ഇങ്ങിനെ യുഗഭേദങ്ങൾ മുന്തിഭേദങ്ങളും തഥാ
ഇസ്ഥലത്തു വസിക്കുന്നോർ പലരുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൊൾ.

കളരിക്കാരന്റെറയാണ് ഭദ്രകാളി എന്ന് ഇതിൽ വ്യക്തമായിപ്പറയുന്നു. ‘ശാസ്താവിതിനു ഗുരുവായതു് മാനുഷത്തെ എന്ന് ആയുധാഭ്യാസഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതിനാലും, ശിവനാണ് ഉപദേശിച്ചതെന്നു പറയാലും ഭദ്രകാളിയേയും ഒരു ശൈവ മുന്തിയേയും നമ്പൂതിരിക്കളരികളിൽ കണ്ടുവരുന്നതിനാലും ഇതിന്നുപുറമെ നമ്പൂതിരിയാണോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്ക ഒരു മുന്തിയെ നായർക്കളരിയിൽ കണ്ടുവരുന്നതിനാലും നമ്പൂതിരിയുടെ ഭൂതവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട നായർക്കു രണശ്രമനായ പരശുരാമന്റെ അനുയായികളായ നമ്പൂതിരിമാർ ആയുധവിദ്യാപ

ദേശം ചെയ്തു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നല്ലെ അധികം കാരണം കാണുന്നത്?

ചാത്തിരാജകുമാരൻ പഠനയേക്കാൾ ചെറുതായിട്ടൊരു പഠനയും കാണുന്നില്ല. മുതിർന്നവർക്കുപിന്നെ സ്ത്രീകൾക്കുമാത്രം പ്രസന്നമുതിർന്നവരുടെ മുഖിലാണല്ലോ അഭ്യാസപ്രകടനങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത്? ഈ അഭ്യാസികളുടെ ആയുധവിദ്യാപ്രകടനത്തിന്നു പകരമല്ലെ നായർപഠനയിൽ 'പാട്ടപ്പിടുത്തം' വേണ്ടിവന്നത് എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നുണ്ട്. പലേ പഠനകളും നമ്പൂതിരി ഉപദേശിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ടും പഠനയുടെ പൂജ നമ്പൂതിരി നടത്തിവന്നിരുന്നതായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ഇന്നും എളേതു നടത്തിവരുന്ന ദിക്കുള്ളതുകൊണ്ടും മറ്റും നമ്പൂതിരി നായരുടെ പഠന അപഹരിച്ചതായിപ്പറവാൻ വഴികാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ആയുധവിദ്യയും പഠനയും ഒരിജ്ജ്വലല്ല നമ്പൂതിരി ഉപദേശിച്ചത്. പഠന നായർക്കുപദേശിച്ചത് മതപ്രചരണത്തിനല്ലെന്നും തീച്ച പാശ്ചാത്യരിട്ടില്ല. അനേകം പ്രമാണപ്പെട്ട ഇല്ലങ്ങളിൽ ഭദ്രകാളിയെ സ്ഥിരമായി വെച്ചു പൂജിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. സ്വയംഭവായിട്ട് ഭദ്രകാളി നമ്പൂതിരിയില്ലത്തു കുടിപാർക്കുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പതികാരവും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതിയും വന്നപ്പോൾമുതൽക്കായിരിക്കാം ഭഗവതി പുറത്തുവന്നുതുടങ്ങിയതും, വെളിച്ചപ്പാടും, 'ഭദ്രകാളിവട്ടത്തു മറ്റു പതിവില്ലെ'ന്ന പഴംചൊല്ലും ഉണ്ടായതുമെല്ലാം ഇതിന്നുശേഷമാണ് പഠനപ്പാട്ടുണ്ടായതെന്നോ അന്നുതന്നെ തമിഴും മലയാളവും വേറിട്ടിരുന്നുവെന്നോ വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരും.

അമ്മയെപ്പൂജിക്കുകയാണ് ഭഗവതിപൂജയുടെ മൂലം എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തെളിവുകാണുന്നില്ല. ചെറുമക്കളുടേയും മറ്റും കാരണവന്മാരെപ്പറ്റപ്പെടുവിജ്ജ്വലപോലെ യാതൊരു ചടങ്ങും നമ്പൂതിരിയുടേയോ നായരുടേയോ ഇടയിൽ കണ്ടുവരുന്നില്ല. ചെറുമക്കളെപ്പോലെ ഇന്നതും ഭഗവതിമാരെ വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതായിക്കാണാത്തതിനാൽ നാട്ടുപുറത്തു കാണുന്ന ഭഗവതിക്ഷേത്രങ്ങളുടെയെല്ലാം ആദികാരണക്കാർ ചെറുമക്കളാണെന്നു തെളിയുമോ എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങിനെയൊന്നെങ്കിൽ അമ്മ പരിഷ്കരിച്ചു കളരിമുത്തിയായി കണ്ണകിയുടെ ഭയങ്കരരൂപംവരെ എത്തിച്ചേർന്നതായെന്നു വന്നേക്കാം. അതിലും അപഹരണമുള്ളതായി എന്നിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പുറത്തുരാമായാധികളായ നമ്പൂതിരിമാർ ഭൃത്യവർഗ്ഗങ്ങളോടും, സംഹിത, ബ്രാഹ്മണം, ഉപനിഷത്ത് എന്നിവ മേന്മയോടെ വേദങ്ങളോടും, ആയുർവ്വേദം, ധനുർവ്വേദം എന്നീ ഉപവേദങ്ങളോടുംകൂടി കേരളത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നശേഷം എന്നോ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു അടിയന്തരാവസ്ഥകളിൽ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച സ്ഥലത്തു വരികയും പ്രവൃത്തിചെയ്തും ചെയ്തിരുന്ന ആയുധാഭ്യാസികൾ അവരുടെ ചുമതല കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം വിനോദവും പ്രചാരവും കരുതി രംഗത്ത് അഭ്യാസം പ്രകടിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ വസ്തുവാണ് ചാത്തിരാ

ജമന്നു വിശ്വസിക്കുന്നല്ലാതെ എന്നിരിക്കു തെളിവുമതിയാകുന്നില്ല.

ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു വരുന്നപക്ഷം അത് എന്നുണ്ടായി, എന്തിന്നുണ്ടായി, എന്ന് അതിന്നു രൂപഭാവമുണ്ട്, അതിന്നു കാരണമെന്തു എന്നുതുടങ്ങിയ സംഗതികളും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ നാലുപാടും ഉണ്ടായതിന്നു ശേഷമാണ് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി വന്നതെന്നു തീച്ചയാണ്. നാലുപാടത്തിന്നൊപ്പമോ, പെരുമാൾഭരണത്തിന്നടുത്തോ നമ്പൂതിരി വന്നു കർവ്വത്തുതന്നെയോ ഇതുണ്ടാക്കിയതെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ചാത്തിരാജമെന്ന പേര് 'അത്ര'മാത്രമായ കാലം നാലുപാടത്തിന്നു മുഖല്ലാതെ തരമില്ലാത്തതിനാൽ നാലുപാടമുണ്ടാവുന്നതിന്നു മുമ്പും ഇതുണ്ടെന്നു തെളിവുതന്നു. മാത്രമല്ല ആയുധാഭ്യാസം പരശുരാമനെപ്പിരിഞ്ഞ മുതൽക്കു വേണ്ടെന്നു വെച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടാക്കിത്തീർപ്പാനും സാധിക്കുകയില്ല. പെരുമാൾഭരണം തുടങ്ങുന്നതിന്നുമുമ്പു മലനാട്ടിലൊരു മത്സരം നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തമിഴുസാഹിത്യത്തിൽനിന്നുറപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഐവർ തളിയാതിരിപ്രഭുതികളാണെങ്കിൽ നൂറുവർ ചാത്തിരന്മാരുമായിരിക്കണം. 'രാജാവിന്നു മലനാട്ടിൽ ഷർഭാഗം കൊടുത്തിട്ടുചെയ്തു. വിരുത്തിയേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. രക്ഷാപുരുഷന്മാർ അനുഭവിച്ചു ഷർഭാഗം രണ്ടാമതു ചാത്തിർ അനുഭവിച്ചു ഷർഭാഗം ഇതുതന്നെ ആകുന്നിതു' എന്നീ കേരളോല്പത്തി ഭാഗം ഇതിനെ അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. വിവാഹാവസരത്തിൽ പത്തും കഴിച്ച് എന്നതിൽ 'ചാത്തിരചങ്ങാതം' എന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ പൊതുജനങ്ങൾ ചാത്തിരർക്കുനുകുലമായിരുന്നുവെന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ തളിയാതിരി പക്ഷക്കാരാണ് പെരുമാളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു വന്നതെന്നു പറയണമെങ്കിൽ ഈ അഭിപ്രായം അസംഗതമാകും. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിന്നടുത്തു മേൽതളി, കീഴ്തളി, ചിങ്ങപ്പുരം തളി മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അവരാണ് കൊണ്ടുവന്നതെന്നു വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാനും വഴികാണുന്നില്ല. പെരുമാളെ സഹായത്തിന്നുകൂട്ടി നാട്ടുകാരെ അമർത്തു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ അവരുടെ ആഭിജാത്യനിമിത്തം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു അന്നുണ്ടായ യുദ്ധം ശാതകർണ്ണിരാജാക്കന്മാരും കേരളപുരുഷന്മാരും തമ്മിലായിരുന്നിരിക്കണം. ആ യുദ്ധകാലത്തു രക്ഷാപുരുഷന്മാരും തളിയാതിരിമാരും കൂടങ്ങിയപ്പോൾ—ഭരണഭൂഷണം കാരണം പിന്തുണയില്ലാതായപ്പോൾ—ചാത്തിരന്മാർ പൊന്തിയതായിരിക്കണം. അവരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു പെരുമാളെ വരുത്തി വീണ്ടും തളിയാതിരിമാരെക്കൊണ്ടുതന്നെ ചാത്തിരന്മാർ ഭരണം നടത്തിച്ചിരുന്നതായിക്കരുതിയാൽ ഒരുവിധം യോജിക്കുന്നതാണ്. അക്കാലത്താണ് ചാത്തിരാജം ആദ്യം നടപ്പായതെന്നു വിശ്വസിക്കാനാണ് അധികം വഴികാണുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ചാത്തിരന്മാരാണ് പെരുമാക്കന്മാരെ വരുത്തിയതെന്നും തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിന്നടുത്തുള്ള തളികുളല്ലാം പെരുമാക്കന്മാർ ജനസമ്മതത്തിനുവേണ്ടി കാട്ടിക്കൂട്ടിയ ചില ചിത്രങ്ങളാണെന്നും പറയണം. ഒരു കേരളോല്പത്തി

യിൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളംതളിയിലെ തളിയാതിരിമാരാകാവുന്ന കുടുംബക്കാരുടെ ലിസ്റ്റ് വേർതികാണുന്നതിൽനിന്ന് ഇങ്ങിനെ ഉൾക്കൊള്ളാവുന്നതാണ്. എത്രതരത്തിലായാലും ഈ കാലത്താണ് ചാത്തിരമ്പാർ ഭരണവിഷയത്തിൽ കയ്യുവെച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രചാരവേലയും ജനസമ്മതവും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതും എന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്. അന്നത്തെ കളി ചാത്തിരമ്പാർ മാത്രമായിരുന്നു.

ഇന്നത്തെ കളിയിൽ ഈശ്വരപ്രീതിയ്ക്കു നടത്തുന്ന പാനക്കിടയിൽ ഭരണാധികാരിയെ അപഹസിക്കുന്ന ഒരു വേഷം കാണുന്നുണ്ട്. 'മാച്ചാൻപുറപ്പാടി'ൽ അനിഷ്ടമായ പലതടയും വരവിനെ അപഹസിച്ചുകാണുന്നു. നാലുപാദത്തിൽ,

‘വഞ്ചനചെയ്യും യമദൂതർകൾ
വന്തണയും മാലൊഴിവാണ്’

എന്നതിലെ യമദൂതശബ്ദത്തിന്നു യമദൂതന്റെപ്പോലെ നാശംചെയ്യുന്നവർ എന്ന് അർത്ഥം വിവക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു പദപ്രയോഗത്തിൽനിന്നു സംശയത്തിനിടവരുന്നുണ്ട്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ ‘ചാത്രമ്പൂരി’ എന്നും, ‘കാത്തില്ലാത്ത നമ്പൂതിരി’ എന്നും സമാനമായ രണ്ടുവാക്കുപയോഗിച്ചുകാണുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ അടുക്കള, അരങ്ങ്, പന്തി എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടുമൂന്നു വകഭേദം കാണുന്നുണ്ട്. തൃക്കാരിയൂർ, വെട്ടൂട്ടുകാലം, നാലുപാദകാലം എന്നിങ്ങിനെ കാലഭേദം കാണുവാനും, ഇടവരുന്നുണ്ട്. വാക്യാവൃത്തിക്കാരൻ കാത്തുള്ള നമ്പൂതിരിയായിരിയ്ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. തൃക്കാരിയൂർ ഉത്സവകാലത്തെ നാലുപാദത്തിന് കാത്തുള്ള നമ്പൂതിരിയുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കാറുള്ളതായും അറിയുന്നു. നമ്പൂതിരിയുടെ ആഭിജാത്യവിഭാഗത്തിൽ ‘കാത്തു’ എന്നതു നടുവും അതിന്നുമുഖ്യമുള്ളതെല്ലാം സമുദായനമു ചെയ്തവരും അതിന്നുശേഷമുള്ളവർ സമുദായവിരോധം ചെയ്തവരും ആയിരിയ്ക്കണമെന്നു് ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അതുതന്നെ മതപരമാണെന്നു തോന്നുവാനും വകകാണുന്നതുകൊണ്ടും, ബുദ്ധന്മാർ ‘ശാസ്ത്രം’വെന്ന പേരു കാണുന്നതുകൊണ്ടും, പള്ളിബാണപ്പെരുമാൾ നമ്പൂതിരിമാരോടു ബുദ്ധമതം സ്വീകരിപ്പാൻ പറഞ്ഞുവെന്നു കേരളോല്പത്തി മുതലായവയിൽ കാണുന്നതിനാലും,

‘എന്നുമാരങ്ങിൽ നിന്നു വിണ്ണോന്നായകനെ’

എന്നു കാണുന്നതിനാൽ ‘അസുരരാജാവിന്നുപകരം ദേവരാജാവിനെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നു’മെന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രചാരവേലയെന്നോ നാലുപാദം എന്തുമാറിപ്പാനിടവരുന്നതുകൊണ്ടും, ‘ആചാര്യവാഗഭട്ടോ’ എന്ന് അതിന്നൊരവസാനം കവിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ഇന്ദ്രൻപെരുമാളുടെകാലത്തു ഹിന്ദുക്കൾക്ക് പലേ അഭിവൃദ്ധികളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു് ചെറുതിഹ്യം കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ഭരണഭാരമുള്ള ഈ ചാത്തിരയോഗങ്ങൾ അന്നത്തെ ഗവർണ്ണമെന്റിനെതിരായി പ്രചാരവേല നടത്തിയതായിരിയ്ക്കണം ഇന്നു കാണുന്ന ചാത്തിരകത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ആദികാരണമെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

‘ഞാൻ കാലുകൊണ്ടു രണ്ടു പണ്ഡം അരങ്ങത്തു ചൊല്ലിയടുന്നു. ചതിചെയ്യുന്ന യമകിങ്കരന്മാർ വന്നിട്ടുണ്ടാക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങൾ ഒഴിയുവാൻ ദേവകൾക്കും ഈശ്വരനായോനേ, തൃക്കാത്രപ്പാ എന്നും എന്നെ കാക്കണേ!’ എന്നൊരു പ്രാർത്ഥനയാണ് നാലുപാദമെന്നു പറയാമെങ്കിലും നാലുപാദമെന്ന പേര് ഇതിനെ പൂർണ്ണമായി സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ഗോപ്യമാണെന്നു വെ

ച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിന്നു ഗവർണ്ണമെന്റിന്നു വിരുദ്ധമാണെന്നു് അർത്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ആ വിചാരത്തോടുകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ‘രാജാ’ രണ്ടായിത്തീരിയണം. ഇന്ദ്രൻപെരുമാളെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിപ്പാൻ ഇടവിടാതെ ശ്രമിയ്ക്കണം. പള്ളിബാണപ്പെരുമാളുടെ സെററിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആപത്തൊഴിവാൻ ഞാനെന്നും ചെയ്യും. അല്ലെങ്കിൽ തൃക്കാരിയൂരുള്ള ബ്രാഹ്മണരെയെല്ലാം ആപത്തു വലയംചെയ്യും’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രസംഗമോ പ്രതിജ്ഞയോ ആണ് നാലുപാദമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. മുൻപറഞ്ഞ തെളിവുകളും ഈ അർത്ഥവും തമ്മിൽ യോജിപ്പു കാണുന്നുണ്ട്. തെക്കൻസംഘങ്ങളുടെയെല്ലാം പരിഷ്കാർ ചാത്രമ്പൂരിയിലാണു്. വടക്കുകൂതൽ നിരയമില്ല. ഇതിൽനിന്നും രാജസന്നിധിക്കടുത്ത സംഘങ്ങളിലെ സൈന്യങ്ങളെല്ലാം നായകനോടുകൂടി രാജമതം സ്വീകരിച്ചു. വടക്കർ അകലംകാർന്നും രാജസുവർണ്ണ, സമയക്കുറവു വന്നിട്ടോ എന്തോ അതു സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. സൈന്യസംഘങ്ങൾക്കു മീമാംസാശാസ്ത്രമായിട്ടൊരു ബന്ധമുണ്ടാകുവാനിടയില്ലാ എന്നിരുന്നാലും ശാസ്ത്രശുദ്ധിയാണെന്നു കാണുന്നതിൽനിന്നു മതപരിവർത്തനംചെയ്തവരെന്നിരിക്കെപ്പോൾ ചെയ്ത സങ്കല്പമാണതെന്നു് ഉൾക്കൊള്ളാൻ വഴികാണുന്നുണ്ട്.

വിസ്താരമേത്താൽ ഇത്രയും ശുഷ്കമാക്കിയതാണ്. എന്നിങ്കു കിട്ടിയേടത്തോളം തെളിവുകളെചെയ്ത് എന്റെ യുക്തിക്കനുസരിച്ചു അഭിപ്രായമാണിതു്. ഇതിന്നു വിരുദ്ധമായോ അനുകൂലമായോ ഉള്ള തെളിവുകളെ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്.

സി. കെ. നമ്പൂതിരി.

R. VARIAR

JEWELLER & DIAMOND MERCHANT

(Opposite to Royal Optical Stores)

CALICUT

Stockist of

LATEST DESIGNS OF
BANGLES, RINGS, LOLAKS,
CHAINS, PENDENTS, AND
ALL OTHER KINDS OF
ORNAMENTS READY FOR
SALE

തപചിന്തകൾ

“ദിവസമേ, മമ ജന്മമേ, നമി-
ച്ചിവനിതാ മാപ്പു യാചിച്ചു നിന്നൊടായ്;
എരിയുമെന്നുമാറുവാൻ ഭാവല്ല-
കരുണയൊന്നേ തുണ, യെന്നിച്ഛുംബികേ!”

അധികദീപ്തമെൻ നിദ്രവെടിഞ്ഞു ഞാ-
നെന്നരവേ—ഞാൻ പിറക്കുവേ മന്നിതിൽ—
പുലരിതൻവടിവാൻതിശാന്തയായ്
ജനനിയെൻലാളനൈകനിരതയായ്:
കിളികൾതൻകളുജനം മോഹനം!
നറുമലർമണം നാകസുഖപ്രദം!
പറവതെന്തു ഞാ, നെന്നാതുലാളനം
പലതുമീവിധമേറ്റതിതുഷ്ടനായ്.

സമയമല്ലം കഴിഞ്ഞു, ജനനിയെൻ-
മുമതലകൾ ധരിപ്പിച്ചിതെന്നെയും;
അതിവിമുഖനാം ഞാനുദാസീനനാ-
യതുകളൊന്നുമേ ചെയ്യാതെ മേവീനേൻ;
അതു നിനയ്ക്കുമ്പൊഴിപ്പൊഴുമെന്നനം
കദനവഹ്നിയിൽ കത്തിയെരിയുന്നു.

അലസനായ് മേവി ഞാൻ വീണ്ടു, മമ്മതൻ-
നിലയുമൊന്നു പകർന്നു പതക്കുവേ;
അധികരൂക്ഷമാമുതൻവേഷത്തി-
ലധരമൊന്നു കടിച്ചിതെന്നമ്മയും.
ജനനിതൻതാപസമ്മിശ്രമായൊരി-
ക്കുപിതഭാവവും സാരമാക്കാതെ ഞാൻ,
മടിയനായ് മേവി, ഹാ ഹാ, ദിവസവു-
മിവിടെനിന്നുള്ള യാത്രയ്ക്കു വട്ടമായ്.

ജനനി സന്ധ്യതൻവേഷവും കൈക്കൊണ്ടു
ഗമനവേളയെക്കാത്തു നില്ക്കുന്നതായ്
ഇവനറിഞ്ഞു; കഴിഞ്ഞ കാലത്തെയെ-
ന്നലസഭാവത്തെയൊത്തു ദുഃഖാധനായ്.
‘സമയമില്ലിനിയെന്നമ്മയോടുള്ള
മുമതലകളെച്ചെയ്തു തീർത്തിട്ടുവാൻ’
ഇതി നിനച്ചതിവേദാധ്വജലി ഞാൻ
സൂതിയിലോരോന്നു ചെയ്യാൻ തുടങ്ങവേ,
മഹിയിതു വിട്ടു മറ്റൊന്നു പുകിയാ-
മഹിളമാർമണി—മാതാവു—വാസരം.

പകൽ കഴിഞ്ഞിതെ;—നമ്മമരിച്ചുപോയ്—,
ഇതൾ പരന്നു— ഞാൻ ദുഃഖാധമിത്തനായ്;

ചരമമാണൊരാ വാസരം—മാതാവു—
വരികയില്ലിനിയിന്നിങ്ങു നിണ്ണും.
ഇതൾനിറഞ്ഞൊരി രാത്രിയിൽ, ഞാൻ നിദ്ര-
യടവതിൻമുമ്പു ചെയ്തു തീർത്തിട്ടുവാൻ
പലതുമുണ്ടു, വ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങവേ
കദനഭാരം തെരിയ്ക്കുന്നിതെന്നെയും.

‘ഒരുവനുൾക്കൊണ്ടു പശ്ചാത്തപിപ്പതു
ഫലരഹിതമല്ലെന്നു ഞാനോക്കുയാൽ:
ദിവസമേ, മമ ജന്മമേ, നമി-
ച്ചിവനിതാ മാപ്പു യാചിച്ചു ഖിന്നനായ്;
ഇതിനടുത്ത ദിവസം—വതം ജനം—
ഇവനു കർത്തവ്യമൊക്കയും ചെയ്യുവാൻ
കഴിവു നീ കൈവരുത്തണേ ദേവി!—നിൻ-
കഴൽ നിനച്ചു നമിച്ചു ഞാനുംബികേ!

എൻ. സി. നാരായണൻഭട്ടതിരിപ്പാട്.

Be hopeful in the End

THE
PRITHVI INSURANCE CO. LTD.
H.O. MADRAS

If you want a security for your
family, you can assure that the
above Insurance Co. protect you.

This is the most popular LIFE ASSURANCE in
whole South India with a brilliant Board of Directors.

WANTED Agents in Cochin,
Travancore, and British Malabar,
on decent remuneration.

PLEASE TAKE POLICY & AGENCY

Apply sharp

V. K. Raman, Chief Agent

THE PRITHVI INSURANCE CO. LTD.
IRINJALAKUDA

അന്നജനയോഗം

“കൊക്കോ കോകോ ഓകോ.” ഉണ്ണീമയുടെ അലാരം രണ്ടാമതും ശബ്ദിച്ചു. അയൽവിട്ടിലെ കോഴിയോട് അവർക്കുള്ള നന്ദി അളവറതാണ്. അതു ശബ്ദിക്കാതിരുന്നാൽ നല്ലപ്പള്ളിമനക്കിലെ അടുക്കളപ്പണികൾ താറുമാറായിത്തീരും. ആദ്യത്തെ കോഴി കൂകിയാൽ ഉണ്ണീമയെഴുന്നേൽക്കും. അതാണ് വളരെ പതിവ്. അപ്പോൾമുതൽ കിണത്തുപണിതാൽ മാത്രമേ അവളുടെ പണി ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പായ കരപിടിക്കൂ. ഈ യാത്രികയുഗം, മണിമച്ചിലിരുന്നൊരു വെട്ടണമത്തിയാൽ ‘ബെസ്റ്റ് കാഫി’ താനേ മേശപ്പുറത്തെത്തത്തക്കൊരു നിലയിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഉണ്ണീമക്കൊരു വെട്ടണമില്ല അമന്താൻ. അവളുടെ ആ ഇളംകൈകൾതന്നെ പേണം നല്ലപ്പള്ളിയിലെ

വെള്ളവും വിളമ്പലുമെന്നല്ല എല്ലാംതന്നെ നിവർത്തിക്കാൻ. എന്നാൽ അവൾക്കൊരു ഹൃദയമുണ്ട്. അതിലമത്തിക്കളയേണ്ടവ ഒട്ടനേകമുണ്ടുതാനും.

അന്നു കുട്ടിയുടെ ഇടേപ്പുറന്നാളുകൂടിയിരുന്നില്ല. പുലരുന്നേഴ്ചപ്പോൾ അവളെഴുന്നേറു. അടിച്ചുതളി അടുക്കളത്തേവക്കു വിളക്കുവെച്ച് അരികഴുകൽ. ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നായി അവൾ ചെയ്തതീർത്തു. എന്തിനു പറയുന്നു? അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പഴയ്ക്കുംനേരം പ്രകാശമായി. ഓടിപ്പോയൊരു മുങ്ങിപ്പോയൊരു അവൾക്കു സമയമുണ്ടായുള്ള. നല്ലവണ്ണമൊന്നു തോത്തിയോയെന്നതന്നെ സംശയമാണ്. ഇവർമാരാൻ നിന്നില്ല. നേരെ അടുക്കളയിൽ പ്രവേശിച്ചു. തേവരെ മുക്കി നേളാവെച്ചു.

മകളുടെ പുറന്നാളായിട്ടു കുറച്ചു നമസ്കരിക്കാനും കൂടകത്തിലു മാത്താനുമവളാശിച്ചിരുന്നു. അതിനൊന്നും സമയം

കിട്ടിയില്ല. എല്ലാംകൂടി പിടിപിടിയിരുന്നില്ല—വലിയപ്പൻ കുളിച്ചെത്തി. പുഴയ്ക്കു വട്ടംകൂട്ടാൻ വൈകി, മഹൻമുസ്ലിനും ചായയ്ക്കും. കഞ്ഞിയപ്പനു കാപ്പിയില്ല, നേരത്ത് ഉണ്ണണം. കൂട്ടാനും ഉപ്പേരിം ഉണ്ടാവാത്താൽ കറേറ്റു പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്യും. വലിയപ്പനുണ്ണാൻ ഉച്ചതിരിം. അത്രയ്ക്കുണ്ടു തേവാരം. സാധനങ്ങളെല്ലാം മൂടോടെയല്ലെങ്കിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും! വെളിച്ചായാൽ കുട്ടികൾക്കു സ്നേഹമേയ്ക്കു പോവാരായി. അവരോ നേരത്ത് ഉഴിയയയ്ക്കണം.

ഉണ്ണീമ അരിയ്ക്കു വെള്ളംവെച്ചിട്ടേ ചന്ദനം തൊടാൻകൂടി പുറപ്പെട്ടുള്ളു. കണ്ണുഴിയിക്കുകമാല മൂടി “പെരുന്തുകോല്ലന” പന്തമിടാനുള്ള പുറപ്പാടായിരുന്നു. അവളുടെ ആ പിഞ്ചുകുട്ടി ശ്വാസമടക്കിക്കൊണ്ടു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനു നന്നെപ്പലച്ചു തെല്ലു മുല കിട്ടിയതാണ്. നന്നുതിരിമുഹത്തിൽ ‘കരയ്ക്കുകുട്ടിയ്ക്കു’ മുലയില്ല! ഉണ്ണീമ എന്തു ചെയ്യും? നൂറുകൂട്ടം പണിയുള്ളപ്പോൾ എങ്ങിനെ ഒരിടത്തു പോയിരുന്നു കുട്ടിക്കു മുല കൊടുക്കും? പോരാത്തതിന് അതൊരു പെൺകുട്ടിയാണ്. ഒരുപക്ഷേ അവളുടെ കരച്ചൽ ആരുമത്ര കണക്കാക്കിയെന്നും വരില്ല.

ഉച്ചയ്ക്കടുത്തപ്പോൾമാത്രമാണ് അവൾക്കൊന്നു മുതു നിവർത്താനൊഴിവുണ്ടായത്. നന്നുരാതണ്ണാനിരുന്നാൽ ഒന്നു വിശ്രമിക്കാൻ സമയം കിട്ടും. കുളിച്ചുപടി തിരികിവെച്ചു തല ഒന്നു ശിച്ചുചികാനുള്ളവസരം അവൾക്കുതാണ്.

ഒരുവിധം പണിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു സമാധാനത്തോടെ ഉണ്ണീമ ഉണ്ണാനുള്ള പുറപ്പാടായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് പടിക്കൽ നിന്ന് ഒരു ‘യാഹോ’ശബ്ദം മുഴങ്ങിയത്. അഞ്ചാറു വഴിപോക്കർ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വലിയപ്പൻറേയും ഉഴണ കഴിഞ്ഞു. അവൾ ചെമ്പൊന്നു പരിശോധിച്ചു. ചോറു തികയില്ല. കൂട്ടാൻറ കൽച്ചട്ടി അടിവാരം കണ്ടിരുന്നു. അവൾ താനെയൊന്നു തല ചൊറിഞ്ഞു. ചീകിക്കെട്ടിയ തലമുടിയും ചപ്പുറയെന്നായി. എല്ലാം ‘ആതിഥ്യം കളിക്കണം’—വീണ്ടും അവൾ വെള്ളം കോരി തീപ്പുട്ടി വെച്ചുതുടങ്ങി.

ഉണ്ണീമയുടെ അതിഥികൾ അത്ര മോശക്കാരായിരുന്നില്ല. അവർക്ക് ‘അതിഥി’ക്കലയിൽ നല്ല ‘തഴക്കോം പഴക്കോമൊക്കെ’യുണ്ട്. അവൾ അതിഥികൾക്കു വിളമ്പിത്തുടങ്ങി. കൂട്ടാൻറ കാര്യം തെല്ലു വക്കലായിരുന്നു. അതിഥികൾ തമ്മിൽ ‘പാലേപ്പള്ളി ലോകം അതിശുദ്ധം. ഉഴണിൻറ വട്ടം നന്നാവേം ചെയ്യും. ഒട്ടും ഒരു ലോഭോല്പ. വഴിയോക്കർച്ചാൽ നന്നേണ്ട’ എന്നു പറഞ്ഞു. ഉണ്ണീമയ്ക്കു സംഗതി മനസ്സിലായി. അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു: ‘പുറമേ നന്നു

രാത് രണ്ടുനാലാളുണ്ടാൻ. ഉണ്ണാരായപ്പഴേ അറിഞ്ഞു. ഉപ്പു മാങ്ങ കൊണ്ട് രാം.

* * * *

രാമൻനമ്പൂതിരി ഉറണുകഴിഞ്ഞു പുറത്തേയ്ക്കു വരാറായി. വാലിയക്കാരൻ കൊച്ചുഗോവിന്ദൻ അന്നത്തെ തപാൽ വാങ്ങി മടങ്ങിവന്നു പൂമുഖത്തെ മേശപ്പുറത്തു നിരത്തിവെക്കുകയായിരുന്നു. തൽസമയം ഇരിക്കണമെ വടക്കുപുറത്തുനിന്നു കൊച്ചുഗോവിന്ദനെ വിളിച്ചിട്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഒരൊറ്റ ചീന്ത് ഇലാച്ചാൽ ഇല്ല. അമ്നേത്തിനു പുറമേയ്ക്കോർ ശ്ലീ ങ്ങേനും, കുഞ്ഞാത്തപ് അരുളിച്ചെയ്തു. എവിടുനേങ്കിലും തെല്ലു അടില വേഗം കൊണ്ട് രാൻ.”

ശാന്തിക്കാരൻ ശംഭുഎമ്പ്രാന്തിരി ചെല്ലം തുറന്നു ഉപായത്തിൽ മുറുക്കാൻ കവരുകയായിരുന്നു. കുറച്ചു കൊച്ചുഗോവിന്ദനും കൊടുത്തു. അപ്പഴാണ് ഉറണുകഴിഞ്ഞു സ്ലേഫിതനായ രോടൊപ്പം രാമൻനമ്പൂതിരിയുടെ പൂമുഖത്തേയ്ക്കുള്ള വരവ് കൊച്ചുഗോവിന്ദൻ കസേരി ശരിപ്പെടുത്തിവെച്ച് ഒഴിഞ്ഞുമാറി കാഴ്ചാനിച്ചുനിന്നു. എമ്പ്രാന്തിരി ചെല്ലത്തിലെല്ലാം ഒരു കക്കുകയായിരുന്നു എന്ന ഭാവത്തിൽ വണക്കത്തോടെ ചെല്ലമെടുത്ത മുസ്സാമ്പൂരിയുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു.

അദ്ദേഹം മുറുക്കാൻ നിന്നില്ല. വേഗത്തിൽ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ പൊളിച്ചു അങ്ങമിങ്ങമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു. ‘മലബാറിന്നാകെ റേഷൻ വരികയായി’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എഴുത്തുകൾ പൊളിച്ചു വായിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതിൽ രാമൻനമ്പൂതിരിയുടെ സമ്പ്രദായം സുഹൃത്തുമായ സി. ബി. നമ്പൂതിരിയുടെ ഒരു കത്തുണ്ടായിരുന്നു. മേൽവിലാസത്തിലെ കയ്യക്ഷരം കൊണ്ടുതന്നെ അതാരുടേതെന്നു മനസ്സിലാക്കി അത്യാത്മീയോടെ അതു പൊളിച്ചുവായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“ശ്രീമൻ,

സമുദായപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആവശ്യം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നതായി നാം അല്ലമെന്നു വ്യാമോഹിച്ചുപോയി. അതിലല്ലാ പിശകു പറിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്തർജനങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അസപതന്ത്രതകളെന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതു തീർച്ചയാണ്. അവരിലധികഭാഗമിന്നും അപരിഷ്കൃതകളും അടുക്കളപ്പുകയിൽ അന്ധകളുമാണ്. ബാലികമാരെ പലയിടത്തും പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശ്രീവിദ്യാലാസകായ്ക്കത്തിൽ ഇനിയും ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കന്യാകുമാരെ പഠിപ്പിച്ചും പരിഷ്കരിച്ചും വരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അന്തഃപുരപരിഷ്കാരം സാമൂഹികമായിക്കഴിയാത്തതിനാൽ പലക്കും ത്വേഗ്ഗൃഹത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ പഴമയിലേയ്ക്കു മടങ്ങേണ്ടിവരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ പഠിപ്പെല്ലാം പാഴിലാവുന്നു. വിപ്ലവകരമായൊരു പരിവർത്തനംകൊണ്ടല്ലാതെ അന്തർജനങ്ങൾക്കൊരു രക്ഷയും കിട്ടുകയില്ല.

ഒരന്തർജനബീഗ്ര സ്ഥാപിച്ചു് അതുവഴി അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്ക് അവർതന്നെ നിവാരണം ചിന്തിക്കാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യമാലോചിച്ചാനായി അവിടുത്തർ ഹയർ എലിമെൻററി സ്കൂളിൽവെച്ച് അടുത്ത ഞായറാഴ്ച ഒരു അന്തർജനപോതുയോഗം കൂടാൻ എപ്പോഴു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മി

സിസ്റ്റ് കെ. വി. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു അന്തർജനജാഥ അന്നു കാലത്തു് അവിടെ എത്തിച്ചേരുന്നതായിരിക്കും. സപാഗതസംഘാദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം ഉമാനല്ലപ്പള്ളി വഹിക്കേണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആശ. [അവരെ പ്രസ്തുതസ്ഥാനത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നതായ ഒരു കത്തു് ഇതിൽ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.]

നിങ്ങൾ മിസിസ്സോടുകൂടി നേരത്തത്തന്നെ വരുമാനം കണ്ടെത്തുവാൻ ആവശ്യമായ ഹാജരിലെ അന്തർജനങ്ങൾക്ക് അസൗകര്യം കൂടാതെ കഴിക്കേണ്ട ബാധ്യത മുഴുവനും നിങ്ങൾക്കാണ്.

എന്നു്;
സ്വന്തം സി ബി. നമ്പൂതിരി.

P. S. സപാഗതപ്രസംഗം മുൻകൂട്ടി സ്റ്റുഡിയായുന്നതു നന്നായിരിക്കും എന്നുകൂടി കാർമ്മപ്പെടുത്തട്ടെയോ?”

ഒരുകാലം താമരശ്ശേരി എൻ. വൈ. ഉപസഭയുടെ ജോയന്റു സെക്രട്ടറിയായിരുന്നു മി: സി. ബി. യും രാമൻനമ്പൂതിരിയും. ഇരുവർക്കും നല്ല ചൊറുചൊറുക്കും സമുദായസ്ഥിരീകൃതങ്ങളുള്ള കൂട്ടത്തിലാണ്. മുമ്പവർ ഒട്ടൊക്കെ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടു സമുദായത്തിലെ അന്തരീക്ഷംതന്നെ ഒന്നു മാറി. രാഷ്ട്രീയചിന്തകൾക്കായി പ്രാധാന്യം. രാമൻനമ്പൂതിരി വിവാഹിതനുമായി. എന്നു മാത്രമല്ല, കുടുംബകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായും വന്നുതുടങ്ങി. അപ്പോഴേയ്ക്കും വലിയൊരു സാമ്പത്തികാധുര്യം വന്നുവന്നു. ആകപ്പാടെ രാമൻനമ്പൂതിരിയുടെ പ്രകൃതമൊന്നു മാറി. സാമുദായികകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതൊരു അഭിപ്രായഭേദംകൊണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതിലും ഗൗരവം മറ്റു ചില ബാധ്യതകൾക്കായിരുന്നു മാത്രം.

സി. ബി. യുടെ കത്തു വായിച്ചശേഷം അയാളുപേരും മനോരാജ്യത്തിലിരുന്നു. ഒടുവൊരു തീരുമാനസൂചകമായ മുകളിൽത്തോടെ ചെല്ലം തുറന്നു മുറുക്കാനും തുടങ്ങി.

* * *

നേരം ഉച്ചയ്ക്കുതൊട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉണ്ണിയുടെ ഗൃഹകൃത്യങ്ങളൊരുവിധമൊതുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയട്ടെ. തെല്ലൊന്നു തല ചായ്ക്കുവാനവർക്കുശയുണ്ടായി. അവളത്രയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു തളന്നിരുന്നു. ആ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് പടിഞ്ഞാററിമുകളിൽ കേറിച്ചെന്നതു്. രാമൻനമ്പൂതിരി അന്നു പതിവുപോലെ പകലറക്കത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അയാൾ ഉണ്ണിയുടെ വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നിലയായിരുന്നു. അന്തർജനയോഗമായിരുന്നു അയാൾക്കു തലയ്ക്കു പിടിച്ചിരുന്നതു്. പ്രസ്തുതസംഗതി ഉണ്ണിയുടെ ചെവിയിൽ പകരാൻ അയാളുടെ ഹൃദയം വെമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കത്തു കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു രാമൻനമ്പൂതിരി പറഞ്ഞു: “ഞായറാഴ്ച അവിടുത്തർ സ്കൂളിൽ ഒരു സഭയുണ്ട്. അതിന്നു പോണം.”

“തിങ്കളാഴ്ച മുത്തശ്ശിടെ ചാത്തായിലോ, അന്നുതന്നെ വരില്ലേ?” എന്നായിരുന്നു ഉണ്ണിയുടെ മറുപടി.

“ഇതാ ക്ഷണക്കത്തു്. ഞാനുംകൂടെ വരാമെന്നു മാത്രം. അന്തർജനയോഗമാണ്.”

“നല്ല ക്ഷയായി, ഞാൻ പോരുന്നന്നു പറഞ്ഞത്?”

“അതേ, അതുതന്നെ.”

“ഇവിടെ എന്തൊക്കെ പണികളുണ്ട്. സഭയ്ക്കും മറ്റും പോയി കിടന്നുതിരിഞ്ഞാൽ—!”

“ഒരന്തർജ്ജനലീല സ്ഥാപിക്കേണ്ട കാര്യം. ആലോചിപ്പാനാണ് മീറ്റിങ്ങു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്റെ സ്വാഗതസംഘാഭ്യക്ഷയായി തിരഞ്ഞെടുത്തുചിരിക്കുന്നു. ഭേദപ്പെട്ട പല ആവശ്യഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും അന്തർജ്ജനങ്ങൾ വരുന്നുണ്ട്. അവരെയാക്കെ വേണ്ടാവണ്ണം സൽക്കരിക്കേണ്ട ചുമതലയും നമ്മുടേതാണ്.”

“അതേതെ ഞ്ഞിന്നു സ്തുതി പോയി വെങ്കാനം വിളമ്പാനും പുറപ്പെടണം!”

“അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ അവശതയെപ്പറ്റിയാലോചിപ്പാനാണ് സഭ കൂടുന്നത്. അതിനുവേണ്ടി നമ്മളാൽ കഴിയുന്നതു ചെയ്യുക ഒരു കടമയാണ്.”

“ഞങ്ങളുടെ യോഗം ഇതൊക്കെത്തന്നെയാണ്, ഇനി കൂടാനൊന്നുമില്ല.”

“സഭയ്ക്കു പോരാൻ ഇഷ്ടമില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല.”

“ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എങ്ങനെയാണു് മറ്റൊരാളോടുണ്ടു്. അതോണ്ടു വേണ്ട.”

“ആട്ടെ, കഴിഞ്ഞു കൊല്ലം സിനിമയ്ക്കു പോവാൻ തന്നിട്ടു ബ്ലോക്കുസം സാരിയുമെല്ലാം ഇരിയ്ക്കുന്നില്ലേ?”

“അതൊക്കെ പെട്ടീടുണ്ട്. ഒക്കെ വാലൻ തുളച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്നു പേടി. എത്ര കാലായി അതൊന്നെടുത്തുനോക്കിട്ട്! ഹൈ, എനിക്കു കുറവായെന്നു, ഇല്ലാതില്ല കൂടുമ്പോ ഇങ്ങനെ

ഒരു വേഷംകെട്ടുവിന്. അങ്ങനെയൊക്കെ അങ്ങനെ, അല്ലാതെ നാളെ സാരി ബ്ലോക്കുസംകായി കാരിൽക്കേറി സഭയ്ക്കുപോവുക. മറ്റൊന്നും ഇന്നത്തെപ്പോലെ അടുക്കളേലും! ഇതാണ് വലിയ വിഷമം. ഈ രണ്ടാകെട്ടു നില. ആളാളുടെ പരിചാരണം.”

“ഈ നില മറ്റൊന്നുതന്നെയാണ് സഭ വിളിച്ചുകൂടുന്നത്. അവിടെവെച്ചു ചില തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുക. അതുപോലെ നടക്കാമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യുകയും വേണം.”

“അതൊക്കെ വെറുതെ, ഞങ്ങൾ സഭ കൂടി പാസ്സാക്കി ഒരു കാര്യം. എല്ലാം നമ്പൂരാണെന്നു നിരിക്കുന്നു. എന്നാലേ ശരിപ്പെട്ടു. സഭ കഴിഞ്ഞു വന്നാൽ മറ്റൊന്നും ചെയ്തല്ലേ ‘മുത്തശ്ശിക്കും മറ്റും തീരെ അസുഖം തോന്നിക്കുന്നു. നിത്യനിദാനം പണ്ടത്തെപ്പോലെ മതി’ എന്ന്?”

“എന്നാൽ ഒന്നു വേണ്ട. കാര്യം കൂടി ചേർന്നു പറഞ്ഞു.”

“ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞാനൊക്കേയും ഒരുക്കം. എന്തു വേണ്ടാക്കേണ്ടാണു് കെട്ടാം. എന്തെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്യാൻ പോരാം. അതോണ്ടു മുഖ്യധാരണവേണ്ട. ഒരു കാര്യം: അതു നമ്പൂരാൽ വിചാരിക്കാറില്ല. ആത്തോമ്മാരോളെ പരിഷ്കരിക്കുന്നേ വിചാരിക്കാറുള്ളു. അവർ ഓരോ ദിവസവും കഴുപ്പു തള്ളിനിൽക്കുന്നതു ആരാ അറിയു്? ഞങ്ങളെ വെറും ജന്തുക്കളെപ്പോലെ കരുതുന്നുള്ളു.”

“ആട്ടെ, അതൊക്കെ സ്വാഗതപ്രസാഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചാൽ മതി.”

എൻ. ബി.

YOUR MONEY IS SAFE

(COST REFUNDED IN CASE OF DISSATISFACTION)

TECHNO

SOAPS—INKS—DISINFECTANTS

Are now available at all good stores
Quality products your money can buy

TECHNO CHEMICAL INDUSTRIES LTD.
CALICUT

നമ്പൂതിരി പാലിക

1. മുറത്തിതാ, നല്ലൊരു പെൺകിടാവു
മറുളള കൂട്ടാളരുമായിക്കൂടിപ്പൂ:
മുററിത്തഴുക്കുന്നൊരു മുല്ലവളി
മുററും കുളിർത്തെന്നലിലാടിപ്പോൽ.

2. കഷ്ടിച്ചു കാൽമുട്ട മറഞ്ഞിടുന്ന
തെറിഞ്ഞുടപ്പും കുരടിട്ട കാതും
കൈത്തണ്ടിലോട്ടിൻവളയും വിളിച്ചു
ചൊല്ലുന്നു 'നമ്പൂതിരികന്യ'യെന്നായ്.

3. മാമുൽച്ചെങ്കുത്താൻ വികൃതപ്പെടുത്തി-
ദുഷിച്ചൊരി വേഷവിദ്യയൊന്നും
കെടുത്തിടുന്നിലിഹ തയ്യലാൾതൻ-
നൈസർഗ്ഗികസ്വപച്ഛസൗഭര്യത്തെ.

4. പാടിക്കളിച്ചും ചില പാടിയും കൂ-
ത്താടിത്തീർക്കുന്നിതബാധമായ് നീ:
പേടിച്ചിടേണ്ടാരെയുമിന്നു വാനം-
പാടിത്തു വാനത്തിവിടേ നിനക്കും.

5. പക്ഷേ, നിനക്കീദൃശസുസ്വപത്രം-
വിഹാരമെമ്മട്ടിനി നീണ്ടുനില്ക്കും?
- താരുണ്യവേടൻ തവ മുന്നിൽ മാമു-
ലാചാരമാകും വലവെച്ചുനില്പൂ!

6. അന്തഃജനസ്ത്രീയ്ക്കു തിരണ്ടിരിയ്ക്കു-
ലെന്നത്രമോ, വന്തപമാകുമെന്നോ!
അരിന്നൊടുക്കും ഫലമോ, ഭവിയ്ക്കാം
നാകാപ്തിയായും നരകാപ്തിയായും.

7. ഇല്ലേറെയാതും സുഖമാ—യൊരേക-
പതീവ്രതക്കാരനു ഭായ്യയായി
ഇരിയ്ക്കുവാൻ ഭാഗ്യമിന്നു കൂട്ട-
രിന്നോളവും നിങ്ങളിൽ; മേലിലെന്തോ?

8. സ്വപത്തുജ്ഞാരില്ലത്തു പിറക്കിലാട്ടേ
സ്വപത്രപതസ്സുദരിയാകിലാട്ടേ
നമ്പൂരിനല്ലാർ നരകത്തിൽ വാഴ്വു
നാലഞ്ചു വേട്ടാൾക്കൊരു വേളിയായി!

8. അക്കാശ്ചമോരോന്നു നിനച്ചിടുമ്പോ-
ളെക്കാലവും യൌവനമാന്നിടാതെ
ഇക്കാലുകെഴുമരവയസ്സു നീണ്ടു
നില്ക്കാൻ നിനക്കൊക്കുകിലെത്ര നന്നായ്!
കുത്തുളളി കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി.

ധനപന്തരിവൈദ്യശാല

ഹെഡ് ഓഫീസ്—തൊടുപുഴ, തിരുവിതാംകൂർ.
28 ശാഖകൾ—എത്ര ശാഖകളും സൗജന്യമായ രോഗപരിശോധന.

- 1. തിരുവനന്തപുരം
- 2. കോട്ടയം
- 3. ചങ്ങനാശ്ശേരി
- 4. മൂവാറ്റുപുഴ
- 5. വാഴക്കുളം
- 6. പാലാ
- 7. എറണാകുളം
- 8. വൈക്കം
- 9. പുത്തൂർ
- 10. തൃപ്പൂണിത്തുറ
- 11. പെരുമ്പാവൂർ
- 12. കോതമംഗലം
- 13. നാഗർകോവിൽ
- 14. കരഞ്ഞാർ

- 15. ആലപ്പുഴ
- 16. കൊല്ലം
- 17. ആലുവാ
- 18. പറവൂർ
- 19. പൊൻകുന്നം
- 20. തിരുവല്ലം
- 21. തൃശ്ശിവപേരൂർ
- 22. കോഴിക്കോട്
- 23. ചേന്തല
- 24. മുണ്ടക്കയം
- 25. മാവേലിക്കര
- 26. കൂത്താട്ടുകുളം
- 27. പിറവം
- 28. കൊട്ടാരക്കര

കേരളത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും ശാഖകൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി ശാസ്ത്രീയമായി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള ഭൗഷധങ്ങൾ കഴിയുന്നതും വിലകുറച്ചു വില്പന നടത്തിവരും.

എല്ലാ ബ്രാഞ്ചുകളിലും മരുന്നുകൾ കരേ വിലതന്നെയാണു്. സൗജന്യമായ രോഗപരിശോധന എത്ര ബ്രാഞ്ചുകളിൽനിന്നും ലഭിക്കും. വിലവിവരപ്പെട്ടിക ഹെഡ് ഓഫീസിലോ, ബ്രാഞ്ചുകളിലോ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ കിട്ടുന്നതാണു്.

വൈദ്യൻ സി. എൻ. നമ്പൂതിരി, ധനപന്തരിവൈദ്യശാല, തൊടുപുഴ, തിരുവിതാംകൂർ.

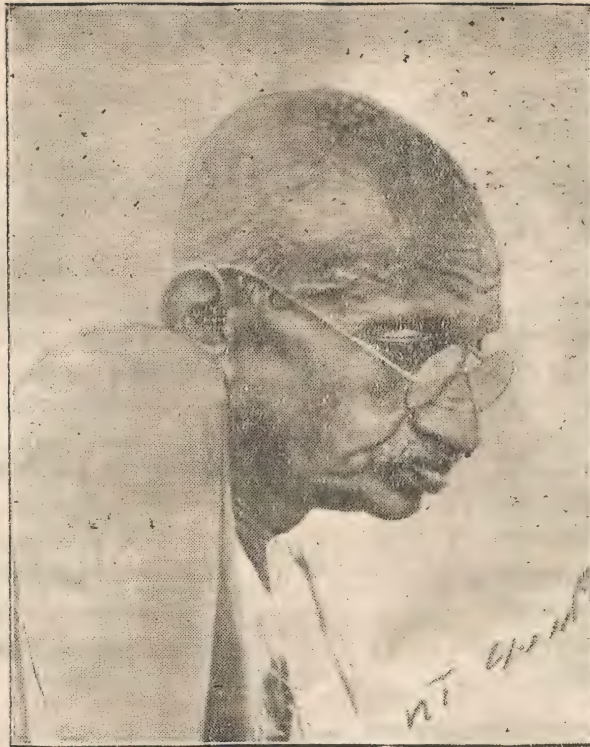
പ്രൊഫ. എസ്. വി. ശർമ്മ

പ്രൊഫ. എസ്. വി. ശർമ്മ

പ്രൊഫ. എസ്. വി. ശർമ്മ

മഹാത്മാഗാന്ധി

ജവഹർലാൽ നെഹ്റു.

അബുറക്കലാം അസാദ്.

ഗാന്ധി-നെഹ്രു-ആസാദ്

I

1944 ഒക്ടോബറിൽ ഗാന്ധിജിക്ക് എഴുപത്തഞ്ചുവയസ്സ് തികയും. ഈ ജന്മനാളിൽ, ഇന്ത്യയിലുള്ള ആരാധകന്മാർ, തങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള അതിരറ്റ ആദരത്തിന്റേയും അവാമ്യമായ കടപ്പാടിന്റേയും ഒരു ലഘുചിഹ്നമായി എഴുപത്തഞ്ചുലക്ഷം ഉറപ്പിക—ഒരു വേള അതിലും എത്രയോ അധികം—അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാൽകുടുംബങ്ങളായ കൈകളിൽ അർപ്പിക്കും. ഈ ധനസഞ്ചയം ആ നീണ്ട വിരലുകൾക്കിടയിലൂടെ ചോന്ന് ഇന്ത്യയിലെ എഴുപതുകൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലേയ്ക്കും കിനിഞ്ഞിറങ്ങുകയും, അവിടങ്ങളിൽ കേൾപ്പോരും കേൾവിയുമെന്യേ ദുരന്തദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന ഗ്രാമീണസ്ത്രീകൾക്കും ആരയുടേയും ആശ്വാസത്തിന്റേയും അല്പപ്രകാരമെങ്കിലും നൽകുന്നതിനായി ഉപകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ദുർഭാഗ്യമായ ഭാരതഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ അവമാനാവനതയായ ശിരസ്സിൽ എന്തെല്ലാം അനുഗ്രഹങ്ങൾ വർഷിച്ചിട്ടില്ല, ആ ശോഷിച്ച നീണ്ട കൈകൾ ചതഞ്ഞത്, മുറിവേറട്, വഴി വക്കിലെ പുഴുപോലെ, നിബ്ബലമായി, നിരാധാരമായി, നിശ്ചേതനമായി കിടന്നിരുന്ന ഈ മഹാരാജ്യത്തിന് അദ്ദേഹം വിശ്വാസവും ആവേശവും നൽകി. ഇന്ത്യയ്ക്ക് അതിന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മാവിനെ അദ്ദേഹം വീണ്ടും നേടിക്കൊടുത്തു. ഒരു പിടി മണ്ണിൽനിന്നും അദ്ദേഹം മഹത്തായ ഒരു രാഷ്ട്രം സൃഷ്ടിച്ചു.

ഇന്ത്യയുടെ ഈ മുപ്പതുകൊല്ലത്തെ ജീവിതത്തിൽ ഒരൊറ്റ വശവുമില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഃഖങ്ങളായ കൈപ്പാടുകൾ പതിയാതെ. മതപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവും സാഹിത്യപരവുമായ എല്ലാ പ്രവർത്തനപരിപാടികൾക്കും അദ്ദേഹം വഴി നിർണ്ണയിക്കുകയും ഗതിവേഗം അരുളുകയും ചെയ്തു. ജൈന ധർമ്മത്തിന്റേയും വൈഷ്ണവസമ്പ്രദായത്തിന്റേയും തൊട്ടിലിലാണ് ഈ കാത്തിയാവാരിലെ 'ബനിയ' വളർന്നത്. ക്രിസ്തു മതവും ജരതുഷ്ട്ര(പാഴ്സി)മതവും പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയപ്പെട്ട അദ്ധ്യയനവിഷയങ്ങളായി. ബുദ്ധമതം അദ്ദേഹത്തെ അഗാധമായി ആകർഷിച്ചു. കൊറാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു നിത്യപാരായണഗ്രന്ഥമായിത്തീർന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളിലൂടെയും അദ്ദേഹം സത്യസന്ദർഭമായ ഈശ്വരന്റെ സാന്നിധ്യത്തെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. തന്റെ മുമ്പിൽ കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു വിദേശീയപത്രപ്രതിനിധിയോട് അദ്ദേഹം ബാല്യോചിതമായ സരളഭാവത്തോടെ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന തിനേക്കാൾ നിശ്ചിതമായി ഞാനറിയുന്നുണ്ട് ഈശ്വരന്റെ സാന്നിധ്യത്തെ”.

ശ്രമസഞ്ചിതമായ ഈ ആത്മീയശക്തിപ്രവാഹത്തെ അദ്ദേഹം മതത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരികെ പായിച്ചു. റൂറാറാണ്ടുകുടും

യി അവയിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ചപ്പുവിപ്പുകളും മാരാലുകളും ഈ വൈദ്യുതശക്തിയിൽ കത്തിയെരിഞ്ഞു. ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും തന്റെ പിതാവിന്റെ മന്ദിരത്തിൽനിന്നും വ്യാപാരികളെ തല്ലി ഓടിച്ച്. ദക്ഷിണ ആവശ്യപ്പെട്ട കാശിയിലെ വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിലെ പുരോഹിതന്, വെറും അനുകമ്പയാൽമാത്രം, കാലണ നീട്ടിക്കാണിച്ചതിന് അദ്ദേഹം ഒരുപാട് ശങ്കാരം കേൾക്കേണ്ടിവന്നു! ഇന്ത്യയുടെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട സവിശേഷത മതങ്ങളിൽ ആവിർഭവിച്ച പുതിയ വേരനയായിരുന്നു. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി മരിച്ചു മരവിച്ചുപോലെ കിടന്നിരുന്ന ഈ അതികായങ്ങളായ സുതപങ്ങൾ മൂരിനിവന്ന്, കണ്ണുനീർ, എഴുന്നേൽക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നതുപോലെ തോന്നി. രാമമോഹനറായി, കേശവചന്ദ്രസേനൻ, പരമഹംസൻ, ദയാനന്ദൻ, വിവേകാനന്ദൻ—അങ്ങിനെ നവഭാരതത്തിന്റെ പ്രഭാതതാരങ്ങളെല്ലാം മതനേതാക്കളായിരുന്നു. ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞ ഈ ധർമ്മോധത്തെ ആത്മീയതയുടെ ഇരുട്ടുകളിൽനിന്നും ലോകസേവനത്തിന്റെ വിശാലസമതലത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചതു രാജകോട്ടിലെ ഈ 'ദിവാന്റെ പുത്ര'നാകുന്നു. പതിതപാവനന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈശ്വരൻ. ഏറ്റവും കഷ്ടപ്പെടുന്നവർ ഈശ്വരന്റെ സ്വന്തം ആളുകൾ—ഹരിജനങ്ങൾ—അത്രേ. അഹിംസയുടെ ക്രിയാത്മകരൂപമായ സേവനമാണ് സത്യദർശനത്തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം. അങ്ങിനെ ഗാന്ധിജിയുടെ തത്വദർശനം കർമ്മയോഗത്തിന്റെ കാലോചിതമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാകുന്നു. ഹിന്ദുധർമ്മത്തിൽനിന്നും അധീനത്തിന്റെ കളങ്കകാളിമ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി കഴുകിക്കളഞ്ഞത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമസൃഷ്ടിസ്നേഹത്തിന്റെ കണ്ണുനീർക്കണങ്ങളത്രേ.

ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലേയ്ക്കു ഗാന്ധിജിയുടെ പ്രവേശത്തെ അഭിപ്രീതിയായ കലാചാതുര്യത്തോടെ ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

“രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു ചെറുമേഘം ആവിർഭവിച്ചു. ക്ഷണത്തിലതു ഭാരതീയാകാശത്തിൽ മുഴുവൻ പരന്നുമുടി.

.. ഈ ശബ്ദം മറുജീവയേഷാർ, എന്തുകൊണ്ടോ, വിഭിന്നമായിരുന്നു. അതു ശാന്തവും മന്ദവുമായിരുന്നു; എന്നിട്ടും ജനസമൂഹങ്ങളുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾക്കുപരി അതു കേൾക്കാമായിരുന്നു. അതു മുദ്രവും സൗമ്യവുമായിരുന്നു; എന്നിട്ടും അതിൽ എവിടെയോ ഉരുക്ക് ഒളിച്ചിരിപ്പുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. അതു മയൂര നിറഞ്ഞതും അപേക്ഷകളാൽ പൂർണ്ണവുമായിരുന്നു; എന്നിട്ടും പക്ഷപ്പുറം ഭയപ്പെടുത്തുന്നതുമായ എന്തോ ഒന്ന് അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട ഓരോ വാക്കും അർത്ഥനിർഭരമായിരുന്നു. അവ മരണകരമായ ഒരു ആത്മാർത്ഥ വാക്കു നൽകിയായി കാണപ്പെട്ടു. ഈ സമാധാനത്തിന്റെയും സൗഹൃദത്തിന്റെയും ഭാഷയ്ക്കു പിന്നിൽ ശക്തിയും, പ്രവൃത്തിയുടെ വിറ

യാൻ നിശ്ചയം, തിന്മയ്ക്കു കീഴടങ്ങുകയില്ലെന്ന ഉറപ്പും കുടികൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നു നമുക്കു പഠിപ്പിതമാണ് ആ ശബ്ദം; എന്നാൽ 1919-ൽ അതു നമുക്കു പുത്തനായിരുന്നു.

..ഇതു പ്രവൃത്തിയുടെ രാജ്യതന്ത്രമായിരുന്നു, പ്രസംഗത്തിന്റെ രാജ്യതന്ത്രമല്ലായിരുന്നു.”

നിയമവിധേയമായ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നും നിയമഭംഗത്തിലേയ്ക്കും, പടിപ്പടിയിായി അദ്ദേഹം നാടിനെ നയിച്ചു. പത്തുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു നിസ്സഹകരണമായിരുന്നു പഠിപ്പാടി; പിന്നീടു സവിനയമായ നിയമഭംഗമായി. ഇതിലുമെത്രയോ പുതുസ്ഥമാകുമായിരുന്ന 1942-ലെ ഐതിഹാസികവിപ്ലവത്തെ നയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ അന്ന് അദ്ദേഹം നൽകിയ ആഹ്വാനം ഇന്നു നമുക്കു ഓർമ്മയിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്: “വ്യക്തികൾ മരണം വരിയ്ക്കുവാൻ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ രാഷ്ട്രം ജീവിക്കുന്നുള്ളൂ. പ്രവർത്തിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക”. ഇന്ന് ‘ഡിപ്ലോമസി’യുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കളുമായി അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന പോർ ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമാകുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആംഗ്ലേയഭരണകൂടത്തിന്റെ നഗ്നമായ സാമ്രാജ്യത്വസ്വഭാവത്തെ അതു വേണ്ടതില്ലാതെ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയ്ക്കു രാഷ്ട്രീയകൈവല്യം കൈവരുന്നതിനുമുമ്പ് ഈ മഹാനായ സേനാനി എത്രയെത്ര പോരുകളിൽ സാമ്രാജ്യവാദികളോടു വരുമെന്ന് ആർക്കു പറയുവാൻ കഴിയും?

അദ്ദേഹം സമുദായത്തിന്നു സമ്മാനിച്ച വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ അദ്വിതീയമാണ് വാൾവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി. അദ്വൈതവിദ്യാഭ്യാസ അടിമകളെ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ വേർ പിഴുതുകളയുകയും, ഇന്ത്യയിലെ പരിതസ്ഥിതിക്കും, ജനസാധ്യയ്ക്കും, ധനസ്ഥിതിക്കും ഇണങ്ങിക്കൊണ്ടു്, ഉറപ്പിക്കിക്കുന്ന ഭാരതത്തിന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ പ്രയോഗക്ഷമങ്ങളായ പന്ഥാവുകളിലേയ്ക്കു പ്രവഹിപ്പിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുമാറു്, ആത്മീയങ്ങളും സാമ്പാദ്യങ്ങളുമായ മൂല്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി, എന്നാൽ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ വളർച്ചയെ അല്പമെങ്കിലും അപ്രധാനമായിത്തള്ളാതെ രമിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പദ്ധതി, മാമുലിന്റെ ചക്രചാലകർ വിട്ടു, സ്വതന്ത്രമായും വിപ്ലവകരമായും ചിന്തിക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ള എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാരുടേയും, സമുദായോദ്ധാരകന്മാരുടേയും ഹൃദയംഗമമായ സ്വീകരണത്തിന്നു പാത്രമായിട്ടുണ്ട്. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസൗധത്തിന്റെ അടിത്തറയും അതുതന്നെയായിരിക്കും.

മദ്യത്തിനോടും മറ്റു മാദകവസ്തുക്കളോടുമുള്ള, വിട്ടുവീഴ്ചകൂടാത്ത, സമരം ‘ഗാന്ധിസ്’ത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശമാണ്. ഗ്രാമങ്ങൾക്കു് ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹ്യഘടനയിലുള്ള ജീവൻപ്രാധാന്യം കണ്ടറിയുവാൻ ഭാരതീയരെ പഠിപ്പിച്ചതും ഗാന്ധിജിയത്രേ. ‘സേവാഗ്രാമം’ ഇന്ത്യയിലെ എഴു ലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങൾക്കു മുക്തിമാറ്റം തുറന്നുകാട്ടി. ശുചീകരണാമൃതൽ സാമൂഹ്യ

പ്രാർത്ഥനവരെ ഗ്രാമീണജീവിതത്തിലെ എല്ലാവശങ്ങളും ഗാന്ധിജിയുടെ സവിശേഷാഗ്രയനത്തിന്നു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സത്യഗ്രഹപ്രസ്ഥാനം ഇന്ത്യയിലെ സ്രീസമുദായത്തിൽ ഉളവാക്കിയ ഉണർച്ച ആശ്ചര്യകരമാകുന്നു. ‘ചക്ര’ അവർക്കു ക്ഷണവും, തൊഴിലും നൽകി; സത്യഗ്രാമം അവർക്കു് ആത്മാവും വേദനയും നൽകി. ‘അര ഡസൻ റോമിയോമാക്കു്’ ജൂലിയറായി കെട്ടിയാടുന്ന ആധുനികയുവതി’യെപ്പറ്റി ഗാന്ധിജിക്ക് വലിയ ബഹുമാനമില്ല; ഒരു ‘കമല’യുടെ ത്രാഗരകതിയും, ‘കസ്’തുർബാ’യുടെ കത്തച്ചുനിഷ്ഠയും ‘മീര’യുടെ സേവനപരായണതയുമാണ് സ്രീകളിൽ അദ്ദേഹം ഉളവാക്കിയിട്ടുള്ളതു്; അവരിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും മറ്റൊന്നുമല്ല.

ഗാന്ധിജിയെ അധികമാരും ഒരു സാഹിത്യകാരനായി കണക്കാക്കാറില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസന്നമധുരമായ ഗദ്യശൈലി ഗുജറാത്തിസാഹിത്യത്തിലുള്ള വാക്കിയ വിപ്ലവത്തെ നമുക്കു മറന്നുകൂട. മഹിന്ദ്രസ്ഥാനി രാഷ്ട്രഭാഷയാക്കുവാനുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിത്തു പാകിയതു് അദ്ദേഹമാണ്. ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഐക്യത്തിന്നു് അടിസ്ഥാനമിട്ടതിന്നുപുറമേ, ഈ പ്രസ്ഥാനം ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ ഭാഷകളിലേയും സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിയെ ഗണ്യമായി സഹായിക്കുന്നുമുണ്ട്. വിഭിന്നങ്ങളായ തലങ്ങളിലൂടെ പരസ്പരം അറിയാതെ പ്രവഹിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യയിലെ മഹത്തായ സംസ്ഥാനഭാഷകൾ ഇന്നു ഹിന്ദിയിലൂടെ പരസ്പരം സംഗമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൻഫലമായി ഏകീകൃതമായ ഒരു ‘ഭാരതീയസാഹിത്യം’ വീണ്ടും ഉളവാകാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വളർച്ചയെ തപരിതമാക്കുവാൻ വേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട അഖിലഭാരതസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനും ഗാന്ധിജിതന്നെയായിരുന്നു. പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലങ്ങളോളമേ ഉണ്ടായുള്ളു; എങ്കിലും എല്ലാ സാഹിത്യങ്ങളിലും ഇന്നു പ്രകടമാകുന്ന പുരോഗമനവാദത്തിന്റെ വിത്തു പാകിയതും, സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിയുടെ മാറ്റുനിർദ്ദേശം ചെയ്തതും, ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം പ്രസ്തുതപരിഷത്തായിരുന്നുവെന്നു നാം മറക്കരുതു്. ലോകസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു ഗാന്ധിജിയുടെ സ്വന്തം സംഭാവനയും ഗണ്യമായിട്ടുള്ളതത്രേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യാന്വേഷണപരിഷ്കാർ വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ മറ്റൊരൊരാളെങ്കിലും കീടപിടിക്കുന്നതാണ്. എന്നുമെന്നും അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു; എന്നുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ചിരന്തനമായ വികാരതീക്ഷ്ണതയോടെ ജനകോടികളുടെ ധൃമിതഹൃദയങ്ങൾക്കു വെളിച്ചവും വിശ്രാന്തിയും നൽകുന്നു. ‘ആത്മാർത്ഥ’യാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാനമാനദണ്ഡമെന്ന് ടോൾസ്റ്റോയി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ഈ ശിഷ്യന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ വളകുറോരമായ സൗകുമാര്യാൽ തന്നെ കാരണവും മറ്റൊന്നുമല്ല.

ഗാന്ധിജി തന്നെത്താൻ തലമുടി ക്രോപ്പു ചെയ്തിരുന്നു; തന്നത്താൻ വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കിയിരുന്നു. നല്ലിൽ അദ്ദേഹം ഒരു

വിഭജനം. 'ക്ഷേണശാസ്ത്ര'ത്തിലും ചികിത്സയിലും താനൊരു പ്രാമാണികനാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമാനം. സർ സ്റ്റാഫോർഡ് ക്രിപ്സ്മാൻ ഇന്ത്യയുടെ—ലോകത്തിന്റെതന്നെയും—വിധി നിർണ്ണയിക്കുമായിരുന്ന സംഭാഷണങ്ങളിലേപ്പെട്ടിരുന്ന അക്കാലത്തും, കഷ്ടരോഗഗ്രസ്തനായ 'പർച്ചുരേ ശാസ്ത്രി'യുടെ വ്രണങ്ങൾ കഴുകി മരുന്നുവെച്ചുകൊടുവാൻ ദിവസേന കുറെസമയം അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. പ്രത്യേകപരിശീലനം ലഭിച്ച ഒരു തോട്ടിയാണ് താനെന്നു ഗാന്ധിജി പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്കൂൾമാസ്റ്റർ, തോട്ടക്കാരൻ, പത്രാധിപർ എന്നീ നിലകളിലും ഈ 'ബോറിസ്റ്റർ' പ്രഖ്യാതനാണ്.

സമ്യാംഗീണമായ കലാസൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞതാണ് ഗാന്ധിജിയുടെ ജീവിതം. ഒരൊറ്റ ഭാഗവതമല്ല അതിൽ അസുന്ദരമോ, അവ്യവസ്ഥിതമോ ആയിട്ട്. ഒരു നീണ്ട സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം; എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനോദശീലവും ആകർഷകതയും ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. കുട്ടികളുടെ മുഖിൽ ഇപ്പോഴും ഈ കിഴവൻ ഒരു കുട്ടിയായിത്തീരുന്നു. കസ്തുർബാഗാന്ധിയുടെ പാവനശരീരം ചിതയിൽ വെച്ചപ്പോൾ ഗാന്ധിജിയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു രണ്ടു കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ അടർന്നുവീണു. ഒരു ദേവനോളം വളർന്നുകഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ഗാന്ധിജി ഇന്നും ഒരു മനുഷ്യനാണ്.

'ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കും വലിയ സാധനം ഗാന്ധിജിയാണ്' എന്നു വൈസ്രോയി വില്ല്യംഗ്ടൻ പറഞ്ഞതായി ലൂയിഫിഷർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'ഞങ്ങൾ ഗാന്ധിമഹാരാജന്റെ ശിഷ്യരാണ്; നിർമ്മലായിരിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു' എന്നു മഹാകവി ടാഗോർ പാടി. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യയുടേതു മാത്രമല്ല, ലോകത്തിന്റേതാണ്. ശാശ്വതമായ അഹിംസയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം നിലകൊള്ളുന്നത്. ആത്മീയങ്ങളും സാമ്പത്തികങ്ങളുമായ മൂല്യങ്ങളുടെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠാപനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മോദ്ദേശ്യം. അഹിംസയിലൂടെ സത്യപ്രാപ്തിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപസ്സയുടെ ലക്ഷ്യം. ഷെല്ലി പറയുംപോലെ "ശാശ്വതതപത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രതിധ്വനിയും പ്രകാശവും"മാണ് ഗാന്ധിജി.

II

ഗാന്ധിജി തന്റെ അനന്തരാവകാശിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു ജവാഹർലാൽനെഹ്റുവെന്നയാകുന്നു. ആശയമെന്നു പറയട്ടെ, മഹാകവി ടാഗോറും തന്റെ ഉത്തരാധികാരിയായി നിശ്ചയിച്ചത് ഈ കാശ്മീരിബ്രാഹ്മണനെന്നാണ്. തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ മുത്തരൂപമായ വിശ്വഭാരതീവിദ്യാലയത്തെ മരണത്തിനുമുമ്പു മഹാകവി ജവാഹർലാലിന്റെ സമർപ്പനത്തിൽ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 'ഗുരുദേവ'ന്റെ വിശ്വപ്രേമനിർഭരമായ കവിഹൃദയത്തോടൊപ്പംതന്നെ 'ബാപ്പുജി'യുടെ സത്യാനുഭവമായ ത്രാഗതൈക്യവും അദ്ദേഹത്തിൽ പൂർണ്ണവികാസം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അങ്ങിനെ നെഹ്റു ടാഗോറിന്റേയും ഗാന്ധിജിയുടേയും സുന്ദരമായ ഒരു സമ്മിശ്രണമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹാനുഭൂതി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അതിലംഘിച്ചു മുഗളങ്ങളേയും, പക്ഷികളേയും, സസ്യലതാദികളെക്കൂടിയും ആശ്ലേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ താൻ നായാടി വെടിവെച്ചുവീഴ്ത്തിയ ഒരു പുളിമാൻകിടാവിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതുകയാണ്: "ഈ നിരുപദ്രവമായ മൃഗം മാരകമായവിധം മുറിയേറു് എന്റെ കാലുകൾക്കടുത്തു വീണു. വിടൻ നീണ്ട വലിയ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണീർ തുളിയിക്കൊണ്ട് അതു മേല്പോട്ടു് എന്റെ മുഖത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ അതിനുശേഷം പലപ്പോഴും ഒരു ബാധപോലെ എന്നെ പിന്തുടർന്നിട്ടുണ്ട്."

1940-ൽ, കോൺഗ്രസിന്റെ സൗഹൃദാത്മകതയെ വൈസ്രോയി നിരസിച്ചതിന്നു് ഒരു മാസം മുമ്പ്, യൂറോപ്പിലെ യുദ്ധം കൊടുമ്പിരിയെടുക്കുകയും, ഇന്ത്യ വിസ്ഫോടനോന്മുഖമായ ഒരഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ മുകളിലിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, നെഹ്റു കാശ്മീരം സന്ദർശിച്ചു. "ഞാൻ അവിടെ പന്ത്രണ്ടു ദിവസമേ താമസിച്ചുള്ളു", അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "എന്നാൽ ഈ ദിവസങ്ങൾ സൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞവയായിരുന്നു. ഞാൻ ആ ഐന്ദ്രജാലികമായ രാജ്യത്തിന്റെ സുഷമ ഉള്ള നിറയെ ആസ്വദിച്ചു. ഞാൻ ഉയർന്ന പർവ്വതങ്ങൾക്കരികെ താഴ്വരയിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുകയും, ഒരു ഹിമശിലാതലം അരോഹണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ജീവിക്കുവാൻ യോഗ്യമാണ് ജീവിതമെന്ന് എനിക്കുണ്ടായപ്പോൾ."

അങ്ങിനെ പ്രകൃതിയുടെ ഏകാന്തസൗന്ദര്യത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സാർവ്വകാരി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന നെഹ്റുവിന്നു് അത്യുൽക്കൃഷ്ടങ്ങളായ കലാകൃതികളും അപ്രമേയമായ മരൊന്നും ലോകത്തിന്റെ അമൂല്യദർശനങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്. 1937-ലെ ചരിത്രപ്രഖ്യാതമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്തു്, ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ, വിമാനം, തീവണ്ടി, മോട്ടോർകാർ, ബസ്സ്, ലോറി, പലവിധം കുതിരവണ്ടികൾ, കാളവണ്ടി, സൈക്കൾ, അന, ഒട്ടകം, കുതിര, കപ്പൽ, പത്തുമാരി, വഞ്ചി, കാൽ ഏനീ എല്ലാത്തരം വാഹനങ്ങളുമുപയോഗിച്ച്, പ്രതിദിനം ഗുജറാത്തി പന്ത്രണ്ടിലധികം പൊതുയോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു്, നാലുമാസത്തിനിടക്കു് നെഹ്റു അമ്പതിനായിരം നാഴികയോളം—ഒരു ദിവസം ശരാശരി 400ലധികം നാഴിക—സഞ്ചരിക്കുകയും, ഒരു കോടിയിലധികം ജനങ്ങളോടു് റേരിട്ടു സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. അക്രൈതവ്യമായ ഈ കായ്കോന്മേഷത്തിന്റെ കത്തിയൊലിക്കലിനിടയിൽ വിശ്രമത്തിനു ലഭിച്ച ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ അദ്ദേഹം അജന്തയലെ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചുമർചിത്രങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുവാൻ ചിലവഴിച്ചു. "പരിമിതമായ ഒരു സമയത്തേക്കു് ഞാൻ ഭൂകാലത്തിൽ ജീവിച്ചു്." അദ്ദേഹം ആത്മകഥയിൽ എഴുതുകയാണ്: "ബോധിസത്വന്മാരും അജന്തയിലെ സുന്ദരാംഗികളും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങി നിറഞ്ഞു. ഏതാനും നാളുകൾ

ക്കുശേഷം പാടത്തു പണിയെടുക്കുകയോ, കിണറ്റിൽനിന്നു വെള്ളംകോരുകയോ ചെയ്യുന്ന ചില ഗ്രാമീണസ്ത്രീകളെക്കണ്ടു ഞാൻ അമ്പരന്നു നോക്കിനില്ക്കാറുണ്ട്—അവർ എന്നെ അജ്ഞയിലെ സുന്ദരികളെപ്പറ്റി ഭാഷിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.”

പ്രകൃതിയിലും കലകളിലുമുള്ള ഈ അഗാധപ്രേമത്തേക്കാൾ അഗാധതരമാണ് ബഹുജനങ്ങളോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹാനുഭൂതി. ജവാഹർലാൽ ഒരു കലാകാരനാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിഷ്ണുണത്തിനുള്ള ഉപാധികൾ പ്രധാനമായും മനുഷ്യരാണ്. മനുഷ്യരെ ഉപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം നിമിഷവാനുഭൂതിക്കുന്ന കലാസൃഷ്ടിയോ, സമതപ സുന്ദരമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയും.

“പൊതുനന്മയ്ക്കായി, എല്ലാ ജനതകളും ഒരുതുമ്പേൻ സമ്മതിച്ചു സർവ്വലോകവ്യവസ്ഥകൾക്കുമാത്രം വിധേയമാകുമാറ്, എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അംഗീകരണമായിരിക്കണം നവലോകകുമരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഒരു ജനത മറ്റൊരു ജനതയുടെ മേൽ ചുമത്തുന്ന എല്ലാത്തരം ചൂഷണവും ആധിപത്യവും പിഴുതുകളയണം. പരിപൂർണ്ണമായ വ്യക്തസമതപം അംഗീകരിക്കണം. അന്താരാഷ്ട്രീയവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഉൽപാദനക്രമവൽക്കരണം, ഗതാഗതക്രമവൽക്കരണം, ലോകത്തിന്റെ മുഴുവനും—പ്രത്യേകിച്ചു സാമ്പത്തികമായി പിന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ—ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ തോതുകൾ. ഉയർത്തുക, ഇവ അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഉല്പാദനം ഉപയോഗത്തിനായിരിക്കണം; ലാഭം നേടുവാനായിരിക്കരുത്. വ്യക്തികളുടെ ഏകാധികാരങ്ങളും പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കണം.

ഇത്തരമൊരു ലോകക്രമമാണ് നെഹ്റുവിന്റെ ലക്ഷ്യം. 2-ആം നൂറ്റാണ്ടിലാക്കുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ബഹുജനങ്ങളിൽ നെഹ്റുവിനുള്ള വിശ്വാസം അപരിമിതമാണ്. ഇവിടെയാണ് നെഹ്റു ഗാന്ധിജിയുടെ അനന്തരാവകാശിയായിത്തീരുന്നത്. “ഞാൻ എന്റെ നേരെ മിഴിച്ചുനോക്കുന്ന അനേകകോടി സൗഹൃദപൂർണ്ണങ്ങളായ നേത്രങ്ങളിലേക്കു മുഴിഞ്ഞുനോക്കുകയും, അവയ്ക്കു പിന്നിൽക്കിടക്കുന്നത് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി: “ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ്, 2-ആം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നാട്. നാം സ്വാതന്ത്ര്യം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാം വേറെ ചിലതു കൂടി ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. കെട്ടിനിർത്തുന്ന പൊട്ടക്കുഴികളെല്ലാം ശുചീകരിക്കുവാനും, പുതിയ വെള്ളം എങ്ങും പ്രവഹിപ്പിക്കുവാനും നാം ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. 2-ആം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അഴുക്കും ദാരിദ്ര്യവും ദുഃഖഭാരവും നാം അടിച്ചുനീക്കണം. നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള ഈ മഹായജ്ഞത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ പലർക്കും പ്രതിബന്ധമായ്നില്ക്കുന്ന മനസ്സിലെ ഭാരാലകളേയും, നമുക്കു കഴിവുള്ളതു, നാം തുടച്ചുനീക്കണം. ഒരു വമ്പിച്ച പ്രയത്നമാണിത്; ഇതിനേറെ സമയം വേണം. മുമ്പേതിന്നു നല്ല ഒരു തള്ളങ്കിലും കൊടുക്കുക—വിപ്ലവം ജയിക്കട്ടെ!”

ഗാന്ധിജി ആത്മീയരഹസ്യങ്ങളുടെ തുറുത്തുതുറുത്തുതളിൽ ഒരു വമ്പിച്ച ‘കൊളോസ്സസ്’ പോലെ ഉയർന്നിരിക്കുമ്പോൾ, ജവാഹർലാൽ തികച്ചും സാധാരണനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിലയിൽ നമ്മോടു ഇടപെടുകയും, ഒരു സമത്വനായ സേനാപതിയെന്ന നിലയിൽ നമ്മെ കർത്തവ്യനിഷ്ഠരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നെഹ്റുവിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ കർമ്മസന്ദേശം, അതിനെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിഗൂഢതകളും ആത്മീയഗൈരികളുംനിമിത്തം, നമ്മെ സ്വർഭൂതമായിത്തീർത്തുവോ എന്നു സംശയമാണ്. നെഹ്റു ഒരു ഭൗതികവാദിയാണ്. ആത്മാവിനേയോ, ഇശ്വരനേയോ പററി അദ്ദേഹം അധികമൊന്നും ചിന്തിക്കാറില്ല. ബ്രഹ്മചര്യത്തേക്കാൾ നിയന്ത്രണാധീനമായ ഗാർഹസ്ഥ്യമാണ് അദ്ദേഹം ശുപാർശചെയ്യുക. ഈ സംഗതികളിൽ ബുദ്ധന്റെ ‘മധ്യമമാർഗ്ഗം’വും ഗ്രീക്കുകാരുടെ സൗന്ദര്യപൂജയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങൾ. അദ്ദേഹം പുകവലിക്കും; നവീനപരിഷ്കാരം നേടിത്തന്ന എല്ലാ സുഖസൗകര്യങ്ങളേയും സ്വാഗതംചെയ്യും.

അവിശ്രമമായ പ്രവൃത്തിയാണ് നെഹ്റുവിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു വിടുവീഴ്ചയില്ല. “മനുഷ്യൻ ജീവിതംകൊണ്ടു നേടുന്നതെന്തെന്നതല്ല, പിന്നെയോ, ലക്ഷ്യസിലിക്കായി അവൻ എങ്ങിനെ പൊരുതനുവെന്നതാണ് അവനെ മഹാനാക്കുന്നത്.” “ആദർശത്തെ പ്രവൃത്തിയുഖമാക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ അനുഭൂതമാകുന്ന ജീവിതപരിപൂർണ്ണത ആസ്വദിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം, ചിലപ്പോൾ, ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായി. ഈ ആദർശങ്ങളെ കൈവെടിഞ്ഞു വെലിച്ചുമായ ശക്തിക്കു ഇണക്കത്തോടെ കാൽപണിത്തുകൊണ്ടുള്ള മറ്റൊരുതരം ജീവിതം വ്യക്തവും, അതുപൂർവ്വം ആഭ്യന്തരശോകപൂർണ്ണവും ആണെന്നു ഞങ്ങൾ ധ്വജമായറിഞ്ഞു.”

അശാന്തമായ ഈ അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു മുഖ്യഭാഗം ജയിച്ചുവെക്കുകയുള്ളിലാണ് കഴിഞ്ഞത്. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റൊരുതരം നേതാവിനേയുംകാൾ അധികം നാളുകൾ അദ്ദേഹം ജയിലിലെ വിതന്നുകാരനായിരുന്നു. ഈ ഏകാന്തവാസം അദ്ദേഹത്തിൽ തീവ്രമായ അദ്ധ്യയനശീലം ഉളവാക്കി. “ലക്ഷണൈജയിലിൽ ഞാൻ ഇളകാതെ, വായിച്ചുകൊണ്ട്, ഏറെനേരം ഇരിക്കാറുണ്ട്. ഈ ഇരിപ്പിൽ ഒരു അണ്ണാൻ എന്റെ കാലുകളിലൂടെ മേല്പോട്ടു കയറുകയും, മുട്ടുകളിലിരുന്ന് ചുറ്റും നോക്കുകയും ചെയ്യുമാറുണ്ട്. പിന്നീടു എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു മുഖമുയർത്തി നോക്കുകയും, അതു വിചാരിച്ചിരുന്നപോലെ ഞാനൊരു മരമോ മറ്റോ അല്ലെന്നു കണ്ടറിയുകയും ചെയ്തു. ഒരു നിമിഷത്തേക്കു ഭയം അതിനെ മരവിപ്പിക്കും; ഉടൻ അതു തത്തിച്ചാടി അകന്നുപോകും.” ഈ ഏകാന്തസാധനയുടെ പരിണതഫലങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനഗ്ലഗ്രന്ഥങ്ങൾ—പ്രത്യേകിച്ചു മോഹനമായ ആ ആത്മകഥയും, ഉദാത്തമായ ലോകചരിത്രവും. ജവാഹർലാലിന്റെ അറസ്റ്റിനെപ്പറ്റി ചോദ്യംചെയ്ത ഒരു അമേരിക്കൻജനസംഘം

ത്തോട്ട് ഇറ്റിൻപ്രഭു പറഞ്ഞ മറുപടി ക്രമമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമാണ്: “അദ്ദേഹം മറ്റൊരു മഹാഗ്രന്ഥവുമായി പുറത്തുവരും; അതു ലോകത്തിനു വമ്പിച്ച ഒരു നേട്ടമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.”

സാർവ്വലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ഗാസിജിയുടെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പുകാരനാണ് നെഹ്റു. അന്താരാഷ്ട്രീയ സംഭവവികാസങ്ങളിൽ ഭാരതീയക്ഷഭിനിവേശം ജനിപ്പിച്ചതുപ്രധാനമായും നെഹ്റുവിന്റെ നേട്ടമാണ്. ലോകം ഒന്നാണെന്നും, സമാധാനവും യുദ്ധവും അവിഭാജ്യമാണെന്നും നെഹ്റു എന്നേ പറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മാഷിസത്തിന്റെ അതണോദയംമുതൽ അതിന്റെ പ്രതികൂലാശീലം നെഹ്റു കണ്ടറിഞ്ഞു. ബ്രിട്ടീഷ്ഗവണ്മേന്മയുടെ പ്രതിനിധിയായി സർ സാമുവൽ ഹോർ മുസ്സോളിനിയുടെ പടികാവൽ നടത്തിയിരുന്ന അക്കാലത്ത്, റോമിലൂടെ ഇന്ത്യയിലേക്കു വരുംവഴി മുസ്സോളിനിയെക്കൊന്നാണുള്ള നിർബ്ബന്ധപൂർണ്ണമായ ക്ഷണനം നിരസിക്കുവാൻ നെഹ്റു വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു. സ്വേയിനിലെ ലഹളക്കാരടെ വിജയം നെഹ്റു സ്വന്തം പരാജയമായെണ്ണി. ചൈന നെഹ്റുവിന്റെ രണ്ടാംജന്മഭൂമിയത്രേ. റഷ്യ, ചൈന, ഇന്ത്യ, ഈ ത്രികോണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും ഭാവിലോകവ്യവസ്ഥയെന്നതു നെഹ്റുവിന്റെ ദൃഢവിശ്വാസമാണ്.

സാർവ്വലൗകികത്വം നെഹ്റുവിനെ ഭാരതീയനല്ലാതാക്കിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:— “ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി ഞാൻ എത്രയധികം കണ്ടുവോ അത്രയുമധികം അതിന്റെ അനന്തമായ വൈവിധ്യവും സൗന്ദര്യവും ഞാനെത്ര കുറച്ചു അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. എന്നും, ഇനിയും എത്രയധികം കണ്ടുപിടിക്കുവാനുണ്ടെന്നും, എനിക്കു മനസ്സിലായി.”

വിനയനിധിയാണ് ഈ അഭിമാനിയായ പടത്തലവൻ. നാലാമതും അദ്ദേഹത്തെ രാഷ്ട്രപതിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശത്തെ കർക്കശമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം “മോഡേൺറവ്യൂ”വിൽ പേർവെക്കാരെ ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ‘ഏഷ്യയ്ക്കുള്ളിൽ’ എന്ന പ്രസിദ്ധപുസ്തകത്തിന്റെ കത്താവായ ജോൺ ഗന്തർ റഹ്മാന്യോൽഫാടനും ചെയ്യുംവരെ പ്രസ്തുതലേഖനത്തിന്റെ കത്തുതപം പത്രാധിപർക്കുപോലും അജ്ഞാതമായിരുന്നു.

“മനുഷ്യനിലെ പാശ്ചാത്യനീതിസത്വം അവന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയോ ധനസമൃദ്ധിയോ അല്ല. അവന്റെ മനസ്സിനുള്ള വെളിച്ചത്തിലും, ജാതിയുടേയും നിറത്തിന്റേയും അതിരുകളെല്ലാം ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവന്റെ സാമാന്യഭൂതിയുടെ വിശാലതയിലും ആണ് അതു നേടേണ്ടത്. ലോകം ഒരു ശക്തിഭണ്ഡാരം മാത്രമല്ലെന്നും, തന്റെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ശാശ്വതസംഗീതവും, ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ ആദ്യന്തരപ്രകാശവുമാണ് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ആവാസമാണ് അതെന്നും ഉള്ള ബോധത്തിലാണു മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം.” * ഈ ബോധോദയ

മാണ് നെഹ്റുവിനെ ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ സേനാപതി എന്ന നിലയിൽനിന്നും ഒരു ലോകനേതാവിന്റെ നിലയിലേയ്ക്കുയർത്തിയിട്ടുള്ളത്.

“ധീരതയിൽ അദ്ദേഹത്തെ അതികൂലിക്കുവാൻ ആരുമില്ല. സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിൽ ആർക്കും അദ്ദേഹത്തെ അതിശയിക്കുവാൻ കഴിയും! അദ്ദേഹം സാഹസിയും ക്ഷിപ്രകാരിയുമാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഇന്ന് ഈ ഗുണങ്ങൾ വിശേഷയോഗ്യതകളാണ്; എന്നുമല്ല, അദ്ദേഹത്തിൽ യോഗാവിന്റെ സാഹസവും ക്ഷിപ്രകാരിയുമുണ്ടെങ്കിൽ അതോടൊപ്പം രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്റെ വിവേകശീലവുമുണ്ട്. അച്ചടക്കത്തിന്റെ ഒരു ആരാധകനാണദ്ദേഹം; അത് അസൂലകരമാജ്ഞാപ്പെടുമ്പോൾക്കൂടി, നിഷ്കുഷ്ഠയോടെ അതിന്നു കീഴടങ്ങുവാൻ താൻ ശക്തനാണെന്ന് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പരിതസ്ഥിതികളേക്കാൾ വളരെയധികം മുന്നിട്ടു ചിന്തിക്കുന്ന ഒരുഗ്രവാദിയാണു അദ്ദേഹമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, തകൻപോകുമാറു ഗതിവേഗം കൂട്ടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വിനീതനും പ്രായോഗികവാദിയുംകൂടിയാണദ്ദേഹം. സ്റ്റാലിൻപോലെ പരിശുദ്ധനാണ് അദ്ദേഹം. സംശയാതീതമായവിധം, സത്യസന്ധനാണ് നെഹ്റു. ദോഷലേശമറ്റ ഒരു യുദ്ധവീരനാണ് അദ്ദേഹം. രാഷ്ട്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ സുരക്ഷിതമാണ്.” †

III

“എതു വിദേശീയാക്രമണത്തേയും സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതം സൈനികശക്തിയുപയോഗിച്ചു ചെറുക്കുന്നതായിരിക്കും” എന്നു നെഹ്റു പ്രഖ്യാപിച്ചു. “സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതത്തിലെ സേനകളുടെ മുമ്പിൽ ഉൾരിയ വാളുമായി ഞാൻ നിലകൊള്ളുന്നതാണ്” എന്നും ആസാദ് പ്രതിജ്ഞചെയ്തു. മൗലാനാ അബുൽ കലാംആസാദിന്റെ വ്യക്തിമാധാത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഉൽഘോഷണത്തിൽ നിഴലിച്ചുകാണാം. തത്ത്വമായ ഇസ്ലാം സുന്ദാരത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണചൈതന്യവും, യൂറോപ്പിനു മുഴുവൻ ഒരുനാൾ വെളിച്ചം നല്കിയ വിജ്ഞാനദീപ്തിയും ഈ മതാധ്യക്ഷനിൽ സമഞ്ജസമായിണങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഇസ്ലാമികപുണ്യഭൂമിയിൽ ജനിച്ച മദ്ധ്യപെരസ്തപ്രദേശങ്ങളിൽ വളർന്ന അദ്ദേഹം അടിമത്തത്തിന്നെതിരായി ഇന്ത്യയിൽ നടക്കുന്ന സമരത്തിന്റെ മുന്നണിയിൽ വാളുമേന്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഉഗ്രമായ ധീഷണാശക്തിയെ സമഗ്രമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പേനയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാൾ. ‘അൽ ഹിലാൽ’— ആസാദിന്റെ പത്രം—മുസ്ലീംജനതയെ അവരുടെ ആലസ്യനിദ്രയിൽനിന്നു തട്ടിയുണർത്തി. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് അദ്ദേഹം വിചാരണയെന്യേ തടവിലടക്കപ്പെട്ടു. ഖിലാഫത്ത് പ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ നായകന്മാരിലൊരാൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ആ ചിരസ്്മരണീയങ്ങളായ കാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്ന അഭൂതപൂർവ്വമായ വസ്ത്രീയൈക്യത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിയുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

* ടാഗോർ.

† ഗാസിജി.

പേനയ്ക്കു വമ്പിച്ചൊരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. നാലുതു വയസ്സിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി വരികപ്പെട്ടു.

ഇന്ത്യയുടെ നിർഭാഗ്യത്താൽ, അതിനുശേഷം ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രതന്ത്രങ്ങളിൽ പല തകിടാമറിച്ചിലുകളുണ്ടായി. തികഞ്ഞ ദേശീയവാദികളായിരുന്ന പലരും മുരഞ്ഞ വർഗ്ഗീയവാദികളായി അധഃപതിച്ചു. മറുചിലർ രാജ്യത്തേയും സമുദായത്തേയും വഞ്ചിച്ചു, വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു പല കോണുകളും കയറി, ഇരുട്ടുപാലം പല ഇടനാഴികളും കടന്ന്, ഔദ്യോഗികസേവയത്തിന്റെ ഉന്നതതലങ്ങളിലെ അലംഭാവവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അമഞ്ചലനായി, ദുഃഖനിയോഗമായി, ഹിമാലയംപോലേ ആസാദ് ഉറച്ചുനിന്നു. ക്ലേശഭ്രയിച്ചുയായിരുന്നു ഈ ജീവിതം. സ്വവർഗ്ഗരിൽ പലരും അദ്ദേഹത്തെ പഴിപറഞ്ഞു. പലരും അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നുകളയുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളും സ്വാതന്ത്ര്യവും കൈയടക്കപ്പെട്ടു. ജയിലിൽ, സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നും സഹപ്രവർത്തകന്മാരിൽനിന്നും വിട്ട്, ഏകാകിയായി നാളികൾ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയപത്നി അവരുടെ ചുണ്ടുകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമവുമായി അവസാനയാത്ര പുറപ്പെട്ടുപോയി. അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ അവരെ ഒരു കാണുവാനോ, ഇനി ഒരിക്കലും നല്ലവാനാവാത്ത അവസാനസാന്ത്വനം അവരുടെ പൃഥ്വീനുമായ ആത്മാവിനു നല്ലവാനോ, ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപതിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നിട്ടും പ്രവാചകന്റെ ആ യഥാർത്ഥനയായി കർത്തവ്യപഥയിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

ഒരു മഹാപണ്ഡിതനാണ് ആസാദ്. പേർഷ്യൻ അറബി എന്നീഭാഷകളിലും സാഹിത്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അഗാധമായ അവഗാഹം ഇന്ത്യയിൽ വേറെ ചുരുക്കംപേർക്കു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. വിശുദ്ധകൊറാൻ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സർവ്വപ്രമാണമാണു് വരാം. ഒരു പണ്ഡിതനു സഹജമായ വിനയവും പ്രസിദ്ധിവൈമുഖ്യവും ആസാദിൽ കടികൊള്ളുന്നുണ്ട്. 1939-ൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അഭ്യർത്ഥനയെ അദ്ദേഹം സവിനയം നിരാകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ, ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ തന്റെ അന്ത്യാഭിരുചിയായ കഴിവുകൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചേവടികളിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സംശയിക്കുകില്ല. കോൺഗ്രസ്സിനു നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള വയിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായ പരീക്ഷണഘട്ടത്തിൽ, അതിന്റെ അമരത്തിലിരിക്കുന്നതു കശാഗ്രധീഷണനായ

ഈ ദേശസേവാവ്രതിയാണെന്നുള്ളത് ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗധേയമാകുന്നു.

ആസാദ് നയവൈദഗ്ദ്ധ്യമേറിയ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻകൂടിയാണ്. കോൺഗ്രസ്സ് പാർലിമെണ്ടിബോർഡിലെ ഒരംഗമെന്ന നിലയിൽ, പട്ടേലിനോടും രാജൻ ബാബുവിനോടുമൊപ്പം, അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെ സംസ്ഥാനങ്ങളെ സാമന്ത്രികമായി നിയന്ത്രിച്ചുപോന്നു. സർ ഷാഹോർഡ് ക്രിസ്റ്റിന്റെ ദൈത്യാവസ്ഥയിൽ മെഴലാനയുടെ നയചാതുര്യം തികച്ചും വെളിച്ചത്തിൽ വന്നു. ക്രിസ്റ്റി ദൈത്യത്തിന്റെ കരകതപം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം കഷണങ്ങളായി വലിച്ചുചീന്തുകയും, അതിന്റെ പൊള്ളത്തരം, അത് ഒരധികാരവും ഇന്ത്യയ്ക്കു നൽകുന്നില്ലെന്ന വാസ്തവം തുറന്നുകാട്ടുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്റ്റിന്റെ വാഗ്ദത്തലംഘനം, പടിപടിയായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻവാങ്ങൽ, ലോകസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷ് കൂടത്തുതന്തിന്റെ ഈ അതിപ്രധാനമായ പൊളിച്ചിലിനുള്ള എല്ലാ പ്രശംസയും ആസാദിനു ചെല്ലേണ്ടതാണ്.

“താജ് മഹൽപോലെ, ധീരോദാത്തമായ ഇസ്ലാംസംസ്കാരത്തിന്റേയും വിശുദ്ധസുന്ദരമായ ഭാരതീയതയുടേയും വിശ്വപ്രശസ്തമായ ഒരു സമ്മിശ്രണമാണ് ആസാദ്.” * അതിനാൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം അവിഭക്തമായ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവാചകനുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിലുള്ള ഇന്ത്യ ഹൈന്ദവവേസ്താമികസംസ്കൃതികളുടെ ഫലപുഷ്പിയാണു് ഒരു സംഗമഭൂമിയത്രേ.

ഇന്ത്യയുടെ നവജാതമായ രാഷ്ട്രീയചൈതന്യത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണരൂപമാണ് ഗാന്ധി, നെഹ്റു, ആസാദ് എന്നിവരിൽ നാം ദർശിക്കുന്നത്. ഹിമാവുതമായ ശിഖരം മേഘമണ്ഡലത്തിൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന അത്യുന്നതമായ എവറസ്റ്റ് പോലെ ഗാന്ധിജി നിലകൊള്ളുമ്പോൾ, ആസാദും നെഹ്റുവും സിന്ധുവും ഗംഗയുമെന്നപോലെ ആ പ്രവേത്തിൽനിന്നും വിനിർദ്ദിഷിക്കുന്ന അനന്തളചൈതന്യധാരയെ, താഴെയുള്ള സമതലത്തിൽ തുടിക്കുന്ന നാലുതുകോടി ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു മോചനമുണ്ടെന്നും, അതാസന്നമാണെന്നും ഈ മൂർത്തിത്രയം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരീയർ.

* യുസഫ് മെഹറാലി.

ജെ. വി. വേലായുധപിള്ള (1945-1950)

ജെ. വി. വേലായുധപിള്ള (1950-1955)
(1955-1960)

ജെ. വി. വേലായുധപിള്ള (1960-1965)
(1965-1970)

ജെ. വി. വേലായുധപിള്ള (1970-1975)
(1975-1980)

പരേതനായ വി. എസ്. നാരായണൻനമ്പൂതിരി
(ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി, യോഗക്ഷേമം ഇവയുടെ
പത്രാധിപർ.)

പരേതനായ മുത്തിരിങ്ങോട്ടു ചേത്രാതൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇ. എം. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
സമുദായപ്രവർത്തകനും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവും.)

ക. എം. സി. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്,
ബി. എ.

മുത്തരിങ്ങോട്ട്

(മാവേലി)

മഞ്ജുളാത്മാവേ, മഹത്വമേ, നീ
നിൻജഡം വിട്ടെങ്ങ പോയൊളിച്ചു?

ലോകം സമസ്തം സമാശ്വാസത്തിൻ
നേരിയ കാരറിനായ് കാത്തിരിയ്ക്കേ,
ദാരിദ്ര്യഭിക്ഷഭീനതയാൽ
ദാഹിച്ചു തൊണ്ട വരണ്ടിരിയ്ക്കേ,
നിർമ്മലവാരമേ, നീക്കുവേ,
നീരജശീതളനീരവേ,
നിർദ്യം നീയെങ്ങ പോയൊളിച്ചു?
നിർദ്യനാർ നിന്നെ നിഗ്രഹിച്ചു?
കൃത്രിമത്തിൻവടുവേറിടാതേ
വത്തിച്ചു നീ മലർവാടിയൊന്നിൽ.
മഞ്ജുവസന്തസമാഗമത്തിൽ
മംഗളഗാനമുതിർന്നിന്നു.
മഞ്ഞിൽക്കുളിച്ചിളംപൂക്കളൊത്തു
മന്ദമസിതാസ്യനായിനിന്നു.
ചേലിലാലോലലതകളൊന്നി-
ച്ചാടലകന്നു നീയാടിനിന്നു.

എങ്കിലും നീ മറന്നില്ല തെല്ലൊ
സന്തപ്തഹൃത്തിനാശ്വാസമേകാൻ,

അന്ധകാരത്തെക്കഴിച്ചുമുടാൻ,
അന്ധവിശ്വാസത്തെ വേട്ടയാടാൻ.
സ്വപ്നം നിജപ്പെൺചിരകുളാൽ
കൊച്ചലകൾ തീർത്തു നീ പറയ്ക്കേ,
ജാതമാം വാതമോറവരനി-
ക്കാർമേഘമോടുനിതാബരത്തിൽ.
നിൻമഞ്ജുഗാനസരിത്തിലുണ്ടാം
പൊൻപോളയോരോന്നും പൊട്ടിടുമ്പോൾ
മോഹാദരാമാർക്കുംജോലം
പാരം യേപ്പെട്ടമന്നിടുന്നു.

താവകജീവിതം പുണ്യകർമ്മ-
പ്രോജ്ജപലഹോമാഗ്നിയാഴിതന്നു.
അക്കൊച്ചുപന്മാരൊട്ടുക്കുമൊരു
പട്ടാലലംകൃതമായിതന്നു.
വാസ്തവംതന്നെയി, ജ്ഞിവിതത്താൽ
വാസ്തവംതാൻ, കൃതകൃത്യനാം നീ.
എങ്കിലും ഭാവി ഭവാനു നല്ലാൻ
മംഗല്യമാലയായ് വന്നുനില്ക്കേ,
എങ്ങ നീ, എങ്ങപോയ്, ഇത്ര വേഗം?
എങ്ങ പോയ്, ഇങ്ങനിന്നിത്ര വേഗം?

കെ. ശങ്കരനാരായണൻ നമ്പൂതിരി.

The
Vaneevilasam Press,
GURUVAYUR.

ഭംഗിയിൽ, വൃത്തിയിൽ, ലാഭത്തിൽ,
കൃത്യസമയത്തിൽ, അച്ചടിച്ചു കിട്ടണമെങ്കിൽ?
ഗുരുവായൂർ വാണീവിലാസം പ്രസ്സിദ്ധപേഷിജ്ജക.

.ഉടമസ്ഥൻ: നെന്മിനി കൃഷ്ണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലേക്ക് ഒരു വിഹ്വലീകരണം

പ്രകൃതിയുടെ അനുകരണമാണ് കല എന്നു അരിസ്റ്റോട്ടൽ പറയുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ മാതൃകാഭൂതമായ യഥാർത്ഥ കലയുടെ അനുകരണമാണ് കലാപ്രപഞ്ചം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു മിക്കവാറും ശരിയായിരിക്കും. അന്യകലകളെ അപേക്ഷിച്ച് സാഹിത്യത്തിലാണ് അനുകരണഭ്രമം അധികം കാണുന്നത്. അതുതന്നെയത്രേ 'രണ്ടോ മൂന്നോ കവികളും അതതുനെ കാവ്യങ്ങളും' എന്ന് ഒരു ഭാരതീയകാവ്യമീമാംസകൻ പണ്ടു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യവും. ഇത് ഒരു പ്രത്യേകസാഹിത്യത്തെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന വസ്തുസ്ഥിതിയല്ല; എല്ലാ സാഹിത്യത്തിലും മാതൃകാകൃതികളെ അപേക്ഷിച്ച് അവയുടെ അനുകരണങ്ങളായിരിക്കും എണ്ണത്തിൽ അധികമുണ്ടാവുക. ചിലപ്പോൾ തിരിയിൽനിന്നു കൊളുത്തിയ പന്തംപോലെ മാതൃകയേക്കാൾ അതിന്റെ അനുകരണം മഹത്തരമായെന്നും വന്നുകൂടാത്തയല്ല. പക്ഷേ അത് ആയിരത്തിൽ ഒന്നു മാത്രം. മറ്റുള്ളതൊക്കെ അനുകർത്താക്കളുടെ സാംസ്കാരികപുരോഗതിയുടെ അളവുകോലുകൾ മാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നു. കാലത്തിന്റെ കരിങ്കല്ലായിൽനിന്ന് അവയെ വെളിക്കൊണ്ടുപോയവൻ ഭാവിയിലെ സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ വളരെയേറെ ക്ലേശിക്കണം. അനന്തരകാലീനന്മാർ വിസ്മരിച്ചാലും ചരിത്രകാരന് അവയെ വിട്ടുകുളവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം, അവകൂടിയുണ്ടെങ്കിലേ സാഹിത്യചരിത്രം സമഗ്രമാവൂ. അപ്പോൾ സാഹിത്യത്തിലല്ല, സാഹിത്യചരിത്രത്തിലാണ് അവയ്ക്കും അവയുടെ കർത്താക്കൾക്കും സ്ഥാനമെന്നു വരുന്നത്. എത്ര സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലും ഒട്ടു വളരെ ഏറ്റകൾ ഈ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രംതന്നെ നോക്കുക: ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ: കഴിഞ്ഞു, മധ്യകാലമലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം സമഗ്രമായി. വല്ലവർക്കും ആക്ഷേപമുണ്ടെങ്കിൽ, പുനവും പുനരവ്യം ഉണ്ണായിയും കൂടി ആയിക്കൊള്ളട്ടെ.

2

പഴമയിൽനിന്നു നമുക്കു പുതുതായിലേയ്ക്കു കടക്കാം. പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വൈവിധ്യംകൊണ്ടും സാഹിത്യവ്യവസായികളുടേയും അനുവാചകന്മാരുടേയും ആധിക്യംകൊണ്ടും ഭാഷാസാഹിത്യം വികസിച്ചുവരികയാണല്ലോ ഇപ്പോൾ. ചുരുക്കം ചില പുരോഗമനവാദികളൊഴിച്ചു മറ്റേവരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു ഓർമ്മയുമാണ് ഇത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, സാഹിത്യത്തിലെ ഓരോ പ്രധാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും സ്ഥിതി എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കാം. കേരളകാളിദാസൻ അന്ന് അഭി

ജ്ഞാനശാകുന്തളം വിവർത്തനം ചെയ്തു; അതിനുശേഷം വിവർത്തനങ്ങളായും സ്വതന്ത്രങ്ങളായും എത്ര നാടകങ്ങളാണ് മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളത്! സംസ്കൃതത്തിലെ ഒട്ടുമിക്ക നാടകങ്ങളും തജ്ജമചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. വളരെയൊളികൾ സ്വതന്ത്രനാടകങ്ങളും—പ്രാമസനങ്ങളേയും ഇവയുടെ ശേഖരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം—ഉണ്ടാക്കി. എന്നിട്ടും നമുക്കു ഇന്നത്തെ നാടകവേദിയുടെ നിലയെന്താണ്? ഒന്നു രണ്ടു നാടകങ്ങൾ, രണ്ടു മൂന്നു പ്രാമസനങ്ങൾ ഇവയ്ക്കേ ഒരു സംസ്കൃതചിത്തനായ മലയാളിയുടെ ക്ഷമയെ നിയന്ത്രിപ്പാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. നാടകങ്ങളുടെ എണ്ണക്കുറവോ അവയുടെ പഴക്കമോ അല്ല, നാടകവേദിയെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നത്. പിന്നെന്തോ? യഥാർത്ഥനാടകങ്ങളുടെ—രചനാത്മകങ്ങളും വികാരോത്തേജകങ്ങളുമായ നാടകങ്ങളുടെ—അഭാവമാണ്. പരിഷ്കൃതഭാഷകളിൽ അഭിനയയോഗ്യങ്ങളായ ഗദ്യരൂപകങ്ങൾ ഇന്ന് ഇതരസാഹിത്യശാഖകളെ അധഃകരിച്ചു മുന്നോട്ടു വരുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്കു ജനതയുടെ ഇടയിലുള്ള മതിപ്പും നിസ്സാരമല്ല. മലയാളത്തിൽ ഗദ്യനാടകങ്ങൾക്ക് ഇനിയും അഭിലാഷണീയമായ ഒരു സ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കഥകളിയുടെ ജന്മദേശമായ കേരളം അഭിനയകലയിൽ അസമർത്ഥമാവാനിടയില്ല. പക്ഷേ, നാടകങ്ങളെവിടെ?

ഇനി ആഖ്യാനികകളുടെ കാഴ്ച നോക്കാം. കാലത്തിനും പരിതസ്ഥിതിക്കും വളരെയൊക്കെ മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ'യെ മലയാളികൾ ഇന്നും മാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖയ്ക്കുശേഷം മലയാളത്തിൽ സാമുദായികങ്ങളും ചരിത്രപരങ്ങളുമായി എത്രയെത്ര നോവലുകളുണ്ടായി! അക്കാലത്തുണ്ടായ നോവലുകളുടെ എണ്ണം നോക്കിയാൽ മലയാളികൾക്കു നോവലെഴുത്തല്ലാതെ വേറെ ജോലികളൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നുവോ എന്നുപോലും അന്വർ സംശയിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നിട്ടും ഇന്ദുലേഖ, മാതാബധവർമ്മ തുടങ്ങിയ ചുരുക്കം ചില ആഖ്യാനികൾ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം മലയാളികൾ 'പാവങ്ങൾ'യോ അതുപോലുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും വിവർത്തനങ്ങളേയോ അന്വേഷിക്കുണ്ടിവരുന്നു. അഞ്ചോ ആറോ ആഖ്യാനികകളെ അകറ്റിനിർത്തിയാൽ മലയാളത്തിന്റെ സ്വന്തമെന്ന് അഭിമാനിക്കാവുന്ന എത്രയെണ്ണം നാളെയ്ക്കു അവശേഷിക്കും? ബാക്കിയുള്ളവയെ ഭാവിയിലെ ആഖ്യാനികാചരിത്രകാരന്മാരല്ലാതെ വേറെ ആരെങ്കിലും അന്വേഷിക്കുമോ?

3

'മിസ്റ്റിക്കവിത' എത്ര സുന്ദരമായ ഒരു കവിതാപ്രസ്ഥാനമാണത്! എന്നാൽ പൊട്ടിച്ചിരിയോടുകൂടിയല്ലാതെ കേരളീ

യക്ക് ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ അനുസ്മരിപ്പാൻ വയ്ക്കാം. അത്രയ്ക്കുണ്ട് ഭാഷയിൽ അതു കാട്ടിക്കൂട്ടിയ കോമാളിത്തങ്ങൾ. സഞ്ജയന്റെ നിശിതവും നിമ്ബസരവുമായ തൂലിക അന്ന് അങ്ങിങ്ങു നീന്തിക്കളിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മിസ്റ്റിക്കവികളുടെ മിരട്ടിൽ പെട്ടു മലയാളം ഇന്നും വല്ലാതെ വിഷമിക്കുമായിരുന്നു. കബീറിന്റെയും ടാഗോറിന്റെയും സുന്ദരഗീതങ്ങളാണ് മിസ്റ്റിസിസത്തിനു മാറ്റുപ്രദംനാമെന്ന്. പാരസികകവിതകളും കറൈയൊക്കെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം മറിച്ച ഭക്തന്റെ ഭാവശബ്ദവും സംസ്കാരോന്മീഷിതവുമായ സുകുമാരചിന്തകളെവിടെ? കവിയരഃപ്രാത്മികളുടെ കാമകലുഷവും നില്ക്കുമ്പോഴും അസംസ്കൃതഘടനയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരസ്പരമായ പ്രലപനങ്ങളെവിടെ? എന്നിട്ടും വളരെക്കാലം മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ നിശ്ചിത ചില കവിയരഃ പ്രാത്മികൾ നിശ്ചാലം വിഹരിച്ചുപോന്നതാണാശ്ചര്യം. സാങ്കേതികമോ കലാപരമോ ആയ പൊതുതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു സിദ്ധിച്ചുടത്തോളം വായനക്കാരുടെ ചിന്താശീലത്തിനു ചോദ്യംചെയ്യാൻ അധികാരമില്ലാത്ത ഒരു അന്തരീക്ഷത്തെ സ്വയം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം ഭാഷയിൽ ഉദിച്ചുവന്നത്. കഥയിൽ ചോദ്യമില്ലെന്നു പണ്ടാരോ പറഞ്ഞതുപോലെ മിസ്റ്റിക്കവിതയെക്കുറിച്ചും ചോദ്യമില്ലെന്ന ഒരു നില വന്നു കൂടി. രൂപകാതിശയോക്തിയുടെ മറവിൽ ഏതു ആശയത്തിനും യഥേഷ്ടം ഒളിച്ചുകളിക്കാമെന്നായി.

മികച്ച മിസ്റ്റിക്പ്രസ്ഥാനം അന്തസ്സാർഥക പ്രണയഗാനങ്ങളായി അധഃപതിച്ചുതിരിക്കട്ടെ. മനുഷ്യത്വത്തെ മാനിത്തിന്നു ഒരുതരം കടുത്ത വിഷാദാത്മകത്വത്തിനു പ്രസ്തുത പ്രസ്ഥാനം പ്രചാരവേല നടത്തിയെന്നതാണ് ഏറ്റവും ആക്ഷേപാർഹമായിരിക്കുന്നത്. 'ഉദ്യോഗം അല്ലെങ്കിൽ മരണം' എന്ന മുദ്രവാക്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഇന്ത്യയിലെ യുവാക്കൾ വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നു പുറത്തു പോകുന്നതെന്നു മിസ് മേയോ തന്റെ കുപ്രസിദ്ധമായ 'മദർ ഇൻഡ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ 'പ്രേമം അല്ലെങ്കിൽ മരണം' ഇതായിത്തീർന്നു അപകടമതികളായ പലതടേയും ജീവിതലക്ഷ്യം. മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ മധുരോദാരങ്ങളായ ചില കൃതികൾ പ്രേമത്തിന്റെ പേരിൽ വിഷാദാത്മകമായ ഒരു ചിന്താഗതിയെ പണ്ടുതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അതുകൊണ്ടും ആദർശസുന്ദരവുമായ പ്രേമം ഭോഗത്തേയും ത്രാഗത്തേയും തുല്യനിലയിലാണ് വീക്ഷിക്കുന്നതെന്നും ഒരുപക്ഷേ ത്രാഗമാണ് ഭോഗത്തേക്കാൾ മധുരമെന്നും ഉള്ള അമൂല്യതവത്താണ് അദ്ദേഹം സ്വകൃതികളിൽ പ്രപഞ്ചനാമെഴുതിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ മിസ്റ്റിക്കവികളാകട്ടെ, പ്രേമത്തിന്റെ ഭോഗപരമായ വശത്തെമാത്രം വീക്ഷിക്കുകയും തജ്ജന്യമായ നിരാശതകൊണ്ട് വിഷാദാത്മകന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ചുരുക്കം ഇതാണ്: ശ്രീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ 'സാക്ഷാൽക്കാര'ത്തെപ്പോലെ നാലോ അഞ്ചോ മിസ്റ്റിക്കവിതകളുണ്ട്

നമ്മുടെ നാളെയ്ക്ക്. ആയിരക്കണക്കിൽ പുറപ്പെട്ട മറ്റു മിസ്റ്റിക്കവിതകൾ, അഥവാ മാംസഗന്ധികളായ പ്രണയഗാനങ്ങൾ മാസികാപത്രങ്ങളുടെ താൽക്കാലികക്ഷുഭത്തു ശമിപ്പിക്കുന്നതിനുമത്രം പ്രയോജനപ്പെട്ടു!

4

‘ദരിദ്രഗായകൻ (പട്ടിണിയെപ്പറ്റി 19 ഗാനങ്ങൾ)
വില 8ണ്.’

ഈയിടെ ഒരു പുസ്തകശാലക്കാരുടെ പരസ്യത്തിൽ കണ്ടതാണ് ഇത്. അല്ലെങ്കിൽ ഇതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. മിസ്റ്റിക്കവിതാഭാസങ്ങൾക്കുശേഷം മലയാളത്തെ ബാധിച്ച ഒരു മഹാപ്രാധിയാണ് ‘പഞ്ഞപ്പാട്ടുകൾ.’ ഇക്കഴിഞ്ഞ മൂന്നു രണ്ടു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ സാഹിത്യചന്ദ്രികയിൽ നിലവാരം നിജപ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പുത്തൻചരക്കുകളിൽ പൂജ്യസ്ഥാനം ഇവയ്ക്കാണ്. കവികളും സാഹിത്യകാരന്മാരും ഇന്നിന്നതേ കാണാവൂ, ഇന്നിന്നതേ കേൾക്കാവൂ എന്നു കണിശമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയുള്ളതായിത്തോന്നും ഈ പുത്തൻകൃതികളുടെ പുറപ്പാട് കണ്ടാൽ. സാഹിത്യവും ജീവിതവും തമ്മിൽ അവശ്യമുണ്ടാകേണ്ട ബന്ധത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ആർക്കും അഭിപ്രായഭേദമില്ല. ജീവിതമെന്നത് ഇരളും വെളിച്ചവും നിറഞ്ഞതാണ്; മനുഷ്യന് ആത്മനിയന്ത്രണം അസാധ്യമായിരിക്കുമ്പോഴും കാലം അതു അങ്ങിനെത്തന്നെയിരിക്കുകയും ചെയ്യാം. ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി വീക്ഷിക്കുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട കവി, അതിന്റെ ഇരുണ്ട വശങ്ങളിൽ മാത്രം ദത്താവധാനനായിത്തീർന്നത് ആശാസ്യമല്ല. ഇതു വിഷസുരമായ വിഷാദാത്മകത്വത്തെ സ്വയം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തലാണ്. ജീവിതസമരത്തിൽ പ്രതികൂലശക്തികളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളാൽ അസ്സവിഗ്രന്മാരായി പിന്മാറുന്നവരല്ല, വീണ്ടും ധീരധീരം വിജയത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചുകയറുന്ന കർമ്മധീരന്മാരാണ് സമുദായത്തിനാവശ്യം. അവരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ തീരാജ്യാപമായ കഷ്ടപ്പാടുകളെ കുറച്ചെങ്കിലും ലഘൂകരിപ്പാൻ കഴിയൂ. മഹാകവി പറഞ്ഞതുപോലെ,

‘പഞ്ഞവും കഷ്ടപ്പാടും
പശിയും പുല്ലായ് നണ്ണി

.....തൻകർത്തവ്യത്തെ
ഭഞ്ജിക്കാതനുഷ്ടിച്ചുപോരുന്ന’

വീരപുരുഷന്മാരാണ് ഏതു വിഷമസന്ധിയിലും ലോകപുരോഗതിയ്ക്ക് ആത്മാവശ്രമമായിട്ടുള്ളത്. ഈ സനാതനനിയമത്തെ ഭാരതം,

ക്ഷുഭം ഘടയദൈവ്വല്യം
തൃക്തേപാത്തിഷ്ട പരന്തപ!

എന്നിങ്ങിനെ അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിയേയും ഉദ്ദേശിച്ച് ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും അതിന് എല്ലാവിധത്തിലും അർഹനായ ഒരു

ആചാര്യൻ പ്രസ്തുതതപത്തെ സ്വജീവിതംകൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പട്ടിണിയുടെ പരിഹാസ്യചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുണ്ടാക്കാൻ പണിപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ കവികൾ എന്തുകൊണ്ട് അതോടൊപ്പം ആ പട്ടിണിയേയും കഷ്ടപ്പാടുകളേയും സമൂഹം നശിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഉൽബുദ്ധതയേയും ആദർശബോധത്തേയും ജനതയിൽ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നില്ല? സമുദായത്തിലെ ഈ ദയനീയസ്ഥിതി സാഹിത്യത്തിലും രേഖപ്പെടുത്തി കൃതകൃത്യത നടിക്കുകയാണോ അവരുടെ ലക്ഷ്യം? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവർ ചരിത്രകാരന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ അനുവാദംകൂടാതെ കൈവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സമുദായത്തിന്റെ അതാതു കാലത്തെ ജീവിതരീതിയുടെ ആക്കത്തുകൾ ചരിത്രകാരൻ വിശ്വസ്തയോടെ കുറിച്ചിട്ടുകൊള്ളും. സാഹിത്യകാരൻ സമുദായത്തിലേക്കിറങ്ങുന്നത് അതിനെ അലസമായി വീക്ഷിക്കാനല്ല, ആ വേരത്തോടെ വിമർശിപ്പാനാകണം. കവികൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ കവിനമായ യാതനകൾ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു സമുദായം ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് എങ്ങിനെ മോചിക്കാം എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ പ്രധാനപ്രശ്നം. ജനതയുടെ ആശയ പച്ചപിടിപ്പിക്കുകയും കർത്തവ്യബോധത്തിന് കരുത്തേറുകയും തളസ്സെടുത്ത ചൈതന്യത്തെ താലോലിക്കുകയും സർവ്വോപരി നേർവഴി നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതകളാണ് നമുക്കാവശ്യം. അല്ലാതെ, ദാരിദ്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു പത്രത്തിലെഴുതപ്പെടുന്ന വെറും വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകളല്ല.

5

ഒരുതരം വഴിപിഴച്ച പ്രചാരവേലയുടെ അരുമസ്സന്താനങ്ങളാണ് ഈ പട്ടിണിപ്പാടുകളെന്ന് പറഞ്ഞാൽ, അതു പരമാർത്ഥത്തെ പതിയെക്കൂടാതെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകമാത്രമായിരിക്കും. നമ്മുടെ പഴയ സാഹിത്യം പ്രഭുക്കന്മാർ, തമ്പുരാക്കന്മാർ തുടങ്ങിയ 'മുതലാളിമാരുടേതാണെന്ന ഒരു അഭിപ്രായം അടുത്ത കാലത്തു ചില പുരോഗമനവാദികൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായി. വീണ്ടുവിചാരംകൂടാതെ പലരും അത് അങ്ങിനെത്തന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഇതു ഭീമമായ ഒരു തെറ്റായാണെന്ന വേറെ ഉണ്ടുവാൻ വയ്യ. ഏതായാലും ഈ അഭിപ്രായം പരന്നതോടുകൂടി പട്ടിണിയെയും ദാരിദ്ര്യത്തെയും കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതു മാത്രമേയമാർഗ്ഗസാഹിത്യമാവൂ എന്നുപോലും ചിലർ വിചാരിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതു പഴമയോടുള്ള പകപോക്കലിന്റെ രൂപം കൈക്കൊള്ളുകയാണെങ്കിൽ—! അല്ലെങ്കിൽ, ആയിരമായിരം കൊല്ലംമുമ്പു മരിച്ച മണ്ണായിപ്പോയ ആ മഹാഷിപുനഗവന്റെ—ലോകഗുരുവായ വാത്മീകിയുടെ—നേരെ, അദ്ദേഹം സിംഹാളിയനായ രാവണനെ അധർമ്മിയായി ചിത്രീകരിച്ചു എന്ന ഏകകാരണംകൊണ്ട്, ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ചീറോടുകൂടി ആഞ്ഞെതിർക്കുന്നതാണല്ലോ മലയാളികളിൽ ചിലരുടെ വീരാഭിമാനം!

'പത്രാസേ, നീ ആഴത്തിലേക്കു വലവീശുക' എന്നു കൃഷ്ണദേവൻ ഒരവസരത്തിൽ തന്റെ ഒരു ശിഷ്യനോടു പറയുകയുണ്ടായി. ഇതു മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ഒരു മഹനീയതപത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. ഉന്നതമായ ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങൾക്കല്ലാതെ മനുഷ്യനെ ഉയർത്താൻ കഴിയില്ല. ശ്രീനാരായണഗുരു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ നമുക്കു മനുഷ്യൻ നന്നാവുകയാണ് വേണ്ടത്. മനുഷ്യന്റെ നന്മയും ഉയർച്ചയും തിന്മാനം കുടിപ്പാനും കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ക്ഷണികനിർവൃതിയെ മാത്രമാശ്രയിച്ചല്ല ഇരിക്കുന്നത്. സാംസ്കാരികമായ പുരോഗതിയാണ് മനുഷ്യനെ നന്നാക്കുന്നതും ഉയർത്തുന്നതും. ആ പുരോഗതി തികച്ചും മനസ്സംബന്ധിയാണുതാനും. അതിനാൽ പട്ടിണിയേയും ദാരിദ്ര്യത്തേയും മാത്രം ദർശിക്കുന്നവർ കുറെക്കൂടി അകലേക്കും കണ്ണയക്കേണ്ട കാലം വൈകിയിരിക്കുന്നു.

6

കൃതികളുടെ ശരിയായ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു നിർമ്മൂലമായ നിരൂപണമാണ്. ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്തരോത്തരം ഉണ്ടാവാൻ ക്ഷുദ്രകൃതികൾ തിരോധനംചെയ്യാൻ നിരൂപണം സഹായകമാവും. മലയാളത്തിൽ താരതമ്യനിരൂപണത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ വിമർശനത്തിന് ഇനിയും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു കൃതിയെ അപേക്ഷിച്ചു മറ്റൊന്ന് എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്ന ചിന്ത—അതാണല്ലോ താരതമ്യനിരൂപണത്തിന്റെ സ്വഭാവം—സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയതയെ അപകടത്തിലാക്കിയേക്കും. അത് അനുകരണങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു വളംവെച്ചുകൊടുക്കുന്നു. സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ താരതമ്യനിരൂപണത്തിന് അധികം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചതുകൊണ്ടാണ് പ്രസ്തുതസാഹിത്യത്തിൽ അസ്സലുകളെ അപേക്ഷിച്ച് അവയുടെ അനുകരണങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ അധികമായിത്തീർന്നത്. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ യോഗ്യത അളക്കുന്നതിന്നു മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കുന്നത് ആശാസ്ത്രമല്ല. അതുപോലെത്തന്നെ ഒരു കവിയെക്കൊണ്ടു മറ്റൊരു കവിയെ അളക്കുന്നതും അനുചിതമാകുന്നു. ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ, ആശാൻ എന്നീ മഹാകവികളിൽ ഭാരതോത്തർക്കം സ്വതന്ത്രമായ വീക്ഷണകോണവും തത്വചിന്തയുമാണുള്ളത്. സംസ്കൃതത്തിൽ കാളിദാസന്റേയും ഭവഭൂതിയുടേയും വീക്ഷണകോണുകൾക്കു തമ്മിൽ എത്ര അന്തരമുണ്ട്! ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ വ്യക്തിത്വം കൃതികളിലും പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കില്ല. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ അതിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തേയും ചുരുപാടുകളേയും മുൻനിർത്തി വേണം നിരൂപണംചെയ്യുക. കരുണയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വീക്ഷണകോണമംഗീകരിച്ചു എന്ന കാരണം കൊണ്ടുമാത്രം പിംഗളയ്ക്കു തെല്ലും അപകടം വരുന്നില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ പിംഗളയുടെ രീതിയിൽനിന്ന് അകന്നതുകൊണ്ടു മദലനമറിയത്തിനോ കരുണയ്ക്കോ യാതൊരു കോട്ടവും കല്പിച്ചുകൂടാ. വിലാപകാവ്യങ്ങളാണെങ്കിലും കണ്ണനിർത്തുളിയും പ്രഭോദനവും തമ്മിൽ ഒരു താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്ത് അവയുടെ ഉൽക്കർഷാപകർമ്മത്തെപ്പറ്റി തീർപ്പു കല്പിക്കുന്നത്

ഗുഹനായിക

1

പകലറുതിവരെയുണിത്തിരക്കിൽ
സകലസമഞ്ജസചിന്തയും പെടാതെ
അകതളിരതിയായ് മുഷിഞ്ഞു ഞാനാ-
സ്സപകഭവനത്തിലണഞ്ഞിടുന്നു നിത്യം.

2

മമ വരവിനെയുററുനോക്കിനില്ക്കും
മമത നിറഞ്ഞ മദിയജീവനാഡി
സുമസമവദനത്തിലങ്കരിക്കും
സുമധുരമാം സ്തിതമൊത്തണഞ്ഞിടുന്നു.

3

വളകളിളകിടും കരാംബുജത്തിൽ
കളമൊഴിമാർമണി താലവൃന്തമേന്തി
വളരുമതിരസത്തൊടൊത്തു വീശി-
ത്തളരുമെന്നിഴ്ന്നു തരുന്നു തോഷമേററം.

4

ഉഷസി ദിനകരനു കാഴ്ച കൂലം.-
ക്ഷപരിതോഷ, സരസ്സെടുത്തിടുംപോൽ
ചക്ഷമൊരു കരത്തിനാലെടുത്താ
സ്വഷമിഴിയെന്നരികത്തു വെച്ചിടുന്നു.

*

*

*

5

മമ ഗൃഹിണി മദിയമന്ത്രി, ശിഷ്യോ-
ത്തമ, സഖി, പത്നി, പതിവ്രതാസുരന്താ

പലപദവികളീവിധത്തിലൊപ്പം
സുഖഭസുഭവന വഹിച്ചു മേവിടുന്നു.

6

ദിനകരകിരണങ്ങളിനാനേതേ
കനകസമാനനിറം കലന്നിടുമ്പോൾ
വിനയവതി വിശിഷ്ടവിഷ്ണുനാമം
ഘനതരഭക്തിയൊടൊത്തു ചൊല്ലിടുന്നു.

7

“മുരഹര, മുകിൽവണ്ണ, മുക്തരാകും
മുനികൾ മുദാ മുക്തരതിലെന്നപോലെ
തവ തനു, മനസാ വിലോകനംചെയ്ത-
നദിനമുൽപ്പളകാംഗരായിടുന്നു :

8

അടിയനമതിശുദ്ധഭക്തിയേകാൻ
മുടിയരുതേ കടൽവണ്ണ, കംസശത്രോ!”
സ്സമിതുവിധ, മോതി, യാനമിപ്പു
കടലൊളിവണ്ണനെയത്തടിലുതാംഗി.

9

മുക്തിതകരയായ് മുറയ്ക്ക നിത്യം
സുകൃതിനിതീവിധമുച്ചരിച്ചശേഷം
മമ നികടമണഞ്ഞു നിന്നിടുന്നു
കമനി മുദാ കരണീയസൗകയായി.

സി. എസ്സ്. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്,
ബി.എ., എൽ.എൽ.ബി.

അനചിതമല്ലേ! ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തിനും അതതിന്റേതായ ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ആ പ്രത്യേകതകളെ മുൻനിർത്തി നിരൂപണംചെയ്യുമ്പോൾമാത്രമേ അതിന്റെ ശരിയായ നിലയും വിലയും വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ.

അഭിമാനാർഹമായ ഒരു പാരമ്പര്യമാണ് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനുള്ളത്. മലയാളത്തിലെ മധുരോദാരങ്ങളായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടേയും ലഘുകവിതകളുടേയും മുമ്പിൽ നമുക്ക് ഇന്നും

എന്നും അഭിമാനംകൊള്ളാം. അവയുടെ അഭ്യൂഹകിരണങ്ങൾ എത്രയെത്ര ഹൃദയമുക്തികളെ സംസ്കാരോന്മീഷിതങ്ങളും ആദർശസുന്ദരങ്ങളാക്കിയിട്ടില്ല! അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിന്നിൽ ശുഷ്കങ്ങളും അനുകരണപ്രധാനങ്ങളുമായ കുറെ പട്ടിണിപ്പാട്ടുകളും പ്രണയഗാനങ്ങളും കെട്ടിത്തൂക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു നേട്ടമാണുണ്ടാവുന്നത്?

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ.

ദീപ്തായസ്സ്

“ഹാഹാ, ഭൂതലവാസമത്ര പരമാനന്ദത്തിനിന്നാസ്സ
ഭം” ആസന്നമരണനായ ഒരാളുടെ ചിന്തകളെ ഭാവനചെയ്യ
ന്ന ലോകഹൃദയമർമ്മജ്ഞനായ ഒരു കവിയുടെ സൂക്തിശകലമാ
ണിത്. ജീവിതത്തിൽ തൃപ്തിപറന്ന ഒരു ജീവിപോലും ലോക
ത്തിലില്ല. എല്ലാ ജീവികളുടേയും എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും സുഖ
ത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതാകുന്നു. മഹാരോഗം ദാരിദ്ര്യം
മുതലായ ദുരന്തദുരിതങ്ങളുണ്ടാവിക്കുന്നവരും മരണത്തെ വെറു
ക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സങ്കല്പസൃഷ്ടമായ ഭാവിസുഖമത്രേ അവ
രുടെ ജീവിതാശയെ നിലനിർത്തുന്നത്. “ജീവിതാശാ ഗരീയ
സീ” എന്ന അഭിജ്ഞവചനം അർത്ഥവത്താണ്. ജീവി സുഖാ
ർത്ഥിയാകയാൽ യഥാർത്ഥസുഖം കൈവരുന്നതുവരെ ജീവിതതു
ഷ്ണ അവശേഷിപ്പില്ലതന്നെ ചെയ്യും. “ആയുർവർഷശതം നൂണാം പ
രിമിതം” എന്ന കവിവാക്യം ജീവിതത്തിൽ അത്യന്തം തുഷ്ണാലു
വായ മനുഷ്യനെ ഞെട്ടിച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. വ്യാധികളും മരണവും പാ
യുന്ന ജീവിതതുഷ്ണയെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നു. “ജാതസ്യ ഹി പ്ര
വോ മൃത്യുർവ്യഥം ജനഃ മൃതസ്യ ച തസ്യാദപരിഹാര്യേന്മേ ന
തപം ശോചിതമഹസി” എന്ന വേദാന്തം പ്രാപഞ്ചികന്മാർക്കു
തെല്ലും സമാധാനമരുളുന്നില്ല. മരണം അനിവാര്യമാണെന്ന്
എല്ലാവർക്കുമറിയാം. എന്നാൽ അതിനെ കുറേക്കൂടി അകന്ന
ഭാവിയ്ക്കിലേയ്ക്കു നീട്ടുവാൻ കഴിയുമോ എന്നുള്ളതാണ് എല്ലാവ
രുടേയും ആശ. സർവ്വസഹജമായ ഈ ദുരതുഷ്ണയ്ക്ക് എത്ര പരി
ഹാരമാണുള്ളത്? വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന് ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്ര
ദ്ധയേറിയ പല നിദ്ദേശങ്ങളും ചെയ്യുവാനുണ്ട്. മരണമെ
ന്നാലേന്ത്? അതെങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നു? ആയുർഗ്രാസത്തി
നുള്ള നിദാനങ്ങളെന്തെല്ലാം? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു സമാധാനം
കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദീപ്തായസ്സുപണത്തിനുള്ള വഴി താ
നേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

“വാസാംസി ജിണ്ണാനി യഥാ വിധായ നവാനി ഗുണ്ണ
തി നരോപരാണി. തഥാ ശരീരാണി വിധായ ജിണ്ണാന്യന്ത്രാ
നി സംയാതി നവാനി ദേഹി” എന്ന ഗീതാവചനമനുസരി
ച്ചു ജിണ്ണിച്ച് ഉപയോഗശൂന്യമായ ശരീരത്തെ വിട്ട്, ദേഹി
മരണാൽ പുതിയ ശരീരത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സി
ലാക്കാം. ഈ ദേഹത്യാഗത്തേയും ദേഹാന്തരസ്വീകാരത്തേയ്ക്കു
മാണ് മരണമെന്നും ജനനമെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്നത്. മരണം
ശരീരത്തിന്റെ ജിണ്ണതയിൽനിന്നു സംഭവിക്കുന്നതാണെ
ങ്കിൽ ജിണ്ണതയിൽനിന്നും സംരക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മരണ
ത്തെ തടയുന്നിട്ടുവാനും കഴിയുന്നതാണല്ലോ. “ഹിതോപ
ചാരമൂലം ജീവിതമതോ വിപശ്ചാസാന്യത്യഃ” എന്ന ചരകവ
ചനപ്രകാരം ഹിതോപചാരംകൊണ്ടു ജീവിതത്തെ നിലനി
ർത്താമെന്നും അഹിതോപചാരം മരണത്തെ തപരിപ്പിക്കുമെ
ന്നും കാണുന്നു. ഹിതോപചാരംകൊണ്ടു ശരീരത്തെ വ്യാധ്യാദി

കൃതമായ ജിണ്ണതപത്തിൽനിന്നു സംരക്ഷിച്ചു ജീവിതത്തെ നി
ലനിർത്താമെന്നാണിതിന്റെ താൽപര്യം.

ചിരഞ്ജീവികളും സ്വച്ഛന്ദനിയനന്മാരുമായ മഹാഷി
രപരന്മാരുടെ ജന്മഭൂമിയായ ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ ശരാശരി
ആയുസ്സ് 27 വർഷം മാത്രമാണത്രേ! ഭാരതീയരുടെ ആയുസ്സി
ന് അനുചിന്തയായി ഇത്ര വലിയ അന്തരം നേരിടുന്നതിനുള്ള
കാരണമെന്തായിരിക്കും? ഭാരതം ഒരു കാലത്ത് പരിഷ്കാരത്തി
ന്റെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു; ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു ജീവിതരീതിയാ
ണ് അന്നിവിടെ നടപ്പിലാക്കുന്നത്. ഭാരതത്തിൽ, വിശിഷ്ട
കേരളത്തിൽ, നടപ്പിലാക്കുന്ന ജീവിതസമ്പ്രദായം ആയുർവ്വേദ
ത്തിലെ ദിനചയ്യം ദിനചയ്യം മുതലായ ആരോഗ്യരക്ഷാനിദ്ദേശ
ങ്ങളനുസരിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. ദേശകാലാദികൾക്കനുയോജ്യമാ
യ വിധത്തിൽ പണ്ടുള്ളവർ എഴുപ്തത്തിയിരുന്ന ജീവിതരീതി
കളെ പാടേ പരിത്യജിച്ച് അന്ധമായ അനുകരണഭ്രമംമൂലം
എഴുപ്തിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരും പൗരസ്ത്യപ്രമുഖല്ലാത്ത തനി
അശാസ്ത്രീയമായ ജീവിതരീതിയാണ് ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ
ആരോഗ്യഹാനിക്കും ആയുർഗ്രാസത്തിനും പ്രധാനകാരണ
മെന്നുള്ളതു നിർദ്വിവാദമത്രേ. ആയുർവ്വേദം നിദ്ദേശിക്കുന്നതും ഇ
വിടെ നടപ്പിലാക്കുന്നതുമായ ആരോഗ്യരക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി
കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിക്കാം.

പ്രാതഃപ്രബോധനം ആരോഗ്യകാംക്ഷികൾ അവശ്യം
അനുസരിക്കേണ്ട ഒരു നിയമമാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ഒഴി
ച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒന്നാണ് രാത്രി ഉറക്കമില്ലാതിരിക്കു
ലും. പ്രാതഃകാലത്ത് എഴുന്നേൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനസ്സിനും ശരീ
രത്തിനും ഉന്മേഷം വർദ്ധിക്കുന്നു. ശരീരയായ ഉറക്കംമൂലം വേണ്ട
ത്ര വിശ്രമം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാത്രി വളരേസമയം ഉറ
ക്കമില്ലാത്ത പ്രാതഃകാലത്ത് കൂടുംവലിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ സമ്പ്ര
ദായം അനാരോഗ്യത്തെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയാണ് ചെയ്യു
ന്നത്.

ശരീരത്തെ നിലനിർത്താനുള്ള പ്രധാനോപായമാണല്ലോ
ആഹാരം. അല്പാഹാരവും അമിതാഹാരവും അയഥാഹാരവും
ആരോഗ്യഹാനികരമാകുന്നു. നമുക്കു ഇടയിലുള്ള ഭൂരിഭാഗം
ദരിദ്രരും അല്പഭോജികളും സമ്പന്നന്മാർ ആരോഗ്യശാസ്ത്രനി
യമങ്ങളെ വകവക്കാതെ അമിതഭോജികളും അയഥാഭോജികളു
മായി അനാരോഗ്യത്തിനിരയായിത്തീരുന്നു. ആഹാരത്തിന്റെ
ആവശ്യം അറിയിക്കുന്ന ജീവച്ഛക്തിയുടെ ഒരാഹ്വാനമാണ്
വിശപ്പ്. വിശപ്പിനേയും ക്ഷീണത്തേയും ഭയപ്പെട്ട് അനാവ
ശ്യമായി കൂടക്കൂടെ ലഘുഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇ
ന്നത്തെ എപ്പാടുകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ വീലയ്ക്കു വാങ്ങുകയാണ്
ചെയ്യുന്നത്. “ജിണ്ണേ ഭോജനം” എന്ന ആരോഗ്യനിയമത്തെ
അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂരിഭാഗം രോഗങ്ങളിൽനിന്നും ര

ക്ഷന്തേനാൻ കഴിയുന്നതാണ്. “ആയുഃസതപഞ്ചലാരോഗ്യസുഖപ്രീതിവിവർദ്ധനഃ—രസ്യഃ സ്തിശ്ലാഃ സ്ഥിരഃ ഹൃദ്രാ ആഹാരഃ സാതപികപ്രിയഃ” ആയുരാരോഗ്യങ്ങളെ അഭിലഷിക്കുന്നവർ മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളടങ്ങിയ ശാലിഷഷ്ടികഗോധുമനവനീതക്ഷീരഘൃതാദിപ്രധാനങ്ങളായ ആഹാരങ്ങൾ മാത്രമനുസരിച്ചു വിഹിതകാലത്തു ഭക്ഷിക്കണം. ഉദരത്തിന്റെ പകുതിഭാഗം അന്നംകൊണ്ടും കാൽഭാഗം പാനംകൊണ്ടും നിറച്ചു ബാക്കി ഭാഗം ഒഴിച്ചിടണമെന്നാണ് ശാസ്ത്രസിലാസം.

അതിപ്രധാനമായ മരൊരാരോഗ്യരക്ഷാമാർഗ്ഗമാണ് ശുചിത്വം. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ശുചിത്വം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. പതിവായി ശുദ്ധജലത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുക, പരിസരങ്ങൾ ശുചിയാക്കിവെക്കുക മുതലായവകൊണ്ട് ബാഹ്യ ശുദ്ധിയും ഇഷ്ടാസുയാദിമാനസികദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആന്തരശുദ്ധിയും സാധിക്കാം.

മിതമായ വ്യായാമംകൊണ്ടു കർമ്മസാമർത്ഥ്യം അഗ്നിദീപ്തിമേദഃക്ഷയം മുതലായ ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. ശരിയായ വ്യായാമമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മേദസ്സു വർദ്ധിച്ചു ശരീരം സ്തംഭിച്ചു സ്വാധീനമില്ലാതാകുകയും തദപരാ അനവധിരോഗങ്ങൾ വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വ്യായാമം അമിതമാകാതിരിക്കാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വാൽകൃത്തേ തടഞ്ഞുനിറുത്തുന്നതും ശ്രമം വാതം മുതലായതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതും നയനേന്ദ്രിയത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതും പുഷ്ടി ആയുർവൃദ്ധി സുഖനിദ്ര മുതലായവയെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതുമായ അഭ്യോഗസ്നാനം നിയമേന ശീലിക്കേണ്ടതാണ്. എണ്ണയുടെ ആവശ്യം തലമീനക്കുന്നതിനുമത്രമാണെന്നോരു ധാരണ ഇന്നു സർവ്വത്ര പരന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അനേകം രോഗങ്ങളെ നിവാരണംചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളതും കേരളത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകസ്വപത്തുപോലെയുള്ളതുമായ തേച്ചുകുളി ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷണീയമല്ലതന്നെ.

വ്യവസായസംബന്ധമായ ക്രമമില്ലായ്മ ആരോഗ്യഹാനിക്കും ആയുഃക്ഷയത്തിനുമുള്ള ഒരു പ്രധാനകാരണമാണ്. ദീർഘായുസ്സിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. “ധർമ്മം യശസ്വമായുഷ്ണം ലോകദായരസായനം. അനുമാദാമഹേ ബ്രഹ്മചര്യമേകാന്തനിമ്ലം” എന്നു വാഹസാചാര്യർ ബ്രഹ്മചര്യമഹത്തപത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിപൂർണ്ണബ്രഹ്മചര്യം കഠോരമായ മാനസികനിയന്ത്രണംകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാകുമുള്ളു. ഏതായാലും സ്ത്രീവിഷയത്തിൽ നിവൃത്തിയുള്ളതും സംയമം ദീക്ഷിക്കേണ്ടത് ഒരു ധർമ്മമാകുന്നു.

വമനം വിരേചനം മുതലായ ശുദ്ധികർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു ശരീരത്തിലെ ദുഷിച്ച അംശങ്ങളെ പുറത്തേക്കു നിർഹരിക്കുന്നതു സർവ്വാത്മമായ ഒരാരോഗ്യരക്ഷാപാഠമാകുന്നു. ഹിതമായ ദിനചര്യകൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും ദുഷിച്ച അംശങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടാകുക എന്നത് ഒരു സ്വഭാവമാണ്. ഇങ്ങിനെ ദോഷാംശങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു രോഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുകയും ആയുസ്സിനെ അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിവാരണാർത്ഥം യഥാകാലം വമനം വിരേചനം മുതലായ ശോധനകർമ്മ

ങ്ങൾ ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നാണ് ആയുർവ്വേദം അനുശാസിക്കുന്നത്. “ക്രമാദപാമപി മണൈ പങ്കോഽവശ്യം ഭവേത്. ഉത്തിഷ്ഠേത യഥാകാലം മലാനാം ശോധനം പ്രതി” എന്ന വാഹസചമ്പനപ്രകാരം ശോധനക്രിയകൾ അവശ്യം അനുഷ്ഠയങ്ങളാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയതു മാസത്തിലൊരിക്കൽ വയറിളക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പല രോഗങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷനേടാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

വ്യാധികളാകുന്ന വിപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു ആയുസ്സിനെ നിലനിർത്തുവാൻ ആയുർവ്വേദം ഏതാദൃശങ്ങളായ അനേകം ഉപദേശങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ അവശ്യം സംഭാവ്യമായ ശരീരത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയെ കുറെക്കൂടി അകറ്റിനിർത്തിയേഴവനെ നിലനിർത്തുവാൻ രസായനപ്രയോഗമെന്നൊരു സമ്പ്രദായത്തേയും ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

പണ്ഡിതമദനമോഹനമാളവ്യ അടുത്തകാലത്തു നടത്തിയതായ ‘കായകല്പ’ചികിത്സയെപ്പറ്റി എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ആമാതിരി ചികിത്സയ്ക്കാണ് രസായനപ്രയോഗമെന്നു പറയുന്നത്. മാളവ്യജിയുടെ രസായനപ്രയോഗം ശരിയായ നിഷ്ഠയോടുകൂടിയതായിരുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രായവും രസായനഫലം ശരിയായി ലഭിക്കത്തക്കതായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയെല്ലാമിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന് അതുതാവചനങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചതായി പറയുന്നു. ധാതുക്കൾക്കു പൂർണ്ണതയുള്ള യേഴവനും അവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി രസായനപ്രയോഗം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വാൽകൃത്തിന്റെ ആക്രമണത്തെ കുറെ കാലത്തേക്കു തടഞ്ഞുനിറുത്തുവാൻ കഴിയും. ഈ പ്രയോഗം തുടരുന്നതുകൊണ്ടു വാൽകൃത്തേയും മരണത്തേയും അനിശ്ചിതകാലത്തേക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാവുന്നതുമാണ്. ഈ ചികിത്സ വൈദ്യസഹായംകൂടാതെ ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതാകയാൽ അതിന്റെ വിവരണം ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നതു നിഷ്ഠയോജനമാകുന്നു. ഏതായാലും ഈമാതിരി ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നതുകൊണ്ടു ദീർഘായുഷ്ണാപണത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം ഉദ്ഘാടനംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

നൂറോ അതിലധികമോ ആയുസ്സിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ആരോഗ്യകരങ്ങളായ ആഹാരങ്ങളെ ശീലിക്കുക, മിതമായി വ്യായാമംചെയ്യുക, മലമൂത്രാദിവേഗങ്ങളെ കാലത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക, സ്ത്രീവിഷയത്തിൽ സംയതചിത്തരായിരിക്കുക, യഥാകാലം നിദ്രാപ്രബോധങ്ങളെ ചെയ്യുക, ശുചിത്വം പരിപാലിക്കുക, ശോധനകർമ്മങ്ങളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുക സർവ്വാപരി ആയുഷ്ണാമികൾക്കു കല്പതരുല്യമായ, രസായനചികിത്സയെ സമാശ്രയിക്കുക മുതലായ സംരക്ഷണോപായങ്ങളിൽ ദത്താവധാനരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആയുസ്സു മനുഷ്യന് അധീനമല്ലെന്നുള്ള ധാരണയെ പരിത്യജിച്ചു അഭികാമ്യമായ ചിരഞ്ജീവിതപത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു എല്ലാവരും പ്രവർത്തിക്കട്ടെ.

കുട്ടഞ്ചേരി മനമുസ്സ്.

ഗോ-ഗൗരമോഹൻബാബു

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ശാഖകളിൽ രവിന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ കൈവെച്ചുവോ അവയെയൊക്കെ അദ്ദേഹം അമൂല്യങ്ങളായ സമ്പത്തുകളെക്കൊണ്ടുനഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ യൊരു ശാഖയാണ് നോവൽ. ടാഗോറിന്റെ ആദ്യകാലനോവലുകൾ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ സംഭവങ്ങളുടേയും വൈശിഷ്ട്യത്താലും, പിൽക്കാലനോവലുകൾ സ്വഭാവനിരീക്ഷണത്തിന്റേയും ചിന്താസൗന്ദര്യത്തിന്റേയും വൈശിഷ്ട്യത്താലും അനുഗ്രഹിതങ്ങളായിരിക്കുന്നുവെന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'ഗോ' എന്ന കൃതിയിൽ ഈ രണ്ടു ധർമ്മങ്ങളുടേയും ഒരു സമ്മേളനമാണ് നാം കാണുന്നത്. ഈ കൃതി മലയാളത്തിൽ തജ്ജമവെച്ചുപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയുന്നില്ല. ഏതു തരക്കാരായ വായനക്കാരേയും രസിപ്പിക്കാനുള്ള കരുക്കളൊക്കെ അതിലുണ്ട്. ഈ വരികൾ 'ഗോ' വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരെ അതു വായിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ ലേഖകൻ കൃതാർത്ഥനാവും. അത്രയേ ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

'ഗോ'യും (ഗൗരമോഹൻബാബു) വിനയനും ആത്മസ്നാഹിതന്മാരാണ്. വെളുത്തുനീണ്ട് എന്തിനും പോരുന്ന ഗോര എവിടെയും ഒരു നേതാവായിരിക്കും. വിനയൻ പേരിനനുസരിച്ചു വിനയശീലനും ഗോ വലിയൊരു ദേശാഭിമാനിയും മതഭക്തനുമായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തെ, ബ്രഹ്മസമാജത്തിന്റേയും മറ്റും ആക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുക തന്റെ കർത്തവ്യമായി അവനെണ്ണുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അവൻ മതത്തിന്റെ സകല ആചാരങ്ങളേയും മാമൂലകളേയും വിടാതെ പാലിക്കുന്നു. വാശിയും നേതൃത്വവും ബുദ്ധിശക്തിയുമാകൊണ്ടു നഗ്നനായ അവൻ അനായാസികൾ ധാരാളം. വിനയൻ ബുദ്ധിശക്തി ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും ഗോയുടെ വെറുമൊരനുയായിമാത്രം. "ഉറക്കത്ത് തണുത്തുവിറയ്ക്കുമ്പോഴും പുതപ്പൊന്നു നേരെയൊക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നുമല്ലോ"—എതാണ്ടമ്മട്ടിൽ വിനയൻ; തനിക്കുപിതമായാൽക്കൂടി, ഗോയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ശരിവെയ്ക്കും.

ആയിടയ്ക്കു തെരുവീഥിയിലുണ്ടായ ഒരുപകടത്തിന്റെ ഫലമായി വിനയനും പരേശബാബുവിന്റെ കുടുംബവും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുന്നു. പരേശബാബു ബ്രഹ്മസമാജക്കാരനാണെങ്കിലും ഒരു ഋഷിതുല്യമായ ജീവിതമാണ് നയിക്കുന്നത്. പരേശബാബുവിന്റെ വളർത്തുപുത്രിയാണ് സുചരിത. അദ്ദേഹത്തിനു മൂന്നു പുത്രിമാരുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ പുത്രിയായ ലളിത ബുദ്ധിശാലിനിയും തനിക്കു താൻ പോരുന്നവളുമാണ്. സുചരിത ഏറ്റവും വിഭോഭനീയമായ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കുറിയും.

വിനയൻ ക്രമേണ പരേശബാബുവിന്റെ കുടുംബവുമായി അധികം പരിചയപ്പെടുന്നു. ഗോ അതിനെ വെറുക്കുന്നു.

പക്ഷേ ഗോയും ഒരിക്കൽ അവിടെ പോകുന്നുണ്ട്. സുചരിതയും ഗോയും തമ്മിലും ലളിതയും വിനയനും തമ്മിലും ആകൃഷ്ടരായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ഗോ തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ മുൻനിർത്തി, അവരിൽനിന്നകലുന്നു. സുചരിതയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ ബ്രഹ്മസമാജത്തിലെ ഒരു പ്രമാണിയായ ഹരൻ ചെയ്യുന്ന ശ്രമം വിഫലമാവുന്നതേയുള്ളൂ. തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും നാടിനും നാട്ടുകാർക്കുംവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായ ഗോ, ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ അനീതിനിമിത്തം ജയിലിൽ പോകുന്നു. ലളിതയുടെ സ്വതന്ത്രസ്വഭാവം അവളും വിനയനുംകൂടിയുള്ള ഒരു കപ്പൽയാത്രയ്ക്കു ചേരുവാകുന്നു. ആ കപ്പൽയാത്ര വിനയനേയും ലളിതയേയും സംബന്ധിച്ച് അപവാദങ്ങൾക്കിടയാക്കും. ഒടുവിൽ വിനയനും ലളിതയും തമ്മിൽ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കും. അതിൽ ബ്രഹ്മസമാജക്കാരാകട്ടെ ഹിന്ദുക്കളാകട്ടെ സംബന്ധിക്കില്ല; ഗോയ്ക്കു കൂടി പോവുകയില്ല. ഗോയുടെ അമ്മയായ ആനന്ദമയിയും പരേശബാബുവും മാത്രമാണ് സഹായികൾ.

അതിലിടയ്ക്കു ഗോയും സുചരിതയും തമ്മിൽ അധികം കണ്ടുമുട്ടാനിടയാവും. ജയിലിൽ പോയ ഗോ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്നൊരുക്കും. അതു മുടക്കാൻ ഗോയുടെ മാമുൽപ്രിയനായ അച്ഛൻ ശ്രമിക്കും. ഒടുവിൽ തന്റെ മരണശയ്യയിൽ വെച്ച് അച്ഛൻ മകനോടു് ഒരു രാമസ്തം പഠയും. ആ രാമസ്തം ഇതാണ്: 'ഗോ, 'ശിപ്പായിലഥള'ക്കാലത്ത് ഒരു യുറോപ്യൻസ്ത്രീ പ്രസവിച്ചു പ്രജയുമാണ്; ആനന്ദമയി ആ കുട്ടിയെ എടുത്തുവളർത്തി സ്വന്തം പുത്രനാക്കി. ഗോയുടെ പ്രായശ്ചിത്തം മുടങ്ങി. പരേശബാബുവിന്റെ മുന്പാകെ അവനും സുചരിതയും പാണിഗ്രഹണം നടത്തുന്നു. അതോടുകൂടി ഗോയുടെ നാടു വിശാലമായിത്തീരുന്നു.

ഇതാണ് കഥയുടെ ചുരുക്കം. ഇതിലെ പാത്രങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഏകാന്തത, സ്വഭാവവിശിഷ്ടതകളിൽ കവി കാണിച്ചിട്ടുള്ള പാടവം, ഉടനീളം കാണുന്ന ദേശഭക്തി, ചിന്താദ്രോതകങ്ങളായ വാഗ്വാദങ്ങൾ—മുതലായവയെപ്പറ്റി എന്തു പറയാനാണ്!

സുചരിതയും ലളിതയും ഭിന്നപ്രകാരങ്ങളിലെങ്കിലും എന്തു ഹൃദയഹാരികളായ പാത്രങ്ങൾ! സുന്ദരിയും സുശീലയും ബുദ്ധിമതിയുമെങ്കിലും അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ആരേയും വേദനിപ്പിക്കാതെ, എല്ലാവരിലും അനുകമ്പയോടുകൂടി കഴിയുന്ന വിനീതയാണ് സുചരിത. ലളിതയും സുന്ദരിതന്നെ. പക്ഷേ അവർ അല്പം ഇരുണ്ടിട്ടാണ്. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചുഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ മറാക്കുവേണ്ടിയും തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ഒതുക്കിക്കഴിയുക അവർക്കു സമ്മതമല്ല. അവളുടെ തുളഞ്ഞുകയറുന്ന പരിഹാസം കഠിനമാണ്. എങ്കിലും അതു സ്നേഹമയമായ ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നാണ് വരുന്നത്.

അനൗപനമിചം

മാച്ച് 7: അനൗപനമായ ആകാരം, ഭീമാകാരമായ മുട്ടയുടെ പുറത്തെ തൊണ്ടോ, അതോ, അകത്തേതോ? ഏതായാലും ഭൂമി, മുട്ടയ്ക്കുള്ളിലെ കരു ആണ്! ഇത് എങ്ങോ തൊടാതെ, എന്തെയും മറ്റു എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളേയും, മറ്റു എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ട്, യാതൊരാലും ബദ്ധമില്ലാതെ, അന്തരീക്ഷത്തിൽ അങ്ങിനെ കറങ്ങുകയാണത്രേ രാപ്പകലിലൂടെ! ഇങ്ങോട്ടു വെളിച്ചവും മൂടും വരുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ സൂഷിരങ്ങളായിരിക്കുമോ, സൂര്യചന്ദ്രാദികളും നക്ഷത്രജാലങ്ങളും?... വിസ്മയാവഹമാതന്നെ!

രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഇരുനൂറുകൊണ്ട്, ആകാരത്തേയ്ക്കു നോക്കി, ഞാൻ കാക്കുകയാണ്:

ആ നക്ഷത്രങ്ങളൊക്കെയും അന്ധകാരസമുദ്രം അലയടിച്ചുണ്ടായ വെളിച്ചത്തിന്റെ നർകളാണോ?—അതോ, ആകാരമാകുന്ന മുട്ടത്തൊണ്ടിലെ പ്രകാശത്തിന്റെ സൂഷിരങ്ങളോ? ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു ലോകാവസാനംവരെ ഇരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ 'ലോകത്തിന്' ഒരവസാനം ഉണ്ടാ

സൂചരിതയെ നിങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ ഒരു പാത്രത്തിൽ മുടിവെണ്ണം—ആ പാത്രത്തിലൂടെ അതിന്റെ പ്രകാശം പുറത്തു പ്രവഹിച്ചുകൊള്ളും. ലളിതയാകട്ടെ, അങ്ങിനെ ഒന്നിലും അടങ്ങിക്കഴിയുവാൻ സമ്മതിക്കില്ല. എത്ര പരിമിതികളേയും അവർ തട്ടിത്തകർക്കും. അദ്വൈതത്തിലും സ്റ്റേജമായിരുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുമാരി. വിനയനുമായുള്ള വിവാഹം അവളുടെ ആ ഹൃദയവശീകരണചണമായ സ്വഭാവത്തിൽ വല്ല മറ്റൊരു വരുത്തിയിരിക്കുമോ ആവോ.

പരേശബാബുപിനേയും ആനന്ദമയിയേയും കുറിച്ചു പ്രത്യേകം രണ്ടു വാക്കു പറയാതെ ഈ ഉപഗ്രാസം അവസാനിക്കുകയില്ല. ആനന്ദമയി ഗോരയുടെ മാത്രമല്ല ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ അമ്മയാണ്. അവരുടെ വിശുദ്ധജീവിതം, വിശാല ഹൃദയം, നിഷ്കളങ്കപ്രേമം, നിരാധാർമ്മ്യസുന്ദരമായ പെരുമാറ്റം, ഹൃദയമറിഞ്ഞു നല്കുന്ന സാന്ത്വനം—ഇവയ്ക്കു ഗോരയിലെ ലോകം മുഴുവൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാരതീയസ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബഹുളംകൂട്ടുകയും കല്ലെറിയുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുമാത്രംകൊണ്ട് അവരസപത്രരൂപവു നില്ക്കുന്നു എന്നു മഹാകവി ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ പറഞ്ഞത്, ആനന്ദമയിയെപ്പോലുള്ള മാതാക്കളെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം. പരേശബാബുവാകട്ടെ, 'ലോകാസ്സമസ്താസ്സുപിനോ വേന്തു' എന്ന തത്വത്തെ ജീവിതപ്രമാണമാക്കിക്കഴിയുന്ന ഒരു സിദ്ധനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാന്തതയും നിഷ്ഠപടതയും ലോകമാകെ ശാന്തി പരത്തുവാൻ പ്രയാപ്തമാകുന്നു.

കെ.

യിരിക്കുമോ? എല്ലാറ്റിനും ഒരു ആരംഭമുള്ളതിലുണ്ട്—? ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എന്താണാവോ പറയുന്നത്? അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, നക്ഷത്രങ്ങളെന്നപേരിൽ അങ്ങയരത്തിൽ മിന്നുന്ന ധൂളീപടലങ്ങളിൽ ഓരോ തരിയും—ഭൂമിയേക്കാൾ അനന്ത കോടി വലിപ്പമുള്ള സൂര്യഗോളത്തേക്കാൾ, ലക്ഷംലക്ഷം കോടിക്കോടി മടങ്ങു വലിപ്പമുള്ള ഓരോ മഹാസൂര്യഗോളങ്ങളാണത്രേ!...അങ്ങിനെ ആ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്ക് അപ്രകൃതമായി കാണുന്ന പഞ്ഞിക്കെട്ടും അതിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മിന്നാമിനങ്ങളുമായിരിക്കുമോ ശുക്ലപടലി?

മാച്ച് 9: ആകാരം എന്റെ തലയ്ക്കുമീതെ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കുടയാണ്. ഞാൻ ചക്രവാളത്തിന്റെ മദ്ധ്യവും. ഇതൊരു പുതിയ ആശയമല്ല. ഭൂചലത്തെ ആട്ടാത്ത മനുഷ്യനും ഇതു തോന്നിയിരിക്കണം. ഇക്കാരണപ്പെട്ടതൊക്കെയും ഞാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ളതെല്ലാംതന്നെ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? എന്തിനാണ്ടായി? ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ, എന്തിനു സൃഷ്ടിച്ചു? ഈശ്വരൻ ആരാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്? ഇങ്ങിനെ ഒന്നും ചിന്തിച്ചുകൂടെന്നുള്ള നിരോധനാജ്ഞയെ ഞാൻ ലംഘിക്കുകയാണ്. ഒരു നിയമവും എനിക്കു ബാധകമല്ല. എന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ ഞാൻതന്നെ ഏകച്ഛത്രാധിപതി. ഇവിടെ എന്നെ ഞാൻ ഭരിക്കുന്നു. തനിച്ച്. യുഗങ്ങളുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ....ഒരു സഖിയുമില്ല; ഒരു സഖാവുമില്ല.

മാച്ച് 20: ഈ ഏകാന്തത എന്റെ ഹൃദയത്തിലാ, അതോ എന്റെ ചുറ്റുപാടുമോ?

ഏപ്രിൽ 6: ഉറങ്ങുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ അകക്കാമ്പു വേദനിക്കുന്നു. അസ്ഥികളൊക്കെയും കട്ടകട്ടത്തു വരളുകയാണ്. എന്റെ തലയോട്ടിൽ തീ പാറിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാ?

ഏപ്രിൽ 23: നേരം പെട്ടെന്തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ എവിടന്നോ മടങ്ങിവന്നു ക്ഷീണഭാരത്തോടെ കിടയ്ക്കയിൽ വീഴുന്നുണ്ടെങ്കിലും—കണ്ണുകൾ അടയുന്നില്ല. തീവെള്ളമാണോ എന്റെ നാഡികളിൽ? ഇരിക്കുപ്പൊരുതിയില്ല! നടപ്പാണ്. രാവിലെ, പകലിലെ—ഞാൻ നടക്കുന്നു. എവിടെയെല്ലാം പോയി, എന്തൊക്കെ ചെയ്തു—ഒന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട. എനിക്കറങ്ങണം. എന്നിലേയ്ക്കുറങ്ങുകയെന്ന ശീതളമധുരമായ വീഞ്ഞിന്റെ സാഗരത്തിൽ എന്റെ അസ്ഥികൾ കുളിക്കുക, എന്റെ ഹൃദയം കുളിക്കുക—ഒന്നു മുങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

മേയ് 8: ലോകാലോകങ്ങളുടെ നാഥാ!

ജൂൺ 22: അലകളില്ലാത്ത സമുദ്രപോലെ എന്റെ ഹൃദയവും, മേഘങ്ങളില്ലാത്ത ആകാശപോലെ എന്റെ ശിരസ്സെന്നകവും—എന്തെന്നും പ്രശാന്തസുന്ദരമായിരുന്നെങ്കിൽ!

ജൂൺ 25: അവസാനനിമിഷം ആഗതമായി എന്നു തോന്നുന്നു. ഇതെന്റെ മോചനത്തിന്റെ ദിനമായി വരാം!....എ

ങ്ങോട്ടാണ് മോചനം? ഉൽക്കണ്ഠയാൻ നയനങ്ങളോടെ ഞാൻ ആകാശത്തേയ്ക്കു നോക്കുകയാണ്. എന്റെ ഹൃദയസ്തനം അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ നിലച്ചുപോകുമായിരിക്കാം!...നാളെമുതൽ ഞാൻ ഇല്ലാത്ത ലോകമാണ്. നാളെ!...അന്തമില്ലാത്ത നാളെ! എന്നെ മറികടന്നുവരുന്ന നാളത്തെ ലോകത്തിനായി കൊണ്ട് എന്തൊരു സന്ദേശമാണ് ഇവിടെ ഞാൻ കുറിക്കുക?

അജ്ഞാതസുഹൃത്തേ! ഒരു ചോദ്യവിഹ്നമാത്രമേ നിങ്ങൾക്കു തരവാനായി എന്റെ പക്കലുള്ളു: പഴയത്. നക്ഷത്രങ്ങളേക്കാൾ, സമുദ്രങ്ങളേക്കാൾ, മഹാശൈലങ്ങളേക്കാൾ പഴക്കമേറിയത്. നിങ്ങൾ നോക്കുന്നിടത്തെല്ലാം ഈ ചോദ്യവിഹ്നം കാണുവാൻ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുമോ? ഞാൻ ഇതു മാച്ചുകളയാൻ ശ്രമിച്ചതാണ്. പക്ഷേ ഫലമില്ല: എന്റെ കൺമുന്നിൽ തീക്കുട്ടപോലുള്ള ഈ ചോദ്യവിഹ്നം എപ്പോഴുമുണ്ട്! ഇതെവിടുന്നുണ്ടായി എന്നെനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങളേയും എന്നേയും സൃഷ്ടിച്ച ആദ്യത്തെ കലാകാരനായ ഈശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹമായി വരാ! നിങ്ങൾക്കിതു വേണമോ?

ഔലായി 8: പൈതൃകമായി എനിക്കു ലഭിച്ചതും, പുരാതനമായ എല്ലാ സന്മാർഗ്ഗബോധങ്ങളുടേയും പുരാതനമായ എല്ലാ മതവിശ്വാസങ്ങളുടേയും പ്രാതീനിധ്യം വഹിക്കുന്നതുമായ ഈ ജിണ്ണിച്ച ഭവനത്തോടു് എനിക്ക് എന്തൊരു വെറുപ്പാണെന്നോ! എന്റെ ജനനത്തിനുമുമ്പുതന്നെ എന്നെപ്പറ്റിയുള്ളതെല്ലാം അവർ തീർച്ചയെഴുതുകഴിഞ്ഞു. എനിക്കുള്ള കാര്യപരിപാടിയാണ്. ഞാൻ ഇന്നതു ചെയ്യാൻ പാടില്ല! ഇന്നതു ചെയ്യണം! ഇന്നതു നന്മ; ഇന്നതു തിന്മ! എല്ലാം ആ പുസ്തകങ്ങളിലുണ്ട്. സർവ്വോപരി എനിക്കൊരാത്താവും!... ആത്മാവ്!..... എന്താണിത്? എനിക്കാത്മാവുണ്ടെങ്കിൽ ഓരോ ജീവരാശിയ്ക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം! മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ട് എല്ലാം അത്ത് ചെല്ലണമെന്നായിരിക്കാം ഈശ്വരസങ്കല്പം! എന്തിനാണാവോ? സംശയിക്കരുതെന്നും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കരുതെന്നുമാണ് പുസ്തകങ്ങൾ പറയുന്നത്! ആ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളോടു് എനിക്ക് വളരെ ബഹുമാനമുണ്ട്. നല്ല കാമികന്മാരെന്നനിലയിൽ! അതോ കവികളോ?

ഔലായി 20: എല്ലാവരുടേയും പ്രാർത്ഥന—നോക്കിക്കൊണ്ടു ഞാൻ വഴിയരികിലെ ദേവാലയത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടിൽ ചാരി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു ദേവാലയം ശുന്യമായപ്പോൾ പുരോഹിതൻ എന്റെ അടുത്തു വന്ന് വ്യസനത്തോടെ ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടു ദേവാലയത്തിൽ വരുന്നില്ല?— നിങ്ങൾക്കു സ്രഷ്ടാവിൽ വിശ്വാസമില്ലേ?”

ഞാൻ പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്; ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുമുണ്ട്.” എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത വിവരം ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല. ഒരുപക്ഷേ ഞാൻതന്നെ ശാശ്വതമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയായിരിക്കാം!

ആഗസ്റ്റ് 15: എന്റെ മുമ്പേ നടന്നുപോയവരുടെ കാൽപ്പാടുകൾ കണ്ടപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി ഒരു സംഭവം ഓർമ്മവന്നു. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്—എന്റെ ഏഴാമത്തേയോ, എട്ടാമത്തേയോ വയസ്സിലുണ്ടായ ഒരു സംഭവമാണ്. ഈശ്വരനെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയത്തിന്റെ തുടക്കം. അത് എന്റെ കാൽപ്പാടിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുപോലെയാണ്. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു വർഷങ്ങൾ വളരെ കടന്നുപോയി. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പലതും സംഭവിച്ചു. എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ മരിച്ചു. ഉറവരായി ആരും ഇല്ലാതായി. ഞാൻ പല രാജ്യങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചു. നഗരങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും—അയിരുമായിരം വീടുകളിൽ താമസിച്ചു. എത്രയെത്ര സ്ത്രീപുരുഷന്മാരായി ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടു! എന്തെന്ത് അനുഭവങ്ങളാണ് എനിക്കുള്ളത്! എത്രയോ സ്ഥലങ്ങളിൽ എന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ പതിഞ്ഞു! എന്നിട്ടെന്തായി? പൈതൃകമായി എനിക്ക് ലഭിച്ച ഈ ജിണ്ണിച്ച ഭവനത്തിൽ ഞാൻ തിരിച്ചുവന്നു. അഭിമാനിക്കാൻ ഒന്നുമില്ല. ഓർമ്മവാൻ വളരെയുണ്ടുതാനും! ഞാൻ ഈ എഴുതുന്നത് ഒരൊറ്റക്കാരണത്താലാണ്. ഉറക്കംവരുന്നില്ല! അല്ലെങ്കിൽ ആത്മഹത്യ ചെയ്യണം! അല്ലെങ്കിൽ മദ്യപിച്ഛണം! അതുമല്ലെങ്കിൽ സംഗീതം കേൾക്കണം! മദ്യവും സംഗീതവുമാണ് ജീവിതത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ രണ്ട് അനുഗ്രഹങ്ങൾ! നല്ല മുതിരിച്ചാറിന്റെ മാധുര്യത്തോടെ പാടുന്ന ഒരു സഖി എനിക്ക് ഞായിരുന്നു. റോസാപ്പൂവിന്റെ സൗന്ദര്യമുണ്ടായിരുന്നു അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്! വളരെ സ്വപ്നങ്ങൾ വിടന്നിരുന്നു അവളുടെ ആത്മാവിൽ. പുനിലാവിൽ പൊയ്ക്കുക്കുടുത്തിരുന്ന് എത്രയെത്ര തവണയാണ് എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്! പറഞ്ഞുതന്നെ അവൾ ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു പറയും! പാടിയതുതന്നെ പാടുകയുംചെയ്യും! സുരഭിലസ്വപ്നങ്ങൾ ഒക്കയും കൊഴിഞ്ഞു. ഇന്നവൾ ശൂന്യനത്തിൽ, ശവക്കുഴിയിൽ കിടക്കുകയാണ്. ഇന്ന് അവളുടെ സ്ഥിതി എന്ത്? ചീഞ്ഞുകിടന്നിട്ട് ഭൂമിയോടു ചേർന്നുപോയിരിക്കണം! അവളെപ്പറ്റി ഒന്നും ഓർമ്മതെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതാണ്. പക്ഷേ നിനച്ചിരിയതെ ഓർമ്മ പാഞ്ഞുവന്നുപോയി. ഇതുപോലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ മിക്കവാറും കാണ്മം. സ്നേഹിച്ചിരുന്നവർ മരിച്ചുപോകുക—ഇതിൽ അത്ഭുതകരമായി എന്തുണ്ട്?

ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്: ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ മൃതദേഹത്തിൽ എത്തിപ്പിടിച്ചു വെൺമണൽപ്പുറത്തുകൂടി നദിയിൽ കുളിക്കാൻ പോകുകയായിരുന്നു. പ്രഭാതസമയം. ബാലഭാസ്കരൻ മണൽപ്പുറത്തെ ഇളംമഞ്ഞവെയിലിൽ മുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ മണലിൽ പതിയുന്നതും നോക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഞാൻ പോയത്. കുളി കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ അതൊക്കയും മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒട്ടനേകം പുതിയ കാൽപ്പാടുകളിൽ എന്റേതു മാഞ്ഞുപോയിരുന്നു കുളി കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ! ഇങ്ങിനെ ദിവസവും സംഭവിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ പിതാവിനോടു ചോദിച്ചു:

“എന്റെ കാൽപ്പാടുകളെ ആരാണ് മാച്ചുകുയ്യുന്നത്?”
പിതാവു തെരക്കി:
“ആരെങ്കിലുമാകട്ടെ! നിന്റെ കാൽപ്പാട് മാഞ്ഞുപോയ
തുകൊണ്ട് എന്താണ് ദോഷം?”
ഞാൻ പറഞ്ഞു:
“എന്റെ കാൽപ്പാട് മാഞ്ഞാൻ പാടില്ല. ആരാണ് ദിവ
സവും മാഞ്ഞുന്നത്?”
“ഒരുപക്ഷേ നിന്റെ പിന്നാലേ വന്നവരായിരിക്കും!”
“എന്റെ പിന്നാലെ അവരെന്തിനു വരുന്നു?”
“അത്.” പിതാവ് എന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു പൊട്ടി
ച്ചിരിച്ചു, “ഈശ്വരനറിയാ!”
“ആരാണ് ഈശ്വരൻ?”
പിതാവിന്റെ അപ്പോഴത്തെ അമ്പരന്ന മുഖഭാവം ഞാൻ
ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്.
പിതാവു പറഞ്ഞു:
“നിനേയും എനേയും നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മയേയും,
മററ് എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളേയും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരേയും, ഭൂമിയേ
യും നക്ഷത്രങ്ങളേയും സൃഷ്ടിച്ച പരാശക്തി!”
“എന്തിനു സൃഷ്ടിച്ചു?”
“അങ്ങിനെ ചോദിക്കാൻ പാടില്ല!”
“ചോദ്യം എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു വരുന്നതിനേളു ചെ
യ്ക്കും?”
“ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചത് അറിഞ്ഞു വണങ്ങാൻ!”
“അതെന്താണ്?”
“ഞാനും നിന്റെ അമ്മയും മറ്റും ചെയ്യുന്നില്ലേ—അതാ
ണ് പ്രാർത്ഥന.”
“പ്രാർത്ഥിച്ചില്ലേങ്കിലോ?”
“ശിക്ഷിക്കും!.....മരിച്ചുചെല്ലുമ്പോൾ നരകത്തിലിടും!
തീയുണത്തിൽ. തീയുലുള്ള തേളി, പാമ്പ്, ഒക്കയുമുണ്ട്. ദൈ
വം പറഞ്ഞതുപോലെ നടന്നാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കയറും. അ
വിടെ നവരത്നങ്ങൾ പതിച്ച സ്വർണ്ണമാളികയും, തേനും പാ
ലും ഒഴുകുന്ന നദികളും, എപ്പോഴും മധുരഫലങ്ങൾ തരുന്ന വൃ
ക്ഷങ്ങളും ഉണ്ട്. അവിടത്തെ അത്ഭുതങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല! എ
പ്പോഴും സംഗീതവും നൃത്തവും പാനകേളികളും. നിനക്കു നര
കത്തിൽ പോകണമോ അതോ സ്വർഗ്ഗത്തിലോ?”
ഞാൻ പറഞ്ഞു:
“സ്വർഗ്ഗത്തിൽ!”
പിതാവു പറഞ്ഞു:
“ഈശ്വരൻ അവിടെയാണ്.”
ഞാൻ ചോദിച്ചു:
“ഈശ്വരൻ പ്രാർത്ഥിക്കുമോ?
“എന്തിനു?”
“ഈശ്വരനെ സൃഷ്ടിച്ച—?”
“ശ്ലേ!”
“ഈശ്വരൻ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി?”

പിതാവ് എന്റെ ചെവിക്ക് പിടിച്ചു തിരുമ്മി, മേലിൽ
ചോദിക്കരുതെന്നു വിലക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഞാൻ മാ
താവിനോടു ചോദിച്ചു. മാതാവ് അമ്പരപ്പോടെ പറഞ്ഞു:
“മകനേ, അങ്ങിനെ ചോദിക്കാൻ പാടില്ല!”
“ഞാൻ ചോദിക്കും! എനിക്കറിയാണം!!”
“മകനേ!” മാതാവു കാരണ്ണുത്തോടെ പറഞ്ഞു, “ഈ
ശ്വരൻ പണ്ടുപണ്ടേ ഉള്ളവനാണ്!”
എനിക്കു തൃപ്തിയായില്ല. പണ്ടുപണ്ടുള്ളവൻ! എന്നു
തല്ലാണ് ഈ പണ്ട്? പക്ഷേ ഞാൻ തുടർന്നു ചോദിച്ചില്ല.
മാതാവിന്റെ മുഖഭാഗം ദുഃഖാക്ഷമമായിരുന്നു. ഇന്നു മാതാവും
പിതാവും ശൂശാനത്തിലാണ്. ചീഞ്ഞുകിട്ടി വീച്ചു പൊടി
ഞ്ഞു ഭൂമിയോടു ചേർന്നുപോയിരിക്കണം! എങ്കിലും അമ്മയുടെ
ശബ്ദം ഇപ്പോഴും ഞാൻ കേൾക്കുന്നുണ്ട്:
“മകനേ, ഈശ്വരൻ പണ്ടുപണ്ടേ ഉള്ളവനാണ്!”
ആഗസ്റ്റ് 26: ഇടിമിന്നലും കൊടുങ്കാറ്റും പേമാരിയുമുള്ള
ഈ ഫോറോത്രിയിൽ ഞാൻ തനിച്ചിരുന്ന് ഓർക്കുകയാണ്:
കുറേ മണിക്കൂറുകൾക്കു മുമ്പ് ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ഒരി
ക്കലും ഉണരാത്ത ഉറക്കത്തിന്റെ കരിങ്കലിൽ ഞാൻ അലി
ഞ്ഞലിഞ്ഞു ചേരണമേ, ശാശ്വതമായ്! എന്നതായിരുന്നു ഒടു
വിലത്തെ പ്രാർത്ഥന!
പക്ഷേ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞതു പ്രകാശത്തിന്റെ പാരാവ
രത്തിലേയ്ക്കാണ്!
ആ വെളിച്ചം എന്ത്?
സെപ്റ്റംബർ 7: ഞാൻ ഇന്നൊരു കല്യാണത്തിനു പോ
യിട്ടു വന്നപ്പോൾ, അടുത്ത വീട്ടിൽ ഒരു ശിശു ജാതമായിരിക്ക
ുന്നു! ആണോ പെണ്ണോ എന്നു തെരക്കിയില്ല. ആണായാലെ
ന്ത്, പെണ്ണായാലെന്ത്? ഒരു ശിശു ജാതമായിരിക്കുന്നു!.....
നവജീവിതം! അതിന്റെ കരച്ചിൽ ഞാൻ ഇപ്പോഴും കേൾ
ക്കുന്നു!
അച്ഛനമ്മമാർക്ക് എന്തൊരു സന്തോഷമായിരിക്കണം! അ
തോ ദുഃഖമോ?
ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്:
പണ്ടൊരു കാലത്തു ഞാൻ ഒരു പൈതൃകമായിരുന്നു.....
പണ്ടൊരു കാലത്തു! അതിനു മുമ്പ്?.....മാതാവിന്റെ ഗ
ർഭപാത്രത്തിൽ. അതിനു മുമ്പ്.....പിതാവിന്റെ ഏതോ
ഒരു തുള്ളി ശുക്ലത്തിൽ, മററ് അനേകായിരം ജീവാണുക്കളുടെ
കൂടെ ഒരു അണുവായി ഞാൻ കിടന്നിരുന്നു! അതിനു മുമ്പ്?....
....അപ്പുറത്തേയ്ക്ക് എന്റെ ചിന്തയുടെ കിരണം പായുകില്ലേ?
അതേ, ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്: ശുക്ലപടലികളുടെ ഉള്ളിൽ
നക്ഷത്രരേഖയായി ഞാൻ കിടക്കുന്ന ആദിമരംഗം! അതാ
ണോ ആദിമം?....എന്തായാലും അജ്ഞാതവും അതിഗഹനവു
മായ ഗംഭീരരഹസ്യമാണ് ഞാൻ!....ഇങ്ങിനെ പരാജയം സ
മ്മതിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളോ?

മരിച്ചുപോയവരെപ്പറ്റിയും ജീവിക്കുന്നവരെപ്പറ്റിയും
ഇനി ജനിക്കാനുള്ളവരെപ്പറ്റിയും ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. മരണ

ത്തിന്റേയും ജീവിതത്തിന്റേയും ജനനത്തിന്റേയും പ്രതിനിധി എന്ന നിലയ്ക്കു ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയാണ്: ഇങ്ങിനെ പരാജയം സമ്മതിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളോ?

സെപ്റ്റംബർ 24: ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്ത്?
ഒക്ടോബർ 8: കഴിഞ്ഞ രാത്രി എനിക്കു ബോധമില്ലായിരുന്നു. കൈതട്ടി ഗ്ലാസും കുപ്പികളും ഉടഞ്ഞു നറുങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. ഞാൻ കുപ്പിച്ചില്ലുകളുടെ പുറത്താണ് കിടന്നിരുന്നത്!
കഴിഞ്ഞ രാത്രി എനിക്കു ബോധമില്ലായിരുന്നു.

ഒക്ടോബർ 17: “ഉറങ്ങുന്ന ലോകത്തെ വിളിച്ചുണർത്തുക!” എന്നൊരു ഗാനം ആലാപിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സംഘം യാചകന്മാർ എന്റെ ഗൃഹാങ്കണത്തിൽ വന്നു. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്തിനാണ് ഉറങ്ങുന്ന ലോകത്തെ വിളിച്ചുണർത്തുന്നത്?”

“ഞങ്ങൾക്കു വിശപ്പു സഹിക്കാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടാണ്!” യാചകനേതാവ് പറഞ്ഞു.

എന്റെ ഭവനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ അവർക്കു കൊടുത്തു. മേലിൽ അവർക്കു പാടിനടക്കാൻ ഒരു ഗാനശകലവും. അത് ഇപ്രകാരമാണ്:

“ഉണർന്നിരിക്കുന്ന ലോകത്തെ മയക്കി ഉറക്കുക!”
നവംബർ 11: എന്തൊരാൾവമാണ് ഈ നഗരത്തിന്!ലക്ഷം കടന്നുകൂടുകയിലെ ഒരുമിച്ചുള്ള ഇരമ്പം!....വീഥി നിറഞ്ഞ സ്രീപുരുഷന്മാർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയാണ്.

എനിക്കും, നഗരത്തിനും, അകലെയുള്ള ആ ശൂശാനത്തിനും അപ്പുറത്തായി ചക്രവാളപരിധിയിൽ കൊടുമുടി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു; ഗംഭീരമായ ഒരു ചിന്തപോലെ!

എന്റെ ജനനത്തിനു മുമ്പാ അതവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം!....എന്റെ അനന്തകോടി പിതാമഹപരമ്പരകൾക്കു മുമ്പാ!....ഇനിയും തലമുറതലമുറകളായി യുഗയുഗാന്തരങ്ങളിലൂടെ അതവിടെ നില്ക്കുമായിരിക്കാം!

എന്തൊരാൾവമാണ് ഈ നഗരത്തിന്!

ഡിസംബർ 20: ശൂശാനം നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. എങ്കിലും അനേകലക്ഷം അദൃശ്യമായ ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ എന്റെ ചുറ്റും ഉണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നി. പൊടിമണ്ണിൽ പതിഞ്ഞുകിടന്ന എന്റെ കാൽപ്പാടുകളിൽ ചില മൺതരികൾ വളർപ്പൊടിപോലെ മിന്നിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തണുത്ത വെളിച്ചത്തിന്റെ വൻസുഷിരപോലെ ആകാശമദ്ധ്യത്തിൽ പൂണ്ണചന്ദ്രൻ തെളിഞ്ഞുനിന്നു. ചന്ദ്രനോടു മത്സരിച്ചെന്നവണ്ണം പെരുസുഷിരങ്ങളായ കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങളും.....എനിക്കു തോന്നി ഞാൻ ഭൂലോകത്തിന്റെ നടുവിലാണെന്ന്! ജീവനുള്ളതായി ഞാൻ മാത്രം! അത് അതുല്യമായ ഒരനുഭവമാണ്. മൺമറഞ്ഞുപോയ എണ്ണമില്ലാത്ത സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ നടുക്ക് —ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ ഏകപ്രതിനിധി! ഭീകരമായ ആ ഏകാന്തതയിൽ ഞാൻ എന്തിനു ചെന്നുനിന്നു, ആരെക്കാണാൻ, എന്തു കേൾക്കാൻ? ഒന്നും എനിക്കു നിശ്ചയില്ല. എങ്കിലും നിശ്ചിതമായ ഒരു ബോധം എന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്നു.

മരണം!....അധികം താമസിയാതെ എന്റെ കാൽപ്പാടുകൾക്കടിയിൽ ഞാൻ കിടക്കേണ്ടിവരും! പിന്നെയും സൂര്യനടിക്കും. പിന്നെയും രാപ്പലുകൾ ഉണ്ടാവും. അപ്പോഴത്തേയ്ക്കും, ഞാൻ മണ്ണടിഞ്ഞെന്നു വരാം; മണ്ണായെന്നും വരാം. എല്ലാം!....ജീവിതം! എന്താണ് ജീവിതം!....കഴിയാനുള്ളതോ?—അതോ കഴിഞ്ഞതോ?

മരണത്തിന്റെ സ്വപ്നമായിരിക്കുമോ ജീവിതം?

ജനുവരി 1: മരിച്ച സ്വപ്നങ്ങളുടെ ശവക്കുടിയാണ് മാനുഷഹൃദയം. മാനുഷഹൃദയങ്ങളുടെ ശവക്കുടിയാണ് ഭൂമി. അതോ ഭൂഗോളംതന്നെ ചീഞ്ഞുകീഴിയ ഒരു ശവമോ?

ജനുവരി 8: ശവംതീനികളാണെല്ലാം. സർവ്വജീവജാലങ്ങളും. ഒന്നു മരറാന്നിനെ തിന്നുന്നു. പണ്ടുമുതൽക്കു നടന്നുവരുന്ന എപ്പാടാണിത്. കായ്കനികൾക്കും ധാന്യങ്ങൾക്കും ജീവനുണ്ട്. പറവകളും ജന്തുവർഗ്ഗവും മത്സ്യങ്ങളും—അവയ്ക്കും ജീവനുണ്ട്. തിന്മ തിരിച്ചറിയുന്ന മനുഷ്യസമൂഹം എന്തിന് അവയെ നശിപ്പിക്കുന്നു?

ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്:

എനിക്കു ജീവിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പുൽക്കൊടിക്കും ജീവിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്. അതു നിഷേധിച്ചുകൂട. ഒന്നിനേയും കൊല്ലരുത്. അങ്ങിനെ ഒന്നിനേയും ഹിംസിക്കാതെ, ശ്രദ്ധയും ഹൃദ്യവുമായുള്ള ആഹാരം എന്താണുള്ളത്?

ഫെബ്രുവരി 5: സ്രീപുരുഷന്മാർക്കു ചിന്തിക്കാൻ സമയമില്ല. ഓജസ്സും ശക്തിയും നശിക്കുന്നതുവരെ അവർക്ക് അന്വേഷം ആകട്ടെ! സ്രീപുരുഷനേയും പുരുഷൻ സ്രീയേയും. അങ്ങിനെ ചുറ്റിക്കറങ്ങലാണ്. അങ്ങിനെ ലോകം ഇതുവരെ പുരോഗമിച്ചു. നേട്ടങ്ങൾ വളരേയുണ്ടെന്ന് അഭിമാനിക്കാം! പക്ഷേ, എല്ലാം നാശത്തിലേയ്ക്കുള്ള നേട്ടമാണ്. ഒന്നിനൊന്നു ബലഹീനതം, ഒന്നിനൊന്നു രോഗാതുരതം ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്രീയുടെ വസ്യത്തിന്റെ ഉള്ളിലാണ് പുരുഷന്റെ ചിന്ത. സ്രീയുടേതു പുരുഷന്റേയും. ഇടയ്ക്കു സാമ്പാറ്റികളുപോലും, മതവിശ്വാസവും. എല്ലാം അഭയംപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു വസ്യങ്ങളിലാണ്. ഇവ ഒന്നുംകൂടാത്തുള്ള ശക്തവും ധീരവുമായ ഒരു തലമുറ എന്നാണ് പുലരുക!

ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്:

ഫെബ്രുവരി 20: നഗ്നരായ സ്രീപുരുഷന്മാർ നക്ഷത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു ചിറകില്ലാതെ പറന്നുപോകുന്നതായി ഞാൻ സ്വപ്നംകണ്ടു. അവരുടെ ആറ്റാദകോലാഹലങ്ങളാൽ ഗോളസമൂഹം നാഭമുഖരിതമാണ്. ഇത്തരത്തിലാണ് എനിക്കു ഓർമ്മവരുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ ഇത്, ലക്ഷം വർഷം കഴിഞ്ഞുള്ള മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതിയെയായിരിക്കുമോ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്? ഇത്തരത്തിൽ മനുഷ്യസമൂഹത്തിനു ധീരമോഹനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടായിരിക്കണം!

ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്:

മൺമറഞ്ഞുപോയ തലമുറകളിൽനിന്നു ഞാൻ വളരെ പഠിച്ചു. ജീവിക്കുന്ന തലമുറയിൽനിന്നും ഞാൻ വളരെ പഠിച്ചു.

മരിച്ചവരുടേയും ജീവിക്കുന്നവരുടേയും മിന്നാസന്താനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ വളരെ പഠിച്ചു. എന്റെ അറിവ് ഈ മഹാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഇന്നുവരെയുള്ള അറിവാണ്. മഹനീയമായ നേട്ടമാണിതെന്ന് എനിക്കും അഭിമാനമുണ്ട്. പക്ഷേ എന്റെ അറിവിന്റെ ആകെത്തുക ഞാൻ കൂട്ടിനോക്കുമ്പോൾ—

ഒന്നുമില്ല!

ഞാൻ കാക്കുകയാണ്:

അവ്യക്തവും ചഞ്ചലവുമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ജീവിപടലങ്ങളിൽനിന്നാണ് എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടേയും സർവ്വാപരി മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റേയും ഉത്ഭവം എന്നു പറയുന്നു!...മനുഷ്യസമൂഹം!...മനുഷ്യസമൂഹത്തിന് ഇനിയും പൂർണ്ണമായ ഒരു ആകൃതി ഉറച്ചിട്ടില്ല, എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു! അപ്പോൾ—?

മാച്ച് 8: ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്, പരിപൂർണ്ണതയുടെ പരമോദാഹരണമാണ് ഞാൻ, എന്നാണ്. അങ്ങിനെയല്ല: സമസ്തജീവജാലങ്ങളേയുംപോലെ ഞാനും ഒരു ബന്ധനസ്ഥൻ. കൈവിലങ്ങും കാൽച്ചുങ്ങലയും എനിക്കുണ്ട്. അദൃശ്യമായത്. എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. ഇന്നു ജീവിക്കുന്നവർ സ്വയം നിശ്ചിതതല്ല. മൺമറഞ്ഞുപോയവരുടെ സാന്നാഹ്വനിയമങ്ങളും ആചാരവിശ്വാസങ്ങളുമാണിവയുടെ കണ്ണികൾ. ഈ ലോകമാകുന്ന മഹാകാരാഗാരത്തിലെ തടവുകാക്കു കൈവിലങ്ങുകളും കാൽച്ചുങ്ങലുകളും അത്യാവശ്യമാണത്രേ! എന്തിനുവേണ്ടി? ...ഈ ചോദ്യം എനിക്ക് എല്ലാവരോടും ചോദിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്: കാരോ സ്ത്രീയോടും കാരോ പുരുഷനോടും.

സഖാക്കളേ! നമ്മുടെ ഈ ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തു്? നമുക്കു വിശ്വാസമായുള്ളതു മരണപ്പെടുപോയ ചില തടവുകാരുടെ സ്വപ്നങ്ങളാണ്. നാം അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. സംഘം സംഘമായി മാറി തമ്മിൽ പൊരുതുന്നു. അന്യോന്യം വെട്ടി നരക്കുന്നു; ചോരപ്പൂഴു ഒഴുക്കുന്നു. നമുക്കു ചരിത്രമായുള്ളതു നമ്മുടെ കലഹങ്ങളുടെ വിവരണമാണ്. ആധിപത്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള മത്സരം ഇന്നും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശത്രുക്കളാണ് നാം. മിത്രങ്ങളെന്നു പുറമേ ഭാവിക്കുന്നേയുള്ളു. ഉള്ളിൽ നാം ശത്രുക്കൾ തന്നെ. നമ്മെ ഇങ്ങിനെ ശത്രുക്കളാക്കുന്നതെന്തു്? ഉപാധോപാധങ്ങളുടേയും പഴങ്കഥകളുടേയും ജീർണ്ണിച്ചു കുറെ എടുക്കൽ. നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന, മുതമായ പുരാതനസ്വപ്നങ്ങളാണ് നമ്മെ ശത്രുക്കളാക്കുന്നതു്! ഒരേത്തും പിടിയുമില്ലാത്ത മരണകാലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വികലവിഭാവനകൾക്ക് എന്തൊരത്ഥമാണുള്ളതു്? ജീവിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ നില എന്തു്?...നാമെല്ലാം തടവുകാർ! ഈ ലോകമാകുന്ന മഹാകാരാഗാരത്തിലെ തടവുകാർ!...നമുക്കു കൈവിലങ്ങുകളും കാൽച്ചുങ്ങലുകളുമുണ്ട്!...ഈ ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തു്?

ഞാൻ കാക്കുകയാണ്:

ഭൂമിയുടെ മേൽനിരപ്പിൽ കൊച്ചുപുൽക്കൊടികൾ മുതൽ വൻവൃക്ഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഫലാരകാന്താരങ്ങൾവരേയും,

സൂക്ഷ്മമായ മൺതരിമുതൽ ഉയരെ മേഘങ്ങളെ ചുംബിക്കുന്ന ഗംഭീരപർവ്വതങ്ങൾവരേയും,

ചെറുജലബിന്ദു മുതൽ അതിരില്ലാത്തതും ആഴം അറിയാത്തതുമായ മഹാസമുദ്രങ്ങൾവരേയും,

അന്ധവും ബധിരവുമായ കുഞ്ഞുകുതികൾമുതൽ ആലോചനചെമ്പ്ലാനും സംസാരിക്കാനും ഭാവനചെമ്പ്ലാനും സൃഷ്ടിക്കാനും—അങ്ങിനെ അതിരില്ലാത്ത കഴിവുകളുള്ള മനുഷ്യസമൂഹംവരേയും,

സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു!

എന്തുദ്ദേശത്താണിനായിക്കൊണ്ടു്?

മാച്ച് 19: നക്ഷത്രചന്ദ്രാദികളേയും, ഈ ഭൂഗോളത്തേയും സംസൃഷ്ടമാക്കിയ ഫലകലാകാരാ! അങ്ങയുടെ അറിവിന്റെ കിരണം എന്റെ തൂലികത്തുമ്പിനെ ഒന്നു ചുംബിച്ചെങ്കിൽ!

മാച്ച് 20: ഉറങ്ങുകയാണോ?—അതോ ഞാൻ ഉണർന്നിരിക്കുന്നുവോ?...അതോ! നക്ഷത്രങ്ങളെല്ലാം കൺചിമ്മിത്തറന്നിരിക്കുന്നു! വെളിച്ചത്തിന്റെ വൻസുഷിരമായി ചന്ദ്രനും ഉദിച്ചു പൊന്തിക്കഴിഞ്ഞു! ഞാൻ മാത്രം എന്നൊത്തയുടെ ഈ മഹാതീരത്ത്....അസ്സലൂമായ കിനാവുകളിൽ മുഴുകി....നിലാവിൽ മുങ്ങിയ പെരുവഴിയിലൂടെ യാത്രക്കാർ കടന്നുപോകുന്നു....!

അനന്തമായ പാതയിലെ സഞ്ചാരികളേ!—നിങ്ങളെങ്ങോട്ടാണ്? നിശ്ചിതമായ വല്ല ലക്ഷ്യവുമുണ്ടോ നിങ്ങൾക്ക്? സ്നേഹിക്കുന്ന വല്ല ഹൃദയങ്ങളും നിങ്ങളെ കാത്തിരുപ്പുണ്ടോ? ...എങ്കിൽ—എങ്കിലെന്റെ സഖാക്കളേ, പോകവിൻ! വേഗം പോകവിൻ! നിങ്ങൾക്കാരശീർച്ചാദം. സർവ്വമംഗളങ്ങളും ആശംസിക്കുന്നു.

മാച്ച് 22: ഒരു മധുരസംഗീതം കേൾക്കാൻ—എന്റെ ഹൃദയം വെമ്പുകയാണ്. പുനിലാവിന്റെ തണുത്ത കിരണങ്ങൾ ലോകത്തെ തഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്മരണകൾ എന്ന അലട്ടുകയാണ്. തെളിവോടെ എല്ലാം എന്റെ കൺമുന്നിൽ വരുന്നു. നിലാവിൽ മുങ്ങിയ മഹാനഗരങ്ങൾ....ചെറുപട്ടണങ്ങൾ....കൊച്ചുകൊച്ചുഗ്രാമങ്ങൾ.....ഒക്കയും....ഞാൻ നിവസിച്ചിരുന്ന വീടുകൾക്കു മുമ്പിലുള്ള പെരുവഴികൾ ഒക്കയും....അതിലെ യാത്രക്കാർ ഒക്കയും....ഓമ്മ്! എന്തൊരു പൊള്ളുന്ന വേദനയാണ് എന്റെ ഹൃദയത്തിന്! ശീതളാധരങ്ങളാൽ എന്റെ ഹൃദയക്കുമ്പിൾ—ഒരു ചുംബനം ലഭിച്ചെങ്കിൽ!....അന്തിമാഭിലാഷമാണ്:

കടന്നു പോകുന്ന ഫലം, അജ്ഞാതസുഹൃത്തേ!

പാടുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ,

ഒരു കുളിർഗാനനിശ്വാസത്താൽ,

എന്റെ ഹൃദയവൃഥയെ അല്പമൊന്നു ലഘൂകരിച്ചാലും!

ശാന്തമോഹനമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മധുരഗാനാ
ലാപത്താൽ,
ഞാൻ നിദ്രയിൽ അലിഞ്ഞുചേരട്ടെ!
മാച്ച് 25: ആയിരമായിരം കണ്ണുകളാൽ ആകാശം എ
ന്നെ തുറിച്ചുനോക്കുകയാണ്. ലോകത്തിലെ, ഞാൻ ഒഴിച്ചുള്ള
സർവ്വജീവജാലങ്ങളും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. എങ്ങും നിറഞ്ഞ നിശ്ശ
ബ്ദത!

ഞാൻ കാക്കുകയാണ്.

നാളത്തെ ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്ത്? ആലോചി
ക്കുന്നതാറും എന്റെ തല ചുറ്റുന്നു. മോചനത്തിന്റെ ദിനമാ
ണോ ഇത്? അതോ ഭൂമി കറങ്ങുന്നുണ്ട് എന്നുള്ള ബോധ
ത്തിന്റെ കറക്കമോ? അതോ, രാപ്പകലിലൂടെ ഭൂമി കറങ്ങുന്നു
ണ്ട്. സൂര്യൻ ചുറ്റും കറങ്ങുന്ന ഭൂമിയും—എന്നെയും മറ്റുള്ള
ജീവജാലങ്ങളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു കറങ്ങുന്ന ഭൂമിയും—ചന്ദ്രാ
ദികളും സൂര്യനുംകൂടി കറങ്ങുകയാണ്. മരൊരാൾ ഗംഭീരസൂര്യ

നായ നക്ഷത്രത്തിന്റെ ചുറ്റും....ആ ഗംഭീരസൂര്യനായ നക്ഷ
ത്രവും, സൗരയൂഥവും ഒക്കെക്കൂടി, ബ്രഹ്മാണസൂര്യനായ മ
രൊരാൾ നക്ഷത്രത്തിന്റെ ചുറ്റും കറങ്ങുന്നു. അങ്ങിനെ ഒന്നി
നൊന്നു വലുതായ സൂര്യന്മാരുടെ ചുറ്റും, സൗരയൂഥങ്ങൾ കാ
രോണം, എല്ലാംകൂടിയും കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു!....അതു മ
രൊറാണിന്റെ ചുറ്റും. അതും, അതുകൂടി മരൊറാണിന്റെ ചു
റ്റും....ഇങ്ങിനെ സംഖ്യാതീതങ്ങളായ സൗരയൂഥങ്ങൾ കറങ്ങു
ന്നു, ഒന്നു മരൊറാണിന്റെ ചുറ്റും....ഇങ്ങിനെ സംഖ്യാതീത
ങ്ങളായ സൗരയൂഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന, ഭാവനാതീതമായ
ബ്രഹ്മാണധകടാഹം കറങ്ങിക്കൊണ്ട്,
ഉഗ്രമായ വേഗത്തിൽ, ഗംഭീരാവത്തോടെ എങ്ങോട്ടേ
യ്ക്കോ പാഞ്ഞുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്!

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ഖുഷീർ.

പകുപ്പുകാശം ഖുഷീറിന്.

ലിം ഡാ
സോപ്പ്

മൃഗക്കൊഴുപ്പ് ചേർന്നിട്ടില്ല

THE VEGETABLE SOAP WORKS, PROPS: SALT N.P. & Co. CALICUT.

സഞ്ജയൻ

കേരളീയമാനസസാഹിത്യത്തെ ഹാസ്യത്തിൽനിന്നും ഉയർത്തി സമാധാനപ്രദമായ ഓർത്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച സഞ്ജയന്റെ പാവനസ്മരണ ആരെയെന്ന് പൂർവ്വകമണിയിക്കാത്തത്? യൗവനത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഹതവിധി അപരിചിതരായ കളഞ്ഞു തീർത്താൽ തീരാത്ത ഒരു നഷ്ടമായിപ്പോയി. കേരളത്തിന്റെ കണ്ണീർ എന്നാണ് വാദക! അതേ, മഹാത്മാക്കളിൽ പലരും അല്ലായ്മസ്സുകളായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. കുറച്ചു കൊല്ലങ്ങളായി കേരളീയരുടെ ചിരി കണ്ട് അസൂയ മുഴുത്ത അമരന്മാർ സഞ്ജയനെ അവരുടെ ഇടയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു്. ജനനിയോടും ജന്മഭൂമിയോടും വിടവാങ്ങുവാനുള്ള വൈമനസ്സുകൊണ്ടിത്രത്തോളം താമസിച്ചതാണ്. അങ്ങിനെ കേരളത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആഞ്ഞൊരാടി അടിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആയിരത്തി ഒരു നൂറ്റാറുപത്തൊൻപതിന്റെ പിറപ്പു്.

സഞ്ജയൻ ദിവംഗതനായതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഹാസസാഹിത്യത്തിനു മാത്രമല്ല, കോട്ടം തട്ടിയിട്ടുള്ളത്. സാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാശാഖകളിലും അദ്ദേഹം വിജയപൂർവ്വം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫലിതചാതുരികൊണ്ടും പരിഹാസരസികതകൊണ്ടും നമ്മെയാകമാനം ചിരിച്ചു മണ്ണു കപ്പിക്കുന്ന സഞ്ജയൻതന്നെ യോഗമനമായ ഗീതാരഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന എം. ആർ. നായർ എന്നൊരു ശങ്കിച്ചുപോകും. ആ അനുഗ്രഹിതപുരുഷന്റെ മുറളിയിൽ ആർക്കുഭാരതത്തിന്റെ ദിവ്യമംഗളഗീതവും, അഭിനവഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധതയും പ്രകടമായിരുന്നു. സൗന്ദര്യഭേദതയുടെ മഞ്ജിരശിഞ്ജിതവും സപാതശ്രൗട്ടജ്ജ്വലയുടെ കാന്തമധുപനിയും മുഴങ്ങിയിരുന്നു.

അതുല്യനായ ഒരു ഫലിതക്കാരൻ, അഗ്രാജ്ഞനായ ഒരു വാഗ്മി, മർദ്ദനനായ ഒരു നിരൂപകൻ, സമർത്ഥനായ ഒരു പ്രവാചകൻ, നിസ്സ്പാർശിയായ ഒരു ദേശസേവകൻ—എന്നിങ്ങിനെ പല നിലയിലും സഞ്ജയനെ വീക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിലും പരിഹാസസാഹിത്യം വഴിക്കാണ് ജനസാമാന്യം അദ്ദേഹത്തെ അറിയുന്നത്. ആ മഹാനഭാവന്റെ വ്യക്തിമുദ്രകൾ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു പരിഹാസസാഹിത്യത്തിലത്രേ.

പരിഹാസകവിതയ്ക്കു കേരളത്തിൽ നല്ലൊരു പാരമ്പര്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തോലൻ, പുനം, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ചന്ദ്രമേനോൻ, കേശരി, ഇ. വി., സഞ്ജയൻ മുതലായവരുടെ പരിലാളനത്തിന്റെ ഫലമായി മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളെ അപേക്ഷിച്ചു മലയാളത്തിൽ പരിഹാസസാഹിത്യം കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിലയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. മലയാളിയുടെ ഫലിതത്തിനു രസികതയും, പരിഹാസത്തിനു രൂക്ഷതയും കൂടുമെന്നു് ഇതരദേശീയർ സമ്മതിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ മലയാളത്തിൽ ഈ സാഹിത്യശാഖ തഴച്ചുവളർന്നതിൽ എന്താണുള്ളത്? “കൂടിയാട്ടം” മുതൽ “സഖാവിന്റെ ബ്ലീച്ചു്” വരെയുള്ള കേരളീയമാനസ

സാഹിത്യന്റെ നീണ്ട ചരിത്രത്തിൽ സഞ്ജയനുള്ള സ്ഥാനം അദപിതീയവുമാണ്.

പരിഹാസം കലകളിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനമർഹിക്കുന്നു. ഭരതമുനി നവരസങ്ങളിൽ ഹാസ്യത്തെ ഉൾപ്പെടുത്തിയതും നാടകങ്ങളിൽ അതിനെ ആദരിക്കുന്നതും പരിഹാസത്തിനു പണ്ടുള്ളവർ കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു കൃഷ്ണം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പണ്ഡിതപാമരഭേദമന്വേ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ആസ്വദിക്കുന്ന ഒരു ഒരു രസം ഹാസ്യമാണെന്നുള്ളതും അതിന്റെ സാർവ്വജനീനതയെ വിളിച്ചുപറയുന്നു.

“ചിരിക്കുന്ന കഥ കേട്ടാലിരിക്കുമായതല്ലെങ്കിൽ തിരിക്കുമിങ്ങിനെ ഭാവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭേദമാരെ ചിരിക്കാതെ രസിപ്പിക്കാനൊരിക്കലുമെളുതല്ല. നിരിക്കണെങ്കിലൊരുമുറയ്ക്കാവുന്നതേ വേണ്ടു്.”

എന്നു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു ജനസാമാന്യത്തിന്റെ തചിയെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടാണ്.

പരിഹാസചാതുരി ചിലർക്കു ജന്മസിദ്ധമായുണ്ടാകുന്ന ഒരു നഗ്രഹമാണ്. എന്നാൽ ആ ജന്മവാസന ലോകപരിചയം കൊണ്ടും സംസ്കാരസമ്പത്തുകൊണ്ടും വികസിതമായാൽ മാത്രമേ തജ്ജന്യമായ സാഹിത്യത്തിനൊരു വിലയും നിലയും സിദ്ധിക്കൂ. അപകടമതികളും സംസ്കാരവിഹീനരുമായവരുടെ കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ ഈ ‘വാസന’ ഒരു വക ഭഗ്ഗന്ധമായിപ്പരിണമിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ളവരിൽ ഫലിതം അല്ലെങ്കിലെങ്കിലും പരിഹാസം അട്ടഹാസത്തിലേക്കും ചാഞ്ഞുപോകുന്നതാണ്. വിനോദമാസികകളുടെ പേരിൽ പുറത്തിറങ്ങുന്ന മിക്ക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും തീരെ ബാലിശങ്ങളായ ഫലിതങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു വിളവിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. ആവശ്യത്തിലധികം വിസ്മരിക്കുകയും വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഫലിതത്തിന്റെ ജീവൻ ചോന്നുപോകും. ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ ചുരുക്കിപ്പറയുക; വായനക്കാർക്കുഹൃദയമായിട്ടുള്ളതു അവർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുക: അതിപ്രധാനമായ ഒരു കലാരഹസ്യമത്രേ ഇതു്. “The art of the artist is to hide the art” എന്നു ഹഡ്സൺ “The artist may be known rather by what he omits” എന്നു ഷില്ലർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതിവിസ്താരംകൊണ്ടു് ഒരു വസ്തു നഗ്നചിത്രംപോലെ അസുന്ദരമാകാം.

ആവർത്തനവും അനുകരണവുമാകൊണ്ടു മലയാളത്തിലെ ഹാസസാഹിത്യം നിജജീവമായിക്കിടന്നിരുന്ന അവസരത്തിലാണ്, അല്ലെങ്കിലുകൊണ്ടു് അറപ്പും വെറുപ്പും ജനിപ്പിച്ചിരുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് സഞ്ജയൻ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിനൊരു നവീകരണം കഴിച്ചതു്. വിഷയമെന്നായാലും പറയാനുള്ളതെല്ലാം ഒന്നു്! ആളുകൾക്കെങ്ങിനെ അവനെ ജനിക്കാതിരിക്കും? മഹാ

കാവ്യങ്ങളിലെ വണ്ണനപോലെയാണ് ചിലരുടെ ഫലിതങ്ങൾ. ഒരു കഴിഞ്ഞാൽ ഇന്നതാണ് പറയാൻ പോകുന്നതെന്ന് പോലും അനുവാചകർക്കു മിടിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇന്നലെവരെ അരികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പലഹാരം ഇന്നു ബജ്രകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്നത് ഒരു പരിഷ്കാരമല്ല. വസ്തുവിനു മാറ്റമില്ലെങ്കിലും രൂപം മാറിയാൽ അതൊരു പുതുയൊണതാനും. ചുരുക്കത്തിൽ, ഗതാനുഗതികതപവും പിഷ്ടപേഷണവുമെല്ലാം ചവറുകൊട്ടയിലെറിയേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒരു തരം അശ്ലീലപ്രസ്ഥാനക്കാരാണ്. അവരാണ് സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ അന്തരീക്ഷം മലിനമാക്കുന്നത്. വളിച്ചു നാറുന്ന, കേട്ടാലോക്കാനുവരുന്ന കുറെ വാക്കുകൾ കോരിനിറച്ചു “ചിരിക്കട്ടെ” എന്ന പേരിൽ ഒരു വിഭാഗം ഒരു പുസ്തകം പടച്ചുവിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു സമാധാനമുണ്ട്: സംസ്കാരസമ്പന്നരായ വാസനാകവികൾ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ഹാസസാഹിത്യം കേരളത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് “ചിരിക്കട്ടെ”യ്ക്കു കള്ളുപ്പൊക്കിലേ സ്ഥാനം കിട്ടിയിട്ടുള്ളു. കിട്ടുകയുമുണ്ട്. ഇക്കാലത്ത് ഇത്തരം മലിനഗ്രന്ഥങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്നവരോടെന്തു പറയാനാണ്? പരിഷ്കൃതവർമ്മേണ്ടകളാണെങ്കിൽ ഭക്തസം വമിക്കുന്ന ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളെയായിരിക്കും ആദ്യം കണ്ടുകെട്ടുക. അശ്ലീലസാഹിത്യം പ്രചരിപ്പിച്ചതിന് അടുത്ത കാലത്ത് ഒരു മാസികയുടെ മേൽ പഞ്ചാബ് ഗവർണ്മെണ്ടു കേസെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഉചിതജ്ഞതയുടെ അരുണോദയം!

യഥാർത്ഥപരിമാസകവിതയുടെ സ്വരൂപമെന്താണ്? ഫലിതവും അശ്ലീലതയും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. പരിമാസവും ശകാരവും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ട്. പരിമാസകവിതയിൽ അശ്ലീലതയും ശകാരവും കാണുന്നത് അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ വ്യഭിചരിപ്പിക്കലാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സംസ്കാരവിഹീനതയെയാണതു വിളിച്ചു പറയുക. പരിമാസം സ്ഥാനത്താകുമ്പോഴാണ്, കുറിക്കുകൊള്ളുമ്പോഴാണ് അനുവാചകർക്കു രസമുളവാക്കുന്നത്. അതിൽനിന്നു പരിമാസകവിതയുടെ പരമോദ്ദേശ്യമായ പരിഷ്കാരപ്രയോജനം സംജാതമാകുമുള്ളു. നേരെമറിച്ച്, വെറും ശകാരമായാൽ പകമാത്രമായിരിക്കും ശേഷിക്കുക. പരിമാസം ഫലിതത്തോടു കലനാൽ കലയായി. അതിനു പരിമാസവാസനയോടുകൂടിത്തന്നെ ലോകപരിജ്ഞാനവും നിരീക്ഷണബുദ്ധിയും നിരൂപണപാടവവും കൂടിയേ തീരൂ. വിശാലവീക്ഷണം പരിമാസകവിതയുടെ അസ്തിവാരമാണ്. സങ്കുചിതബുദ്ധി അതിന്റെ ശവക്കുഴിയാണ്. പരിമാസകവിതാസൗന്ദര്യത്തിന്റെ നെടുംതൂണുകളായ തോലൻ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തുടങ്ങിയവരുടെ ഫലിതങ്ങൾപോലും ചിലപ്പോൾ അശ്ലീലത്തിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുപോകാറുണ്ട്. എന്നാൽ കാലസ്ഥിതി വകവെച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. ശിവോള്ളിയുടെ പരിമാസം അശ്ലീലകല്പശ്മയത്തുകൊണ്ടു സാരമേറിയ വിഷയങ്ങളിലും ഗൌരവഹാനി വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്.

പരിമാസരീതിക്കു ഗണ്യമായൊരു മാറ്റമാണ് സഞ്ജയൻ വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. എന്തു സദസ്സിലാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതത്തിനു തലയുയർത്തി നില്ക്കുവാൻ വയ്ക്കാത്തത്? ആർക്കോരത്തിന്റെ ആദർശപരമ്പരയ്ക്കുതേയും ധർമ്മസമ്പത്തിനേയും മുൻനിറുത്തിയാണ് സഞ്ജയന്റെ സാഹിത്യ കാലോ പദവും വെക്കുന്നത്. സഭ്യമല്ലാത്ത ഒരു വാക്കുപോലും അദ്ദേഹമുരിയാടിയിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന ആരാധ്യവും അസൂയാവഹവുമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിന് ഒരു നിമിഷത്തിലും മങ്ങൽ തട്ടിയിട്ടില്ല. ഇവിടെയാണ് സഞ്ജയന്റെ വിജയമുദ്ര പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നത്. വാക്കുകൾക്ക് ഒരു ഗൌരവം, ഒരു തറവാടിത്തം, ഒരു decency കലശലാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പരിമാസത്തെ സുന്ദരകലകളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സമുന്നതസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു സഞ്ജയൻ ഉയർത്തി. അതിനു വേണ്ട കാജസ്സും തേജസ്സും നല്കി.

വല്ലഭം പറഞ്ഞു ചിരിപ്പിക്കുകയെന്നതല്ല സഞ്ജയന്റെ സ്വഭാവം. വിനോദിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ഭാരതീയരുടെ ദേശാഭിമാനത്തേയും ധർമ്മബോധത്തേയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സഞ്ജയന്റെ ഫലിതം വെറും പൊള്ളയല്ല, ‘വെടി’യല്ല. ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിക്കൊണ്ടതിലുള്ള മരുന്നു തീർക്കയില്ല. പരിമാസസാഹിത്യത്തിനു വിനോദത്തിൽ കവിഞ്ഞും ചില ഉദ്ദേശങ്ങളുണ്ട്. ഒരു പരിഷ്കാരപ്രേരണ അതിന്റെ ധർമ്മമത്രേ. “To hunt out faults and dwell on failings” എന്നു നിരൂപകന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി ഒരു പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകാരൻ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതു പരിമാസസാഹിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ചു്റവും യുക്തമായിരിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റേയും സമുദായത്തെ സാരതരമായി ബാധിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടേയും കുറ്റവും കുറവും കവിതയ്ക്കു വിഷയമാകുമ്പോൾ അതിന്റെ പരിണതഫലം സമുദായപരിഷ്കാരപ്രേരണതന്നെയായിരിക്കുമല്ലോ.

സമുദായത്തിന്റെ ഭുഷിച്ച വശങ്ങളിൽ പരിമാസകവിതയുടെ നിശിതവസ്തു പതിയേണ്ടത് അത്യാവശ്യമത്രേ. ആംഗലസാഹിത്യത്തിൽ ഡ്രൈഡൻ, സ്പിട്ഫീറ്റ് മുതലായവരുടെ മുച്ചുയേറിയ തുലിക അവരുടെ കാലത്തു സമുദായശരീരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഭുഷുപ്രണങ്ങളിൽ വിജയകരമായ ചില ശസ്ത്രക്രിയകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. സമുദായം, സാഹിത്യം, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എന്തു സംഗതിയുടേയും വഴിപിടിച്ചു പോക്കിനെ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പരിഹസിച്ചിട്ടുള്ളതു സൂചിപ്പിതമാണല്ലോ. മാക്യാർക്ലിന്റ് വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാണൊരു കാലത്തു നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. പത്രങ്ങളിലെ വിമർശനങ്ങളേക്കാൾ തീക്ഷ്ണതരമായിരിക്കും പരിമാസകവിതയുടെ വാക്ശരം. പൊട്ടക്കവിതകളുടെ പ്രചാരം തടയുവാൻ കൂടിയൊട്ടുമുതൽക്കുതന്നെ ഹാസസാഹിത്യം മുതിർന്നിട്ടുണ്ട്. കവികളുടെ പ്രാസഭൂമത്തെപ്പറ്റി,

“പ്രാസമേവ പ്രമാണം ഹി പദ്യനിർമ്മാണകർമ്മനി

തത്ര ഘോഷാക്ഷരാ മേദാ

മിത്രം ശ്രോത്രസുപാവഹം”

എന്നു പറഞ്ഞ്, “പായാൽ സസ്തരണോ രണോ രണരണോ രാണോ രണോ രാധണോ” ഇത്യാദി ശ്ലോകം ഉദാഹരണമായും കൂടിയാട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടല്ലോ. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ പേരിൽ മലയാളത്തെ ആഭാസവേഷം കെട്ടിക്കുന്ന രീതിയെ കളിയാക്കുകയാണ്,

“കെട്ടത്തങ്ങാടിരപ്പു: അവിൽ വിതറിയതൈർ-

നമ്പലർഭി: പഴാശൈവ്യ-

രെട്ടൊമ്പ് തൈ: പകപചക്കാമുറിദിരപി പെതം

പ്രിതനായ് പ്രാതലുണ്ടാ”

ഇത്യാദി ശ്ലോകംകൊണ്ടു ശിവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. “ദൃസ്തംനാടകം,” “ഭാത്യഹസന്ദേശം” എന്നീകൃതികളും ഗതാനുഗതിക തപംകൊണ്ടലങ്കോലപ്പെട്ട അതാതു പ്രസ്ഥാനത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ പ്രേരകമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അനന്തരകാലം കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ‘ചക്കീചങ്കരം’ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ഒരു നാടകരചനാമത്സരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിദ്ദേശമനുസരിച്ച് ‘വിശ്വപ്രഭ’ത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കുണ്ടു നാടകം ആരാണ് മറക്കുക!

പരിമാസസാമിത്യത്തിന്റെ പാമോദേശ്വര സംസ്കരണമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ തികഞ്ഞ ആദർശശുദ്ധിയോടും, ഔചിത്യബുദ്ധിയോടുംകൂടി വേണം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കൈവെള്ളുവാൻ എന്നു വരുന്നു. പകയുടെ പുകയായോ അസൂയയുടെ പുളിച്ചുതേട്ടലായോ പരിണമിക്കരുത് പരിമാസം. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പറയുന്നതുപോലെ,

“ഒരുത്തനും ലഘുതപത്തെ വരുത്തുവാൻ മോഹമില്ല

ഒരുത്തനും പ്രിയമായിപ്പറവാനും ഭാവമില്ല”

എന്നായിരിക്കണം പരിമാസകവിയുടെ പരമാദർശം. ക്ഷേമേന്ദ്രൻ പരിമാസസാമിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു:

“ഹാസേന ലജ്ജിതോത്ത്രന്തം

ന ദോഷേഷു പ്രവർത്തതേ

ജനസ്സുദപകാരായ

മമായം സ്വയമുദ്യമഃ.”

ഈയൊരു ഉദ്ദേശംതന്നെയാണ് സഞ്ജയനും മുറക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചില ദിക്കിൽ അതു പ്രത്യക്ഷവും മറുജ്ഞിടങ്ങളിൽ പരോക്ഷവുമായിരിക്കും. സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പുരോഗതിയുടെ മുൻപിൽ വിലങ്ങിട്ടു കിടക്കുന്ന ശക്തികളുടെ നേരെ സഞ്ജയൻ തന്റെ വിശ്വപ്രഭമെടുത്തു. ഭാസിച്ചാട്ടത്തി

ന്റെ പുനരുദ്ധാരണം, ആശ്വേലിയൻപട്ടാളക്കാരുടെ കുതിരക്കുയറം—ഇത്യാദിസന്ദർഭങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സപരിമാസമായ നിശിതനിരൂപണത്തിനിരയതാക്കു മറക്കാൻ കഴിയും! മലയാളത്തിലെ ഹാസസാമിത്യശാഖയിൽ വികസിച്ച ഒരു വാടാമലരത്രേ ‘സവാവിന്റെ ബ്ലീച്ച്’! അതിലെ രംഗങ്ങളുടെ തനി ‘അസ്സലു’കൾ എല്ലാവരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അല്പം ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി—പുരോഗതിയോടുകൂടി—ഇന്നും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സർവ്വരേയും സന്തോഷിപ്പിച്ച സഞ്ജയനും ചില ശത്രുക്കളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിലത്തുമില്ല. രോഗം വൈദ്യന്റെ ശത്രുവായിരിക്കും. പരിമാസരം ആരുടെ നേരെ തൊടക്കുന്നുവോ അയാൾ മുഷിഞ്ഞിരിക്കും. കുപ്രഭുക്കൾ കോപിച്ചിരിക്കും. ഉപരിപ്പവബുദ്ധികൾ ഒളിയവെയ്യുവാൻ നോക്കിയിരിക്കും. എന്നിട്ടോ! ആദിത്യനോടോ ക്രോധാക്കുളുടെ ആക്രോശം! ഏതു ശത്രുവായിക്കൊള്ളട്ടെ, സഞ്ജയനിൽ ആരോപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കുറ്റം ഒന്നു മാത്രമാണ്: മാതൃഭൂമിയോടുള്ള സ്നേഹം!

സഞ്ജയനെക്കുറിച്ചു ചിലതു പറയുമ്പോൾ ആ പ്രതിഭാസമ്പന്നന്റെ ആശയങ്ങൾക്കു ‘രൂപം’ നല്കിയിരുന്ന എം. ബി. (എം. ഭാസ്കരൻ)യെ സ്മരിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വെറും കോറലുകൾകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിച്ച വ്യക്തിയുടെ രൂപം കൊടുക്കുവാൻ എം. ബി. യ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യം അനന്യസുലഭമത്രേ. ‘മാതൃഭൂമി’യിൽ കണ്ടിരുന്നതും, കേരളീയജീവിതത്തെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതും, കേരളീയസൗന്ദര്യത്തെ അഭിവ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതുമായ ചിത്രങ്ങൾ കേരളത്തിലെ ചിത്രകലകൾക്കു അമൂല്യമായൊരു നേട്ടമാണ്. ‘സഞ്ജയൻ,’ ‘വിശ്വപ്രഭ’ മുതലായവയ്ക്കു എം. ബി. യുടെ ഹാസ്യചിത്രങ്ങൾ എത്രത്തോളം ചൈതന്യം നല്കിയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. സഞ്ജയന്റെ വിമർശനങ്ങളും, എം. ബി.യുടെ ചിത്രങ്ങളും ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ മലയാളത്തിലെ വാനോദമാസികയുടെ നിലയൊന്നുയർന്നു. ‘സഞ്ജയ’നേറും ‘വിശ്വപ്രഭ’ത്തിനേറും മുൻപിൽ ഏതു ‘പഞ്ചാ’ണ് മുട്ടുകുത്താത്തതു്? സഞ്ജയൻ സ്വർഗ്ഗതനായിട്ടധികദിവസം കഴിയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ എം. ബി. യും തന്റെ സഹപ്രവർത്തകനെ അനുഗമിച്ചു. എന്തൊരു മൈത്രി!

“സാധിച്ചു വേഗമഥവാ നിജജന്മകൃത്യം,
സാധിച്ചുർ പോട്ടിമ സദാ നിശിപാൻമപാദം
ബാധിച്ചു രൂക്ഷശിലവാഴ് വതിൽനിന്നു മേഘ-
ജ്യോതിസ്സുതൻ ക്ഷണികജീവിതമല്ലി കാമു?”

ഇ. കെ. നാരായണൻപോറ്റി, എം. എ.

അമ്മയും മക്കളും

I

കണ്ടൻതറ എന്തെങ്കിലും ഒരു കായ്ക്കത്തിൽ സമത്സനം നെങ്കിൽ അതു നായാട്ടുഗൃഹങ്ങളെ തിരഞ്ഞു പിടിക്കുന്നതിലാണ്. അത് ഒരു അതുതവിദ്യയാണെന്ന് അവൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. അവന്റെ ജീവകാലം മുഴുവൻ അവൻ ഈ പ്രവൃത്തിയിലാണ് ഏറ്റെടുത്തിരുന്നത്. അത് അവന്നു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഒരു വിദ്യയായിരുന്നു. അതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളത്തക്കതായി വല്ലതുമുണ്ടെന്ന് അവന്നു തോന്നിയിരുന്നില്ല. അവന്റെ വംശക്കാർക്കുപോലും കാട്ടുജന്തുക്കളെ മാറ്റണം ചെയ്യുന്ന രീതി അറിയാമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ അല്പം കൂടുതലായി അവൻ അറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ അതു കൊട്ടിശ്ശേലാഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഇല്ലെന്ന് അവൻ പറയാറുണ്ട്.

പക്ഷേ, അവന്റെ പുതിയ യജമാനനായ പ്രഭാകരൻ അയാൾ ഒരു അതുതജീവിയായിട്ടായിരുന്നു തോന്നിയിരുന്നത്. കാഴ്ചയിൽ യാതൊരു അടയാളവുമില്ലാതെ ഒരു കാട്ടിയേയോ, കലയേയോ, വരിയൻനരിയേയോ വരാടിനേയോ, പുളിപ്പിച്ചിയേയോ പുളിമാനേയോ എങ്ങിനെയാണ് ആയാൾ അനുഗമിച്ചിരുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയാണ്. എങ്കിലും അദ്ദേഹംകൂടി പിൻതുടരുന്ന ജന്തുക്കൾ പോയ വഴി മനസ്സിലാക്കാതെ പലപ്പോഴും അസ്വരണമില്ലാറുണ്ട്. പക്ഷേ, കണ്ടൻതറയ്ക്ക് അങ്ങിനെ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടു വരാറില്ല. നന്നത്തെ സ്ഥലമായാലും വേണ്ടതില്ല വരണ്ട സ്ഥലമായാലും വേണ്ടതില്ല, പാറയായാലും പയസപിനിയായാലും വേണ്ടതില്ല, കാടായാലും പുൽത്തകിടിയാലും വേണ്ടതില്ല, ജന്തുക്കൾ പോയ വഴി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അവന്നു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. മറ്റൊരുകാരും ഒന്നും കാണാതില്ലെങ്കിലും ആയാൾക്കു വേണ്ട ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം അവിടെയുണ്ട്—ഒരു ഒടിഞ്ഞ പല്ലോ വളഞ്ഞ ഇലയോ, ഒരു മുറിഞ്ഞ ചുളിക്കോമ്പോ മറിഞ്ഞുപിണ കല്ലോ, ഇളകിയ മണ്ണോ, തുറിച്ച ചേടിയോ, കലങ്ങിയ വെള്ളമോ നീങ്ങിയ ചങ്ങിയോ എന്തായാലും വേണ്ടതില്ല—ആരുടേയും പ്രത്യേകശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാത്ത ഒരു കണ്ടൻതറയ്ക്കു ധാരാളം മതി—ആയാൾ അറിയേണ്ടതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

അതുകൊണ്ടു സിക്കാർഭാഗത്തനായ പ്രഭാകരൻ ആയാളെ കിട്ടിയതു വലിയ ഭാഗ്യമായി എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. വാസ്തവവും അങ്ങിനെയാണിരുന്നത്.

അദ്ദേഹം വാളയാറിലും അട്ടേപ്പാടിയിലും, നിലമ്പൂരിലും നീലഗിരിയിലും, മച്ചാട്ടിലും, പറമ്പിക്കുളത്തും സിക്കാറിനു പോയിട്ടുണ്ട്. വയനാട്ടിൽ വന്നു വന്നുകൃഷി തുടങ്ങുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയപ്പോഴാണ് വടക്കേ മലബാറിലേക്കു കടന്നത്. അവിടേയും കാട്ടുഗൃഹങ്ങൾ സമൃദ്ധമാണ്. തെക്കൻഭിക്കുകളിൽ

കാണുന്നവയെല്ലാം അവിടെയുണ്ട്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന് ആഗ്രഹമുള്ള നായാട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ആസക്തി—ജന്തുക്കളെ കൊന്നു ജയചിഹ്നങ്ങൾ നേടുവാനുള്ള ആസക്തി—ചുരുങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയും ആലോചനാശക്തിയും, ആദ്യത്തെയും അപക്ഷപാതവും, സാരസ്യവും സമർത്ഥതയുമുള്ള ഏതു സിക്കാറിക്കും ഈ മാറ്റം വരുന്നതാണ്. വേണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വീടു നിറയേ തോലുകളും, കൊമ്പുകളും, തലകളും, തോറകളും അവിടെ ശേഖരിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ആശ അദ്ദേഹത്തിന്നു വിട്ടിരിക്കുന്നു. അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ വന്യമാംസം തിന്നാനുള്ള ആഗ്രഹത്താലോ അസാധാരണമായ ഒരു മൃഗത്തേയോ ഒരുക്കോമ്പോ കാണുമ്പോഴോ വെടിവെച്ചേയ്ക്കുമെന്നല്ലാതെ തന്റെ കൃഷിനശിപ്പിക്കുന്ന ജന്തുക്കളെയൊഴികെ ഒന്നിനേയും അദ്ദേഹം കൊല്ലാറില്ല.

വന്യജന്തുക്കളെ അദ്ദേഹം കൊല്ലാറില്ലെങ്കിലും അവയുടെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. കുറിക്കാടിനുള്ളിൽ ഉളഞ്ഞിരുന്നോ, ഉയർന്നു വൃക്ഷത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ പതിഞ്ഞുകിടന്നോ, മൊരംപാറയുടെ മുകളിൽ മലൻകിടന്നോ ജന്തുക്കൾ തിന്നുന്നതും, കളിക്കുന്നതും, ശൗകൃടുന്നതും നോക്കിക്കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ ആനന്ദകരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. കാട്ടുകൃഷിയും, കന്നുകുലിവളത്തലും, റബ്ബർത്തോട്ടവും കാപ്പിത്തോട്ടവും, നാരകക്കൃഷിയും മുതിരികൃഷിയും, കോഴിവളത്തലും ചെമ്മരിയാടിനെയുമേയ്ക്കലും നടക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ജന്തുക്കളെ നോക്കിയിരിക്കുവാനുള്ള സമയവും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്താറുണ്ട്.

II

പ്രഭാകരൻ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു രണ്ടുമൂന്നു നാഴിക ദൂരത്തായി ഒരു ഗുഹാദപാരത്തിനരികെ ഒരു വരിയൻനരി നീണ്ടുനിവന്ന്, ഇളവെയിൽകൊണ്ട് അനങ്ങാതെ കിടന്നിരുന്നു. രണ്ടു കുട്ടികൾ അവിടെ കാടിക്കളിച്ചിരുന്നു. അവ അവളുടെ രണ്ടു ഭാഗത്തും നിന്നു മുൻകാലുകൾ പൊക്കി ദേഹത്തിലേയ്ക്കു വലിഞ്ഞുകയറി മുന്നോക്കമാഞ്ഞും പിന്നോക്കം ചുളങ്ങിയും, തമ്മിൽത്തമ്മിൽ മാന്തിയും തലയ്ക്കു തട്ടിയും ഒരു കൃത്രിമസമരത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു. തണുപ്പു വിട്ടുതുടങ്ങിയ നിലത്ത് ഇളംചുട്ടമേറ്റ് പകുതി മയങ്ങി, മാംസപേരികൾ തളുത്തി പരിപൂർണ്ണവിശ്രമത്തിൽ കിടക്കുന്നത് അവൾക്കു പരമാനന്ദകരമായിരുന്നെങ്കിലും വല്ല ആപത്തും അവളുടെ തക്കക്കുട്ടികൾക്കു വന്നെങ്കിലോ എന്നുള്ള ഭയം അവളെ വിട്ടുപിരിയാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൾ ഒരിയ്ക്കലും അനവധിതയായിരുന്നില്ല. അവർക്കു ഭയപ്പെടുവാൻ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല—അമ്മ അടുത്തുള്ളപ്പോൾ കാട്ടുനായ്ക്കൾ അടുത്തു വരില്ല. ഉളഞ്ഞിരുന്നു ചതിച്ചു വെടിവെക്കുന്ന സിക്കാറികൾ ആ ഭാഗത്തധികമില്ല. പ്രഭാകരൻ

രന്നെ അവൾ ഒരു ശത്രുവായി കരുതിയിട്ടില്ല. തലേന്ന് ഒരാടിനെ അവൾ പിടിച്ചു, വാസ്തവംതന്നെ! കുട്ടികൾ തിന്നതു കഴിച്ച് അതിന്റെ ബാക്കി ഭാഗം കഴുകുമ്പോൾ കാണാതിരിക്കുവാൻ അടുത്ത കുറിക്കാട്ടിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. പക്ഷേ, അതൊരാപൽകരമായ പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു പൊതുവിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ അവൾക്കു സമാധാനക്ഷോഭം കാരണമെന്നും ഇല്ല—വെള്ളമാണെങ്കിൽ അടുത്തുള്ള ഒരു കിണറിൽ ഏതും വറ്റാതെ കിടക്കുന്നു. ഭക്ഷണവും വെള്ളവും അടുത്തുണ്ടായിരിക്കുക, ശത്രുക്കൾ കുറവാണെന്നറിയുക, മനസ്സമാധാനത്തിന്നു മറ്റൊരു വേണം!

എങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അവൾ തലവെക്കി ശ്വാസം അകത്തോട്ടു വലിച്ചു അനേപഷണം നടത്തിയിരുന്നു. ഒരു ചെറുമണ്ണും അവിടെയെല്ലാമുണ്ട്—അവൾക്ക് അപരിചിതമായ ഒരു മണ്ണും. എത്രയോ നേരിയ മണമായതുകൊണ്ട് ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാമെങ്കിലും ഒട്ടുംതന്നെ ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിന്നു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാതെ കഴികയില്ല—കാട്ടു ജന്തുക്കൾ മുപ്പു കാണാത്ത വസ്തുവോ, കേൾക്കാത്ത ശബ്ദമോ, അറിയാത്ത ഗന്ധമോ ശങ്കയോടുകൂടിയല്ലാതെ വീക്ഷിക്കാറില്ല—അതുകൊണ്ടു വെയിൽ മുത്തുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി അവൾക്ക് അസ്വസ്ഥതയും വർദ്ധിച്ചുവന്നു.

വായുവിലുള്ള മാലിന്യത്തിന്നു ശക്തി കൂടിക്കൂടി വന്നു. ഒരിയ്ക്കലോണ്ടു പ്രാവശ്യമോ അവൾ എഴുന്നേറ്റു നേരെ മുഖിലുള്ള സമഭ്രമിയിലേയ്ക്കു നോക്കി. ഒരു മന്ദമാരുതൻ വീശിത്തുടങ്ങി. ഗന്ധവും ശബ്ദവും കിട്ടാതെയായി. മൂക്കും ചെവിയും പ്രയോജനമില്ലാതായതിനാൽ കണ്ണിനെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു.

കണ്ടുനടന്ന അവളെ അനേപഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവളുടെ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെല്ലാം അവൾക്കു വെറുതെയായിരുന്നു. അവളുടെ ഗ്രഹണശക്തി എത്രയുണ്ടെന്ന് അവന്നറിയാം. അതുകൊണ്ട് അതു കാത്തല്ലാതെ അവൻ നടക്കുകയില്ല. കാറ്റു അവന്നഭിമുഖമായി അടിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ അവളെ തിരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കുറിക്കാടിന്റേയൊ, ഒരു പുൽക്കൂടിന്റേയൊ, ഒരു മരത്തിന്റേയൊ, ഒരു ഉരുളൻ പറയുടേയോ മറവ് ആസ്പദമാക്കി ഒരു പാമ്പിനെപ്പോലെ അവൻ ഇഴഞ്ഞു കയറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ പിന്നിൽ അവന്റെ സൂചലനങ്ങളും അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രഭാകരനും തോക്കുമായി നീങ്ങി. വരിയൻനരിയുടെ കാലടി പതിച്ച സ്ഥലം കണ്ടെന്നു വ്യക്തമായി കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആടിന്റെ കഴുത്തിൽനിന്ന് ഇററുവീണ ചോരത്തുള്ളി അവന്റെ കണ്ണിൽ പെടാതിരുന്നില്ല. ഒരു മുൾച്ചെടിയിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്ന രണ്ടു രോമം ആടിന്റെയൊന്നെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. ഒരു വരി വെട്ടുചാല് ഇറങ്ങിക്കയറിയപ്പോൾ നരി കടിച്ചെടുത്തിരുന്ന ആടിന്റെ കിളമ്പ് ഇളകിയ മണ്ണിൽ കുത്തിയത് അവന്നു വഴി മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. വായ കടഞ്ഞുതുടങ്ങിയതിനാൽ ആടിനെ നിലത്തു വെച്ച് അതിന്നു വിശ്രമംകൊടുത്ത സ്ഥലം അ

വൻ അറിയാതിരുന്നില്ല. ആ തന്ത്ര ഇങ്ങിനെ വഴി പിഴയ്ക്കാതെ നടന്നു.

അവർ അടുത്തടുത്തു കയറിച്ചെന്നു. കാറ്റു നരി നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് അവരുടെ നേക്കായിരുന്നു അടിച്ചിരുന്നത്. അവരെ കേൾക്കുകയോ മണക്കുകയോ അവർക്ക് അസാധ്യമായിരുന്നു. ഒരു ഉയർന്നു പുൽക്കൂട്ടത്തിലൂടെ അവർ ഇഴഞ്ഞു ചെന്ന് അവളുടെ അടുത്തു പത്തു വാരയിൽ കവിയാത്ത ദൂരത്തെത്തി. ഒരു കുറിക്കാടിന്റെ മുറിച്ചു കൊമ്പുകളുടെ ഒരു കവരത്തിലൂടെ അവർ എത്തിച്ചുനോക്കി.

എന്തൊരു കാഴ്ചയാണ് അവരുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടത്! ജന്തുക്കളെ ഇയ്യപ്പെടുന്ന ഒരുവന്നു കാണാൻ പററിയ കാഴ്ച! അവരുടെ മുൻപിൽ, ചാടിയാൽ പിടിഞ്ഞുവന്നു ദൂരത്ത്, ആ വന്യമാതാവു പളുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു—ശ്രദ്ധയോടും ജാഗ്രതയോടുംകൂടി—ചെങ്കിടോത്തും മണത്തുനോക്കിയും മനസ്സുപാസ്ഥമില്ലാതെ—ഉണങ്ങിയ പുൽനാക്കുകളിലൂടെയടിക്കുന്ന കാറ്റിന്റെ മർമ്മരം ശത്രുവിന്റെ കാൽപ്പുരുമാറ്റത്തെ പരിമാജനംവെച്ചു മെന്നുള്ള ഭയത്തോടുകൂടി. പക്ഷേ അവളുടെ ചുറ്റും ആ രണ്ടു ശിശുക്കളും ഓടിക്കളിച്ചു—ഗുസ്തിപിടിച്ചു. അവളുടെ ശരീരത്തിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുകയറി, അവിടെനിന്നു കീഴോട്ടു തള്ളിച്ചാടി, ഗുഹയുടെ അടുത്തു കിടക്കുന്ന കല്ലുകളുടെ ഇടയിലൊളിച്ചു, പറക്കുന്ന ഇലകളുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു, രോഷം വന്ന നാട്ടുത്തിൽ മുരണ്ടു, ഒന്നു മറ്റേതിന്റെ വാൽ കടിച്ചു, അതു തിരിഞ്ഞത് അവന്റെ തലയ്ക്കു തട്ടി—രണ്ടു പുച്ചുക്കുട്ടികളെപ്പോലെത്തന്നെ—വിനോദശീലരായും ആസ്വാദഭരിതരായും—അവരുടെ അമ്മയുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു മൂങ്ങിയ തോക്കിനെപ്പറ്റിയൊത്തൊരു ശങ്കയുമില്ലാതെ!

നരി ആടിനെപ്പിടിച്ചുതുകൊണ്ടുള്ള കോപത്തോടുകൂടിയാണ് പ്രഭാകരൻ നായാട്ടിന്നു പുറപ്പെട്ടതെങ്കിലും അതിനെ വെടിവെക്കാൻ അദ്ദേഹം അപ്പോൾ ഒരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തോക്കു മൂങ്ങിയിരുന്നതു സ്വപരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. ആ കുട്ടികളുടെ കളി ഒരു നോട്ടം കണ്ടപ്പോൾ കൊല്ലുവാനുള്ള ആ ഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു തീരെ പോയ്ക്കയറി. അതിൽ ആകർഷിതചിത്തനായി അദ്ദേഹം നോക്കിനിന്നു. ആ കുളികളിൽ ആ കുട്ടികളെപ്പോലെത്തന്നെ അദ്ദേഹവും ആനന്ദിച്ചിരുന്നു.

കണ്ടുനടന്നതെല്ലാം കാര്യമെന്നും മനസ്സിലായില്ല. തമ്പുരാൻ എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഈ മുൾക്കാട്ടിലൂടെ കയ്യുറപ്പട്ടു വന്നത്! നിറച്ചു തോക്കു മൂങ്ങി എന്തിനാണവിടെയിരിക്കുന്നത്! നരിയാണെങ്കിൽ കണ്ണടച്ചു വെടിവെച്ചാലും കൊള്ളത്തക്ക ദൂരത്തിൽ കിടക്കുന്നു!

ഒന്നുരണ്ടുപ്രാവശ്യം അവൻ തോക്കിന്മേലേയ്ക്കും, നരിയേയും മൂങ്ങിക്കാണിച്ച്, പുരികമുയർത്തി, കഥയെന്താണെന്നു ചോദിക്കുന്ന നാട്ടും നടിച്ചു. ചോദ്യം മനസ്സിലായെന്നു പറയുന്ന മട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയൊന്നനങ്ങിയോ എന്നു സംശയം മാത്രം.

ഒരു മണിക്കൂറിലധികം അവർ അവിടെ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. തലയ്ക്കു നേരെ മറുവാനും ഇല്ലാത്തതിനാൽ വെയിലിന്റെ മൂടു സഹിക്കുവാനായിത്തുടങ്ങി. അവർ പോകുവാൻ വേണ്ടി നിവർന്നപ്പോഴാണ് അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അവർ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഒരു നിലയിൽത്തന്നെ അധികനേരം പങ്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ശ്രദ്ധ അല്പം മന്ദിച്ചിരിക്കാം. അവരുടെ ഏതോ ചലനം ആ നരിയുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടിരിക്കാം. ഒരു കർക്കശഗർജനത്തോടുകൂടി അവർ മാടിയെഴുന്നേറ്റു. അവളുടെ കുട്ടികളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എന്തു പ്രവർത്തിക്കുവാനും അവർ സന്നദ്ധരായിരുന്നു.

നീണ്ട പല്ലുകൾക്കിടയിൽ ആ രണ്ടുപേരും നില്ക്കുന്നത് അവർ ഒരു നോട്ടം കണ്ടു. അവർ ഒരു ചാട്ടത്തിനുവേണ്ടി വലിഞ്ഞു മുതങ്ങിയപ്പോഴേക്കും അവർ ഒരു കുറിക്കാടിന്റെ പിന്നിലേയ്ക്കു മറഞ്ഞു. ഒന്നരണ്ടടി മുന്നോട്ടു കുതിച്ചപ്പോൾ ലതാവേഷ്ടിതമായ മുറച്ചെടികൾക്കിടയിലേയ്ക്കു അവർ നീങ്ങുന്നതു കണ്ടു.

ഹായരാണ്. അവരെ തനിയെ നിർത്തുവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭയങ്കരമായി മുരണ്ടുകൊണ്ട് അവർ മടങ്ങി. അവർ കുട്ടികളെ ആ ഗുഹയുടെ അന്തരാളത്തിലേയ്ക്കു കാടിച്ചു. അവളുടെ മുറുപ്പും തുളിച്ചുടിച്ചിരുന്ന ആ കുട്ടികളുടെ കളികളാണ് അവളുടെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചതെന്ന് അവർ അറിഞ്ഞില്ല.

സൂര്യൻ വീണ്ടും ചക്രവാളത്തിനടുക്കുന്നതുവരെ അവർ അവരെ ആ ഗുഹയിൽത്തന്നെ ഒളിപ്പിച്ചു നൃക്ഷിച്ചു. സന്ധ്യയോടുകൂടി ആ മന്ദമാരുതൻ നിലച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഉള്ളിൽത്തോന്നിയ ആ കിടുകിടുപ്പ് അവളെ വിട്ടത്. വായുവിൽ ആ സംഭ്രമജനകമായ ഗന്ധം അപ്പോൾ തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു. അവർ മന്ദമായി കുറങ്ങി ആ കുട്ടികളെ ഗുഹയിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു വിളിച്ചു. അവ പുറത്തു മാടി മൽപ്പിടിക്കുവാനും കളിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവർ കിടക്കുന്ന ദിക്കിൽ തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞും കിടന്ന്, തല മായ്ച്ചും ചെരിച്ചും നോക്കി അവയുടെ കളികൾ കണ്ടു ആനന്ദിച്ചു.

അവർ പിൻതുടരുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കുട്ടികൾ നിസ്സവാരിയത്ത് കുട്ടിരാമമേനോൻ.

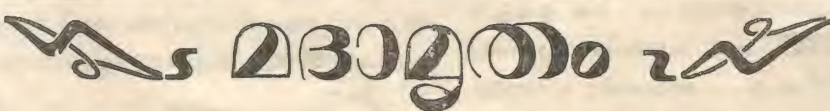
“ആയുർവൈദ്യ ഫാർമസി”

കല്ലായി റോഡ് - ചാലപ്പുറം

പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാവിധ ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുള്ളതിന്നു പുറമെ, രോഗികളെ പരിശോധിച്ചു ചികിത്സ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു ശ്രീ. എൻ. വി. രാമചന്ദ്രൻ എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ 9 മണിമുതൽ 1 മണിവരെയും, വൈകുന്നേരം 5 മണിമുതൽ 8 മണിവരെയും ഫാർമസിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

നവരക്കിഴി, പിഴിച്ചൽ, ധാര, ശിരോവസ്തി, വസ്തി, സ്തോമപാനം മുതലായ പ്രധാനചികിത്സകളും ഫാർമസിയിലെ ഉത്തരവാദിത്തത്തിൽ വിധിപ്രകാരം നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു.

എന്ന്, ആയുർവൈദ്യൻ പി. വി. രാമചന്ദ്രൻ.

ജീവിതത്തിൽ നിരാശരായി വലയുന്ന പ്രസവികാത്ത സ്ത്രീകൾക്ക് ഉടനടി ഫലം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരുത്തമദിവ്യൗഷധം. പല സ്ത്രീകൾക്കും ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനും, സന്താനലബ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിനും, ഈ ഉത്തമൗഷധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു തീർച്ചയാണ്.

പി. സി. രാമകൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ,
പൊക്കാഞ്ചേരി ആയുർവ്വേദിക്ക് ഫാർമസി,
(P. O.) തളിക്ക്കുളം, S. MALABAR.

മലയാളത്തിന്റെ തലയാളന്മാർ

അറിവുണ്ട്, നെറിവുണ്ട്, അന്തസ്സം അഭിമാനവും ഉണ്ട്, രണ്ടു മൂവായിരം കൊല്ലത്തെപ്പാരമ്പര്യവും ഉണ്ട്. എന്നിട്ടും കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ വെണ്ണാൻ പാകത്തിൽ ഒരു ജനസമുദായം കേരളത്തിൽ ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നതായിക്കാണാം. ഒരു ജനവൃഹമെന്ന നിലയിൽ അതിന് അത്ര ഏറെ വികാസം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ചില കൊമ്പുകൾ പുതുതായി പൊട്ടിയിട്ടുണ്ട്, അതിലേറെ കൊമ്പുകൾ ഉണങ്ങി വീണിട്ടുണ്ട്. തട്ടിക്കീഴിച്ചാൽ നട്ടപ്പോഴും ഒരു കൊട്ട, പഠിച്ചപ്പോഴും ഒരു കൊട്ട. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം ചരിത്രകാരന്മാർ താന്താങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ ആ സമുദായത്തെ ഒരു കൌതുകപാകതിയിലെന്ന് കണക്കു കൊള്ളിച്ചു വിവരിക്കാറുള്ളത്. എന്തുകൊണ്ടിങ്ങിനെ പററി ആ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിനെന്ന് പലപ്പോഴും ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ നിലനില്പിനെ സ്വപ്നം കണ്ടു തങ്ങളുടേതെല്ലാം കൊടുത്തിട്ട്, ഒടുവിൽ തങ്ങളുടെ നില തെറ്റിച്ചു മറുജന്മത്തെ നില രക്ഷിച്ചുതല്ലുന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇന്നത്തെ ഈ 'യോഗ'ത്തിന് കാരണം? അങ്ങിനെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. ശരിയായാലും അല്ലെങ്കിലും ആ തോന്നലിൽ ഒരു വലിയ പരമാത്മാ കിടപ്പുണ്ട്. പണ്ടത്തെ മലനാടിനെ ഇന്നത്തെ മലയാളമായിപ്പകർത്തിയതു മിക്കവാറും അവരുടെ കൈയാണ്. ഭൂസ്ഥിതി, ജനപ്രകൃതി, സംസ്കാരം, ഭാഷ, സാഹിത്യം—എല്ലാറ്റിലും നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ എടുത്തു മറിച്ചു ഇന്നത്തെപ്പതനത്തിലെത്തിച്ചത് നമ്പൂതിരിമാരാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹങ്ങളോടോ എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നേൽക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. എന്നാലും പരമാത്മാ അതാണ്.

കേരളം പരശുരാമൻ കടലിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്ത ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബം വെണ്മണിയായ ഭൂഭാഗമാണെന്നല്ലോ ഐതിഹ്യം. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണാഗമനാൽപൂർവ്വം പശ്ചിമപൂർവ്വനിരക്കു പടിഞ്ഞാറു കുടിപ്പാർപ്പിനതക്കൂടെ യാതൊരിടവും ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നോ? വസ്തുസ്ഥിതിയറിവാൻ ഐതിഹ്യത്തെ ഭൂഗർഭജ്ഞാനത്തിന്റെ സാക്ഷിക്കൂട്ടിൽ കയറി വിസ്തരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലനാട്—അങ്ങിനെയൊന്നുണ്ടായിരുന്നു പണ്ടും. ഗോകണ്ഠംതൊട്ടു കന്യാകുമാരിവരെ ആ പൂർവ്വതപാകതിയുടെ താഴ്വരയായിട്ട്. കാടും നാടും കുനും കുഴിയും ഇടകലനങ്ങിനെ കിടന്ന അദ്ദേശത്തുജനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു—ഉത്തരഭാരതത്തിലെ നമ്പോലെ ദക്ഷിണഭാരതത്തിലും നദീതടങ്ങളിൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ കോട്ടകൾ കെട്ടിയുയർത്തി വാഴ്ന്നു നടത്തിയ ദ്രാവിഡരുടെ സന്താനങ്ങൾ. ആ മലനാടിനെ പിന്നെപ്പിന്നെ പെരിയോറും പേരാറും മറ്റു നദികളും ഒക്കെക്കൂടി പിടിച്ചുവലിച്ചു പടിഞ്ഞാട്ടു നീക്കിക്കൊണ്ടുപോയി. കടൽവെപ്പെന്ന കാലം

നഗരത്തിൽ പേർകൊണ്ട ഒരു മണൽക്കര പണ്ടത്തെ മലനാട്ടു തിരിനപ്പാറ അങ്ങിനെയാണുണ്ടായത്. ഇന്ത്യയുടെ വടക്കു അറ്റത്തുനിന്നു പടിഞ്ഞാറൻ കടൽത്തീരത്തു കരവെപ്പിന്നു പിന്നാലെ ഇറങ്ങിയിറങ്ങിപ്പോന്നു സപ്തകൊങ്കണങ്ങളിലും അധികാരം സ്ഥാപിച്ച ഒരുക്കൂട്ടം ആഗ്രന്മാരിൽ കുറുപ്പേർ ആ പുതു മണൽക്കരയിൽ കടിയേറിപ്പാഞ്ഞു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവ്വന്മാർതന്നെ. അവർക്കുപനിവേശനത്തിന്നു സൗകര്യപ്പെട്ട ഭൂമി അവരുടെ 'തലശ്ശേനമ്പര'യിരുന്നിരിക്കാൻ പാടുള്ള ഭാഗ്ഗവരമാൻ മഴുവെറിഞ്ഞു കടലിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തുകൊടുത്തതായെന്നുയുള്ളു. ആ ഭൂമിയാണ് മലനാടിനെ കേരളമാക്കി വികസിപ്പിച്ചത്. അപ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ ഭൂസ്ഥിതിപരിണാമത്തിൽത്തന്നെ നമ്പൂതിരിമാർക്കു പറയത്തക്കൊരു പങ്കുണ്ടെന്നു വരുന്നു.

കോഴിക്കോടുമുതൽ കൊല്ലംവരെയൊന്നല്ലാ മേൽപ്പാഞ്ഞു കരവെയ്ത്. ഭൂരിപക്ഷം നമ്പൂതിരികേന്ദ്രങ്ങളും അതിനുള്ളിൽ കാണാം. അഥവാ അവയേ അതിനുള്ളിൽ മിക്കവാറും ഉള്ളു. കാരോ കുടിയിടത്തിലും തപ്പിത്തപ്പി തണ്ടപ്പേർവരെ ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ ഇപ്പറഞ്ഞതു തീർച്ച. പെരിയാറിന്റേയും പേരാറിന്റേയും ഇടയ്ക്കു ഒരു നടുത്തുണിട്ട്, തെക്കു കോട്ടയത്തോളവും, വടക്കു തിരൂരോളവും എത്തിനില്ക്കുന്ന ഒന്നാണല്ലോ കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ നെടുങ്കെട്ട്. അതിനകത്തു കടന്നു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ വാസ്തവം കൂടുതൽ സ്പഷ്ടം.

കേരളീയർ പൊതുവെ ദ്രാവിഡവംശക്കാരാണെന്നിരിക്കാലും അവർ ഇന്ന് ആകൃതികൊണ്ടു പ്രകൃതികൊണ്ടു പേരിട്ടൊരു സമുദായമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടപ്പിറപ്പുകൾ അരികെത്തന്നെയുണ്ട്—മലയുടെ കിഴക്കേപ്പാർത്ത്. പത്തിരപതു നൂറ്റാണ്ടു അവരും പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും വർഗ്ഗീയോൽക്കഷം (Racial progress) അവർക്കു വേണ്ടത്ര കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞോ എന്നു സംശയം. കേരളീയരാണെങ്കിൽ അവരുടെ കൂട്ടപ്പിറപ്പുകൾക്കുണ്ടെന്നുപോലും തോന്നാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ വർഗ്ഗീയോന്നതി നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? ആഫ്രിക്കയും ഏഷ്യയും യൂറോപ്പും തമ്മിൽ ഭാഗം ചെയ്തു പിരിഞ്ഞ തറവാട്ടിൽ—നൈൽതൊട്ട് ഇൻഡസ്സുവരെ എത്തിക്കിടന്ന ദ്രാവിഡപ്പുറപ്പിൽ—വന്നിറങ്ങി പല കൂട്ടുവാല്യകൾക്കും ഇടയാക്കിയ പലപല ജാതിക്കാരെ. ആഗ്രന്മാർ, ഐറേനിയന്മാർ, സിരിയന്മാർ, ആഭിയാചാർ. ആ ജാതിക്കാരെല്ലാം കേരളവുമായി ഇടപെടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നല്ല, കേരളത്തിൽ കയറിത്താമസിച്ചു മിശ്രവിവാഹാവശി തൽ

പുഷ്പനാമമായി രക്തവിനിമയംവരെ ചെയ്യാൻ ഒത്തിട്ടുണ്ട്. അക്രമത്തിൽ ആഗ്രന്മാർതന്നെ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രഥമഗണനീയർ. യുദ്ധനാമങ്ങളും അറബികളുടേയും യവനനാമങ്ങളും മറ്റും മിശ്രണം ആഗ്രന്മാരുടേതിനോടിയുണ്ടായിട്ടുള്ളതായി നിസ്സാരം. ഭൂഗുഹാശാസ്ത്രലവന്റെ കൈപിടിച്ചെത്തിയ സൈന്യവാഗ്ദത്തപ്രിയയുടെ ഇങ്ങനെയൊരത്തെ കണ്ണികളായ നമ്പൂതിരിമാർ തൽകാലത്തെ നിലനില്പിനുവേണ്ടി മതമക്കത്തായക്കാരായ ദ്രാവിഡരുമായി മുറയ്ക്ക 'സംബന്ധ'മണ്ണു തുടങ്ങി. ആ പ്രതിലോമവിവാഹത്തിലെ സന്തതികൾക്ക് ആഭിജാത്യക്കുറവിൻപേരിൽ തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ അവർ സ്ഥാനം കൊടുത്തില്ല. ആ സന്തതികൾ പിതൃകുലബാഹ്യന്മാരായിട്ടുണ്ടിനെ വളർന്നു. 'സപജാതീയവിവാഹം' ചെയ്യാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ജ്യേഷ്ഠാംഗത്തിന്റെ സന്തതികൾമാത്രം നമ്പൂതിരിത്തറവാട്ടിന്റെ നാനുകുളായിത്തീർന്നു. അവരുടെ വിവാഹം വന്നപ്പോഴും ക്രമം ഇപ്പറഞ്ഞതുതന്നെ; മുത്തവനമാത്രം വേളി, ശേഷംപേർ 'സംബന്ധ'ക്കാരും. ഈ ഏല്പാടുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാർക്കു മനോലേശല്യത്തെ കടിഞ്ഞാണിട്ടു പിടിക്കാതെത്തന്നെ കലശലായി പുലർത്തിപ്പോരാൻ സൗകര്യമായെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ കാലാന്തരത്തിൽ അവരുടെ സമുദായം ഒരു ക്ഷയരോഗിയെപ്പോലെ മെലിഞ്ഞുമെലിഞ്ഞു അസ്ഥിപഞ്ജരമാത്രമായി. മറുപക്ഷത്തിലാകട്ടെ, തുടച്ചുയായി പുലർന്നുപോന്ന ആ നമ്പൂതിരിബന്ധം ഒരു ശക്തി സംഭരണോപാധിയായിട്ടാണുപയോഗപ്പെട്ടത്. മതമക്കത്തായത്തിൽ അവശ്യാഭാവമുള്ളതായ മാലിന്യങ്ങൾ ആ വഴിക്കാണിട്ടുകൂടിയതെന്നു വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിച്ചാലും അതുകൊണ്ടു മതമക്കത്തായക്കാർക്കു വഴിയോർക്കുടം വളരെവളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇരുട്ടത്തുപോലും നിഷേധിക്കാവുന്നതല്ല. വർഗ്ഗമിശ്രണം ഉൾക്കൽത്തിന്റെ സോപാനമാണെന്നുള്ള നരവിജ്ഞാനീയത്തിലെച്ചൊല്ലു് ഒരിക്കൽക്കൂടി സാർവ്വമാക്കുന്നുണ്ടു, വിജാതീയവിവാഹത്തിനു കോപ്പിട്ടുകേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാർ. മക്കത്തായം മതമക്കത്തായക്കാർക്കും കാര്യമായി വരുന്നതോടൊന്നിച്ചു പൊതുനന്മയെ ലക്ഷക്കി ഇനിയും അവരല്ലേ ആ ചൊല്ലുവെത്തിക്കുവാൻ കൂടുതൽ സന്നദ്ധരാവുക?

മതമക്കത്തായം വേദവേദം സമുദായങ്ങളായിത്തീർന്നു ക്രൈസ്തവരുടേയും മഹമ്മദീയരുടേയും ഇടയിൽക്കൂടി വർഗ്ഗീയോർക്കുടത്തിന്നു നമ്പൂതിരിയുത്തരവാദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. നേരിട്ടല്ലെന്നുയുള്ളു. ക്രൈസ്തവരും മാഹമ്മദീയരും ധർമ്മങ്ങളാശ്ലേഷിച്ചു കേരളബ്രഹ്മണർക്കുറച്ചല്ല. ബൗദ്ധസംസ്കാരവുമായി അടിപിടി കൂടിയ ആ പ്രാകൃതനകാലംതൊട്ടു് അവരെക്കാണാം. അവർ അതാതുസമുദായങ്ങളിലെ ഏതേതാംഗങ്ങളോടും വേർപെട്ടൊരുക്കുകയാൽ താണുകിടന്നവർ ക്രമത്തിൽ ക്രമത്തിൽ ഉയർന്നുവന്നു.

ആഗ്രന്മാർ ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ദ്രാവിഡരെ തങ്ങൾക്കുനുകൂലികളാക്കിയതു സംസ്കാരമഹിമകൊണ്ടാണല്ലോ. കേരളത്തിലും ഏറെക്കുറെ അങ്ങനെത്തന്നെ. ദ്രാവിഡലോകത്തിന്റെ ഏതു കേന്ദ്രിലും കാണാമായിരുന്ന കാളീപൂജയേ കേരളത്തി

ലുമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതിന്നു പിൻബലമായി ശൈവസിദ്ധാന്തവും. മനുഷ്യാവസ്ഥത്തിന്റെ ശൈശവത്തിൽ ഐശ്വര്യബോധം മാത്രമേതിയുടേയും പിതൃഭക്തിയുടേയും രൂപത്തിലാണു് മൊട്ടിട്ടുതന്നിരിക്കെ ആ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് ആഭിദ്രാവിഡർക്കുഭിമാനിക്കാനുയുള്ളു. ഔപനിഷദികമായ പരതത്വജ്ഞാനവും മന്ത്രപുതങ്ങളായ യാഗാദികൃത്യങ്ങളും കൊണ്ടു്, ആഹിതാഗ്നികളായ ആഗ്രന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ ദ്രാവിഡരെ ഒന്നമ്പരപ്പിച്ചുകുളഞ്ഞു. അതേസമയംതന്നെ അവർ ദ്രാവിഡദേവതകൾ രണ്ടിനേയും ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ബൗദ്ധജൈനാദിധർമ്മങ്ങളുമായി പടവെട്ടി മൈന്ദവധർമ്മത്തെ അതിന്റെ സംഹാസനത്തിൽത്തന്നെയിരുത്തിയതു് അവരാണ്. ആ ധർമ്മത്തിന്റെ കോടീരമായി വിളങ്ങുന്ന വേദാന്തം ഒരു കേരളബ്രഹ്മണന്റെ ബുദ്ധിയിലാണു് വിളഞ്ഞതെന്നോക്കുവോൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ ദ്രാവിഡർ തല കുനിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. ഗുഹത്തിലും ക്ഷേത്രത്തിലും സമുദായത്തിലും രാഷ്ട്രത്തിൽത്തന്നെയും അവരായിത്തീർന്നു സകലർക്കുമാധാഗ്രന്മാർ; അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ദ്രാവിഡരുടെ രക്തത്തിൽ വിലയിക്കത്തക്കവിധം അവയടങ്ങിയ പുരാണങ്ങൾ കേരളത്തിൽ നിത്യപാരായണാർത്ഥങ്ങളായി. മുതൽക്കുതന്നെ ദ്രാവിഡന്നു ദ്രാവിഡന്റേതായി യാതൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നാവുന്നതും പാകത്തിൽ ആഗ്രസംസ്കാരം ചെങ്കോലേന്തിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞു.

നമ്പൂതിരിസംസ്കാരത്തിന്റെ പരിവേഷത്തിൽ അഹിന്ദു സമുദായങ്ങളും കടന്നിട്ടുണ്ടു്. വേദങ്ങളും ഷസ്ത്രനങ്ങളും ഒഴിച്ചു കാവ്യശാസ്ത്രാദികളിൽ പലതും ക്രൈസ്തവരാദിയായവർ പരിശീലിച്ചുപോന്നു. ഗാർഹിപാദാരങ്ങൾ, വിവാഹച്ചടങ്ങുകൾ, ശുദ്ധാശുദ്ധങ്ങൾ, ഉത്സവങ്ങൾ ഇത്യാദിയിലെല്ലാം നമ്പൂതിരിമുദ്രകൾ കാണാം.

ഗുഹത്തിൽനിന്നു ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു്, ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു സമുദായത്തിലേയ്ക്കു്, സമുദായത്തിൽനിന്നു രാഷ്ട്രത്തിലേയ്ക്കു്— ഈ ക്രമത്തിൽ കയറിക്കയറിപ്പോന്ന നമ്പൂതിരിസംസ്കാരം വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു തളിയാതിരി ഭരണത്തിന്നു താഴികക്കുടംവെച്ചു വിളങ്ങി. തെന്നിന്ത്യയിൽ ദ്രാവിഡത്തോടൊത്തുതന്നെ ഇണക്കി ചെങ്കോലേന്തിയ പല്ലവമല്ലന്റെ വംശക്കാരോ മറ്റോ ആ മഹായന്തത്തിൽ കേരളീയാഗ്രന്മാർക്കു പിന്തുണയായ് നിന്നിട്ടുണ്ടാവാം. മദ്ധ്യഗതകൾക്കുപ്പുറമായപ്പോഴേയ്ക്കും ആ മേൽക്കോയ്മ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കയ്യിൽനിന്നുറന്നുപോയി. ആചാരക്കെട്ടുകൾ പൊട്ടുകയും ചെയ്തു. അന്നേ അവർ അതിർത്തിക്കുറവോ എന്തോ? ഇന്ന് അവരുടെ സംസ്കാരം കേരളീയജനതയ്ക്കൊക്കെ ഒരു നേട്ടമായിത്തീരുകയും അവരാണെങ്കിൽ കീഴ്ചോട്ടിറങ്ങി എല്ലാരേയുംപോലൊരു ജനവിഭാഗമായി ശേഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

രാജ്യത്തേയും ജനത്തേയും സംസ്കാരത്തേയും എന്താണു് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കൊണ്ടെടുത്തു മറിച്ചുവരാണു് കേരളബ്രഹ്മണരെങ്കിൽ, അവരുടെ ആ കഴിവു ഭാഷയിൽ—എന്നല്ല സാഹിത്യം

ത്തിൽപ്പോലും—വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കേണ്ടതോ? തീർച്ചയായും, തെന്നിൻ‌പ്രയിൽ മുഴുവൻ ഒരുകാലത്തു തനി ദ്രാവിഡമായിരുന്നു ഭാഷ. എന്നുവെച്ചാൽ ആ പാണ്ടിത്തമിഴല്ല. അതിന്റേയും മാതൃസ്ഥാനത്തുനിന്നിരുന്നെന്നു ഭാഷ. അതു് ഓരോ ദേശക്കാരനേയും കയ്യിൽ ഓരോതരത്തിലങ്ങിനെ വളർന്നു. രൂപഭേദം കുറയൊക്കെ വന്നിട്ടും ദേശഭാഷകൾ തറവാടു മറന്നില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെയായിരുന്നു സംസ്കൃതവുമായി ആശ്രയം വരവു്. സംസ്കൃതം പതുക്കെപ്പതുക്കെ ദേശഭാഷകളുമായി വേട്ട തുടങ്ങി. ആ കൂട്ടുകെട്ടു് ഒന്നിന്നൊന്നു ബലപ്പെട്ടതു കടൽത്തീരങ്ങളിലാണ്. മൂന്നുപുറവും പർവ്വതനിരകൊണ്ടു് കോട്ട കെട്ടിയ തമിഴുക്കത്തു സംസ്കൃതത്തിന്റെ കായ്‌സ്ഥത അത്രയൊന്നും ശക്തിപ്പെട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ആദിദ്രാവിഡത്തിന്റെ തറവാട്ടുകാരും ഏറിയകൂറും തമിഴിന്റേതായിരിക്കുന്നത്. ദേശഭാഷകളിൽവെച്ചു സംസ്കൃതവുമായി കൂടുതൽ അനുരഞ്ജിച്ചതു മലനാട്ടുതമിഴാണ്. കേരളത്തിൽ കാലേ നടപ്പായ ആശുദ്രാവിഡ‘സംബന്ധം’തന്നെ ആ രഞ്ജിപ്പിന്റെ ‘അസ്സൽ.’

സംസ്കൃതത്തിനു മലയാളത്തിൽ പ്രാഭവം കിട്ടേണ്ടതിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ പല വഴികളും തുറന്നിട്ടുണ്ട്—സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം, സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യനാടകാദികളുടെ നിർമ്മാണം, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂത്താദിയായ മടങ്ങുകൾ, കഥകളി, മണിപ്രവാളകവനം ഇത്യാദി. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സ്വപ്നസഞ്ചാരം എല്ലാവർക്കും ഒപ്പം സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ലെന്നതു് എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്റെ ദുർമ്മേദസ്സുകളായ ചില ആചാരങ്ങൾ ആയിരുന്നിരിക്കണം വഴി മുടക്കിയതു്. അക്ഷമ പോകട്ടെ; കുറേക്കാലംകൊണ്ടു് നമ്പൂതിരിമാർ മലനാട്ടുതമിഴിനെ കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാത്തവിധം സംസ്കരിച്ചു മണിപ്രവാളദശയിൽ എത്തിച്ചുകളഞ്ഞു. തോലൻതൊട്ടു ചമ്പുക്കാരന്മാർ ഉൾപ്പടെ ഒരുകൂട്ടർ, ചെറുശ്ശേരി ആദിയായവർ വേറൊരു കൂട്ടർ, ഓറശ്ശോകക്കാർതൊട്ടു വെണ്ണണിക്കമ്പനിവരെയുള്ളവർ പിന്നെയും ഒരുകൂട്ടർ—ഇവരെല്ലാവരുംകൂടിയാണ് മലയാളഭാഷയെ ഇന്നത്തെ പദവിയിലെത്തിച്ചതെന്നു പറയണം. കണ്ണശ്ശുപ്പണിക്കന്മാർ, എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാഴ്വർ എന്നിങ്ങിനെ കുറെ മഹാശയന്മാരല്ലേ മലയാളത്തെ രക്ഷിച്ചെടുത്തവർ എന്നു ചോദിച്ചു്, എടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരുടെ വാളുമെടുത്തിറങ്ങുന്നവരുണ്ടാകാം(ശ്രീ: ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ കാണുന്ന ചിത്രം നോക്കുക.) അവരോടൊന്നു പറയാനുണ്ട്. പ്രസ്തുതകവിവഗ്രന്മാർ അപ്പപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കുന്ന ഭാഷാരേഖകളുപയോഗിച്ചു ബുദ്ധൻകൃതികൾ എഴുതി പ്രചരിപ്പിച്ചുവെന്നതു ശരിതന്നെ. ആ കൃതികൾ ഭാഷയ്ക്കു് ധാരാളം സോപാനങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും വാസ്തവം. പക്ഷേ, അവയെല്ലാം നമ്പൂതിരിസംസ്കാരത്തിന്റെ അരുമസ്സന്താനങ്ങളല്ലേ? സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നല്ലേ ആ കഥകളും ആ ധർമ്മതത്വങ്ങളും ആ പദാവലികളും അവയ്ക്കു കിട്ടിയതു്? നമ്പൂതിരിമാർ ഇന്ന് അവകാശവാദം തുക്കുന്നില്ലെന്നുവെച്ചു് ആ പരമാർത്ഥം

ത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ദുരഭിമാനത്തിന്റെ തിരശ്ശീല വലിച്ചിറക്കുമോ?

ഇനി സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം. പരമാവധി ഒരു നൂറ്റാണ്ടായിട്ടു് ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി കേരളം ഒന്നിച്ചുകിമറിഞ്ഞതിനു മുമ്പുവരെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ കൈമുതലുകൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു? കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ കണ്ണാടികളായിരുന്ന ചിലപ്പതികാരവും മണിമേഖലയും പതിറിപ്പത്തും പുറന്നാളും മറ്റും തനിത്തമിഴിന്റെ വജനാവിൽ അടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. വടക്കൻപാട്ടുകൾ ആയിരമായിരം പാവപ്പെട്ടോർ പാടിപ്പോന്നിട്ടും ആരും അത്ര തിരിഞ്ഞു നോക്കിയില്ല. കൃഷിപ്പാട്ടുകളും പടപ്പാട്ടുകളും അമിതസമുദായപ്പാട്ടുകളുമൊക്കെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വേലിക്കൽ ചെല്ലാനും ഭയന്നു. കഴിച്ചെന്തുണ്ട് മലയാളത്തിൽ? വളരേവളരെയുണ്ട്. പക്ഷേ, എല്ലാം കേരളീയായ്‌ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഡിണ്ഡിമങ്ങൾ. രാമകഥപ്പാട്ടു്, കണ്ണശ്ശൻപാട്ടു്, എഴുത്തച്ഛൻപാട്ടു്, ചെറുശ്ശേരിപ്പാട്ടു്, കുഞ്ചൻപാട്ടു്—എല്ലാം ആ ഡിണ്ഡിമങ്ങൾതന്നെ. വാല്മീകീരാമായണം, അല്പാത്മരാമായണം, ഭാരതം ഭാഗവതം ഉപപുരാണങ്ങൾ ഇത്യാദിയല്ലേ അവയിൽ മുഴങ്ങുന്നത്? ചമ്പുക്കളിലും ആട്ടക്കഥകളിലുമോ? ആ പുരാണകഥകൾതന്നെ പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ. ചന്ദ്രോത്സവം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം തുടങ്ങിയ മറ്റു കൃതികളിലാണെങ്കിൽ കേരളീയാശുജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങളേ കേൾക്കാനുള്ളൂ. കാവ്യരൂപങ്ങളേയും കല്പനാവിശേഷങ്ങളേയും പിടിച്ചു പറയുമ്പോഴോ? അപ്പോഴും വേണം അഭിപ്രായം ആവർത്തിക്കുക. സകലവും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും കടം വാങ്ങിയവതന്നെ. ചില ശീലുകൾ മാത്രം ദ്രാവിഡഗീതപ്പഴമയിൽനിന്നു തേച്ചുചിരക്കി എടുത്തവ കണ്ടേക്കാം.

ഇത്രയും പറയുന്നതുകൊണ്ടു് സാഹിത്യത്തിൽ സർവ്വസ്വവും നമ്പൂതിരിമാരുടേതാണെന്നൊരു ദുർജ്ജാലം പിടിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ഉള്ളതു തുറന്നു പറയുന്നുവെന്നുള്ളു. ഇന്നലെ വരെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉറവക്കണ്ണുകൾ നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലായിരുന്നുവെന്നു മുതക്കും. ഇതിനെ പ്രതിഷേധിക്കുന്നവർ ഉണ്ടാകാം. അവർ താന്താങ്ങളിൽനിന്നു വേറിട്ടു് സാഹിത്യത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഏവന്റേയും അവകാശത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നവരായിരിക്കും. അവരവർക്കുള്ളതു് എത്ര എന്നു മനസ്സിലാക്കി അപരർക്കുള്ളതു തികച്ചും വകവെച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു ശീലം ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാത്തറകളിലുമെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലും ഉണ്ടായേ കഴിയൂ.

തങ്ങളുടെ സംസ്കാരസമ്പത്തുകൾകൊണ്ടു് കേരളത്തിനൊരു നവരൂപം നല്കിയ നമ്പൂതിരിമാർ ഇപ്പോൾ അരങ്ങത്തുനിന്നു മിക്കവാറും ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കുകയാണെന്നു വേദിക്കാനില്ല. അവർ ഇനിയും മുന്നോട്ടു വരും. ശുദ്ധോദാരമായൊരു സംസ്കാരത്തിന്റെ രക്തം സിരകളിൽ പായുന്ന അവർതന്നെയായിരിക്കും പണ്ടേപ്പോലെ അപ്പപ്പോൾ വേണ്ട വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തു നൂതനസംസ്കാരാരംഭങ്ങൾ ആചരിച്ചു കേരളത്തെപ്പോഷിപ്പിക്കുന്ന തലയോളന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു ദിവ്യസ്വപ്നമാകുമോ?

ദുസ്സ്ഥനായ രോഗികൾ രോഗവിവരം ഏഴുതി
 അറിയിക്കുന്നതായാൽ ചികിത്സ നിശ്ചയിച്ചു വി
 വരം അറിവു കൊടുക്കുന്നതും, പ്രത്യേകിച്ചു വി
 ടിച്ചൽ ധാര മതലായ ചികിത്സകളും നടത്തിച്ചു
 കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു.

പ്രായശ്ചിത്തം

കറമ്പിപ്പച്ച ആ ഗൃഹത്തിൽ ഉള്ള വല്ലവരേയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു താത്രികുട്ടിയേയും, താത്രികുട്ടി വല്ലവരേയും വെറുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു് ആ കറമ്പിപ്പച്ചയേയും ആണ്. താത്രികുട്ടി ആ ഇല്ലത്തു വന്നിട്ടു രണ്ടു മാസമായി. അവൾ ആദ്യമായി ആ ഗൃഹത്തിൽ വന്നിരിക്കുകയാണ്. പതിനാലു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായിരുന്ന അവൾ ഭർത്താവിന്റെ പ്രാണപ്രിയയും ശപഥ്രുവിന്റെ സ്നേഹപാത്രവുമായിരുന്നു. അതിനാൽ കലവറയുടെ താക്കോൽ അവളുടെ മടിയിൽ തുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. വേലക്കാരിൽ അവളുടെ കല്ലന നടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇല്ലത്തെ സകലകാര്യവും പുതിയ മകൾക്കാണ്. അവൾ വന്നതിൽപ്പിന്നെ അമ്മയ്ക്കു സ്വസ്ഥമായി മാലയെടുത്തു ജീവിക്കുവാൻ സമയം കിട്ടി.

ചിലപ്പോൾ കലവറ തുറന്നിട്ടിരിക്കെ താത്രികുട്ടി അവിടെയിരുന്ന് ഉറക്കംതുങ്ങിയെന്നുപരം. അതാണ് കറമ്പിപ്പച്ചയ്ക്കു വസരം. അവൾ ഉടനെ നെയ്തേണിയും പാല്ക്കുലവും യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കും. പൂച്ചയുടെ ഈ ചതി താത്രികുട്ടിയെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു.

ഒരു ദിവസം താത്രികുട്ടി പാൽ കാച്ചി കലത്തിലാക്കി വെച്ചുറങ്ങിപ്പോയി. പാൽ മുഴുവൻ പൂച്ചയുടെ വയററിലുമായി. അവൾ വേലക്കാരിക്കു കൂലി കൊടുത്തു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ് കാശ്ശി മനസ്സിലായത്. വേരൊരു ദിവസം മുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന നെയ്യു മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. പിന്നീടൊരു ദിവസം ഒരു കുടം തെരു നില്പം മെഴുകുവാൻ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ പൊറുതികെട്ടു താത്രികുട്ടിക്കു പൂച്ചയുടെ ശല്യം കൂടാതെ ഉണ്ടാതെന്നു അസാധ്യമായി. 'ഒന്നുകിൽ ഞാൻ പോകും, അല്ലെങ്കിൽ പൂച്ച പോകും' എന്നവൾ ദുഃഖനിലയ്ക്കും ചെയ്തു. അതിനൊരു ചെറിയ യുദ്ധംതന്നെ വേണ്ടിവരുമെന്നു നിലയായി. പൂച്ചയെ പിടിക്കുവാൻ കെണി കൊണ്ടുപറന്നു. പാൽ, നെയ്യു മുതലായി പൂച്ചയ്ക്കിഷ്ടമുള്ള പല പദാർത്ഥങ്ങളും വെച്ചു. പൂച്ച ആ സ്ഥലത്തേയ്ക്കു നോക്കുകകൂടി ചെയ്തില്ല. ഇപ്പോൾ അവൾ താത്രികുട്ടിയെ കുറേയ്ക്കു പേടിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു! അവൾ താത്രികുട്ടിക്കു തൊടാൻകൂടി കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ ഓടി മറയുകയാണ്! ക്രമേണ അവൾക്കു ശപഥ്രുന്റെ മധുരമായ ശാസനകൾ കിട്ടുവാൻതുടങ്ങി. അവളുടെ ഭർത്താവിനോ—ഉണങ്ങി വരണ്ട ഭക്ഷണം; ചിലപ്പോൾ പൂച്ച നക്കി ശേഷിച്ചു പാത്രം മാത്രം!

ഒരു പിറന്നാൾദിവസം ഇല്ലത്തു പാൽപ്പായസനിവേദ്യമുണ്ടായിരുന്നു. പാൽ, പഞ്ചസാര, കദളിപ്പഴം മുതലായ പല വിശിഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളും ചേർത്തു തയ്യാറാക്കിയ പായസം നിവേദിച്ചുകഴിഞ്ഞു ഒരു പാത്രത്തിലാക്കി ഇല വാട്ടിക്കെട്ടി പൂച്ചയ്ക്കുത്താത്ത ഒരു ദിക്കിൽ ഭദ്രമായി വെച്ചു. താത്രികുട്ടി വെററിലയെടുക്കാൻ പോയി.

മുറയിൽ പൂച്ച വന്നു. അവൾ 'ഉറിയുടെ മുവട്ടിൽ ഇരിക്കുകയായി. മേലോട്ടു നോക്കലും. നല്ല വാസന. താത്രികുട്ടി വെററില തിരയുകയാണ്. കറമ്പിപ്പച്ച ഉറിയുടെ? ഉയരമൊന്ന് മനസ്സുകൊണ്ടുളന്നു. മേലോട്ടൊരു മാട്ടം. പിടി പാത്രത്തിനു പെററി. പാത്രം 'ഡബ്ബാ' എന്ന ശബ്ദത്തോടുകൂടി നിലംപതിച്ചു.

ശബ്ദം ചെവിയിലെത്തിയതോടുകൂടി താത്രികുട്ടി വെററിലപ്പാത്രം താഴ്ത്തിട്ട് ഓടി. എന്താണ് കണ്ടത്? ഓട്ടുകലം നില്പതു കഷണംകഷണമായി കിടക്കുന്നു. പൂച്ച കണ്ണടച്ചു പായസം നക്കിക്കിടക്കുകയാണ്. അവൾ താത്രിയെ കണ്ടതോടുകൂടി ഒരോട്ടം.

താത്രി പൂച്ചയെ കൊല്ലാൻതന്നെന്തിരുമാനിച്ചു. അവൾക്ക് ഉറക്കമുണ്ടായില്ല. പിറേറദിവസം രാവിലെ അവൾ ഉണർന്നുനോക്കിയപ്പോൾ പൂച്ച അവളെത്തന്നെ വളരെ സ്നേഹത്തോടെ നോക്കി കുറുങ്ങിക്കൊണ്ടു തിണ്ണയിലിരിക്കുകയാണ്.

താത്രി അല്പനേരമാലോചിച്ചു. സൂത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു. പക്ഷേ, അവൾ എഴുന്നേറ്റപ്പോഴേയ്ക്കും പൂച്ച ഓടിക്കളഞ്ഞു. അവൾ ഒരു കിണ്ണം പാൽ വാതുക്കൽ കൊണ്ടുവെച്ചുമാറിപ്പോയി. ഒരു വലിയ വടിയുമായി പതുങ്ങി വന്നപ്പോൾ പൂച്ച പാൽ കുടിക്കുകയാണ്. സകല ശക്തികളുമുപയോഗിച്ച് അവൾ ഒരടി ആഞ്ഞടിച്ചു. കറമ്പിപ്പച്ച അനങ്ങിയില്ല; കരഞ്ഞില്ല. അങ്ങിനെതന്നെ മറിഞ്ഞുവീണു. അടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ട് അടിച്ചിരുന്ന മൂലിപ്പെട്ടിത്തു ദാസിയും, പൂജപ്പാത്രങ്ങൾ താഴെയിട്ടു ശപഥ്രുവും ഓടിവന്നു. താത്രി തല കുനിച്ചു് ഒരപരാധിയെപ്പോലെ വാതിൽപ്പലകയുടെ മറവിൽ നില്ക്കുകയാണ്.

ദാസി പറഞ്ഞു:—“പൂച്ച ചത്തുപോയി; അതു കണ്ടാത്തലിന്റെ കൈകൊണ്ടും.”

മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു:—“പൂച്ചയെ കൊല്ലുന്നതും മനുഷ്യനെ കൊല്ലുന്നതും തുല്യമാണ്. താത്രിയുടെ ഈ പാപം എവിടെ കൊണ്ടൊതുക്കും?”

ശപഥ്രു പറഞ്ഞു:—“അതേ, ശരിയാണ്. ഇതിന്റെ പാപം അടങ്ങാതെ ആരും വെള്ളം കുടിക്കുകകൂടി വയ്യ. എന്റെ താത്രി, നീയെന്താണ് ചെയ്തത്?”

ദാസി:—“ഇനി എന്താണ് വേണ്ടത്? ആ 'തുങ്ങുവള്ളി ഓക്കോമ്പൂരി'യേയോ മറ്റോ കൊണ്ടുവരണം.” ശപഥ്രുവിന്റെ ദേഹത്തിൽ ജീവൻ വീണു. അവരും പറഞ്ഞു, “വേഗം ഓക്കോമ്പൂരി വരുത്തുക.”

മാജ്ജാരവധം വിദ്യുച്ഛക്തിപോലെ അയൽപക്കത്തു പരക്കാൻ തുടങ്ങി. സ്ത്രീകളോരോരുത്തരായി മനസ്സു വന്നു ചോദ്യവഷം ചൊരിഞ്ഞു. താത്രി തല കുനിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ ഒരു ക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല.

തുണമ്പിള്ളി ഓതിക്കൻ സ്വാധ്യായം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഈ വർത്തമാനം കേട്ടത്. അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു പതിയോട പറഞ്ഞു: “ഇന്നെന്നിക്ക് അരിയെടുക്കേണ്ട. ഇല്ലിക്കാട്ടി പ്ലത്തെ വേട്ട മകൾ ഒരു പുച്ചയെ കൊന്നുവത്രേ. പ്രായശ്ചിത്തമുണ്ടാകും.”

ഓതിക്കൻ വട്ടമുഖവും കടുത്തയും കുടവസ്സിയുമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനാണ്. പരാനളക്കുളായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ലിസ്സിൽ ആദ്യത്തെപ്പേര് അദ്ദേഹത്തിന്റെറയായെന്നു പറയപ്പെടാറുണ്ട്.

ഓതിക്കൻ വന്ന! ‘കോറം’ തികഞ്ഞു. അച്ഛൻനമ്പൂതിരി, മഹൻമുസ്സ മുതലായവർ പുരുവത്തും മുത്തശ്ശിഅമ്മ, ഇരിക്കുന്നമ്മ മുതലായവർ പുറത്തുളത്തിലുമായി ‘പഞ്ചായത്ത്’ തുടങ്ങി.

അച്ഛൻനമ്പൂതിരി ചോദിച്ചു:—

“അപ്പോൾ പുച്ചയെക്കൊന്നതിന് എത്ര നരകമാണ്?”

ഓതിക്കൻ പഞ്ചായം നിവർത്തിനോക്കി പറഞ്ഞു: “പുച്ചയെക്കൊന്ന നരകത്തിനു പേരില്ല. സമയം പറഞ്ഞാൽ നോക്കാം.”

“എഴുമണിക്ക്; പ്രഭാതത്തിൽ.”

ഓതിക്കൻ ഒരു തെളിഞ്ഞിരുന്ന് അക്ഷരങ്ങളിൽ കൈനടത്തി വിചാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മുഖത്തു മങ്ങൽ വന്നു; നെററിയിൽ ചുളി കയറി. സ്വപനം ഗംഭീരമായി.

“ശിവശിവ! എല്ലാം കഷ്ടമായി. പ്രഭാതത്തിലേഴുമണിക്കു ബ്രാഹ്മമുളുത്തത്തിൽ പുച്ചയെക്കൊല്ലുക! ‘ഘോരമായ കുണ്ടി പാതനരക’മാണ് ഫലം.”

അമ്മയുടെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. “എന്താ ചെയ്യേണ്ട?”

ഓതിക്കൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു: “വിചാരപ്പെടാനില്ല. തെങ്ങളെപ്പോലുള്ള വൈദികന്മാർ പിന്നെയെന്തിനാണ്? പ്രായശ്ചിത്തംകൊണ്ടെല്ലാം ശരിയാകും. ഒക്കെ ശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”

അച്ഛൻനമ്പൂതിരി:—“അതിനൊക്കെയോന്നോക്കുന്ന വിളിപ്പിച്ചത്. എന്തൊക്കെയാണ് വേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിക്കുക.”

ഓതിക്കൻ:—“സ്വപ്നംകൊണ്ട് ഒരു പുച്ചയെയുണ്ടാക്കി വധുവിനെക്കൊണ്ടു ദാനം ചെയ്യിക്കണം. അതിനുശേഷം മൂന്നു ദിവസത്തെ ഗണപതിപോമവും, ഇരുപത്തൊന്നു ദിവസത്തെ ഭഗവതിസേവയും തിലപോമവും കാലുകഴിയിച്ചു വേണം.”

അച്ഛൻനമ്പൂതിരി:—“എത്ര സ്വപ്നംകൊണ്ടു വേണം?”

ഓതിക്കൻ തല തടവിക്കൊണ്ട്, “ഒക്കെ ശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുച്ചയുടെ തൂക്കത്തോളം സ്വപ്നംകൊണ്ട് പുച്ചയെ ഉണ്ടാക്കണം.”

അമ്മയുടെ ഉള്ളൊന്തി. അച്ഛൻനമ്പൂതിരി ദീഗ്ഘശ്വാസം വിട്ടു.

ഓതിക്കൻ—“ഇപ്പോൾ കലിയുഗമല്ലേ? അതുകൊണ്ട് ഇരുപത്തൊന്നു പവൻ തൂക്കമാക്കാം. പിന്നൊക്കെ അവരവരുടെ ഭക്തി.”

മുത്തശ്ശി കഴുത്തു വാതുക്കൽകൂടി പുറത്തേയ്ക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “അയ്യോ! ഇരുപത്തൊന്നു പവനോ? അതു വളരെയധികമായി.”

ഓതിക്കൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, “പണത്തിന്റെ ലോഭം മകളുടെ പാപത്തേക്കാൾ വലുതല്ലല്ലോ.”

വാദപ്രതിവാദത്തിനുശേഷം പതിനൊന്നു പവനിൽ അവസാനിച്ചു.

അതിനുശേഷം മറ്റു ക്രിയകളുടെ കാലമായി.

ഓതിക്കൻ പറഞ്ഞു, “ഇവിടെ എല്ലാംകൂടി കഴിഞ്ഞു. സാമാനമെല്ലാം അവിടെ എത്തിച്ചാൽ ഞാൻ കഴിച്ചു കൊള്ളാം.”

“സാമാനമെന്തെല്ലാം വേണം?”

“എന്താവും കുറഞ്ഞ തോതാണ്. എട്ടുമറി വസ്ത്രം, രണ്ടു പാ എണ്ണ, പതിനഞ്ച് ഇടങ്ങി നെയ്യ്. ഒക്കെ ചാത്തു തരാം.”

“അയ്യയ്യോ! ഇതിനൊക്കെ പണമെവിടെയാ?”

“കുറഞ്ഞു നടക്കുകയില്ല. പുച്ചയെക്കൊന്നതിന്റെ പ്രായശ്ചിത്തം ചിരിയും കളിയുമല്ല. ഘോരകുണ്ടിപാതനരകമാണ്. ശിവശിവ! തറവാട്ടിനുതന്നെ ഗതിയില്ല.”

എല്ലാവർക്കും അല്പംകൂടി മനസ്സിലാക്കി.

നഞ്ചേലി പറഞ്ഞു, “പറയുന്നതു കാലമാണ്. ചില്ലറ പാപമല്ല. വലിയ പാപത്തിനു വലിയ ചെലവു വേണം.”

മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു: “പ്രായശ്ചിത്തംകൊണ്ടല്ലേ പാപം തീരുകയുള്ളൂ?”

“ഇപ്പോൾ എത്ര നൂത്തവും ചെയ്യിക്കാം. ചെയ്യേണ്ടിയും വരും” താത്രികളി ഇടയിൽ പതുക്കെപ്പറഞ്ഞു. അത് ഓതിക്കന്റെ ചെവിയിലുമെത്തി. അദ്ദേഹം കെട്ടും ഭാസ്യവും മുറക്കിത്തുടങ്ങി. “നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യേണ്ട: ഇതെന്റെ കാലമല്ല.”

“അവൾക്കൊന്നു മറിഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ വരുമോ?” അച്ഛൻനമ്പൂതിരി സമാധാനിപ്പിച്ചു.

“എന്തു വേണം?”

“ഇരുപത്തൊന്നു ദിവസത്തെ പൂജയ്ക്കു ഇരുപത്തൊന്നു രൂപിക ഭക്ഷണം. അവസാനദിവസം നൂറൊന്നു പണം. അയ്യഞ്ച ബ്രാഹ്മണക്കു രണ്ടു നേരവും കാലുകഴിയിച്ചു വേണം. ആളെ കിട്ടാത്തപക്ഷം ഞാൻതന്നെ അവർക്കു പകരം ഭക്ഷണം കഴിച്ചാൽ മതി. അഞ്ചുപേർ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന്റെ ഫലം കിട്ടും.”

“അതു ശരിയാണ്. ഓക്കുന്റെ വയറുതന്നെ അതു വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്.” ദാസി പതുക്കെ മന്ത്രിച്ചു.

“എന്നാൽ ഒരുക്കുണ്ടാർ വേഗമാകണം. സ്വപ്നം തന്നാൽ പുച്ചയെ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിച്ചുകൊള്ളാം. അല്ലെങ്കിൽ ആരും സ്വപ്നത്തിന്റെ വിചാർക്കുന്നവെല്ലാവും മതി. ചാത്തും തന്നേയ്ക്കാം. പൂജയ്ക്കു.....”

ഓതിക്കന്റെ വർത്തമാനം കഴിയുന്നതിനു മുൻപ്, അടുക്കളയിൽ ഒരു കോലാഫലം. എല്ലാവരും പരിഭ്രമിച്ചു,—“എന്ത്? എന്ത്?”

താത്രികളി ഓടിവന്നു പറഞ്ഞു, “കറവിപ്പച്ച എഴുന്നേറ്റു പാൽക്കലം തട്ടിമറിച്ചിട്ടുകൊണ്ടോടുന്നു!!”

എ. ദിവാകരൻ.

ഫിനിയിലുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധകഥയുടെ അനുകരണം.

നടൻ

അനാദിയും അനന്തവുമായ ഈ കാലഗതിയിൽ മനുഷ്യ ജീവിതം ഏതു തുച്ഛമാണ്? അതിന്റെ ദൈർഘ്യം എത്ര പരിമിതമാണ്? മനുഷ്യൻ അതിസുന്ദരമായ സജ്ജീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നടനവേദിയിൽ രംഗപ്രവേശംചെയ്ത് അവന്റെ ഭാഗം അഭിനയിച്ചു തിരോധാനം ചെയ്യുന്നു—ഇതാണ് ജീവിതം!

പക്ഷേ, ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയത്തെ അഭിനയം ആകർഷകമായിരിക്കണം; സാമാജികഹൃദയത്തെ ബലാദപ്രീതികരിക്കണം—അതാണ് അഭിനയത്തിന്റെ—ജീവിതത്തിന്റെ—വിജയം!

ഇത്രയ്ക്കു സുകരമല്ല. അസാധാരണമായ അഭിനയചാതുര്യം ഇതിന് അനുപേക്ഷണീയമാണ്. അഭിനയത്തിന്റെ തന്മയീഭാവം—അതാണ് അനുഭവനുമിതി!

രംഗവിധാനവും, വേഷനിർണ്ണയവും ഗൗരവങ്ങളാണ്. അവയുടെ സൂതകൾക്കു നടൻ ഉത്തരവാദിയല്ല. അതുകൊണ്ട്, അവയെ അവഗണിച്ച്, സ്വഭാഗം ആത്മാത്മതയോടു കൂടി അഭിനയിക്കുക—ഇതാണ് തന്മയീഭാവത്തിന്റെ നിദാനം!

കബേരൻ, കചേലൻ; അഭിജാതൻ, അധഃകൃതൻ; സച്ചാധിപതി, സേവകൻ;—ഇതൊക്കെ വെറും വേഷങ്ങളാണ്. വേഷകൃതമായ ഉച്ചനീചഭാവം ആർക്കും ബാധകമല്ല. എല്ലാവരും ഒരുപോലെ നടന്മാർ മാത്രം! കബേരൻ കചേലനേക്കാൾ കത്വിതനായിക്കൂടെനില്ക്കും; അധഃകൃതന്റെ അഭിനയം അഭിജാതനേക്കാൾ ആകർഷകമായിത്തോന്നിയേക്കാം; സച്ചാധിപതിയും, സേവകനും സമപ്രധാനന്മാരായും സംഭവിക്കാം;—വിജയരഥസ്വയം അഭിനയത്തിന്റെ ആത്മാത്മതയിലാണ്!

ധർമ്മം—അതാണ് അഭിനയത്തിന്റെ പേർ. ഇതേ ചെയ്യാവൂ—ഇതാണ് ധർമ്മം! ഇതിലധികം വേണ്ട; പക്ഷേ, ഇതിലൊന്നും വിട്ടുപോകരുത്!

കബേരന്റെ ധർമ്മം—അതാണ് അയാളുടെ അഭിനയം. കചേലൻ കബേരന്റെ പടിക്കൽ ചെന്നുനിന്നു യാചിക്കും;

കബേരൻ ദാനംചെയ്യും; അഭിജാതൻ അയാളെ അനുകമ്പയോടെ വീക്ഷിക്കും; സച്ചാധിപതി സേവകനെ നിയോഗിക്കും; സേവകൻ അനുസരിക്കും;—ഇതൊക്കെ കേവലം അഭിനയമാണ്—ധർമ്മമാണ്! ആർക്കും അതിൽ അപമാനത്തിനോ അഭിമാനത്തിനോ അവകാശമില്ല—അവാസ്തവാവസ്ഥയിൽ അഹങ്കരിക്കുന്നത് അജ്ഞതയാണ്.

സൂക്ഷ്മി സാക്ഷാൽ സൂക്ഷ്മിയായിത്തീർന്നാൽ അഭിനയം അവതാളത്തിൽ കലാശിക്കും. ഇതുപോലെത്തന്നെ സുഖദുഃഖങ്ങളും. അഭിനയം കഴിഞ്ഞാൽ അവയൊക്കെ അയഥാർത്ഥങ്ങൾ!—അതോർമ്മവിടരുത്!

“യസ്യ നാഹംകൃതോ ഭാവോ ബുദ്ധിർയസ്യ ന ലിപ്യതേ ഛതപാപി സ ഇമാൻ ലോകാൻ ന ഹന്തി ന നിബദ്ധ്യതേ.” ഗീത അ. 18; ശ്ലോ. 17. ചങ്കാലത്ത് ഗോപാലകൃഷ്ണൻനായർ.

“മാറൊറാലി”ക്കൊരു

‘മാറൊറാലി’

പ്ര: ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ “മാറൊറാലി”യിലെ പിംഗളാനിരൂപണത്തിന്റെയും “അന്തരീക്ഷ”ത്തിലെ കണ്ണഭൂഷണനിരൂപണത്തിന്റെയും ഖണ്ഡനം. വില ഒന്നര ഉറപ്പിക മാത്രം.

ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ:

നടുവിൽമരം ശങ്കരനാരായണയർ
വിദ്വാൻ, ശിരോമണി, കെ. നീലകണ്ഠൻനമ്പീശൻ.
സരസ്വതി (എലക്ട്രിക്) പ്രിൻസിംഗ് & പബ്ളിഷിംഗ് ഹൗസ്
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

1091-ൽ സ്ഥാപിച്ച

ഇ. ടി. എം. വൈദ്യശാല,

ഒല്ലൂർ. (കൊച്ചിൻ സ്റ്റേയിറ്റ്)

ബ്രാഞ്ച്.കൾ:— തൃശ്ശിവപേരൂർ, എറണാകുളം, കോഴിക്കോട്.

തങ്കശ്രീപുത്രം—ഇതു വിധിയാംവണ്ണം സേവിക്കുന്നതായാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രസവവേദന അറിയാതെ പ്രസവിക്കാം. രാത്രി 1-ക്ക് ...

വിശേഷിച്ച്, ആയുർവ്വേദവിധിപ്രകാരമുള്ള എല്ലാമരുന്നുകളും ഇവിടെ തയ്യാറുണ്ടായിരിക്കും.

ഉടമസ്ഥൻ:— ഇ. ടി. രവിമുസ്സ്, “ഇന്ദിരാമന്ദിരം”, കോട്ടപ്പുറം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ANDREW'S FURNITURE WORKS, TRICHUR

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിർബ്ബന്ധമാണ് ഉപയോഗയോഗ്യത തികഞ്ഞ കമനീയ ആകൃതി എന്നത്. നല്ലതല്ലെങ്കിൽ സാധനം സഹായമുള്ളതല്ല. വിശ്വാസ്യമായ സ്ഥാപനമാണ് കൃതാത്മത നൽകുന്നത്. എന്നാൽ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടു കൂടി മരസാമാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു തൃശ്ശൂരിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഏകസ്ഥാപനമാണ് **ആൻഡ്രൂസ് ഫർണിചർ വർക്സ്**—

ആൻഡ്രൂസ് ഷോറൂം സന്ദർശിക്കുവിൻ!!!

ഇന്ത്യൻ ഇൻഷുറൻസ് ആൻഡ് ബാങ്കിംഗ് കോർപ്പറേഷൻ ലിമിറ്റഡ്.

സ്ഥാപിതം 1933. (ക്ലബ്ബായുതഃയാടുക്കി കൊച്ചിൻസ്റ്റോറിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്.)

ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സ്:—തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ശാഖകൾ:—സേലം, കോഴിക്കോട്, തിരൂർ, ചാവക്കാട്.

പലിശനിരക്കുകൾ

സ്ഥിരം ഡിപ്പോസിറ്റ് രണ്ടു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് 4½%. ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് 3¾%. ആറു മാസത്തേയ്ക്ക് 3%. സേവിംഗ് ബാങ്ക് 2½%. കറൻറ് അക്കൗണ്ടു 2%.

പണ്ടും പണയത്തിന്നേലും, കാഷിക്വോപ്പുന്നങ്ങൾ പണയത്തിന്നേലും സംഖ്യ കടം കൊടുക്കുക എന്നിവകൾ പുറമെ ബില്ലുകൾ, ഡ്രാഫ്റ്റുകൾ, ചെക്കുകൾ മുതലായവ മാറിക്കൊടുക്കുക തുടങ്ങിയ എല്ലാവിധ ബാങ്കിംഗ് ഏവകളും നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്.

N. B. 56 നറക്കും നറക്കൊന്നു 100 ക.യും 5600 ക. സലയുമായി ബാങ്കിൽനിന്നു തുടങ്ങുന്ന പുതിയ മാസക്കുറി 1120 ചിങ്ങം 27-ാംനു (1944 സെപ്റ്റംബർ 11-ാംനു നറക്കെടുക്കുന്നതാകുന്നു.

മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർമാർ.

മംഗളോദയം ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

ഞങ്ങളുടെ ബുക്കിംഗ് റൂം

ശാസ്ത്രം, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, സാഹിത്യം മുതലായ വിവിധ വിഷയങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ മലയാളപുസ്തകങ്ങളും ഞങ്ങളുടെ ബുക്കിംഗ് റൂമിൽ വില്പനയ്ക്കുണ്ട്. ദുരസ്ഥർ വി. പി. യായി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. കച്ചവടക്കാർക്കും വായനശാലക്കാർക്കും കാലാനുസൃതമായ കമ്മീഷൻ.

ഞങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം

നോവൽ, ചെറുകഥകൾ മുതലായ നല്ല നല്ല മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ പകർപ്പവകാശം വാങ്ങിയോ മറ്റു വ്യവസ്ഥകളിന്മേലോ എറോട്ടിക് പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കൗതുകമുണ്ട്. നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുന്നവർക്കു നൈരാശ്രയപ്പെടേണ്ടിവരില്ല.

മംഗളോദയം മാസിക

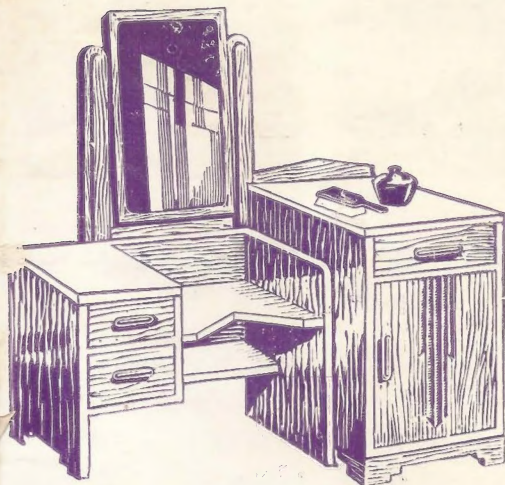
ശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലും ശ്രീമാന്മാർ ആറൂർ, മുണ്ടശ്ശേരി, ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, കുട്ടികൃഷ്ണമേനോൻ, കെ. കെ. രാജാ ഇവരുടെ ആധിപത്യത്തിലും നടത്തുന്നത്. ഓരോ മാസവും ഒന്നാംതിയതി പുറത്തുവരും. കല, സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ കനത്ത ലേഖനങ്ങൾ. വരിസംഖ്യ കൊല്ലത്തിൽ 5 ക. മാത്രം. ഒറ്റപ്രതിയ്ക്ക് എട്ടുണ്ണ. വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂർ. ആവശ്യപ്പെടുക:—

മാനേജർ, മംഗളോദയം ലിമിറ്റഡ്,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ABRAHAM FURNITURE MART

HIGH CLASS OFFICE & HOUSEHOLD FURNITURE SUPPLIER & MANUFACTURER

❀ TRICHUR ❀

Highly patronised and appreciated by Zemindars,
Rajas, Landlords and General Public.

Why ?

ONLY BECAUSE OF THE DURABILITY
UP-TO-DATE FASHION & CHEAPNESS

Please visit our Show Room and satisfy

CARVING A SPECIALITY

അബ്രഹാം ഫർണിച്ചർ മാർട്ട്

നടുവിലാൽ, തൃശ്ശിവപേരൂർ

കരിഞ്ചന്തയേയും ജയിക്കണം!

വർത്തമാനകാലത്തിലെ ഒരു ഭയങ്കര വിപത്താണ് കരിഞ്ചന്ത. കരിഞ്ചന്ത കാന്തരിന്നാത്ത മനുഷ്യരെല്ലാം ജീവജാലങ്ങൾപോലും ദുർല്ലഭമത്രെ. പരമ്പരയാ ശീലിച്ചുപോന്ന അന്നരാജാവിന്റെയും ഇതര പോഷക സാധനങ്ങളുടെയും ദുർല്ലഭ്യം നിരവധി ആധിപത്യം വഹിക്കുന്നു. എന്തായാലും ചൊടിയും ചൊടിയും ചൊടിയും പെരുവാലിയെ സൃഷ്ടിക്കാതിരിക്കുവാൻ എന്തൊരു രാഷ്ട്രത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു ഭാരതത്തിനും സാധ്യമല്ല.

കരിഞ്ചന്ത! എവിടെയും കരിഞ്ചന്ത! എപ്പോഴും കരിഞ്ചന്ത! പക്ഷെ കരിഞ്ചന്തയില്ലാത്ത ദുർല്ലഭം ചില സാധനങ്ങളും ഇല്ലാത്തതല്ല. അതിലൊന്നാണ്

മുതുതല ആയുർവ്വേദ ഔഷധശാലയ്ക്കിലെ ബാലകാമൃതം

പോഷകദ്രവ്യങ്ങളുടെ കുറവുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന എന്തൊരു പോരായ്മയേയും നികത്തുവാൻ ബാലകാമൃതത്തിന്നു കഴിഞ്ഞു.

ഏതുവിധ ബാലരോഗങ്ങൾക്കും “ബാലകാമൃതം” കൈകൊണ്ടതാണ്. ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ പാകംചെയ്യുന്ന മിക്ക ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും ഇവിടെ തയ്യാറുണ്ട്. രോഗവിവരം വ്യക്തമായി എഴുതി അറിയിച്ചാൽ, മികിസ്സ ഹൈന്ദവമായി നിശ്ചയിച്ച് മരുന്നു വി. പി. യായി അയച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ്. കൂടുതൽ വിവരത്തിന്നാവശ്യപ്പെടുക.

വൈദ്യൻ ടി. കെ. മേനോൻ. ആയുർവ്വേദ ഔഷധശാല
പോസ്റ്റ് മുതുതല, (വഴി) പട്ടാമ്പി
ബ്രാഞ്ച്: പട്ടാമ്പി

The Malabar Wholesale Co-operative Stores Ltd., No. F. 1107

South Beach Road, CALICUT

(Registered under the Madras Act VI of 1932)

President :

Telegram : COPSTORE

V. K. Eradi, B.A., B.L.

Vice President :

Branch :

M. M. Kunhirama Menon,

Gandhi Bazar Road,

B.A., B.L.

PALGHAT

Authorised Capital (at present) Rs. 1,00,000

Paid up Capital Rs. 82,750

SHARES ARE OPEN FOR SUBSCRIPTION

Wholesale Importers of Rice, Sugar,
Wheat, Pulses and Grams etc.

MALT EXTRACT WITH SHARK LIVER OIL
A BEST TONIC

Manufactured at the Government Malt Factory,
Coimbatore, Sole Agency for Malabar

For full particulars write to the Manager

സെന്റൽ ഇന്ത്യാ കോർപ്പറേഷൻ

(മദ്രാസ്) ലിമിറ്റഡ്

കോഴിക്കോട്

താഴെ കാണുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു തെങ്ങുളോട് അനേപഷിപ്പിൻ.

തോട്ടപ്പഴങ്ങളായും മറ്റും ഇതര ഇതര സാധനങ്ങളും, പിച്ചളസാധനങ്ങളും, എനാമൽ പാത്രങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കിട, തങ്കക്കൊക്കുമാക്കു തീപ്പെട്ടികൾ, പെയിൻറ്, വാസ്റ്റിങ്ങ് മുതലായവയും, അരി, പഞ്ചസാര, മറ്റു നവധാന്യങ്ങൾ, കോട്ടിങ്ങ്, ഷർട്ടിങ്ങ്, സാരികൾ, മറ്റു തുണിത്തരങ്ങളും, മറ്റും മുതലായ വീട്ടുപണിയായുധങ്ങളും.